ŞEYMA DEMİR

Asi ve Mavi

ŞEYMA DEMİR

Asi ve Mavi

KAKTÜSÜN

DOKUZ

KAKTÜSÜN

Teşekkür

İlk teşekkürüm, bana bu hikâyeyi kaleme almama ilham olan Canım arkadaşım Nebahat için...

Çünkü hikâyemin kahramanı olan Günnur'un yaşadığı acıların, daha fazlasına maruz kalmasına rağmen, hayata gülümseyerek, güzeller güzeli kızıyla, umutla bakabildiği için. Bana, her şeye rağmen yaşamın güzel olduğunu hatırlattığı için...

Bir diğer teşekkürümün sahibi ise, Sevgili Eşim... Her kitabımda desteğiyle bana inanılmaz moral verip, her aşamasında yanımda olduğu için...

Ve Elisa'm, sevgili kızım... Her ne kadar bilgisayarımın tuşlarına, minik parmaklarıyla anlamsız kelimeler karaladıysa da, bana umudun asıl ilhamını verdiği için... Onun umuduyla yaşadığım satırları, şimdi onun varlığıyla kâğıda döküyor olmak, bir hayali yaşamak gibi...

Bu satırları sizlerle buluşturmama vesile olan Dokuz Yayınları'na,

İlk kitabımdaki güzel düzenlemeleri için Sevgili Şefika'ma,

Hazırladığı şahane kitap kapakları için, sihirli el Gizem Ulaş 'a,

Asi ve Mavi'me, son dokunuşları yapan Sevgili Meltem Bige Ulu 'ya

Ayrı ayrı çok teşekkür ediyorum.

Ve tabii ki, size... Beni karşılıksız okuyup, anladığınız ve kucakladığınız için.

Şimdi yine kahvenize, çayınıza ya da her ne ile kitap okuyorsanız ona eşlik ediyorum. Bir arkadaş gibi, her daim ulaşılabilir olduğumu bilmeniz, amacımın asıl gayesi...

Yalnız değilsiniz. Buralarda bir yerlerde, tıpkı sizin hissettiklerinizi hisseden ve bunu sizinle satırlar aracılığı ile dertleşerek paylaşan biri var. Sizi anlıyor. Kalbinizin sesini duyuyor ve diyor ki;

"Umut etmekten vazgeçmeyin. Kötülük hep hüküm sürecek ama siz bir tebessüm fidanı ekerseniz etrafınıza, bu fidan büyür ve koca bir ormana dönüşür. Lütfen gülümsemek bu kadar zor olmasın. Ve lütfen, karanlığın sizi yutmasına izin vermeyin. Çünkü her şeye rağmen güneş yeniden doğacak ve bir gün sizin de kapınızı umut çalacak."

Selam, dua ve umutla kalın...

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

GİRİŞ

Küçük bir kızken babam bir hikâye anlattı...
Şimdi bu hikâyeyi yaşıyorum.

"Ben çıkıyorum annem. Allah'a emanet ol."

Günnur evden emin adımlarla çıkarken, mahalle arasında oturan teyzelere de selam vermeyi eksik etmedi. Minik Melis, her zamanki yerinde, oyuncak bebeğine kıyafet dikiyordu. Ona da, en nefret ettiği sulu öpücüklerden kondurdu. Bu kıza duyduğu yakınlık, bazen kendine duyduğu uzaklıkla çelişiyordu. Günnur çocukları çok severdi. İş kendini sevmeye gelince...

"Günnur abla küseceğim sana," diye dudak büzdü minik kız. Günnur bu tatlılığa dayanamamış bir de yanağından koca bir fıstık almıştı. "Dönüşte sen de beni öpersin, ödeşiriz güzellik," dedi.

Rugan ayakkabıları kaldırımda tıkırdarken, iş yerinin yolunu tuttu. Bugün hava, ilkbaharın serinliğini ve yazın habercisi güneşin hafif ısısını taşıyordu. Yağmur çiselemişti geceden ve yolları nemlendirmişti. İyimser hissedişinin sebebi, bu olmalıydı. Yağmur kokusu ona kitap okumayı ve sıcak bir kahve içmeyi çağrıştırıyordu.

Kitapçının önüne gelince, derin bir soluk aldı ve otomatik kapının kilidine bastı. Birkaç saniyelik arada komşu dükkândaki teyzeye, Salim amcaya selam verdi. Sabah neşesi Kuzgun eteklerine dolandı. Kapı açılmıştı ancak Günnur bu miniği beslemeden, güne başlayamazdı. Çantasında her daim onun için bulundurduğu kutu sütü açtı ve ağzını minik kedinin içebileceği kadar genişletti. Kedi - her sabah olduğu gibi - hemen süte atlamadan Günnur'a sokuldu ve minnetle mırladı.

Sütünü afiyetle içerken, Günnur "Bismillah" dedi ve sağ ayağıyla dükkâna giriş yaptı. Günlük işlerini tamamlayana kadar soluklanmadı. Bir ara iş yerinin telefonu çaldı. Ekranda bilindik numarayı görünce tebessüm ederek cevapladı. "Kuzum..." dedi en sevdiğine en yakın arkadaşına. Sesi eskisi kadar bitkin gelmiyordu. Geçen hafta hastanede onun solgun ve küçülmüş halini görmek, Günnur'a hayatının en büyük şokunu yaşatmıştı. Erva kız kardeşiydi. Erva sahip olamadığı tek kardeşti. Hiç yaşamaması gereken olaylar yaşarken, Günnur onun yanında değildi ama garip bir kaderle buluştuğu adamın kollarında mutlu ve tüm o zamanların yüküyle küçülmüş gibiydi. Neyse ki, Erva'yı korumaya yemin etmiş gibi duran Demir, o iri yarı haliyle güçlü birine benziyordu. Günnur buna minnettardı.

"İyisin değil mi kuzum?" diye mırıldandı Günnur telaşlı bir sesle.

"İyiyim cancağızım, iyiyim. Sen ne yaptın? Tam iş saatinde rahatsız ettim seni."

"Önemli değil canım. Bugün hafta ortası pek yoğun olacağını sanmıyorum zaten..."

"İyi bakalım. Bak ne diyeceğim? Bizim bu odun gitti ya şimdi," Erva'nın ağlamaklı sesiyle iç çekti Günnur. "He kuzum, biliyorum. İki gündür bu mevzuyu konuşuyoruz."

Demir, Erva'ya daha iyi bir hayat sunabilmek için yurt dışında aldığı bir işi kabul etmişti ve Erva o günden beri rutin bir kendine acıma politikası uyguluyordu.

"He, işte benim size ihtiyacım var."

"Tamam." dedi hemen. "Daha ne isteyeceğimi bile söylemedim deli kız," diye cırladı arkadaşı. "Sen iyi ol da, her şeye tamam cancağızım."

"Sen bir tanesin. Hafta sonu bendesin. Ayşe de gelecek ona göre hazırla kulaklarını. Ece'm de bizimle..." Ah, vallahi moralim yerine geldi." diye şakıdı; zamanında içe dönük, şimdi aşk dolu arkadaşı... Onun bu deli dolu halleri Günnur'u hem hayretlere düşürüyor, hem de minnet duymasına sebep oluyordu. Yıllardır onun suskunluğu, kendi suskunluğuyla boğuşmuş, birbirlerine dertten başka bakış atamamıştı gözleri. Konuşmadan dertleşirdi onlar. O susar, Günnur ağlardı yaşadıklarına. Günnur susar, Erva duyardı çığlıklarını...

Şimdi, Erva gülüyor, Günnur gözyaşlarını kendine saklıyordu...

Müşterinin geldiğini belirten kapı çanı sesi duyuldu. "Kapatmam lazım kuzu müşteri..." dedi. Allah'ın selamını verip, alarak... Genç kız toparlanarak kasaya yaklaştı ve gelen kişiye bakmadan, "Hoş geldiniz," diye mırıldandı. Buranın müşterileri belirli ve sayılıydı. Kesin yine liseden kızlar gelmişti, fantastik serilerinin devamı bugün kitapçıya ulaşacaktı.

"Merhaba!" Şaşkınlıkla içini çekti. Duyduğu ses pek kızlarınkini andırmıyordu, hatta hiç bu kadar gür bir ses işitmemişti. Ya da dur, işitmişti. Kafasını kaldırdı. Karşısında gördüğü genç adamla soluğunu tuttu.

Bu adamın burada, bu dükkânda ne işi vardı? Konuşma yetisini kaybetmiş gibi ağzı bir açıldı bir kapandı Günnur'un. Derhal kendini toplayıp kafasını yere eğdi. Yanakları alev almıştı. Gözlerini dikip yabancı bir erkeğe bakmakta neyin nesiydi?

Genç adam sanki ortamı rahatlatmak istermiş gibi raflarda gezindi. Parmakları kitapları okşuyordu. "İnce ve uzun parmakları var," diye düşündü, bu düşünceden hemen silkinmek ister gibi kafasını sallayarak. Ona neler oluyordu bu bir haftadır?

Zihnini istila eden kapkara gözler şimdi yanı başındaydı.

"Bir kitap arıyorum," dedi adam, haylaz bir ses tonuyla. Çapkındı. Konuşma tarzından, giyinip kuşanmasından, yandan attığı gülücüklerden bu apaçık ortadaydı. Bu çapkınlığı, kız kardeşi Ece tarafından onaylamıştı. Daha o hastane odasında, hiç tanımadığı bir kıza gözlerini dikerken bunu anlamıştı genç kız. Ece'nin her ağzını açtığında ağabeyinden yakınması, kız arkadaşlarından usanması da bundandı. Günnur hayretle bir şey fark etti. Bu adam hakkında söylenilen her bir kelam zihnindeydi.

Kötüsü kadar iyisi yoktu adamın. İnsanlar onun hakkında, ağızlarını her açtıklarında, beladan, haylazlıktan bahsediyordu. Genç kız daldığı düşüncelerden dişlerini sıkarak sıyrıldı. Gözlerini adamın geniş omuzlarına... Hayır, kol düğmelerine dikerek konuştu;

"Nasıl bir kitap arıyorsunuz beyefendi?"

Genç adamdan bir soluk sesi yükseldi. Günnur bunun sebebini merak etse de kafasını kaldırmadı. "Bir Sır Saklı İçimde" dedi, adamın şiir gibi bir yükselip, bir alçalan, gerekli yerlerde baskı yapan sesi.

"Bu adam okuyor," dedi genç kızın zihni inanamayarak. Okuyan insanları tek bir cümleyle bile ayırt edebilirdi. Ancak bu kitap ismini öyle bir söylemişti ki, sanki bir çeşit serzenişti. Ya da bu genç kızın zihninin bir oyunuydu...

Titrek adımlarla kitabın bulunduğu rafa ilerledi. Bu kitabı adı gibi biliyordu, ancak defalarca okunacak bir kitap değildi. Bir kere okuyup, o dünyada kaybolup, o acıları yaşamak, sonra da bu kitaptan en az bir yıl uzak durmak gerekiyordu. Okumamak

için direniyordu Günnur; keza her okuduğunda uzun süreli bir depresyon yaşıyordu.

Kitabı ince parmaklarıyla raftan çekti ve kitabın köşesinden tutarak genç adama uzattı. Eli bir süre havada asılı kalınca gözlerini kaldırmak zorunda kaldı. Saniyelik gördüğü bakışlar genç kızı ölesiye tedirgin etti. Elleri titremeye ve solukları sıklaşmaya başladı. Kitabı derhal adamın eline tutuşturup, hızlı adımlarla kasaya yöneldi. "Başka bir isteğiniz?" diye geç kalmış olsa da sordu.

"Şimdilik yok," dedi genç adam ve cebinden kitabın ücretini çıkardı. Genç kız para almak ve para üstü vermek için yassı bir düzenek kurmuştu. Ancak, genç adam kasanın yanına geldiğinde elinde ki kitabı o düzeneğe yerleştirip, ücretini havada tuttu. Genç kız boğazını temizleyerek, "Ücreti masaya bırakabilirsiniz," dedi. Buradaki tüm müşteriler genç kızın hassas fikirlerini önemserdi. Ancak bu arsız adam ısrarla elini hava tutuyor, parayı onun eline bırakmak istiyordu. Genç kız hiddetli bakışlarını adama yöneltip, mecburiyetle elini kaldırdı. Genç adam Günnur'un elini bir eliyle kavrayıp, diğer eliyle parayı avucuna yerleştirdi ve ellerini çekmeden, gözlerini gözlerinden çekmeden konuştu. "Görüşmek üzere Günnur..."

Günnur işittiği bu kelamla kaşlarını daha çok çattı. Elini hızla ellerinden kurtarırken, birkaç parça bozuk para fayansların üzerinde şakırdadı. Genç adam dükkânın kapısını açtı ve gitmeden önce son kez konuştu;

"Ha! unutmadan. Adım Oğuz. Bunu aklında tut. Artık devamlı müşterinim."

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 1

"Kederli Gözler"

Oğuz olabildiğince hafiflemişti. O, mercan mavi gözlerde, gördüğü korku ve tedirginlik, o kazın günlerdir beynini işgal etmesinin bedeliydi. O hastane odası, günlerini, gecelerini kâbuslara-rüyalara-seraplara çevirmişti.

Oğuz, oldum olası umursamaz, tasasız bir tipti. Annesinin ve babasının şımarık oğlu, mahallenin vurdum-duymaz delikanlısıydı. Hep kuzeni Demir'in gölgesinde yaşardı. En yetenekli, en övülesi her daim Demir ve kendilerinden küçük yaşta olan arkadaşları Ali olurdu. Oğuz ise çapkın, laftan anlamaz, hovarda kelimelerinin sözlükteki anlamlarıydı.

Onun öyle, "Beni bu hale dertlerim getirdi" diye bir söylemi yoktu. Oğuz böyleydi işte. Yaradılışında vardı. Annesi ve babası ona öfkelendiğinde, Demir'in babası olan, nefret ettiği amcasına benzetirlerdi. Çünkü Oğuz, âşık bir çiftin, düzgün bir ailenin çürük elmasıydı.

Dünyalar güzeli bir kız kardeşe sahipti. Yüzü kadar, karakteri de güzeldi Ece'nin. O ağabeyine her daim ablalık yapacak bilgeliğe sahipti. Bu yaşına gelene kadar babasının parasıyla, ganimetleriyle övünmemişti.

Ama Oğuz öyle değildi. O, babası araba almak istediğinde zerre itiraz etmemişti. Hatta ilk arabası on sekizinde eline geçmişti. Sonra istediği okulu kazanma zahmetine girmemiş, özel okullarda eğitim görmüştü. İşletme okumuştu, okulunu bitirdiği an mesleği elindeydi. Bunun sebebi babası ve amcalarının ortak holdingi değildi. Her ne kadar bu işe, babası sayesinde adım atsa da, Oğuz'un matematiksel bir zekâsı vardı.

Babasının onu suiistimal etme ihtimali yüzünden, her daim gizlerdi bu yeteneğini. Ancak okulun ikinci dönemi kendini tutamamış, neredeyse profesöre kafa tutmuştu. Tüm okul onun kovulacağını düşünürken, yüksek eğitim görmüş olan öğretmeninin işlem hatasını fark eden Oğuz, okulun ilklerinde yer almaya başlamıştı. Bunda hocanın hoşgörüsü ve alçak gönüllüğü büyük etkendi.

Sonrası çorap söküğüydü. Bir yandan okuluna devam ederken, öte yandan Demir'e yardımlarını eksik etmiyordu.

O, Demir ve Ali bir yola baş koymuşlardı. Çocukluğun getirdiği kardeşlik, acıların eklendiği dostlukla birbirlerine kenetlenmişlerdi. Her ne kadar haylaz bir ruha sahip olsa da, çocukluk arkadaşı, kan kardeşi, kuzeni olan Demir'in sıkıntılarını tek başına göğüslemesine asla izin vermezdi. Onlar her daim rakipti, ancak en kötü günlerinde birbirlerinden başka kimseye sahip değillerdi.

Oğuz, Demir'in Erva'dan önce ki hallerini anımsayınca tüyleri ürperdi. Soğuk, duygusuz ve kaskatı bir adam, bir kızın dokunuşuyla mum gibi erimişti. Oğuz ilk başlarda ona ve Erva'ya epey sıkıntı çıkardığını kabul ediyordu. Şimdi o zamanları düşündükçe pişmanlıkla doluyordu.

Aslında Oğuz böyleydi, bundan pişmanlık duyduğu hiç olmamıştı. Bir kız görür, onu kendine tav etmeye kalkar, başarana kadar pes etmezdi. Erva'nın o soğuk ve masum havası Oğuz'u çekmişti. İlk başlarda onun Demir'in yanında zorla tutulduğu

için memnuniyetsizliğini fark etmiş, ona yakınlık kurmaya çalışmıştı. Hiç bilmediği bir toprağa adım atmak gibiydi Erva. Hayır, aslında biliyordu. Kız kardeşinin bire bir kopyası gibiydi bu kız. Oğuz ömrünün sonuna kadar Ece gibi temiz ruhlu bir kız göremeyeceğine kendini öylesine inandırmıştı ki, Erva onu sarsmıştı.

Onu izlerken bu oyunlardan yıpranacağını, heder olacağını düşünmüştü. Ama Erva onu yanıltmış, tüm zorluklarla baş etmiş, hatta Demir'i yola getirmişti.

İlk başlarda, yine ilk tercihin Demir oluşu Oğuz'u rahatsız etmişti. Bu hep bir rekabet hali gibiydi. Kızlar ya Demir'e bakardı, ya Oğuz'a. Demir bu rekabeti önemsemezdi. Ancak çocukluğundan beri ona örnek verilen kuzeniyle yarışmamak, kendini onunla kıyaslamamak Oğuz'un elinde değildi.

Erva'yı ilk gördüğünde de o rekabet gün yüzüne çıkmıştı. Sonra, zamanla onun aslında Ece'den farksız olduğunu hissetmişti. Ancak kendini tutamamış, onu gözetimi altından çıkaramamıştı. Bunun sebebini, Demir'in onu duygusuzca kullanmasına yormuştu. Çünkü onu benimsemiş, arkadaşı, kardeşi ilan etmişti. Ali gibi onu kollamak isterdi. Ancak Oğuz, en başta yaptığı büyük hatayla, o muhafazakâr kızla arasına, koca bir uçurum inşa etmişti.

Sonra bir gün, aniden Mercan Mavi hayatına girmişti. Erva'nın aracılığıyla olması ne büyük ironiydi. Hastane odasındaydı ve ona bir kere bile bakmamıştı. Varlığından bile habersiz olmalıydı. Ama Oğuz'da öyle bir yer etmişti ki... Kitapçıda ona bakma fırsatı edinmişti. Kızın gözlerindeki buz tabakası adeta Oğuz'un kemiklerine işlemişti. Bir insan nasıl böyle ruhsuz ve kederli bakabilirdi?

Peki ya ses tonu? Ağlamış da, boğazına koca bir yumru oturmuş gibi konuşuyordu. Bir radyonun en kederli spikeri gibiydi. Sanki az sonra çalan şarkıyı," sevip de kavuşamayanlara, sevdiklerini kaybedenlere" armağan edecekti.

Oğuz, onun yüzünü dilediği gibi inceleyemediğini fark etti. O sıra anlam veremediği bir uğultu oluşmuştu kulaklarında. Gözleri ise birkaç perde arkadan bakmıştı genç kıza. Oğuz ertesi günü, sabırsızlıkla bekleyecekti. Bu sefer o katmanları bir nebze kaldıracak, o rüyalarından çıkmayan gözlerin yüz hatlarını da tamamlayacaktı. Genç kızı tav edecekti. Bunda kararlıydı. Onunla birkaç görüşmenin ardından içinin soğuyacağına emindi. Aklını bulandıran bir kıza, hayatının yönünü değiştirecek olan bir kıza ihtiyacı yoktu.

O, Demir değildi. Değişmezdi. Asla bir kızın tebaasına ait olamazdı. O isterdi ve alırdı. Sonra bir başkasını ister ve onu da alırdı. Bu döngü böyle devam ederdi. Kuralsız bir adam, kurallarla dolu bir hayatta ancak boğulabilirdi. Babasının hayırlı evladı, annesinin biricik oğlu olmayacaktı o. Asi, ruhuna tersti. Bir emre itaat ettiği an kan beynine sıçrardı. Sebepsizce öfkeli, kin doluydu. Hiçbir çocukluk travması, hiçbir acı onu bu hale getirmemişti.

Tabiatında olan bu asilik, ilelebet sürecekti. Mutlu bir ailenin babası olamayacaktı.

***

Günnur günün yorgunluğuyla mahalle girişine adımını attı. Aslında yorgunluk denemezdi buna. Çünkü yorgun düşen bedeni değildi. Kitap yerleştirme, temizlik yapma, toz alma düzenine alışmıştı. Yorgun olan, daha önce böyle bir saldırıya hiç uğramayan zihniydi.

Elleri halen yanıyordu. Gözleri de öyle...

O çocuğun kafasında rafları parçalamadığı için pişmandı. Ancak Günnur asla böyle bir şey yapmazdı. Yapamayacağı için değildi. Yapmak istemediği içindi. Bunun vicdanla da alakası yoktu. Günnur böyleydi. Ona," ihtiyar", "soğuk nevale"," buz

KAKTÜS

dağı" gibi bir sürü lakap takılmıştı. Bu lakapların başlıca sebebi umursamaz kişiliğiydi. Sessizliği her daim kindarlığına yorulmuştu. Yaşam belirtisi göstermeyen yüz hatları gergin, yabancılara karşı bir gülücük çizgisi bile taşımıyordu. Belki bir parça Erva onu rahatlatıyordu. Ancak Günnur yirmi birinde olan bu görünüşünün tersine, seksen beş yaşında bir ruha sahipti.

Kapı önünde örgü ören Sevda teyzeye selam verdi. Kadın ona koca bir kıkırtıyla, "Evlensen de mahalle biraz şenlik görse." diye takıldı. Günnur zoraki, tebessüme yakın bir ifade takındı. "Beni kim alır teyzem?" dedi. Asla alınmazdı mahalle insanına. Gün gelir güler yüzle karşılaşır, gün gelir sivri sözle yüzleşirdi ama bunun hayatın bir parçası olduğunu bilirdi. "Seni alamayan kördür, yavrum kör." diye şakıdı kadın ellerini havada sallayarak. "Ah şu yüzün bir gülsün, fıstıklı helva yapıp tüm mahalleye dağıtmazsam bana da Şengillerin Sevda demesinler."

Günnur bu kadının şen kahkahalarına gerçekten eşlik etmek istiyordu. Eğer bir gün, bir gün kahkaha atacak bir sebep bulabilirse...

Sevda teyzeyi arkada bırakıp yoluna devam ederken mahalle kızlarına kısa bir selam verdi. Onlarla konuşmak istese de, hep bir sorgu ve merak halinde oldukları için istemeden kaçıyordu. Günnur'un merak edilecek hiçbir yanı yoktu, en azından uzun zamandır... Boş bir kabuktan ibaretti. Onların eğlenceli ve dolu dolu hayatı Günnur'un kasvetini dağıtamazdı.

Akşam ezanı okunduğu vakit, adımlarını hızlandırdı. Minik Melis, kendi yaşlarında kız arkadaşlarıyla kumlara serilmişti. Bu sefer de ona takılmak istedi ancak acelesi vardı ve hızla yanından geçti. Ancak Melis onu görmüş olacak ki, adını bağırarak peşi sıra paytak paytak koştu. Günnur derhal kollarını açtı ve Melis'i kucakladı. Tam yanağına sulu bir öpücük konduracaktı ki Melis anında elleriyle Günnur'un dudaklarını kapattı.

Yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle geri çekildi ve "Öpücük yok!" diye kesin bir dille uyardı. "Sarılabilirsin ama yanağımı ıslatamazsın." Onun bu disiplinli bir öğretmen edasıyla ellerini sallayışı Günnur'a öylesine tatlı geldi ki, bu oyunu kazanmadan edemezdi. Anında yanağına koca, sulu bir öpücük kondurdu ve gülmeye çalıştığı yüz ifadesiyle kaçarak uzaklaştı.

Melis arkasından çığlık atıyor, mahalleyi inletiyordu. Her ne kadar nefret ettiğini söylese de, Günnur'u gördüğü an kollarında bitiyordu. Bu onların nefret ve sevgi karışımlı ilişkisiydi.

Evin bahçesinden içeri girince, daha yolda iğnelerini açmaya koyuldu. Bir yandan da ayakkabı bağcıklarına uzanıyordu. Bunu her seferinde nasıl başarıyordu bilmiyordu ama bunları yaparken düşmüyordu. Ayakkabısını tahta ayakkabılığa koyarken, bir eliyle de kapıya anahtarı girdirmeye çalışıyordu. Bu acelesini gören, vaktin bitmesine saniyeler kaldığını düşünecekti. Ancak onu o kadar iş beklerken, namaz için erken davranması gerekiyordu.

"Ben geldim!" diye seslendi içeri doğru. "Hoş geldin kızım," diyen annesinin bitkin sesi duyuldu. "Birazdan geleceğim yanına annem, namaz," diye açıklama yaptı. Derhal abdestini alıp, seccadesi başına durdu.

Günün şükrünü, yarının duasını fısıldadı arşa. Görünmez arş Yaradan'ın kudretiyle doluydu. O kudretten nasiplenmek için sürdü dualarının kırıntılarıyla bezenmiş ellerini yüzüne. Namazlığını özenle katlayıp, güzel annesinin yanına emin adımlarla ilerledi.

Annesi her zamanki örtüsünün altında, hastalıklı yüz rengine rağmen elleri durmadan işleyen nakışlarla dolu oturuyordu. Nakışları elinden çekiştirip annesini kocaman kucakladı. "Sultanım, şunlarla kendini yıpratıyorsun. Sana gerek olmadığını söyledim."

Annesi sahte bir kızgınlıkla sırtına vurdu. Ama bir çocuğun yumuşak dokunuşundan farksızdı. Takatsiz kolları Günnur'un yutkunma isteğini uyandırdı.

"Kızım, tek başına kocaman evin yükü üstünde. Bırak da azıcıkta olsun bir işe yarayayım."

Günnur kaşlarını çatarak annesinden uzaklaştı. "Böyle bir şeyi bir daha duyamayacağım anne," dedi sesinin titremesine engel olarak. "Sen bana yük değil, lütufsun."

Annesi buruk tebessümüyle baktı genç kıza. Günnur bir süre sonra etrafı kolaçan etti ve kaşları daha da çatıldı. "Nerede Selnur?" diye sordu. Sonra ayaklanıp başörtüsünü sıyırdı ve kollarını katlamaya başladı. Bir yandan da annesine soru sorar gibi bakıyordu. Annesi artık tükenmiş gibi bir bakış attı ve "Yine o sapkın kızların evinde. Laftan sözden anlamıyor," diye mırıldandı. Günnur'un gözleri hiddetle büyüdü. "Ne zamandan beri?" diye sordu. Annesinin aç biilaç beklediğini düşünmek istemiyordu. İçinde ki suskun Günnur çığlıklar atmaya başlamıştı. "Fazla olmadı," diye düz bir cevap verdi annesi. "Anne..." dedi Günnur uyarıcı bir sesle. "Kaç saattir açsın sen?"

Annesinin yerinden kalkamadığı gibi bir gerçekle, Selnur'un sorumsuzluğunu yan yana koyduğunda kan beynine sıçrıyordu. Derken kapıdan içeri elinde telefonla kız kardeşi girdi. Bir yandan kıkırdıyor, bir yandan tuş takımlarına hızla basıyordu. Dünya umurunda değil gibiydi. Kafasını kaldırıp ablasını görünce büyük hareketlerle çiğnediği sakız bir süre ağzının içinde dolandı ve tekrar eskisi gibi sesli bir şekilde çiğnenmeye devam etti.

"Neredeydin?" diye sordu Günnur makul bir sesle. Başka türlü bu tartışma hiç iyi bitmiyordu. "Arkadaşta," diye ağzında geveleyerek konuşan kardeşine sabır dilenerek baktı. "Annem yemek yedi mi?" diye sordu. Bu sorunun ardından, sanki annesi onu şikâyet etmiş gibi gözlerini kısarak annesine baktı genç kız. Günnur tahammülsüzce nefesini üfledi ve kız kardeşiyle daha fazla uğraşmamak adına mutfağa ilerledi. Üstündeki uzun kollu elbiseyi bile çıkarmadan, sıyrılmış kollarıyla bir yandan yemek

yapmaya, bir yandan da temizliğe girişti. Annesinin yemeğini verdi, tabii, avare kız kardeşininkini de...

Kendi yemeğini sonraya bıraktı. Ev göç halindeydi ve sıkı bir temizlik gerekiyordu. Kulaklığını taktı, bir bozlak eşliğinde kendini temizlikte kaybetti. Normalde insanlar dinamik müziklerle hareket ederken, Günnur bozlaklar, türküler, insanın içine işleyen şarkılarda kendini bulur, yorgunluğunu unuturdu. Onun gibi duygu yoksunu bir kız için âşık şarkılar ve türküler anlamsız geliyor olabilirdi; ancak o şairin, o bestecinin ve o sanatçının acılarını paylaşmak, yaşam belirtisi göstermek gibiydi. Hissetmek gibiydi. Hissiz kalmış duygularının sınırlarını zorlamak gibiydi.

Temizliği bittiği vakit kulaklığını çıkardı. Tam da o an, kız kardeşinin söylenmelerini duydu. Annesi ile tartışma içindeydi. "Bana ne!" diye bağırıyordu. "Ben mecbur muyum? Gencecik yaşımda eve tıkılıp kaldığım yetmiyor, bir de elimi o iğnelerle delmemi mi istiyorsun?" Belli ki annesi yine onun evde nakış yapıp, Günnur'a destek olmasını istemişti. O ise, "Şunun şurasında okuluma ne kaldı? İstediğim bölüme bile gidemedim sizin yüzünüzden. Rahat bırakın beni. Bunaldım artık!" diyordu.

Günnur, "Selnur" diye sessiz ama soğuk bir uyarı gönderdi. Kız kardeşi gözleri kızarmış, dünyası başına yıkılmış bir ifadeyle ablasına kükredi. "Ne? Haksız mıyım?" sonra annesine baktı tekrar. "Senin bu kızın güllük gülistanlık okudu lisesini. Bende 'Acaba yol parası kalacak mı?' "Bugün en ucuz ne yerim?' diye planlar yapıyorum."

Annesi ağlamaklı bir sesle, makul cevaplar verirken Günnur titremiyor, sinirlenmiyor, gözünü bile kırpmadan kardeşinin kinini kusmasını izliyordu. "O senin için çabalıyor. Senin için okulunu dondurdu, bana ne dersen de ama ablana böyle şeyler söyleme."

Kardeşi, annesinin gözyaşlarıyla bir nebze insafa gelmiş olacak ki, sessizliğini koruyup kendi için ayrılan odaya çekildi.

Ancak odasına giderken, ablasına öfkeli bakışlar atmadan da geçmemişti. Günnur bu bakışlara bağışıklık kazanmıştı. Onu anlıyordu. Henüz on beşinde bir genç kızın okumak istemesini, mutlu olmak istemesini, arkadaşlarından utanmamak istemesini anlıyordu. Ancak o aciz ve ufacık ellerinden, kitaplarla ilgilenmekten başkası gelmiyordu. Oranın sahibi güzel bir maaş veriyor, işini bilen Günnur'u kaybetmemek adına her türlü imkânı sağlıyordu. Günnur için orası sadece bir iş yeri değil, nefes alma durağıydı. Onun için su içmek, yürümek kadar doğal, bir kalp atışı kadar da hayatiydi.

Günnur annesinin yatağını hazırlayıp, onu kucaklayarak yerine yatırdı. Genç kızın ufak görünen bedeni, insanları hayrete düşürecek kadar güçlüydü. O yüzden hiç zorlanmadı. Gerçi annesi için yaptığı hiç bir şey onun için "zor" kelimesinin yanından geçemezdi. Yıllarını, bilgeliğini, sabrını annesine borçluydu. Bir de gözlerini... Mercan mavisi gözleri, şu an solgun olsa da, Günnur annesinin gözlerine sahipti.

Günnur odasına girerken, bir odası olduğu, böyle bir eve sahip olduğu için şükürler etti. Sonra gözlerini yumdu ve "Teşekkür ederim baba," dedi. "Mekânın, Cennet olur inşallah." Sıcak yatağına girdi ve bir "Fatiha" gönderdi babasının ruhuna.

O gün rüyasında, çocukluğunda babasının ona hikâye anlatışını gördü. Bir dizine tünemiş ve sarı saçlarını babasının omzuna yaymıştı. Sahiplenici eli boynundaydı. Gür sesi kulaklarında...

"Kız Kulesinin hikâyesini dinlemek ister misin?" diye soruyordu gülerek. Heveslc onaylıyordu. Odasında Kız Kulesi'nin bir resmi vardı. Onun oraya, uçan periler tarafından dikildiğini hayal ediyor ve İstanbul'a gittiklerinde yeniden oraya gitmenin hayalini kuruyordu.

"Bir prenses yaşarmış bu kulede. Babası gaddar, kötü ve vicdansız bir tekfurmuş. Kızını ve hazinelerini denizin ortasında bir

kulede saklarmış –ki-, yıllarca zarar verdiği insanlar tek hazinelerini çalmasın..."

"Kızın saçları da altın mıymış?" diye soruyordu Günnur hayranlıkla.

Babası gülümseyerek cevap veriyordu.

"Evet. Senin saçların gibi ışıldayan altından..." Saçlarını okşayarak devam ediyordu. "Kız tabii ki, kitap okumayı ve yıldızları seyretmeyi çok seviyormuş."

"Ben de seviyorum," diye sözünü yeniden kesiyordu Günnur.

"Biliyorum. Diyorum ya, o da senin kadar güzel kalpli bir prensesmiş. Güzelliği dillerden dillere dolanıyormuş. Onu öyle çok isteyen varmış ki, tekfur karanlık Kız Kulesi'nde onu saklıyormuş. Günlerden bir gün, yakışıklı, yağız ve koca yürekli bir Türk Beyi, o zamanlar adı "Constantinopolis" olan, bizim İstanbul olarak bildiğimiz şehre gelmiş. O zamanlar, İstanbul Türklerin değilmiş. İnançsızlık ve gaddarlığın kollarında olan bir şehirmiş... İşte, Battal Gazi böyle bir zamanda, Türklerin en güçlü askeri olarak şehri basmış."

Günnur, Battal Gazi'nin hikâyesini hevesle dinlerken babasının yakasıyla oynuyordu. Babası ise, o dünyada öyle çok kaybolmuştu ki, Günnur bazen onun anlatırken yaşadığını düşünürdü.

"Duymuş ki, tekfurun Kız Kulesi'nde sakladığı bir hazinesi var..."

Babası susunca Günnur, "Anlatsana babacığım," diye ısrar etti. Gözlerini kaldırdı ve babasının boş, duygusuz gözlerine baktı. Birden rüya değişti ve o kaza anında, ona boş gözlerle bakan bedene dönüştü. Günnur çığlık atarak uyandı.

Güzel bir rüyanın kâbusa dönüşmesinin verdiği hisle, titreyerek yatağında oturdu. Garip olan yıllardır o kaza anını görmemesiydi.

Bugün yaşadığı bir olay, anılarını tazelemişti.

***

Genç kız, şiir kitapları bölümünü düzeltip, alnındaki teri sildi. Onun aşırı düzenli oluşu bu meslekte zorluklar çıkarabiliyordu. Yerinden çıkan kitaplar, tozlanan raflar, yamuk bir düzende duran kalemler... Bunlar Günnur'un tahammül edemeyeceği şeylerdi.

Raflara göz gezdirip, herhangi bir bozukluk var mı diye kontrol etti. Gözleri bir kitaba takıldı ve fark etmeden ona doğru adımını attı. İki gündür saçma bir korku ve tedirginlik içindeydi. Ama belli ki o gözü kara çocuk sadece Günnur ile dalga geçmişti. Günnur bunun için şükür etti. Onun zorba ve laubali haline tahammül edemezdi.

Elinin uzandığı kitabı derhal bıraktı, kendini bir güzel azarladı ve kendi rafına yöneldi. Burası dükkân sahibesinin, Günnur'a ikramıydı. Her ay en az on kitapla dolduruyordu Rezzan Hanım bu rafı. Günnur'a yarı annelik, yarı patronluk yapıyordu. Arada dışarıdan kurabiyeler ve börekler alıp, beraber kitaplar hakkında konuşmak için dükkâna uğruyordu.

Günnur kitabını çekip aldı. Bu kitabın rastgele herhangi bir sayfasını okusa da, içi tuhaf bir huşuyla doluyordu. Aşkın en temiz ve en gerçek halini görüyordu...

Kitaba öylesine dalmıştı ki, kapının açılma ve müşterinin gelme çağrısı olan zili duymadı. Bir boğaz temizleme sesiyle kafasını kaldırması aynı anda gerçekleşti. Gördüğü yüzle, elindeki kitabı düşürmemek adına sımsıkı tuttu.

"Merhaba!" dedi çocuk çapkın bir sırıtışla. Günnur anında bu sırıtıştan bakışlarını çekti ve kaşlarını çatarak yerinde doğruldu. Genç adama fırsat vermeden, "Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sordu.

Genç adam, Günnur'a doğru kafasını hafifçe eğdi. "Seni alabiliyor muyuz?" diye tatlılıkla sordu. Günnur öfkeyle burnundan soludu. Bu adam tahammül sınırlarıyla oynuyordu. Derin bir

KAKTÜSÜN

nefes aldı ve duymazlıktan geldi. "Nasıl bir kitap bakmıştınız?" diye sabırla sordu.

Oğuz düşünüyormuş gibi çenesini kaşıdı ve "Sen ne önerirsin?" diye sordu. Genç kızın kaşları havaya kalktı ancak derhal arkasını dönüp bu ifadeden sakındı. Raflarda ilerlerken "en çok satanlar" bölümüne vardığında elini kaldırarak gösterdi. "Burası genellikle okunan ve en çok satılan bölümü... Size bir nebze yardımcı olabilir." Günnur sesindeki resmiyete inanamıyordu. Aslında kemikleri titretecek bir öfke içindeydi. Bu adamın sırıtan suratına okkalı bir tokat indirmek üzereydi. Derken o ufacık alanda, genç adamın kokusuyla beraber bedeninin yakınlığını hissetti. Geriye doğru kaçmak istedi ancak sırtı rafları buldu. Adamdan buram buram tehlike ve boş vermişlik akıyordu. Günnur'un fikirlerini zerre önemsemiyor gibiydi. Aralarında bir karış mesafe kalana kadar yüzüne eğildi. Günnur gözlerini yummadı, öfkeyle kaşlarını da çatmadı, sadece ruhsuz bir ifadeyle adamın kendinden uzaklaşmasını bekledi. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Hayatında hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. O muhafazakâr bir kızdı ve tüm erkekler, kadınlar bile onun bu kişiliğine saygı duyar, ona göre davranırdı. Kafası yerden kalkmadığı için, hiçbir erkeğe pirim vermemiş, sert bakışlarıyla konuşmak için bile kendine yanaşmalarına izin vermemişti. O, böyleydi. Böyle saçma sapan aşk oyunlarına, kalp çarpıntılarına inanmazdı. Hayat zorluydu, Günnur'un geçindirmesi gereken bir ev vardı. Ancak bu genç adamın bunu umursadığı söylenemezdi.

"Söylesene?" dedi genç adam meraklı bir sesle. "Hep mi böyle güzeldin? Yoksa sonradan mı oldu?"

Günnur sabit tutmaya çalıştığı sesi ile soğukça cevap verdi. Bu onun korunma mekanizmasıydı. "Sizde hep böyle despot laflar mı kullanırsınız? Yoksa sonradan mı böyle oldu?"

KAKTÜSÜN

Genç kızdan bu cevabı beklememiş olan Oğuz afalladı. Bu afallamayı fırsat bilen Günnur derhal o köşeden kurtuldu ve sakin bir sesle konuştu. Bu ses tonunun insanları sinir ettiğini biliyordu. Özellikle, böyle gergin anlarda bile, düz tuttuğunda karşısında ki insanın sabır sınırlarıyla oynardı. "Eğer kitap almayacaksanız, lütfen burayı meşgul etmeyin."

Oğuz, bir süre şaşkınlık yaşamış olacak ki, öylece yerinde kalakaldı. Günnur ise, kendi sabrına hayran kalmıştı. O sözlerden ve o köşeye sıkıştırılma çabasından sonra bu adamı nezarethaneye attırması gerekirdi. Ancak yıllardır burada çalıştığı için bu gibi durumları nasıl savuşturacağını bilirdi. Öyle polis çağırıp, şikâyetlerle uğraşacak zamanı yoktu. Onda bir avukatın kıvrak zekâsı vardı. Bunu okuyarak ve izleyerek geliştirmişti. Ve hiç zorlanmadan kullanırdı.

Derken Oğuz, kasanın hemen yanındaki tabureye yaklaştı ve Günnur için ayrılan okuma köşesine kuruldu. Önündeki kitabı bir süre inceledi. "Ece'de bunu okuyordu geçen hafta," diye mırıldandı kendi kendine. Günnur, Ece'nin adını duyunca nefes vermeden edemedi. Öyle bir kızın, böyle bir ağabeyi olduğuna inanamıyordu.

Oğuz gözlerini kaldırdı ve kaskatı bedeniyle ayakta dikilen Günnur'a baktı. "Sende o aşkın varlığına inanan kızlardan mısın yani?" diye sordu alaycı bir sesle. Günnur cevap vermemek için dilini ısırdı. "Aptalca," diye tekrar kitaba baktı, ardından ayaklanıp ellerini çırptı. Onun daha iki gün önce okuduğu kitabı hatırlatmak istedi Günnur, ancak bu onunla konuşması demekti ve bunu hiç istemiyordu.

Tekrar gözleri raflarda gezinirken, Günnur bu sefer olası kafa ağrısını düşünmeksizin polisleri çağırmayı gerçekten planlıyordu. Derken genç adam bir polisiye romanı olan "Sherlock Holmes" kitabını çekip aldı. Bu roman her okuyan erkeğin evinde

bulunurdu ve genç adamın ilk serisini alması genç kızı hayrette bıraktı. Sanki sırf almak için alıyordu.

Kitabı, kasaya götürürken Günnur bu sefer aynı harekete maruz kalmak istemediği için para düzeneğini öne itti ve genç adamın dalgınlığını fırsat bilip, çekip aldı elinden. Seri ve hızlı hareketlerle kasadan geçirdi ve poşete yerleştirdi. Poşeti masanın üzerine bıraktı ve ayaklarını yere vurarak parayı bırakmasını bekledi. Gözlerini masaya dikmiş, genç adamın nefes alışveriş seslerini işitiyordu. Genç adam yılgın bir nefes verip, parayı bıraktı ancak yerinden kıpırdamadı.

"Sende bir şey var..." dedi kısık bir sesle. Neredeyse, duyulmayacak kadar kısıktı sesi. Ancak nadide bir kitaptan, güzel bir alıntı yapar gibiydi. Ceketinin iç cebinden iki gün önce aldığı kitabı çıkardı ve masaya bıraktı. Sanki geri iade ediyor gibiydi. Sonra, sözlerine devam etti, "Bakışların..." dedi ve biraz daha masaya doğru eğildi. Sanki onun gözlerine bakmak istiyordu. "Ölü gibi." Genç kız bunu hiç beklemediği için saniyelik bir bakış attı adama.

"Öylesine mavi, öylesine hayat dolu bir göz, nasıl böyle ruhsuz bakar?" Genç kız yutkunmadan edemedi. Sanki genç adam Günnur'un kafasının içinde konuşuyordu. "Söylesene..." dedi bir süre nefes bırakarak adam." Hep mi böyle kederliydi bakışların? Yoksa sonradan mı oldu?"

Günnur cevap vermedi. Dudakları birbirine kenetlendi, para üstünü bıraktı ve arkasını dönüp dükkânın sonunda ki kitaplığa doğru ilerledi. Bu onu kovma şekliydi bir bakıma. Tek bir kelime bile söylemeye gücü yetmezdi. O kara gözler öyle ona dikilmişken, yüzündeki çarpık ve haylaz gülüş silinip, yerini ilgiye bırakmışken genç kız ona cevap veremezdi. Genzi yanıyordu.

"Yarın yine geleceğim," diye bağırdı genç adam. "Cehenneme!" diye mırıldandı genç kız. "Sende olacaksan, bana uyar," diye tekrar takıldı genç adam.

Eski haylaz haline dönmüştü. Bu hali, ilgili halinden daha iyiydi. Çünkü Günnur laf ebesiydi.

"Sizinle cennet bile cehennem olur azizim," diye mırıldanmadan edemedi genç kız. Oğuz'un gür ve iç titreten kahkahası yayıldı.

"Yarın görüşürüz Azizem. Ha, unutmadan. Beni özle olur mu?"

Günnur sinirle yerinde tepinmek istiyordu. Kapının kapanma sesini duyduğu an yaptı da. Hiç kimse onun duygularını böyle gün yüzüne çıkarmamıştı. Nefret, utanç, sinir, hepsi bir araya toplanmış, yıllar sonra genç kızı istila etmişti. O hissizdi, onun kalbinde öfkeye bile yer yoktu. Duygudan yoksun gözleri, şu an öfkeyle kızarıyor olmalıydı. Ya da Günnur öyle sanıyordu...

Ayakları ona ihanet ederek, genç adamın bıraktığı kitaba yöneldi. Parmakları onu bozguna uğratarak sayfaları kurcaladı. Okunmuş olduğu belli olan kırışık sayfalar bomboş, hiçbir yer işaretlenmemişti. Genç kız ne bekliyordu? Kendi düşündüklerine inanamıyordu.

Derken son sayfaya yazılan söze çarptı gözleri. Yazı bir daktilo ile yazılsa ancak bu kadar düzgün olabilirdi. Genç kız bunu neredeyse yazarın yazdığını düşünecekti. Ancak henüz kurumuş mürekkebin kokusu burnuna çalınıyordu.

"Susma! Suskunluğun yangınların, acıların ve kederin habercisi..." Adeta romandaki konuşabilen, ancak dilsiz kıza bir çağrıydı bu sözler. Ancak Günnur tuhaf bir şekilde üzerine alınıyordu.

İş yerinin telefonu çaldı ve Erva'nın numarasını görünce, kendini toparlamak için bir sebep bulduğuna sevindi.

"Yarın Ecelerdeyiz," dedi Erva kısa ve öz lafa girerek. Günnur "Ama..." diye başladı ancak özlem sarhoşu arkadaşı

onu dinlemedi. "Ama demek, yok kuzum. Yarın tatil olduğunu biliyorum ve Ece ile seni evden alırız. Hadi öpüldün."

Ve telefon suratına kapanmıştı. Günnur şaşkınlıkla bir telefona, bir de elinde ki son söze bakıyordu. Ertesi gün o adamın evine adımını atarsa, bir daha yakasını kurtaramayacağını biliyordu.

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 2

"Tanıdık Yabancı"

Genç kız babadan yadigâr, bordo, kabartmalı defterini aldı ve cam kenarına bağdaş kurdu. Annesi ve kız kardeşi çoktan rüyalar âlemine dalmıştı. Günnur ise temizliğini bitirmiş, annesinin ertesi gün yemesi için bir tencere yemek yapmış, kıyafetleri ütüleyip, yerleştirmişti. Normalde pazar günleri yaptığı bu ritüelleri, Erva'nın hatırı için Cumartesi akşamından bitirmişti. Onlarla doya doya vakit geçirmek istiyor, aklı evde kalırsa rahat edemeyeceğini biliyordu.

Şimdi, yorgun bedenine uyuması için komut veriyordu. Ama kasvetli kalbi, namaz sonrası bile sıkışıyordu. Yazmak ve dökülmek istiyordu parmakları. Zihni kusmak istiyordu tüm duyguları. Çığlıkları birikmişti gırtlağında. Nedenini, sorgulamıyor, sadece sıkışan kalbine bir kapı aralıyordu.

Bordo defterler yığınlar halinde odanın bir köşesinde duruyordu. Yarısı babasına, yarısı kendisine aitti. Babasından kalan en büyük mirastı ona kelimeler. Bir cümle nasıl kurulur, bir kelimeyle koca bir dert nasıl anlatılır babası öğretmişti ona.

Sessizliği annesinden öğrenmişti elbet. Annesi susmanın ve altan almanın erdem olduğunu söylemişti hep. Babasının kalemi, annesinin suskunluğu ile birleşince ortaya sayfalarca kelam, düzinelerce dile dökülmeyip, mürekkebe dökülmüş sözcükler çıkmıştı.

Kuş tüyü kalemini kaldırdı ve mürekkebe daldırdı. Bu tüy de babasına aitti. Günnur yeni nesil kalemleri kullanmayı reddediyordu. Ona göre bu tüy canlıydı. Bir kuşun kanat çırpması kadar doğaldı onunla yazı yazmak.

Kelimeler yüreğinden, kalemine döküldü.

Yine bir günün karanlığındayım.

Ay yarenlik ederken yalnızlığıma, güneş tehdit ediyor en derin sırdaşımı. Diyor ki; "Dökerim gözlerindeki kederi gün yüzüne."

Derken, bir gecenin sözleri süzülüyor zihnime... "Gözlerin hayatın mavisini taşırken, bu keder niye?"

Sonra kazıyorum güneşe; "Memnun musun? Döktün işte kederimi dillere..."

Boğazım düğümleniyor, bir bardak su içiyor, bir kuru ekmek yiyorum. Annemin öğrettiği gibi bir zencefil atıyorum tatsız ağzıma. Su kan kokuyor, ekmek taş kesiliyor, zencefil zehirliyor duyularımı.

Söylesene baba? Hayat, hep mi böyle yalandan göz kırpıyor umutlarıma?

Yine bir defterini daha dolduruyorum. Kızıyorsun, biliyorum. Küçükken çöp adamlar, "M" harfiyle martılar çizerdim senin boş sayfalarına. Bana; "Kızım bu sayfalar çizikleriyle değil, gönülden geçen kelamlarla doldurulmalı." derdin. "Ben yazmayı bilmem ki?" derdim ellerimi suçlu gibi bağlarken. Mürekkep kokan ellerinle yüzümü avuçlar,

"Zamanı gelince çok yazarsın." derdin. Oradaki "Çok" kelimesini anlamazdım. Neden çok yazacaktım ki?

Şimdi anlıyorum baba. Annem haklıymış. Ben sana çektim galiba... Dilim boğazımda şişerken, ellerim sayfalarda bayram telaşında. İsraf ettiğim sayfalara yanar hale geldim. O çöp adamlara kaç kahır, kaç serzeniş sağarmış şimdi anlıyorum baba.

Neyse...

Bugünde güneş göz kırpıyor bana. Uyumam, uyanmam, sonra tekrar uyumam, sonra tekrar uyanmam gerek. Ebedi uykuyu bekliyorum sabırla. Ama ecel pek yakın gibi görünmüyor. Hem annemi de bırakamam ki buralarda.

İyi geceler baba... Rüyama bu sefer gel olur mu? Yıl oldu, yüzünü hatırlamamaktan korkuyorum. Resimlerle bir nebze ama sesin nasıldı baba? Dün kitap okurken bunu düşündüm, nasıldı sesinin tonu? Büyük bir acı saplandı karnıma. Hatırlayamadım baba... Ne olur bu sefer gel... Gel ve konuş benimle... Sesini unutmak istemiyorum. Seni unutmak istemiyorum baba.

***

Günnur, Erva'nın çekiştirmeleriyle yürürken, Ece'nin pencereden cırlayan sesini işitiyordu. "Nerede kaldınız be güzellikler? Öldüm açlıktan." Erva anında görümcesi sayılan arkadaşına karşılık verdi. "Sen ne zaman toksun ki, Ece'm?"

Ece bu söze göz devirip, sızlandı. Günnur bu hayat dolu kızları izlerken, özenmeden edemiyordu. Onlar gibi umutlu olmayı, onlar gibi hayata gülümseyerek bakmayı ne çok isterdi.

İçeri adımlarını attıkları anda kucaklanarak, mutfakta aldılar soluğu. Bunun sebebi, Erva'nın söz verdiği börek kızartmasıydı.

Ece ellerini ovuşturarak, annesinin dünden mayaladığı hamuru ve patates sosunu Erva'nın önüne iliştirmiş, daha kız soluklanmadan akbaba gibi tepesine üşüşmüştü. Günnur, Ece'ye hayrandı. Güzel gözlerine, şen neşesine, sevgi dolu kucaklamalarına... Olmak istediği kişiydi Ece. Ancak Günnur, bir o kadar uzaktı Ece gibi olmaktan. Ruhsuz ve durgundu. Onu neden bu kadar sevdiklerine bile anlam veremiyordu. Günnur onları canını verecek kadar seviyordu, evet. Ancak Erva ve Ece neden onun bu hallerine tahammül ediyorlardı?

Ayşe bile, Günnur'dan daha iyi yarenlik ederdi onlara. Ama Günnur kaçtıkça kovalanıyordu. Kötü gün dostuydu evet ama bu kızlar iyi günlerini de paylaşıyorlardı onunla. Günnur ağlayana omuz, düşene tutunacak dirsek olurdu. Ama gülen gözlere, şen kahkahalara nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

Erva dakikalar içinde hamarat elleriyle börekleri kızartmıştı. Ece, sıcacık olan börekleri çoktan mideye indirmeye başlamıştı. Günnur kafasını iki yana sallayarak kurulmuştu mutfak masasına. Kahkahalarını ve sohbetlerini dinlerken çayını yudumluyor, kendini yemek için zorluyordu. Hasta midesi yine yanmaya, yemekleri dışarı atmak için bahane aramaya başlamıştı. Günnur yüzünü buruşturmamak için kendini sıkarak, arkadaşlarının neşesini bozmamak adına sessizliğini korudu.

Kahvaltıyı yapıp, masayı temizlemelerinin ardından salona kurulmuşlardı. Aslında Ece'nin odasında oturmalarını istiyordu Günnur, bunun sebebi her an merdivenlerden inebilecek ya da kapıyı çalabilecek olan Ece'nin ağabeyi olabilirdi. O çocukla tekrar karşılaşma düşüncesi midesinin tekrar kasılmasına sebep oluyordu.

Saatler geçmiş, sohbet koyulaşmış, bir dolu abur cubur Erva'nın Demir'e sitemi eşliğinde mideye inmişti. Günnur rahatlamaya, Oğuz'un gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı.

Sanki düşünceleri duyulmuş gibi kapı çaldı ve Ece koşarak kapının deliğinden baktı. Arkasını dönüp arkadaşlarına ağzını oynatarak, "Ağabeyim," dedi. Erva ve Günnur eşarplarını düzeltirken, Ece'de onların müsait olup olmadığını kontrol ediyordu.

Erva kafasıyla onayladı, Ece kapıyı açtı...

Kapı eşiğinde iki kişi vardı. Biri içeri girmedi ancak diğeri uyarıda bulunmadan daldı. Günnur önce bu adamı tanıyamadı. Jilet gibi bir takım elbiseyle, resmi bir kılıkta olan adamı incelememek için kendini tuttu. Göz ucuyla gördüğü siyah saçlar ona ipucu veriyordu ancak Günnur inanmakta zorluk çekiyordu. Bu görüntü o serseri kılıklı çocuktan olabildiğince uzaktı.

Sesi duyuldu; "Misafirimiz varmış madem neden haberimiz yok?" diyordu. Önce Erva'ya "Hoş geldin yenge," dedi. Eskisinden çok daha sıcak ve sevecen bir sesle konuşuyordu. Erva artık bu ailenin bir bireyiydi. Bu ailenin müstakbel gelini ve kız kardeşi olarak kabul edilmişti. Günnur onun adına ölesiye mutluydu.

"Siz de hoş geldiniz bayan," dedi dalga geçer gibi bir ses. Günnur bu gafın kendisine yapıldığını bilse de, kafasını kaldırmadı. Önünde ki katalog çok önemliymiş gibi onu incelemeye devam etti.

Kapıdan yabancı bir ses duyuldu; "Hadi! Oğuz, bekletmeyelim kızları," diyordu ses. Oğuz öyle bir kükreyerek cevap vermişti ki, Günnur resmen yerinden sıçradı. "Beklesinler. Başlatma şimdi kızlarına. Sen çık arabada bekle beni, geliyorum."

Ece'nin yanına oturduğunu yeni fark eden Günnur, onun mırıldandığını duydu. "Öküz gibi bakıyor, böyle arkadaş mı olur, ya? Resmen benim biricik Günnur'uma gözlerini dikti."

Günnur'un şaşkınlığa yakın ifadesi hemen Ece'yi buldu. Ece ise sinirle ağabeyine bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyordu. "Şu Kerim'le gezmekten ne anlıyorsun ağabey? Annemin ondan nefret ettiğini biliyorsun," diye söyleniyordu Ece. Oğuz'un

kızgın soluğu duyuldu, ancak Ece'ye cevap vermiyor gibiydi. Ece'nin bir dahaki serzenişi, Günnur'a kafasını kaldırma ihtiyacı hissettirdi.

"Günnur ile konuşmuyorsun ağabey. Benimle konuşuyorsun. O koyun gibi bakan gözlerini arkadaşımın üzerinden çek!"

Günnur yutkunma ihtiyacı hissetti. Erva da kendisinden farksız değildi. Günnur kafasını kaldırmıştı ancak halen o yüze bakmaya cesaret edememişti.

"O benim de arkadaşım sayılır," dediği anda gözleri Oğuz'u buldu. Oğuz bu durumdan memnun kalmış gibi gülümsedi ve saçlarını çapkınca karıştırdı, "Değil mi arkadaşım?" diye sordu ukala bir gülümsemeyle. Ece sinirle doğrulup elini beline koydu ve ağabeyinin görüşünü engelledi. Ağabeyi homurdansa da yerinden oynamadı.

"Ağabey! Lütfen sen gidip kara cadılarınla ilgilensene. Bak bir daha uyarmam, babama söylerim. Uzak dur, arkadaşımdan." Oğuz kafasını yana eğerek, Günnur'a hitaben konuşmuştu. "Deniyorum."

Ece sinirle tepinirken saniyeler içinde kafası ağabeyi tarafından kucaklanmış, yanakları hoyratça sıkılmıştı. "Süpürgesiz cadı." diye homurdandı. "Sen nesin?" diye bağırdı Ece. Oğuz çoktan onu bırakmış, üst kat merdivenlere yönelmişti. "Hovarda."

Ağabeyi kahkaha atarken, Günnur yüzünü soğuk suyla yıkama ihtiyacı hissediyordu. Bir de derhal bu evden kaçmak... Aslanın inine düşmüş geyik gibi hissediyordu.

***

Oğuz, nasıl bu kadar çabuk üstünü değiştirdiğini ve aynanın karşısında kendini neden sakinleştirmeye çalıştığını kestiremiyordu. Burnundan soluyordu. Sanki biri damarlarına asit enjekte

etmişti. Kerem'in o kıza nasıl baktığı neden umurundaydı? O Kerem ile iddia uğruna kız tavlayan, gamsız biriydi. Onun için kızlar yaşanır ve geçerdi.

Ancak kapı eşiğinden, gözlerini Günnur'a dikişi Oğuz'un gözlerinden gitmiyordu. Kaç yıllık arkadaşını, sırf o bakışlar için, öldürecek kadar öfkelenmişti. Bu öfkesini kardeşine ve o mavi gözlü periye yansıtmamak için olabildiğince dalgaya almıştı ama ne kadar çabalasa da sonuç vermiyordu bedeni. Maviler rüyalarını, kâbuslarını, hayatını istila etmişti. Genç adam o kızın gözlerine bakıp, bir kelimeden uzun konuşmak istiyordu. Sonra o örtündüğünde yanaklarını okşayan kirpikleri daha yakından görmek istiyordu. Bembeyaz teninin üzerinde yer edinmiş benleri incelemek istiyordu. En çok da, kederinin sebebini bilmek istiyordu.

Siyah tişörtünün üzerine siyah deri montunu çekerken, Oğuz artık sırıtıyordu. Maskesini yerleştirmişti. Saçlarını çapkınca yana taradı ve basamakları aylak aylak inmeye başladı. Yüzündeki haylaz gülümseme, kırk metre öteden fark edilirdi.

Salona girdiğinde, beklediği manzarayla, o mercan mavi gözlerle karşılaşamadı. Kız kardeşi ellerini beline yerleştirmiş, ona nefretle bakıyordu. Erva da koltuğa oturmuş, ayaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı.

Oğuz'u gören Ece, saniyesinde çığırmaya başlamıştı. "Memnun musun ağabey? Kızcağız senin yüzünden gitti. Bıktım senin bu sorumsuz davranışlarından. Senin yüzünden en kıymet verdiğim arkadaşlarımdan oluyorum. Yeter artık, tamam mı? Günnur senin bildiğin kızlardan değil. Ondan, uzak dur!"

Oğuz adeta bu sese kulaklarını tıkamış, çoktan çıkış yolunu tutmuştu. Dış kapıyı kapattı ama kardeşinin çığlığı halen duyuluyordu. Oğuz sıkıntıyla ofladı. Kerem'e soğuk bir ifadeyle gelmeyeceğini bildirdi ve arabasına atladı. Aldığı kararla sırtını rahatça koltuğa yerleştirdi.

KAN FÜSUN

"Bekle beni suskun prenses," diye mırıldanmaya başladı ve kendi haline gülümsedi. "Bu kız bende akıl bırakmadı."

***

Günnur eve adımını attığı an, kız kardeşinin bağırışlarıyla kulaklarını kapattı. Artık her gün bu sesi duymaktan bıkmış usanmıştı. Odaya girdi. Annesini yine el işi yaparken, kız kardeşini de elinde bir bluz ile ortalıkta volta atarken buldu. Kız kardeşi, ablasını gördüğü an, elindeki bluzu havada salladı. Renk değiştirmiş olan bluz, belli ki önceden beyazdı. Ancak şu an toz-pembeye yakındı.

"Bunun hali ne abla?" diye bağırdı yeniden kardeşi. Günnur saburla annesinin yanına yürüyüp, yanağını öperken cevap verdi. "Ne olmuş ona?"

Kardeşi sanki çığlık atacakmış gibi dişlerini sıktı ve ayaklarını yere vurdu. Günnur bazen kız kardeşinin sinir hastası olduğunu düşünüyordu. Başka türlü böyle bir anne babadan, Selnur gibi bir kız kardeşi olması imkânsızdı.

"En sevdiğim bluzumu renklilerle atmışsın!" diye yeniden bağırdı. Günnur sakince ayağa kalktı. Her ne kadar soğukkanlı olsa da, kardeşi ondan bir nebze çekiniyordu. Sessizlik, Günnur'un kanına işlemişti. Ancak bakışlarının insanları ürküttüğü aşikârdı. Kardeşine attığı bakış da bunun bir örneğiydi, hemen kedi gibi sinen kardeşi kafasını dik tutmak için çaba gösteriyordu.

Günnur fazla güç göstermeden elinde ki bluzu kaldırdı ve havada modeline baktı. Sırtında koca bir delik olan bluz, büzüşmüşlüğünde neredeyse bir çorap kadardı.

"Geçenlerde de benim çorabım makinenin lastiğine sıkışmıştı ve sonuç olarak maviye boyanmıştı." Tişörtü elinde buruşturup mutfağa doğru yürüdü ve çöpe attı. Bunu hep yapmak istemişti.

O bluzu, kız kardeşinin giyindiğini her gördüğünde, sinir kat sayısı artıyordu. "Bir genç kız için fazla az bir kumaş." demeden edemedi.

Ona karışmaması gerektiğini kız kardeşinin sinir krizi geçirip, evi terk ettiğinde öğrenmişti. Baskı kuramazdı. Tatlı dille anlatamazdı. Abla nasihati bile veremezdi. Onların kardeşliği maalesef böyleydi.

Selnur, çığlıklar eşliğinde odasına girdi ve kapıyı çarparak kilitledi. Anında telefonla konuştuğuna dair sesler geldi. Günnur ne yazık ki, onun kiminle konuştuğunu biliyordu. Ancak engel olması imkânsızdı. Bunun için kaç tabak kırılmış, kaç sonuçsuz kavgalar yaşanmıştı. Annesi en çok yıpranan olduğu için Günnur artık susma ve sabretme taraftarıydı. Acılar onu hissizleştirmişti. Artık kardeşine de, o adama da nefret duymuyordu.

Annesinin geceliğini giydirip yatıran Günnur nefes almak adına bahçeye çıktı. Her ne kadar umursamaz gibi görünse de nefes darlığı çekiyordu. Sanki o ev onu boğuyor, duvarlar anıların izleriyle üzerine geliyordu.

Temiz toprağa bağdaş kurarak oturdu ve ellerini arkaya yaslayarak semaya kaldırdı başını. Yıldızlarla ve ayla dertleşti yine. Ay koca dertlerinin sahibiydi, yıldızlar ise küçük şükürlerinin yancısı. Bulutlar örtmek istese de şükürlerini, yaşamak, nefes almak ve var olmanın güzelliği donatmışken dört bir yanını; Günnur şükür etmeden duramazdı.

En güzeli, nefes alıyordu, ciğerlerine kadar doluyordu; baharın, yazın, kışın kokusu... Sonra elleri dokunuyordu toprağa, çimene ve tüm güzelliklere. Ayakları... Ayakları götürüyordu belki onu kaderine. İmtihanı büyüktü, mükâfatı eceldi. Günnur'un gelecek için gördüğü tek gerçek, ölümdü.

Şimdi bir de gözleri başlamıştı yaşamaya, işte o kötüydü. Bugün engel olamamış, bulmuştu yine çapkın gülüşlü adamı.

"Ne kadar da kör", diye düşünmüştü. Günnur'un içini bir nebze görebilse, arkasına bakmadan kaçardı. Tıpkı tüm taliplerinin yaptığı gibi...

"Hayatımda, hiç yıldız olmak istememiştim." diyen çok bilindik bir erkek sesi duydu.

Yerinden sıçradı, korkuyla kaçacaktı ama omuzlarından kavrayan eller onu tekrar oturttu. Kocaman, siyahlar içinde ki bedeni ile yere oturup, tıpkı Günnur gibi bağdaş kurdu. Günnur kalkmaya yeltendikçe bileğinden kavrayarak onu geri çekiştiriyordu. Pes eden Günnur, elini kurtarıp oturduğu yerden yılgın bir sesle konuştu. Bu sesi çıkarmak için üstün bir çaba sarf etmişti.

"Senin gerçekten aklından zorun var değil mi?"

Günnur bunu söylerken sinirle yüzüne bakıyordu. Ah! Ne büyük hata... Gülerken beliren gamzeleri gün yüzüne çıkmış, çapkın bakışları Günnur'u bulmuştu. Elini havaya kaldırıp, Günnur'un saatlerdir bakıştığı bir yıldızı, iki parmağının arasında hayali bir ifadeyle kıstırdı ve "Birazcık," dedi. Günnur dudaklarını gerdi. Sanki o serseri kılıklı çocuk hiç orada değilmiş gibi, kafasını gökyüzüne kaldırıp sabır dilendi ve yıldızlarla, iç sesiyle konuşmaya devam etti.

Ancak genç adamın varlığı buram buram gerilim yayıyordu. Ortama yaydığı baharatlı kokusu da genç kıza hiç yardımcı olmuyordu. Böyle bir durumda Günnur, babadan kalma küreğini bu adamın kafasına geçirirdi, öyle de yapmalıydı ama içinden bir ses nedendir bilinmez bu adamla konuşmak, dertleşmek istiyordu.

Tuhaf bir duyguydu. Otobüste ilk kez gördüğün yolculuk arkadaşına tüm hayatını anlatman kadar garipti. Bazen insanların hiç tanımadıkları, herhangi biriyle konuşmak istediğini, uzun uzun sohbet etmek istediğini işitmişti. Oğuz yabancı değildi, tanıdık da değildi. Oğuz, Günnur için hiçbir şey ifade etmiyordu. Nokta!

"Seni bu gecenin karanlığında, yıldızlarla bakışacak kadar ne üzdü Maviş?" Günnur bu ifadeye gözlerini devirdi. Çapkınlık numaraları çok basitti.

"Nereden çıkardın üzüldüğümü Bay Takipçi?"

Oğuz bu ifadeye güldü. Günnur ise, onun evini nasıl bulduğunu gerçekten merak ediyordu. Normalde bir polisi aramalı ya da kafasında merdaneler kırmalıydı. Ama tuhaf bir şekilde oturmuş, bu hiçbir kızın güvenemeyeceği ancak, büyüsünden de kaçamadığı çapkın çocukla sohbet ediyordu. Günahı unutmuş muydu? Yıllardır erkeklerle uzun uzun konuşmaya bile sakınırken, sanki bu adamla konuşması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"Bilmem..." diye derin bir iç çekti genç adam. Hafif bir rüzgâr esti ve Erciyes'in yaz günü bile erimeyen karından, kuru bir ayaz getirdi. Günnur ürperdiği an, omuzlarında bir ağırlık hissetti. Şaşkınca genç adamın ceketini buldu bakışları. Oğuz ise, sanki çok normal bir şeymiş gibi gerisin geri yaslanıp, yıldızları seyretti. Sonra sözlerine devam etti. "Bazen bir şey söyleyecekmiş gibi duruyorsun, ama sonra hep susuyorsun. Bazen de, beni bir kaşık suda boğacak kadar öfkelisin. Ama neden bilmem, hemen duruluyorsun."

Günnur iç çekti, adamın ceketinin ağırlığı sanki üzerine çökmüştü. Tıpkı onun gibi, yıldızları seyretmek için kafasını kaldırdı. "Beni sırf bu yüzden rahatsız ediyorsun değil mi? Çözülmemiş bir gizem olarak görüyorsun."

Oğuz inkâr etmedi. Kafasını sallayarak onayladı ama bu Günnur'u nedendir bilinmez acıttı. Fakat adamın söyleyecekleri bitmemişti.

"O da var, ama bir anlık gördüğüm, o mercan maviler..."

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 3

"Sahte Tebessüm"

"Gözlerim hep yalan söyler benim," diye geçiştirdi genç kız.Oğuz yıldızlardan çok, yanı başında parlayan güzelliğe bakıyordu. Genç kızın gözleri bir yıldızı incelerken kısılıyor, sonra sanki hepsinin yerini ezberlemeye çalışıyormuş gibi derinleşiyordu. Beyaz ve narin elleri ilkbaharın nemini taşıyan toprakları okşuyordu. Oğuz, genç kızın ellerinin dokunduğu yerden çimler çıkmasını bekliyordu. Hayatı, bu kızın ellerinin arasında yeşertmek istiyordu. Dünyanın güzelliğini bu kıza ispatlamak istiyordu.

Oğuz her ne kadar hovarda, aklı bir karış havada olsa da dünyanın güzelliğini biliyordu. Yaşamak gerekiyordu. Ciğerlerin yanana kadar nefes almak, en güzel gülleri koklamak, en nefis yemekleri tatmak... Ama bu aralar, Oğuz'un en çok istediği o mavi gözleri güldürmekti.

Anlamsızca bu kıza saplanıp kalmıştı. Buraya onu umursamadığını, sadece tavlamak için uğraştığını kendine ispatlamak için gelmişti. Ama avlanan ve insafsızca tav olan kendisiydi. Bu

kıza bakıp, göz kırpmak kadar aptalca bir şeyi hangi erkek yapardı? O saniyeler bile israftı.

Oğuz boğazını temizledi ve onu konuşturmak, içini dökmek için bahane aradı. "Yalancı gözler bende de var, pek iç açıcı bir durum değil, değil mi?" sesinin muzip tonunu duyan, Oğuz'un öylesine bir soru sorduğunu düşünürdü. Ancak Oğuz, bu kızla ilgili bilgi kırıntılarına dilencilik ediyordu.

Genç kız iç çekti. "Senin işin yok mu azizim?"

Oğuz yandan bir gülüşle, genç kızın sinirlenince kırışan dudak kenarlarına baktı. E, bu da bir ifade sayılırdı. Öyle ifadesiz bir yüzü vardı ki, genç adam onu en fazla öfkelendirebiliyordu. Ve bir de, "Azizim" deyişi... Bir şiirin ilk mısrası gibiydi. Kalbini burkuyordu ve vaatler fısıldıyordu. Aslında kızın asla vaat etmediği...

"Benim en büyük işim bu azizem. Bilmiyor musun? Ece sana söylemiş olmalı." Elini havaya kaldırıp, yine az önce baktığı yıldızı tuttu ve kafasını genç kıza doğru eğerek sırıttı. "Birazcık takıntılıyım."

Günnur neredeyse gözlerini devirecekti. Oğuz bunu sabırsızlıkla bekledi. Ancak genç kız yılgınca omuzlarını düşürüp, sanki dünyadan bezmiş gibi kafasını hafifçe aşağı indirdi. Ciddi bir ses takınarak;

"Bak..." dedi. Oğuz bunun devamında bir öğüt, bir serzeniş bekledi. Genç adam kovulmayı, hatta küfrü bile kabul ederdi. Sadece o gözler ona bir kere daha baksın... Ama genç kız kafasını ona çevirmeden yerde, çok önem arz edermiş gibi bir çakıl taşıyla oynuyordu. Oğuz o çakıl taşının bile şanslı olduğunu düşündü. Bu düşünceler kendine o kadar yabancıydı ki, irkilmeden edemedi.

Oğuz öyle bağlanmaktan, aşktan, meşkten anlamazdı. Bunu öyle herhangi birine, bir acıya bağlamıyordu. Oldum olası bir erkeğin, bir kız için gözleri kapalı ateşe yürümesini saçma bulmuştu.

Bu önyargısını, Demir ve Erva kırmıştı ama Oğuz onlar kadar şanslı olabileceğine hiç inanmamıştı. İlk başlarda Erva'ya takıntılı davranması da bu saçma sapan düşünceleri yüzündeu değil miydi?

Ece'ye benzeyen bir kızı hayatında hiç görmemişti, Oğuz kız kardeşine hayrandı. Bu zamanda kız kardeşi gibi mükemmel yetişmiş, tertemiz bir kız görmek imkânsızdı. Oğuz o an, kendine küfretmek istedi. Kendi çok mu temizdi de böylesi bir kızın varlığını arıyordu? Elleri, dudakları, teni bile kirlenmişti.

Bir kerelik, bir hatadan ibaret olsa da, kirliydi. Annesinin masum oğlu, kız kardeşinin mert ağabeyi değildi. Bir inat uğruna, bir iddia uğruna, daha sakalları henüz gürleşmişken yapmıştı bu yanlışı. Ömrünün yanlışını...

Erva'ya da, sırf bu yüzden kıyamamıştı. Demir'in onu kullanmasından, ona dokunmasından ölesiye korkmuştu. Ece'ye duyduğu merhameti duymuştu, ama aptal beyni bunu yeni idrak ediyordu. Hatta bu işi kuzeniyle iddialaşmaya kadar götürmüştü. Erva'nın haberi olmasa da Demir ile kavga döğüş bir tartışma yaşamışlardı. Demir Erva'yı evine gönderdiği vakit, Oğuz artık patlamış, olanca nefretini kusmuştu. O kavgada, o hırsla kızaran gözlerde, o yılgınca düşen omuzlarda kuzenini hiç olmadığı kadar yorgun görmüştü Oğuz. Ona, o dakika inanmıştı. Demir, Erva'yı ömrünün sonuna kadar bırakmayacaktı.

Oğuz gözlerini kırpıştırarak, yanında ki huriye baktı. Bir huri olmalıydı. Hiçbir kadın, hiçbir insan, hiç bir güzellik onun kadar masum ve narin görünemezdi. Elleri ve yüzü o kadar beyaz, o kadar solgundu ki, neredeyse yeşil damarları ay ışığında bile parlıyordu. Sahi, gündüz ve gece gibi bu birbirine zıt iki karakterin yan yana oturduklarını biri görse...

Genç kız derin bir nefes alıp, yarıda bıraktığı cümleyi tamamlamak için koyuldu, belki de ilk cümlesinden vazgeçmişti.

KAKTÜSÜN

"Söylesene, o yüzüne takındığın sahte gülüşler sana ağır gelmiyor mu?" Oğuz böyle bir itham beklemediği için yutkundu ve gözlerini büyüterek genç kızın taşı seyreden yüzünü inceledi. Yüzü o kadar soğuktu ki, Oğuz'un cevabını zerre önemsemiyor olmalıydı. Elindeki taşla biraz daha oynadı ve karşısına fırlattı. Kısık ama yılgın sesiyle Oğuz'a delici sözler söylemeye devam etti.

"Öyle dişlerini gösterince keder senden uzak mı duruyor? Peki, istediğini elde edince kalbin huzur mu buluyor?" Kafasını hafifçe yana eğip, Oğuz'un çenesini görebilecek kadar yüzünü kaldırdı. Belli ki, Oğuz'un gerilmiş çenesini hissetmişti.

"İnan bana bunu da denedim." diye ellerini çırparak ayaklandı genç kız. Genç adam onun gideceğini düşünüp engel olmak için ayaklandı, ancak genç kız ufak adımlarla, ayın kaybolduğu ağacın arkasına doğru ilerledi ve omzunu ağaca yasladı. Oğuz bir yavru köpek gibi onu takip etti. O an, bir şey fark etti; Bu kız gel dese, ateşe bile giderdi. Ancak ateşe gerek yoktu, genç kızın sözleri onu öylesine yakıyordu ki; vicdanını, gülüşünü dağlıyordu.

"Sahte gülücüklerim, acılarımın bekçileri oldu. Kimseler görmesin diye içimdeki kederi gömdüm, dişlerime prangalar vurdum ve sakladım boğazıma oturan yumruyu." Elini boğazına götürdü genç kız. Belli ki, o yumru ebedi olarak yerleşmişti, narin örtüler sarılı boynunda. "*'Tebessüm sadakadır'* demişti annem. Suratım acıyana kadar gülmüştüm. Sonra 'Susmak erdemdir.' demişti annem. Bu sefer sustum ve sesiz tebessümler attım herkese. *'Bir kere zalim olacağına, bin kere mazlum ol'* demişti annem. Ben mazlum oldum, ben sessiz oldum ve ben hep tebessüm ettim."

Gözlerini genç adamın omuzuna dikti. Oğuz eğilip o gözlerle buluşmak istedi. Yapamadı. Şu an, bu sözlerle kendi ciğerleri bile böylesi paralanıyorsa, genç kızın halini düşünemiyordu. Onu bu

hale ne getirmişti? Genç adam onu üzenleri yok etmek istedi, onu susturan annesine hesap sormak istedi. Onun mavi gözlerinde ışıklar saçılsın istedi...

Günnur acı sözlerine devam etmeden, Oğuz söze girdi. "Ama artık gülümsemiyorsun."

Genç kız bu söze inat, acı bir dudak bükme sundu genç adama. Bu gülüş değildi, bu zoraki bir tebessüm bile değildi. Bu acıların dışa vuruş anıydı.

"Öğrendim." dedi.

"Neyi?" diye sordu genç adam.

Genç kız kafasını kaldırıp, gökyüzüne doğru gözlerini kapattı ve fısıldadı; "Tebessümün mutluluktan çok keder getirdiğini."

"Neden?" diye sordu genç adam. Ağlamaklı bir his çöreklendi genzine. Kirpiklerine kadar inen bir sızı... Kendini, bu kızı sorguya çekmemek için tutuyordu.

"Çünkü..." dedi genç kız ve adamın varlığını umursamadan eve doğru ufak adımlarla ilerledi. Bir yandan da konuşuyordu. "Gülümsemek demek, halinden hoşnutsun demektir. İnsanlar senin gülümsemenden öylesi anlamlar çıkarır ki, bir anda en nefret ettin karanlıkta buluverirsin kendini."

Gözden kaybolmadan önce genç adamın zor duyduğu bir sesle fısıldadı; "Hayırlı akşamlar azizim."

Genç adam gözlerini yumup, ellerini saçlarından hiddetle geçirdi. Sesi boğazını yakarken cevap verdi; "Hayırlı geceler azizem."

Arabasına binerken, halen aklı genç kızın sözlerindeydi. Oğuz hiç olmadığı kadar kalbinin derinlerine inmişti. Genç kız ise, tam da o sırada onun yüreğine dokunmuştu. Büyük bir ağırlık çökmüştü omuzlarına, vicdanını karalar bağlamıştı, nefsi kedi gibi sinmişti geriye doğru ve genç adam, ilk kez hayatından utanır olmuştu.

***

KAKTÜSÜN

Genç kız, her gün saat on civarı onu ziyaret eden adama artık alışmıştı. Tuhaf bir şekilde, nedeni bilinmedik bir bağ kurulmuştu aralarında. Oğuz, halen çapkın sözlerine devam ediyor, genç kızı gülümsetebilmek için kırk takla atıyordu.

Bir keresinde, sırf onu korkutmak için pat diye rafların arasından bile çıkmıştı. Günnur ise kocaman ansiklopediyi kafasına soğukkanlılıkla indirmişti. Genç adam artık daha temkinli yaklaşıyor, daha hafif sözlerle onunla konuşmaya çalışıyordu.

Raflar boşaldıkça, genç kıza özel olan kitaplık doluyordu. Bunun sebebi her gün başka bir kitap alıp, sonra onu bitirdiğini iddia ederek genç kıza vermesiydi. Bu romanların hepsi farklı türlerdendi. Genç kız, Oğuz'un ne tür romanlar okuduğunu bir türlü kestiremiyordu. Bugün klasikleri okuyan bir adam, başka bir gün fantastik romanlar, polisiye romanları hatta şiir kitapları bile okuyabiliyordu. Ona bıraktığı bu kitapları reddetmeye artık gücü yetmiyordu. Çünkü kitapların arkasında, genç kızın merakla beklediği ufak sözler, karalamalar oluyordu. Bazen kitabın tam ortasında, bazen en can alıcı cümlesinde, bazen de son sayfasında mükemmel el yazısıyla yazılmış, adeta bir şairin dizelerini anlatan kelimeler barınıyordu.

Genç kız nedendir bilinmez, Oğuz'un sözlerini, el yazısını babasına benzetiyordu. O kibirli duruşa bakan herkes, bu sözleri onun yazdığına inanmazdı. Ama Günnur, onun içinde barınan, bir yerlerde saklanan, Oğuz'u görüyordu. Maskesi sağlamdı, fakat Günnur'un yanında kısmen saydamlaşıyordu. Onu böylesi davranışlara mecbur bırakan sebepleri Günnur biliyordu. Kendi de bu durumları çokça yaşamıştı. İnsanlar sorumluluk alan herkese yüklenmek için bir dolu sebep bulabiliyordu. Ciddiyet ve hoşgörü her zaman suiistimal ediliyordu. Belli ki Oğuz, bu maskeyi ciddiyetten kaçmak için kullanıyordu.

Bir haftadır onun başarılığına, taşkınlığına öylesine alışmıştı ki, geç geldiği vakit hemen yokluğu hissediliyordu. Günnur'a sürekli, "Ne kadar güzel olduğumun farkında mısın?" diyordu. Günnur avuçlarını sıkıyor, "Değilim." diyerek genç adamı tersliyordu. İçinde kelebekler uçuşsa da, soğuk tavrını koruyordu. Günnur genç adamın istediği kitabı ararken; "Gülünce nasıl görünüyorsun merak ediyorum."

Genç kız onu duymazlıktan gelse de, ürperen tüyleri, şahlanan yüreği onu pek umursamıyordu. Sonra bir başka gün, genç adam muzipçe kafasını eğip, "Sence aşırı yakışıklı değil miyim?" diyerek saçlarını tarıyordu. Günnur az kalsın gülümseyecekti. Dudakları bile titremişti, anında bu tebessüme engel olmuştu ve genç adamın iç çekerek pes etmesini sağlamıştı. Daha arkadaşça yaklaşmayı deniyordu.

Günnur son getirdiği kitabın arkasındaki sözleri defalarca okumuş, ancak bir anlam verememişti. Genç adam bilmeceler hazırlıyor, her yeni kitapta bu bilmecelere ipuçları veriyordu.

"Saklanmak için, önce Bulunmak gerekir."

Genç kız neredeyse dayanamayacak, soracaktı. Birçok böylesi kısa cümleler, kısa dizeler vardı. Genç adam ne anlatmaya çalışıyordu?

Bugün seçtiği kitabı ise, "Düşler Krallığı" adlı bir tarihi aşk romanıydı. Genç kız ona bakabilseydi, gözlerini büyüterek bakardı. Ona bakmayı, -yüz hatlarına bile- kendine yasaklamıştı. Gri bir sis perdesi örmüştü onunla arasına, çünkü bu adam, hiç olmadığı kadar onun ruhunu görüyordu.

Ruhu çıplak kalmış, tüm duyguları özgür kalmak için genç kızın derisini zorluyordu. Hislerinden uzakken her şey ne kadar güzel, ne kadar tahammül edilebilirdi oysaki. Şimdi kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Sadece adam daha erken gitsin, bu sohbetler daha erken bitsin istiyordu. Bitecekti. Bitmeyen hiçbir mutluluk, Günnur'u bulmazdı.

"Yüzünde şaşırma ifadesi yakaladığıma yemin edebilirim," dedi genç adam. Günnur yutkundu ve eliyle genç adamı geçiştirdi. "Bir erkek de aşk romanı okuyabilir."

"Tabii ya..." dedi genç adam. Kafasıyla onayladığına emindi Günnur. "Yoksa kızların nelerden hoşlandığını, ne tür kelimeleri kullandığını, hangi tip bemcinslerimi beğendiğini nereden bilebilirdim?"

Genç kız, midesinde tuhaf bir yanma hissetti. Bu saçma duyguda neyin nesiydi? Bu adam oldum olası böyle biriydi, ona ait değildi. Evet, kesinlikle Günnur'a ait değildi. Ancak Günnur kitabı uzatırken, biraz sert bir şekilde avucuna bırakmadan edemedi.

Hiç konuşmadan kasaya geçti ve her zaman ki gibi para aparatını önüne doğru ittirdi. Genç adam kitabı uzatmadı, karşısında bekledi. Günnur kesinlikle gözlerini kaldırıp bakmayacaktı. Asla...

"Kızdın mı?" diye sordu genç adam kedi mırlamasına benzeyen bir sesle.

"Toplam, yirmi lira"

Genç adam tekrar ısrarla sordu. "Kızdın değil mi?" Bu sefer sesi, bu durumdan memnunmuş gibi çıkmıştı. Genç kız gözlerini hiddetle kaldırdı." Ah! Büyük hata". Kara gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Saçları yakışıklı yüzünü okşuyordu ve sakalları birkaç günlüktü. Günnur kalbinin neden bu kadar hızlı attığını anlamıyordu. Bu kadarı da artık çok fazlaydı... Bunca zaman yeterince yaralanmamış gibi, bu çapkın gülüşlü çocuğa karşı kalbi böylesi çarpmamalıydı.

Resmi dil kullandı yeniden. Onunla bahçedeki konuşmasında da böyle konuşmuştu. Ancak iş yerindeyken aralarında müşteri, çalışan ilişkisi vardı.

"Size neden kızayım Beyefendi?" dedi. Günnur ona ne zaman 'Beyefendi' dese, adam sinirle soluyordu. "Benimle şöyle konuşma." diye terslendi adam. Genç kız, "Nasıl isterseniz?"

diye onu daha da hiddetlendirdi. Kendine anlam veremiyordu. Neden adamın damarına basıyordu?

"Kızım sen hiç sinirlenmek, gülmek, ağlamak nedir bilmez misin? Göbeğim çatladı şu bir haftada. O bahçede konuştuğumuz günden beri, ağzından lafları kerpetenle alıyorum."

Genç kız onu umursamadan elini havaya kaldırdı ve salladı. "Alacak mısınız?"

Genç adam öne doğru eğildi ve daha Günnur ne olduğunu anlamadan bileğini kavradı. Genç kızı kasanın üzerinden kendine doğru çekti ve yüzünü yakınlaştırdı. Genç kız kurtulmak için debelendi ancak, elleri mengene gibi bileğini sarmıştı.

"Alacağım." dedi genç adam. Keskin sesi kitaptan bahsetmediğini hissettiriyordu.

Genç kız gözlerini, yan masaya, pencereden dışarıya kaçırıyordu ancak yüzünün tam dibindeki, kendisine bakışlarını kilitlemiş adamdan kaçamıyordu. En sonunda dayanamayıp ona baktı. Genç adamın sert ifadesi bir anda yumuşadı. Yakaladığı bileği bırakmadan, diğer elini cebine attı ve genç kıza parasını uzattı. "İş çıkışı seni almaya geleceğim," diye mırıldandı. Günnur itiraz etmek için bakışlarını sertleştirdi ama Oğuz umursamıyor gibiydi. "Eve kadar yürüdüğünü biliyorum. Etraf it-kopuk dolu. Arabayla mahallene yakın bir yerde bırakırım, gerisini sen halledersin. Bir haftadır göz yumuyorum ama yetti artık."

Genç kız artık sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Bileğini zorla tutan, ona zorla dokunan ele hiddetle baktı. Bakışları öylesi sert, öylesine yakıcıydı ki, genç adam ateşe değmiş gibi çekti elini.

"Benim eve nasıl gittiğim sizi ilgilendirmez." dedi Günnur.

"Tamam, o zaman..." dedi genç adam. Günnur bu erken kabullenişe hayret etti. Sonra arkası geldi. "Bende her akşam sizin bahçenizde oturur, çekirdek çitlerim. Bakarsın mavi gözlü bir huri beni ziyaret eder."

İNKILAP

Günnur dişlerini kastı. Genç adam onun hiçbir hareketini kaçırmak istemiyormuş gibi seyre durdu. "Senin kız arkadaşların yok mu?" diye kendinden beklenilmeyecek bir soru sordu genç kız. Dilini ısırsa da, bu soru çoktan sorulmuştu. Sözlerine devam etmek zorunda kaldı. "Yani anlamıyorum, benimle uğraşacağına şu aşk romanlarını okuyup, birkaç tane daha tavlayabilirsin."

Oğuz bu ani saldırıyı beklememiş olacak ki, bir an için afalladı. Sonra dudakları kıvrıldı. "Kıskandın mı?" diye dişlerini göstererek sırıttı. Genç kız, yıllar sonra ilk kez, kızardığını hissetti. "Ne kıskanması be!" diye kükremek istedi. Ancak vazgeçti ve gözlerini devirerek parayı kasaya koydu ve genç adama arkasını döndü.

"Akşam altıda işten çıktığını biliyorum ve o saate beş kala burada olacağım."

Günnur hiddetle arkasını döndü ama bomboş bir koridor onu karşıladı. Sinirli ve tuhaf bir duyguyla iç çekti. Bu genç adam, hayatına resmen bodoslama girmişti. Günnur'un tüm düzeni, tüm huzuru alabora olmuştu. Genç adam onun yaşadıklarını öğrenince, Günnur kendini öylesi bir boşluğa düşürecekti ki, bir daha nasıl çıkabileceğini kestiremiyordu.

O gün, genç kız nasıl çalıştığını bilmiyordu. Elleri anlamsızca titriyor, boğazı kuruyup duruyordu. Gözleri nedendir bilinmez saati takip ediyordu. Ya da biliyor ama konduramıyordu. Saat altıya on kala olunca, genç kız sayım yaptı, kasayı kilitledi, kepenkleri çekti. Sonra anlamsızca kapalı dükkânın önünde oyalandı. Saatine bakmaya korkarak, gergince gözlerini kol saatine iliştirdi. Altıyı çeyrek geçiyordu... Sonra beyninden bağımsız hareket eden o ayaklar, kendisini hızlı hızlı eve yürüttü. Adımları taşları delecek cinstendi. Eşarbı, tıpkı içindeki kıyamet gibi, kendinden bağımsız rüzgârla uçuşuyordu. Elleri bahar esintisiyle üşüdü. Boğazı nezle olacakmış gibi kaşınıp duruyordu.

KARTUŞUN

Genç kız bu hislere öylesine yabancıydı ki, bu boğaz kuruluğunu, bu mide ağrısını soğuk algınlığına yordu. Başka anlamı olamazdı; genç kız grip olacaktı. Eve ulaştığında kız kardeşine bile tahammül edemeyerek kulaklığını taktı ve hırslı bir hızla evi temizledi. Öyle ki, tezgâhı ovalamaktan parmak uçları parçalanmıştı.

Annesini giydirip, yatağına yatırdı; namazını kılıp yeniden oturduğu vakit, "Benim derdim ne?" diye düşünmeden edemedi. Onun bu durumu zerre önemsememesi gerekirdi. Erkeklerin, -babası dışında- nasıl varlıklar olduğunu öğrenmişti. Bu devirde Mecnun, ancak kendi çıkarları için çöllere düşer, Ferhat ise altın bulmak için dağları delerdi.

Eline aldığı kalemle, bu sefer başka bir defterin ilk sayfasını açtı. Babasına yazardı hep. Bu sefer babasına yazmadı. Yazdığı sayfayı, kime yazdığını fark ettiği an yırtıp attı.

Görmeyen gözlerimin, duymayan kulağımın, hissizleşmiş ruhumun uyandırıcısı.

Gözün aydın olsun.

Yıktın tüm duvarları, kaldırdın siyah duvağı...

Şimdi görüyor musun beni? Gerçek beni? Şu dünyanın pisliğiyle on sekizinde tanışan genç kızı hani? Daha on beşinde ilk aşkını, sığınağını, hayat pınarını kaybetmiş, 'Baba' kelimesi hayatından silinmiş sübyanı...

Omuzları bir göçmen yükü taşırken, elleri nasır bağlamış, dudakları gülümsemelerinin cezası olarak mühür yemiş, yirmi bir yaşamış Günnur'u değil! O gülen, yaşamayı seven, hisseden genç kızı görüyor musun?

Gidince, siyah duvağıma bir kat daha atacaksın o yüzden iyi bak. Senden sonra o duvak bir daha kalkmaya mecal bulamayacak.

KAN FÜSÜN

Sen gülümse, olur mu azizim?

Benim gülüşlerim keder getirdi. Senin kahkahalarının, içime getirdiği huzuru getiremediği gibi... Sen gülümse ki, benim gibi tüm kalbi taş kesmiş azizelerin huzur bulsun.

Gülücüklerin nefsimi beslese de, sözlerin Allah'ın lütfu. Gözlerin, O'nun varlığının ispatı. Kimin cenneti olacaksın, Allah'ın mükâfatı?

KAKTÜSÜN

Yırttığı parçayı buruşturup, cebine koydu. Bunu ya yakmalı, ya da mutlaka yok etmeliydi. Kıyamadı. Kelimeleri gömmeliydi. Başka türlü değeri yitip giderdi.

Derken bir fısıltı ve ayak sesi işitti. Saat gece yarısına yakın olmalıydı. Bu saatlerde annesi ve kız kardeşi uyuyor olmalıydı. Göğsünü endişe kapladı. Kapıyı araladığı vakit, kız kardeşini parmak uçlarında dışarı çıkarken gördü.

***

Oğuz hiddetten köpürerek arabasının kapısını çarptı ve sessiz olmaya çalıştığı adımlarıyla genç kızın bahçesine doğru atladı.

Annesinden yakayı zor kurtaran Oğuz, kendini hemen burada bulmuştu. Annesi onun için, birçok gelin adayı bulmuş ve fotoğraflarla gelmişti. Oğuz ise göz ucuyla bile bakmadan, kaçmak için fırsat kollamıştı. Annesi onun evde kalacağı ile ilgili nutuk çekiyor, Demir gibi olamadığı için onu azarlıyordu. Oğuz saatine bakıp duruyordu, fakat tam saatinde kurtulamamıştı. Komşu teyze yeğeniyle birlikte içeri girince, tüm bunların annesinin dümeni olduğunu anlamıştı.

Erken kalkmak kavramını bilmeyen kadına tahammül etmek, Oğuz'un sinirlerini germişti. Ardından, tekerleğinin havasının inmiş olduğunu fark edip, sinirle kükreyerek hıncını o tekerlekten

çıkarmıştı. Sonuç olarak, ağrıyan bir baş ve sızlayan bir ayakla Günnur'un evinin yolunu tutmuştu.

Genç adam suçluluk hissiyle, saatlerce ağaca sırtını dayayarak, bahçelerinde oturdu. Bunca zamandır onun telefon kullanmadığını öğrenmişti. Adresi dışında, onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ece'yi her ne kadar sorguya çekse de, kız kardeşi inatla ona hiç bir şey anlatmıyordu. Hatta arkadaşını rahat bırakması adına ağabeyine uzun bir nutuk çekiyordu.

Oğuz artık bu aptalca sözlere, gözlerini bile devirmiyordu. Günnur'un varlığına öylesine alışmıştı ki, onsuz bir gün düşünemiyordu. Onunla zeki atışmalar yapmayı seviyordu, onun yüzündeki ufacık seğirmeleri bile özenle takip ediyordu. Kitap gibi kokan kokusunu, solgun yüzünü özlüyordu. Fakat en çok, ona nadiren dönen ve kısacık bir an görebildiği mavi gözleri özlüyordu.

Genç kızın, o gece hava almaya çıkmayacağını düşünerek, tam ayaklanmıştı ki; ön kapıdan, bir gölgenin bahçeye süzüldüğünü gördü. Bu gölgeyi önce Günnur'a benzetse de, görüşü netleştiğinde onunla alakası olmadığını anladı.

Bu genç kız, altın sarısı saçlara ve ufak bir bedene sahipti. Günnur da ufacık ve çok zayıftı ama boyu bu kızdan bir kafa boyu uzundu. Günnur'un kardeşi olduğunu tahmin ettiği genç kızı büyük bir gölge karşıladı. Sarmaş dolaş sarılan çiftin, özeline girdiği için Oğuz gözlerini kaçırmak istedi. Ancak kapının ardından, hırla çıkan bir başka, kendinden daha iyi tanıdığı beden Oğuz'un ayaklanmasına sebep oldu.

Oğuz onu ilk kez böyle perişan görüyordu. Üzerinde bol bir ferace, başında uzun bir yazma vardı. Ancak alelade giyindiği her halinden belliydi. Oğuz oraya doğru koşmamak için ayaklarına emir verdi. Ağaç onu saklıyordu, ancak Günnur ve diğerleri ayın ve sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu.

Genç kız, Günnur'u görünce önce gerilmiş, sonra o koca cüsseli adamı korur gibi önüne geçmişti. Günnur'un hızla nefes alıp verdiğini gören Oğuz, onun bağırmasını bekliyordu. Ama Günnur'un sesi, Oğuz'a gelemeyecek kadar kısıktı. Bir fısıltıdan ibaretti. Karşısındaki genç kız ise bu yaptığını doğru buluyormuş gibi yüksek sesle cevap veriyordu.

"Beni rahat bırak abla." dediği vakit Oğuz, Günnur'un kız kardeşi olduğuna emin oldu. Burada gizlice, aile meselelerini gözlüyor, bundan da hainice utanç duymuyordu. Günnur'u ilk kez böylesi bir ifadeyle görüyordu. Yüreği, genç kızı o utanmaz kardeşinin önünden alıp, kollarıyla sarmak istese de kendine engel oldu.

Günnur elini ağzına götürüp sessiz olmasını söylerken, genç kızın dünya umurunda değil gibiydi. Günnur arkasındaki eve bakıp durduğuna göre ailesi uyuyor olmalıydı. Sahi, bu kızla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Onun ailesi nasıl insanlardı?

Günnur kız kardeşini kolundan çekerken, o adama bir kere bile bakmamıştı. Oğuz bu durumdan anlamsızca memnuniyet duymuştu. Kız kardeşi eve girmekte direniyordu. O sırada Oğuz ilk kez Günnur'un hiddetiyle karşılaşıyordu.

Kısık bir sesle ama öylesi bir yüz ifadesiyle konuşmuştu ki, genç kız ablasını ikiletmeden evin yolunu bulmuştu. Günnur hiç arkasına bakmadan bir şey fısıldadı ve hızla kapıdan giren kardeşini takip etmeye koyuldu. İşte ne olduysa o andan sonra oldu.

O cüsseli adam öne atıldı ve Günnur'un kolunu sıkı sıkı kavradı. Onu kendine doğru çekip, o iğrenç kollarında hapsetti ve iğrenç sesiyle konuştu. Oğuz çoktan öne atılmıştı, bu yüzden onun ne söylediği duydu;

"Ona, senin için katlanıyorum. Biliyorsun... Sana yardımcı olmama izin ver. Affet beni..."

Bu sözleri Oğuz'un okkalı bir yumruğuyla son bulmuştu.

KAKTÜSÜN

Günnur kısık bir çığlık attı, burnundan kan damlayan adam küfürler savurarak yerinden doğrulmaya çalıştı.

Oğuz, Günnur'un önüne geçti ve kendinden beklenilmeyecek bir sesle hırladı. "Günnur çabuk eve gir!"

Günnur "Ama..." diye başlamıştı ki, Oğuz gözleri buluşana kadar kafasını çevirdi ve gözbebeklerindeki hiddeti görmesi için bekledi. Genç kız bu sefer ona bakmıştı ve görmüştü. Oğuz yine de konuştu. "Eve."

Genç kız ikiletmeden, yerdeki adama suratını buruşturarak ve iğrenerek bakıp gitti. Oğuz bu bakıştan memnun kalmıştı. Günnur'un nasıl biri olduğunu bilse de, öz güveni için bu bakışa ihtiyacı vardı. Adama doğru eğilip, yakasından tutarak kırık burnuna alayla baktı. "Seni bir daha bu civarın bin metre yakınında bile görürsem, gözümü kırpmam, o iğrenç kafanı bedeninden ayırırım."

Adam ona hiddetle bakarak, kana bulanmış dişleriyle gülümsemeye başladı. "Sen kim oluyorsun ulan?" dedi kendinden emin bir sesle. "Benim buraya giriş iznim var. Hem de yalnız biri için değil, ikisine birden..."

Oğuz'un gözleri bu sözle döndü. Kendi kişisel kum torbasıymış gibi içinde kabaran tüm öfkeyi adama kustu. Kalıbının tersine hantal olan adam, karşılık vermekten acizdi. Oğuz'un, birkaç darbesiyle baygınlık geçirmesi bir oldu. Tiksinerek, "İşte hayvanlar gibi yaşamanın sonucu," diye tısladı ve adamın gevşek bedenini, orada bırakma fikrinden nefret ettiği için onu arabasının arkasına attı. Adam uyanana kadar onu uzaklaştırmış ve muhtemelen hak ettiği gibi bir çöplüğe atmış olacaktı.

Geri dönüp, Günnur'u sorguya çekmeliydi. İçinde yeşeren sahiplenme duygusuna bir kılıf takmalıydı. Ayrıca o kız kardeş bozuntusuna, bir ağabey kalayı şarttı. Kanlı ellerini beze silip, saçlarını düzeltti ve hiçbir şey olmamış gibi Günnurların evinin yolunu tuttu.

KAN FÜSUN

KARTÜSÜN

BÖLÜM 4

"Zarif Eller"

Ellerini birbirine kenetleyen Günnur yıllar sonra ilk kez tedirgindi. İlk kez ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez bir haldeydi. "Seni bekliyorum." diye söylendi genç adam. Günnur eve girmemiş, girememişti. Oğuz'un geri döneceğini biliyormuş gibi, o evden çıktıktan hemen sonra kendini bahçeye atmıştı. Geçen bir saatlik sürede aklını kemiren düşünceler, geçmişin siyah örtüsü onu boğmaya yetmişti.

Şimdi Oğuz onu yanıltmamış, kapıyı çalmaya bile ihtiyaç duymadan üzerinden bahçeye atlamıştı. Günnur soluğunu tutarak adım adım yaklaşan adamın ayak seslerini dinlemişti. Bakmamıştı, bakamamıştı. Halen de bakamıyordu. Adamın ses tonunda ki sahipleniş ruhunu okşuyordu. Ama sözleri Günnur'un içine kor ateşler düşürüyor, en derin yaralarını kanırtıyordu. "Bir daha sormayacağım Günnur. O adam kimdi?"

Günnur bir çıkar yol bulmuşçasına bir çırpıda konuştu ve kaçmaya çalıştı. "Sorma o vakit."

Tam bir adım atmıştı ki, kolunda ki elle nazikçe geri çekildi ve büyüyen öfkeli gözlere baktı. Genç adamı hiç bu kadar sinirli

görmemişti. O genellikle her konuyu alaya alır, hep gülümserdi. Ama şimdi, gözlerinin takıldığı çenesi öfkeyle gerilmiş, saniyelik gördüğü gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Bana dokunma," diye uyardı Günnur kollarını birbirine bağlayıp, istemsizce kendini korumaya alırken. "Konuş o zaman. Söyle. Aklımı oynatmamam, saçma sapan fikirler üretmemem için bana yardımcı ol."

"Ne düşünürsün düşün, umurumda değil," dedi Günnur aynı soğukkanlılıkla. Öğrendiği vakit gidecekti. Ve Günnur aptal gibi bunu engellemeye çalışıyordu. En güvendikleri, en inandıkları bile gitmişti ondan. Komşu teyze, dost dediği Nilüfer, abla dediği Leyla...

Herkes, Günnur'un sözüne değil, âlemin sözüne inanmıştı. Yetmezmiş gibi en ihtiyacı olduğu yaşta, hayat çınarını da kaybetmişti. Herkes bir anda çekip gitmişti Günnur'un hayatından. Ona kalan yaralı bir ana, hayatını karartan bir kardeşten ötesi değildi. Bir tek Erva vardı onun hayatına ışık ve renk getiren, Cenabı Hakk'ın armağanı, Günnur'a sabır getiren gün ışığıydı.

"Aptalın tekiyim," diye söylendi genç adam. "Neden umurumdasın ki? Neden umursuyorum ki o şerefsizin sana dokunmasını? Neden geçmişini, kederini kurcalıyorum ki!"

Bunları söylerken deli gibi dolanıyordu genç adam Günnur'un etrafında. Her an kaçacakmış gibi küçük bir çember içine almıştı genç kızı. "Sessiz ol," diye uyardı onu Günnur. Kimse umurunda değildi. Komşuların ne düşündüğü de. Kardeşi, Oğuz hakkında ne der, zerre kadar umurunda değildi. Sadece, "Annem uyuyor," diyerek tek önemsediği varlığı kendine ve bu adama hatırlattı.

Genç adamın gözleri büyüdü ve Günnur'un karşısında kalakaldı. Elleri saçlarında asılı kalmıştı. "Anne ve baban evde ve senin o geriz... Senin o kardeşin, köpeğin birini kapınıza mı çağırıyor?"

Günnur sessizce bir iç çekti ve "Git artık." dedi. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama şu an ne dese Günnur yaralanıyordu. Aptallık ediyordu. O baba hasretini yüreğine kilitleyeli yıllar olmuştu. Erva da dâhil hiç kimse onun ağzından "Baba." kelimesini işitemezdi. Zaten Erva'nın da babasından yana yaraları büyüktü.

"Ne söyledim", diye sızlandı genç adam. "Ölür müsün bir kere... Sadece bir kere bana anlatsan. Sen anlatmazsan..."

Günnur gözlerini hiddetle kaldırdı. Ona, o adi adamı mı soracaktı? Varsın sorsun, peki sonra inanacak mıydı? Tıpkı diğerlerinin, yargısız infaz sahiplerinin yaptığı gibi...

"Git!" Sesi titredi Günnur'un. Neden umurundaydı? Neden bu adamın gitmesinden korkuyordu? "Git sen de. Sen de inan, inanmak istemiyor musun zaten? Ona soracak, güvenecek kadar inanıyorsan, bir daha çıkma karşıma. Kitap almaya da gelme. Öyle afili sözler yazıp, adam taklidi de yapma. Git şimdi. Bak kapı orada. Benim kapım gidenlere hep açık. Ama dönüp arkana sakın bakma!"

Günnur kendine hayretler ediyordu. Hışımla adımlarken eve varacağı yolu, bu öfkesine bir kulp takamıyordu. O alışkındı. O umursamazdı. O gidenlere veda bile etmezdi ki!

"Dur!" diye haykırdı genç adam, Günnur kapı tokmağını kavradığı vakit. "Gitmem." diye sözünü bitirdi. "Senden duyana kadar tüm sözlere kapatırım kulaklarımı. Ama bana söz ver!"

Genç kız içinde filizlenen duyguları, pırpır eden kelebekleri kafese kapatmak istedi. Titreyen ve umutlanan ellerini dağlamak istedi. En çokta bu adama söz vermek istedi. Ama arkasına bakmadı." Ne için?" Diye sormadı. Söz vermedi, ama omuzlarını düşürdü ve kafasını onaylarcasına salladı. O kapıyı kapatırken, arkasından onaylarcasına bir nida koptu. Genç adam, sırf Günnur'un dertlerini dinleyeceği için seviniyor muydu?

Akıl işi değildi!

Günnur eve girdi ve sabah ezanına kadar gözüne bir dirhem uyku girmedi. Kız kardeşi yine kendini odasına kilitlemişti. Ah, ne de iyi etmişti. Şimdi onun çetrefilli sözlerini, imalarını, yalandan sızlanmalarını çekemezdi.

Seccadeyi kıbleye doğru serdi ve namaza durdu. Yaşantısı onu Rabbinin karşısına çıkarırken utandırıyordu. Bunlar onun suçu değildi; imtihandı, biliyordu. Ama bazen öyle bir dünya haline ve kederine bürünüyordu ki, kendini bile tanıyamıyordu.

Kimdi o? Allah'ın bir kuluydu, Elhamdülillah. Ama bazen gerçekten kim olduğunu unutur hale geliyordu. Onun çok sevdiği bir huyu var mıydı? Sevdiği bir film? Gittiği bir mekân? Gerçekleştirmek istediği bir hayal?

Bazen kendini bir boşlukta gibi hissediyordu. Bunu hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Yaratan ve Gözeten hep onun yanındaydı. Hiçbir kul yalnız değildi. Ama Günnur dünyalık sıkıntılarla boğuşurken unutuyordu bunu. Bir an için... Sadece birkaç Ezan saati süresince, kendini boşluğa bırakıyordu. Sonra sıkı sıkı sarılıyordu seccadesine. Bir kelam açıp okuyordu Hak sözlerinden. Orada arıyordu teselliyi. Orada arıyordu yol gösterişini. Bir kapı, bir çıkış kapısı arıyordu Günnur. Her okuyuşu bir huzur ekiyordu biçare yüreğine.

Ama şimdi, şu seccadenin başında ellerini duaya açmış, nasıl konuşacağını düşünüyordu. Ne diyecekti Rabbine. Bu helali olmayan adam için mi yakaracaktı? Onu mu anlatacaktı? Utanmadan, gitmesin diye... Üstelik adamın hayatının onun yüzünden zehir olacağını bile bile...

Günnur seccadesini katlarken, boğazına oturan yumru onu boğuyordu. Sadece "Affet Ya Rab " diyebildi. Af dilenmekten öte yolu yoktu. Cehennemlikti o. Herkesin hayatına biber ekmiş, herkesin yüreğini dağlamıştı. Ona kim dokunduysa karalanmış, hayatlarına acının izleri işlemişti.

Bir kâğıda bir şeyler karaladı. Bilinci adeta kapanmıştı. Oğuz'un kırgın, umutla, kızgın ve mutlu bakan gözleri aklına geldi. Hepsi sadece saniyelikti. Ama Günnur'un zihnine öylesine işlemişti ki, yine onu yazmıştı. Yazmadan duramıyordu artık parmakları. Onu yazıyordu. Onu tarif ediyordu. Onunla dertleşiyordu.

Kime yazıyordu bunları? Eskiden babasına yazardı, babası ile dertleşirdi? Şimdi yine, utanmadan bir adamı babasına mı anlatacaktı? Anlatmıştı işte! Anlatıyordu.

Hatta diyordu ki dizeleri;

Sana benziyor baba. Elleri, sesi, kaleminin darbeleri bile sana benziyor. Hep derdim; Sana benzeyen bir adamla evleneceğim.

Gülerdin bana... "Gülme!" derdim. "Gülme ciddiyim ben. Senin gibi bakan, senin gibi seven bir adam bulacağım." Bacak kadar boyumla konuşurken ben bunları, sen sadece bana bakıp gülerdin...

Anlamış mıydın baba? Ondan mı gülüyordun bana?

Senin gibi bir adamı asla bulamayacağımı, annem gibi sevilemeyeceğimi, asla gerçekten sevilemeyeceğimi anlamış mıydın?

Sen gittikten sonra bir süre daha göz kırpmıştı hayat bana... Belki demiştim, belki bir umut seni hatırlatır bir adam bana...

Seni hatırlatmadı ama yaşamayı unutturdu bana.

İşte şimdi, tam şu an da yine kelebekler kanat çırpıyor ruhumda.

Sana benziyor diyorum ya; En çok da elleri... Kalem tutan eller zarif olur, derdin. Sonra bir de sesi... Okuyan adam şair olur, derdin. Ve gözleri... Adam, güzel bakar derdin. Adam bakmayı bilirse, kadın sever derdin. Baktı

KAKTÜSÜN

baba. Kimsenin bakmadığı gibi baktı bana. Girdi ruhumun kayıp yaralarına. Açtı ama kanatmadı, merhem sürdü yaralarıma.

Korkuyorum baba...

O da giderse? Gitmesin baba. İlk kez, karşında çocuk gibi mızmızlanasım geliyor işte. Sen görmüyorsun ama omuz silkiyor, dudak büküyor çocuk ruhum. Ayaklarını yere vurup diyor ki; "Gitmesin işte. Bende kalsın. Hep bende. Ben kırıp dökseм de, hep bende!"

KAKTÜSÜN

Günnur o gece yine babasını rüyasında gördü. Hikâyenin devamı için sabırsızlanarak yanına tünemiş, annesinin henüz yaktığı sobanın ateşinde ısınıyordu. Kız kardeşi oyuncaklarıyla oynarken, babası küçük kız kardeşinin sarı saçlarını okşuyor ve Günnur'a sabırlı olmasını söylüyordu.

Selnur anlamadığı için Günnur kadar meraklı davranmıyordu. O sadece babalarının ilgisini isterdi, babası Günnur'un da, Selnur gibi ilgiye muhtaç olduğunu söylüyordu.

Anneleri de oturunca babası hikâyeye büyük bir nefes alarak başladı. Kolunu karısına dolamıştı. "Prenses kulesinde zaman geçirmek için ülkede ki tüm kitapları okumuş. Canı sıkıldıkça çanaklara desen vermiş ve şiirler yazmış. Bu şiirler öyle çok özlem dolduruyormuş ki içini, prenses şiirlerini bir şişeye koyup denize atıyormuş. Özleminin böyle gideceğini düşünüyormuş. Battal Gazi, heybetli gemisine hiçbir düşmanı kabul etmezmiş ama prensesin şişeleri gemisinin burnuna vurduğunda, onları toplatıp gemisine kabul etmiş..."

Tembelce sırıtarak Günnur'a döndü babası. "Onları okumuş," dediğinde küçük Günnur gözlerini büyüttü. "Ama şiirler özeldir. Yazan izin vermedikçe okunmaması gerekir."

Babası sırıtmaya devam ederek, "Battal Gazi bunu bilmiyormuş." demiş. "Ve kaderleri öyle yazıldığı için Allah onları böyle bir tevafukla karşılaştırmış. Battal Gazi, o hazinelerin peşindeymiş ama şiirlerden öğrendiği şeylerle prensese âşık olmaya başlamış. Onun, dünyadaki en büyük hazine olduğunu düşünmeye başlamış."

"Sırtına kılıcını bağlamış. Üstüne ince giysiler giymiş ve gemisini karalık sularda bırakarak Kız Kulesi'ne doğru yüzmeye başlamış. Askerleri etrafı korurken, Battal Gazi Kız kulesine tırmanmış ve tekfurun kızını görebilmek için pencerelere bakınmış..."

Kapı çalınca, babası hikâyeyi yeniden yarıda kesti. Gelen her kimse, içeri sert bir rüzgâr esti. Günnur soğuktan korunmak için babasına sokuldu ama onun da varlığı buz gibiydi. Bedeni öyle soğuktu ki, Günnur'u ısıtmıyor, daha çok üşütüyordu.

Soğukluğun sahibi kapıdan girdi. Ama hayır, soğukluk o değildi. Sıcacık bir gülümseme vardı yüzünde ve gözlerinde ilgili bir merak...

"Söz ver," diye fısıldadı.

Günnur uyandığında koşarak ceketinin cebine baktı. Ve hayal kırıklığıyla buruşturduğu ve dört parçaya böldüğü mektubu orada bulamadı.

***

Oğuz söz vermişti. Bunu kendine defalarca hatırlatıyordu ama merakı onu boğuyordu. Sözü Günnur'a o pisliği dinlemeyeceği için vermişti. Öyle değil mi? Yani Ece ve Erva'yı sorguya çekse sorun olmazdı. Hem Günnur anlatana kadar, o şerefsizin ne yapacağı belli olmazdı. Oğuz bu tehlikeyi göze alamazdı.

Hem bir de şu kâğıt vardı... Birleştirdiği, sadece birkaç kelam okuduğu ve yüreğinin el vermediği için yeniden katlayıp

KAKTÜSÜN

sakladığı kâğıt. O heyecanda, Günnur düşürmüştü bu kâğıdı. Not tutarken yazısını görmüştü ve emindi. Bunu Günnur yazmıştı ama kimdi bu satırlarını süsleyen adam? Kendi olduğunu düşünmek fazla kibir, başkası olduğunu düşünmek ise Günnur'un güzel kalbine hakaret sayılmaz mıydı? Çünkü bu kelimeleri hak etmese dahi kendisine yazmalıydı. Başka bir adam kelimelerine yakışmazdı...

Birkaç gün, Günnur'un yanına sadece kitap götürmek için gitti. Her gittiğinde biraz daha suratsız, biraz daha suskun, biraz daha keyifsiz buluyordu Günnur'u. Apaçık derdi vardı ama bu yeni bir şey değildi. Bu genç kızın içine yerleşmişti.

Oğuz emin adımlarla kızların mesken tuttuğu terasa adımını attı. Eskiden ona korkuyla bakan Erva, şimdi ağabey gözüyle bakıyordu. Arada ki yaş farkı yüzünden ona ısrarla Ağabey diyordu. Oğuz ise ona bu aralar takılmak babında "yenge" demeye başlamıştı. Erva renkten renge giriyor, "Yok... Ne yengesi?" diye kıvranıyordu. Demir'i her aradığında meşgul oluşu, düğün hazırlıklarından olduğunu düşündürüyordu. Bunu Oğuz adı gibi biliyordu. Kuzeni ilk kez hayata bakıyordu, gerçekten bakıyordu. Yusuf'un gözleriyle...

Oğuz, Yusuf'u özlemişti. Kan kardeşinin geri dönüşü ise bir buçuk metreden biraz fazla bir ufaklıkla olmuştu. Oğuz, Erva'ya minnettardı.

"Geldi gene akbaba," diye sızlandı kız kardeşi. Normalde ona böyle sözler söylemezdi ama Oğuz günlerdir damarına basıyor, en yakın arkadaşı hakkında onu sorguya çekiyordu. "Akbabalar leşe gelir cimcime. Haberin yok muydu?"

"Hah!" diye burnunu kıvırdı Ece kollarını bağlarken. Bu sırada, bahçede annenin iş verdiği Ali'nin mırıldandığı türkü duyuluyordu. Ali bu evde Oğuz'dan çok işe yarıyordu. Oğuz bilgisayarı başına geçtiği zaman dış dünyaya kapılarını kapatıyordu, Ali ise dinamik bir gençti. Becceremediği sayılı iş vardı.

Ece söylenmeye devam etti. "Al bak, karga boyumuzda geldi. Toplu kuş göçü mü yaptınız? Ya da dur... O beyin göçüydü değil mi Ervacığım?"

Kardeşi hızını alamamış, nefes nefese ona sayıştırırken Ali işini bitirmiş, keyifle terasa adımını atıyordu. Dilindeki türkü henüz sona ermemiş, mırıltı şeklinde devam ediyordu. "Çarpılacaksın kızım." diye burnunu kaldırarak konuştu Oğuz, elini Ali'nin omzuna atarken. "Bülbül o bülbül."

"Şark bülbülü," diye mırıldandığını duydu kardeşinin. "Aman neyse ne, dikildiniz tepemize. Siz gitsenize. Şu 'meşhur!' kızlarınız bekliyordur."

Oğuz suratını ekşitti. Kendi kendine mırıldandı. *"Aklına tükürüyüm senin. Kızın ağzından laf alacağını sanıyorsun bir de, resmen diş biliyor sana."* Ali ona bakıp kafasını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. Oğuz omuzlarını kaldırarak yağ çekme politikasına geçti.

"Kardeşlerin en güzeli... En karamel şekeri..." Ali'nin omuzları gerilmiş ve öksürerek geri çekilmişti. Oğuz onun eskisi kadar rahat olmadığını biliyordu, artık daha mesafeli ve ağır bir adamdı. O yüzden kendi lakaytlığı ile onu rahatsız etmezdi. Ali arkasını dönüp, ellerini çırparken Ece ona tuhaf bir bakış attı. Sanki Oğuz, dünyanın en gaddarca kelimelerini Ece'ye söylemişti.

"Cimcimem..." diye yanına ilişiverdi. Ece omuzlarını düşürdü ve teslim olmuş gibi nefesini üfledi. Erva tüm bunları kıkırdayarak izliyordu. "Yine ne istiyorsun ağabey?" diye sızlandı kız kardeşi.

"Şimdi hani şu mevzu var ya..." Daha mevzunun ne olduğunu söylemeden Ece ayağa fırladı ve ellerini beline dayadı. "Ölsen de, öldürsen de sana Günnur hakkında tek bir şey söylemem."

Daha Oğuz ağzını açamadan hızlı hızlı mutfağın yolunu tuttu. Erva'ya emir vermeden de edememişti. "Sen de gelsene ya! O kadar trip atıyoruz."

KAKÜŞLÜK

Erva ayaklandı ancak Ece kapıdan içeri girince ihtiyatla Oğuz'a döndü. Oğuz'a acı bir tebessümle baktı ve hiç beklenmedik bir sakinlikle, ama acı bir sesle konuştu.

"Günnur yaralı Oğuz... Eğer o yaraları deşersen, yine kendi içine kapanır. Onu bir nebze açabilmek için ne uğraşlar verdim ben biliyor musun? Emeklerimi boşa çıkarma."

Oğuz hemen cevapladı. Ece'den çok Erva'nın bildiğinin farkındaydı ama onu rahatsız etmek istememişti. Hemen sözlerine, "Sen artık bizim kız kardeşimizsin," diye başladı. Eski halleri aklına gelince yüzünü buruşturdu. "Sana yaptıklarım için beni affeder misin? Bilmiyorum... Mazeretim yok ve hatalarım büyük. Ama bu sefer ki, oyun değil. Yemin ederim. Ona zarar verecek her şeyden kaçınırım."

Yalvarırcasına Erva'ya baktı. Oğuz ilk kez, kendini bu kadar güçsüz hissediyordu. O kızın hakkındaki ufak bir kırıntısına bile razıydı. "Onu yaralamak, acıtmak istemiyorum. Onu hayata döndürmek istiyorum. Gülsün istiyorum, konuşsun, dertlerini döksün..."

"Çok denedim..." diye sözünü kesti Erva. Şimdi Oğuz'a yan dönmüş, yüz ifadesini ondan saklamıştı. "Aylarımı, yıllarımı harcadım. Eskiden daha kötüydü. Benden sonra ortaya çıkan Günnur ise, senin gördüğün Günnur işte... Sana, ne ben, ne de Ece bir şey anlatabilir. Beklemek ve sabretmek zorundasın. Eğer hislerin konusunda ciddiysen..."

Erva gitti ama Oğuz bir tek kelimede takılı kaldı. "Hislerin..." Ne hissediyordu ki Oğuz? Merak... Öfke... Sahiplenme...

Son düşünceyi kafasını sallayarak silkelemeye çalıştı. Neden bu kızın hayatı bu kadar umurundaydı? Nedenini, kendine hiç sormamıştı. Ama işte şimdi tüm soru işaretleri kapısını çalmıştı.

"Bırakma..." dedi kardeş bildiği ses. Kafasını kaldırıp Ali'nin kararlı yüz ifadesine baktı. "Seni düşünmeye ve araştırmaya bu

KAN FÜSÜN

kadar teşvik ediyorsa, bunun arkasını bırakma. Eğer yaralıysa erkeklik yapıp sarmalısın yaralarını. Ama diyorsan ki, kaçacağım; diyorsan ki, ben kendime güvenemem, hiç çalma kapısını. Yazıktır."

Oğuz hayretler içinde Ali'ye bakıyordu. Onu ilk kez böyle ciddi ve kararlı görüyordu. Gözlerindeki kararlılık ve bilgece sözleri, Oğuz'u şüpheye düşürüyordu. Bu kendinden birkaç yaş küçük çocuk bile Oğuz'dan daha derin, daha keskin düşünüyordu. Oğuz, şimdi gözlerinin önüne boşa geçmiş zamanları getiriyordu. Saman gibiydi yaşantısı, nasıl bu yavanlıkla yaşayabilmişti?

Şimdi rengine renk katmıştı. Ömrüne bir tutam mavi dökülmüştü. Yaşamın en güzel hallerini hak eden o "mercan mavilere", kendi göz bebeklerinden hayat aktaracaktı. En çok yaşamayı hak eden gözler onunkilerdi. Işıldamayı ve mutlulukla yaşarmayı...

Bakılmayı hak ediyordu o mavilikler. Doyasıya hem de... Zaman durmuşçasına...

***

Oğuz yine arabasıyla, genç kızın çalıştığı dükkânının kapısına dayanmıştı. İki gündür, onu bir şekilde atlatan genç kızı bu sefer gafil avlamıştı. Normal saatinden dakikalar önce dükkânı kapattığı için, Oğuz her defasında onu yakalayamıyordu. Sabah kitap alırken uyarıyor, ancak sonuç değişmiyordu. Ama bu sefer bir saat önceden gelmiş, kapısında mesken tutmuştu.

Genç kız, etrafı kolaçan ederken yine kurtulmuş olmanın rahatlığı ile derin bir nefes çekti ve omuzlarını düşürdü. Oğuz pişkince sırıttı. Tam karşıya geçecekken, genç kızın önünde durdu ve arabanın kapısını açtı. "Emrinizdeyim." demeyi de ihmal etmedi. Genç kızın gözleri şaşkınlık ifadesi taşıyordu ve Oğuz bu ifadeye bayılıyordu. Onun her mimiğine hayrandı.

KAN FÜSÜN

"Senden kurtuluş yok mu?" diye sızlandı genç kız.

"Biliyorum, biliyorum. Sende beni özledin. Ama istersen bunu arabada konuşalım. " Yan dükkânda ki teyzeye gülümsedi. Eliyle Günnur'u işaret edip, "Nişanlım beni çok özlemiş de. Daha arabaya binmeden bunu haykırıyordu," diye bağırdı.

Günnur gözleri daha da büyürken, komşu dükkâna bakıp sonra gözlerini kaçırdı. Boğazını temizledi ve durumu kurtarmak adına arabaya bindi. Dişlerinin arasından hiddetle konuştu. "Buna pişman edeceğim seni."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." dedi genç adam. Eve gidiş yoluna kadar gözlerini genç kızın üzerinden alamamıştı. Üzerinde bol bir elbise ve ona uyumlu şalı vardı. Eşarbı, Ecenin kullandıkları gibi parlak ve rahat görünmüyordu. Biraz eski ve kalındı. Yaz gününe yakın şu günlerde, bununla sıcaklıyor olmalıydı. Ece sırf kulakları zor işitmesin diye, ince ve ipek şallar alırdı. Çünkü diğer şallar ile duymak zor olabiliyordu. Bunu her alışverişte defalarca tekrarladığı ve bir şal için kırk kere düşündüğü için Oğuz biliyordu. Ayrıca Günnur'un, sadece üç şalı tekrar tekrar taktığına şahit olmuştu. Giysileri için de aynısı geçerliydi. Bu cebindeki paradan, altındaki arabadan, elindeki telefondan ve kendinden utanmasına sebep oluyordu. Erkeklik gururu muydu? Yoksa elindekini paylaşma isteği mi? Bilemedi...

"Başka eşarbın yok mu senin?" diye bir anda konuşuverdi. Patavatsızlık yaptığını biliyordu ama bu kızı başka türlü konuşturamazdı. Öyle zekiydi ki, lafları kıvırmaktan nefret ediyor, bir bakışta ne demek istediğini anlıyordu. Oğuz artık, ondan sözünü sakınma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Konuşmak zorunda değiliz," diye dişlerinin arasından konuştu. "Ayrıca eşarplarım seni ilgilendirmez."

Oğuz yine işi muzipliğe verdi. "Ben sıkılırım araba kullanırken. Uyku problemi var bende. Konuşmayınca uyuyorum."

Günnur bu yalana inanmıyormuş gibi gözlerini kısarak genç adama döndü. Oğuz omuzlarını silkti ve ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. "İstersen Ece'ye sor."

"Umurumda değil." diyen ses yüzünden iç çekti.

"Peki, kaç tane elbisen var?" Oğuz kendine hayretler ediyordu. O böyle şeyleri değil fark etmek, önemsemezdi bile ama şimdi bu kızın tüm varlığından, parmağındaki ufak benden bile haberdardı. Ne ara böyle ince ayrıntılar adamı olmuştu?

"Modaya da mı göz koydun?" diye sordu genç kız kayıtsız bir sesle. Oğuz bir kahkaha patlattı. Günnur konuşsa, bu sivri zekâsıyla epey komik bir kişilik ortaya çıkardı. Oğuz kahkahasını kesip, çapkın gözlerle Günnur'a baktı. "Sana göz koydum."

Günnur omuzlarını kastı ve çenesini sıkarak dimdik karşıya baktı. Oğuz neredeyse yolu unutacaktı. Onun düğme gibi ufak burnu, sivri çenesi, gür kaşları, ruhsuz beyaz teni...

"Önüne bak." diye konuştu genç kız.

"Sana bakınca yönümü unutuyorum." diye fısıldadı genç adam.

Günnur'un omuzları yeniden gerilmişti. "Böyle şeyler söyleyince, benim de diğerleri gibi kollarına atılacağımı mı sanıyorsun? Bu bayat numaraları yutan kızlar oluyor mu?"

"Olmuyor." dedi Oğuz. Sesi lafını desteklercesine kesin çıkmıştı. Günnur ellerini birbirine kenetleyerek, adeta içine kapanacakken Oğuz devam etti. "Bu bayat sözleri işiten ilk kız sensin ve demek ki, işe yaramıyor."

Günnurların evinin bir sokak aşağısında, bir tarla yanında durmuşlardı. Oğuz mahallenin onun hakkında konuşmasını, onu rahatsız etmesini istemiyordu. Ailesi de böyle bir duruma kötü tepki verebilirdi. Hızla kapıyı açan kızın kolundan tuttu ve içeri çekti. O çok merak ettiği soruyu sordu.

"Akşam seni bahçede bekleyeceğim. Bana söz verdin ve sözünü tutmalısın."

Genç kız sinirle kolunu çekti. "Sana söz falan vermedim." Elini çekerken öyle fevri davranıştı ki, eli arabanın direksiyonuna çarpmıştı. Oğuz gözlerini büyüterek eline uzandı ancak Günnur çoktan elini kucağına almıştı. "Bakayım bir. Çok sert çarptı," diye sızlandı Oğuz. "Ne var bunda bu kadar öfkelenecek," diye söylenmeden edemedi.

Günnur sadece buz gibi bakışlar atarak aşağı indi. Pencereyi açan Oğuz'un sesi, yakındaki tepelerden yankılandı. "Akşam seni bekleyeceğim. Eğer gelemezsen bizzat kapınızı çalar, ailenle tanışma şerefine erişirim."

Günnur tam ona tuslayacakken arabanın gazını köklodi ve keyifle yola koyuldu. Yüksek sesli güzel şarkıyı açarken, bir elini de keyifle dışarı sarkıtmıştı. Yüzünde gevşek bir gülüş vardı. Gören, onun genç kız tarafından onaylandığını, sanırdı. Ama gün geçtikçe Günnur çözülüyordu. Oğuz bunu gözleriyle görüyordu. Sinirlenince kaşlarını çatıyor, hiddetle çenesini sıkıyordu mesela. Bu da bir ifade sayılırdı. Ya da genç adam öyle varsaymak istiyordu.

Oğuz, artık aklını kaybettiğini düşünmeye başlamıştı. Kafasını çevirip, arabada daha önce görmediği bir renk fark etti. Arabayı kenara çekerek, yerdeki anahtarlığı kaldırırken memnuniyetle gülümsedi. Daha şimdiden özlediği kitap kokusu için bir bahane...

Genç kız Oğuz'a kendi elleriyle bir bahane sunmuştu. Oğuz bunu memnuniyetle kullanacaktı. Direksiyonu kırarak yolunu değiştirdi. Ailesiyle karşılaşmak için de güzel bir bahaneydi. Onlara arkadaşı olduğunu, ya da müşterisi olduğunu söyleyebilirdi. Gözlerindeki ilgiyi babasından nasıl saklayacaktı bilmiyordu. Ama elinden geldiğince kendini sevdirebilirdi. Oğuz kendini hep sevdirebilmişti. Ama şimdi gerginlikten ölecek gibiydi. Onu sevmeleri, kabullenmeleri neden bu kadar önemliydi?

KAKTÜSÜN

***

Anlamsız bir moralle eve gelen Günnur, gördüğü manzarayla, alt üst oldu. Kapıda dikilen adam, kız kardeşini duvara dayamış bir şeyler fısıldıyordu. Hayatını zindana çevirten adamdı bu... Adam olmayan adam, kapılarının önünde, yine cehennemi temsil edercesine mesken tutuyordu yuvasını.

Günnur gerçekten de, onlarla yüzleşmek için kendinde hal bulamıyordu. Ama o kapının yanından geçmeliydi. Aslında bir abla olarak, çekip almalıydı kız kardeşini o duvar dibinden ama gerçekten de tükenmişti. Görevlerini yerine getirmekten hali kalmamış, her defasında da pişman olduğu için kendine güveni kalmamıştı. Bağırmak, kavga etmek, hayatla ilgili herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Sadece onu kabuğunda rahat bıraksalar olmaz mıydı? Sadece sessizce, kimse ona karışmadan, o kimseyle konuşmadan yaşayamaz mıydı? İstisna vardı bu günlerde hayatında. O istisna, hiç gitmesin istiyordu. Dili zehirler kussa da, hiç alınmasın, hep yanında kalsın istiyordu.

Tuhaf bir alışkanlık olmuştu genç adam. Bir tutunma ve yaşama aracı... Bu sefer de giderse, genç kızın bitişi olacaktı. Biliyordu. Ama ona alışmaya başlamıştı artık, onsuz yapamıyordu. Gitmeleri bile kabulüydü. Gitmeler bile huzurluydu. Şimdilerde gelsin, sonraki gidişlerinin önemi yoktu.

Hızlı ve seri adımlarla, kardeşini yok sayarak ilerledi. Mahallelinin ne düşüneceğini önemsemeyi bırakalı yıllar olmuştu. Kardeşinin zaten dünya umurunda değildi. O, bu hale nasıl gelmişti? Tüm bunların suçlusu kendisi miydi? Onu doğru düzgün yetiştirememiş miydi? Gerçi onu anlamaya çalışmakla günleri geçmişti. Ama doktorların bile Selnur için söyledikleri ümitsizdi. Travmatik bir kişiliğe sahipti.

KAN Tüşcin

"A, ablan gelmiş." diye duyurdu iğrenç ses. Patlak dudağıyla gevşek gevşek konuşuyordu. Günnur umursamadan ilerlemeye devam etti. "Dün kırdığı burnum yüzünden ne haldeyim, görüyorsun ya sevgilim," diye kız kardeşine karşı şirinlik yaptı. "Elleri kırılsın," diye hırladı Selnur.

Günnur normalde zerre kadar önemsemezdi. Konuşmaları umurunda olmazdı. Ama bu bedduayı kabullenmedi. O ellerin kırılma ihtimali bile onu deli etti. Gözlerini kardeşinin gözlerine dikerek dişleri arasından konuştu. "Bir daha onun hakkında böyle şeyler konuşma. Ayrıca ne halt yiyeceksen git, başka yerde ye. Annem pencereden görebiliyor."

Günnur kendine kızarak ağzını mühürledi ve kapıdan geçmeye çalıştı. O koca bedeniyle yeniden önünü kesen adama bakmadı. Kafası yerde, "Çekil" dedi sadece. Ona bakmak bile kusma ihtiyacı doğuruyordu.

"Ne o?" dedi alayla adam. "Koruyucun yok mu bugün yanında? Söylesene, seni tanıyor mu o? Tanımıyor değil mi? Tanısaydı öyle erkeklik taslamazdı bana."

Günnur bu adamın sözlerine zerrece kırılmazdı. Ama Oğuz hakkında söyledikleri yalan sayılmazdı. Boğazına oturan acı onu nefessiz bıraktı. "Çekil," diye hırıltılı bir nefes çıkardı. Yine nefes problemi çekiyordu ve bu adinin yanında astım tüpünü çıkarmayacaktı. Ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Kız kardeşi onları boş gözlerle izliyor, adeta erkek arkadaşının ablasını tehdit etmesine göz yumuyordu. Hatta kollarını bağlamış, birkaç metre ötedeki duvara sırtını dayamış seyre koyulmuştu. Genç adam Günnur'a doğru eğildi ve sadece onun duyacağı sesle fısıldadı. "Yoksa dokunduruyor musun kendine? Sırf onun hatırına mı seni koruyor?"

Günnur dayanamadı ve elini kaldırdı. Ama elleri kirlensin istemiyordu. Sırf tokat atmak için bile olsa bu adama dokunmak

KAKTÜSÜN

istemiyordu. Ellerini yumruk yapıp iki yanına koydu ve gözlerini nefretle kaldırdı. Bu adama bakıyordu ama bakmıyordu. Bu görmek için değil, nefret kusmak için bir bakıştı. "Varlığından iliklerime kadar iğreniyorum," dedi genç kız. "Fazlasıyla boş beyinli bir adamın sözleri, karınca kadar umurumda değil. Ama kardeşimi kullanmaktan vazgeç. Sana inanacak kadar saf olabilir ama günü geldiğinde kim olduğunu görecek. O zaman kendini nasıl kurtaracaksın?"

Genç adam çirkin bir kahkaha attı. Selmur 'a çaktırmamak adına dönüp göz kırptı ve "Ablan bizi ayırmaya çalışıyor güzellik. Bana senden uzak durmamı söyledi." diye duyurdu. Selmur hiddetle ablasına bakarken, bir yandan da onun patlama anından korkar gibi dudaklarını kemiriyordu. Sevgilisinin fazlaca ileri gittiğini biliyordu ama engel olmuyordu. Günnur artık kız kardeşinin tavırlarına şaşırmayı bırakmıştı.

Günnur adama dokunmamak için dirseği ile iteledi ve eve girdi. Birkaç adım sonra arkasından kükreyen sesi duyduğu an olduğu yerde donakaldı. Şimdi sadece hırıltılı nefesler ve küfürler vardı. İki adamın boğuşması kapı önünde yankılandı. Günnur korkuyla önce çok tanıdığı bedene, sonra dönüp pencereye baktı.

Annesi neredeyse hıçkırıklarla bu kavgayı izliyor, bir yandan da titriyordu. Günnur nereye koşacağını bilemedi. Tüm mahalle pencereye çıkmış, hayret nidaları ile söyleniyorlardı. Birkaç adam kavgayı ayırmaya çalışıyor, Oğuz önüne geçeni savuruyordu. Günnur onları ayırmak için hamle yaptı. Sırf Oğuz'un zarif elleri zarar görmesin diye... Bu esnada, Oğuz'un sesi duyuldu. Komşularına hitaben konuşurken, o iğrenç herifin yakasından tutup savurmuştu. "Bu şerefsiz paramı çaldı." diye duyurdu mahalleliye. "Buraya kadar takip ettim ve mahalle arasında kıstırdım."

Günnur, minnet mi duysun, komşuları inandırdığı ve onu koruduğu için şükürler mi sunsun bilmiyordu. Ama annesi halen

ağlıyordu. Oğuz dönüp arkasına bir bakış atarken, Günnur'un halini ve pencereden bakan annesini görmüş olacak ki, dona kalmıştı. Ve hazırlıksız yakalandığı bu anda, o pislik eller, genç adamın güzel yüzünde iz bırakmıştı.

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 5

"Gök-Yüzü"

Günnur donup kalmıştı. Sadece gözlerini dikmiş, ellerini iki yanına kilitlemiş, karşısındaki arbedeyi izliyordu. O güzel yüze gelen darbe, yüreğine inmiş gibiydi. Daha önce, hiç bu kadar canı yanmamıştı. Ruhuna defalarca darbe almış bir Günnur için bile, böylesi bir kalp sızısı fazlaydı.

Önce, çekip almak istiyordu o güzel gülüşlü adamı kirli ellerden. Sonra, arsızca ezmek istiyordu onun yüzünde iz bırakan elleri. Günnur kendinden korkacak kadar hiddetlenmişti. Böylesi sinirlenmeyeli, böylesi sahiplenmeyeli yıllar olmuştu. En kayıtsız şartsız tuttuğu taraftı babası. Şimdi bir de, bu adam çıkmıştı. Günnur adım attı. Gidecek ve mahalleli ne der dinlemeden Oğuz'u çekip alacaktı. Sonra o insanlıktan nasibini almamış adama haykıracaktı. Tüm yanlışı, tüm doğruyu, tüm nefreti...

Sadece Oğuz'dan uzak durmalıydı. Günnur tüm laflara razıydı. Tüm kınamalar kabulüydü. Günnur adımlarını hızlandırdığı vakit Oğuz dengesini kaybetti ve yere düştü. Aynı anda tüm mahalle erkekleri Oğuz'a yardımcı olmak adına seferber olmuş, Timur denilen pisliği defetmek için peşi sıra koşmuştu.

Timur kendini kurtarmak adına, arkasına bile bakmadan koşarken, kız kardeşi olacak Selnur ise umarsızca eve giriyordu. Eğer gözleri Oğuz'u taramıyor, onun hasarını kontrol etmiyor olsaydı, Günnur kesinlikle kendini tutamazdı. O arada sırada uğrayan, sinir nöbetlerinden birini geçirir, kız kardeşini günlerce bir odaya tıkardı.

Titreyen ellerini birbirine bağladı ve yine mahalleliyi önemsemeden, kıymet verdiği bedene yaklaşmak için adım attı. Aynı anda, annesinin pencereden cılız ama kararlı sesi işitildi. Günnur dâhil tüm kadınlar bir anda dönmüş, yıllardır gün yüzü görmeyen, mahalleli ile konuşmaya çekinen annesine şaşırarak bakıyorlardı.

"Günnur..." demişti annesi. Gözleri Oğuz'un yerden kalkan bedenine sabitlenmişti. "Yaralanan delikanlıyı getir." Bunu kimse garipsememişti. Çünkü Günnur'un annesi, merhamet timsali bir insandı. Aynı zamanda da eski hemşireydi. Günnur usulca döndü, üstü başı toz kaplanmış adama. Yüzüne bakıp, ne durumda olduğunu anlamak istiyor ama gözlerindeki ilgiyi fark ederler diye ödü kopuyordu. Sesini düz tutmaya çalıştı, ama titrek çıkan ses tonu mahcubiyetinin aynasıydı.

"Annem eski hemşiredir." dedi genç kız sanki genç adamı yeni görmüş gibi resmi bir sesle. "Size yardımcı olmak istiyor."

Günnur ondan, "Gerek yok," gibi bir söz bekledi. Ama yanından sıyırıp geçen, uzun elbisesini okşayan rüzgâr, genç adamın eve doğru adımladığının açık beyanıydı. Genç kız anlamsızca heyecanlanmış, aynı zamanda ödü kopmuştu. Genç adam onun hanesine giriyordu. Annesini görecekti, kız kardeşini görmüştü ve Timur denilen adamla yumruk yumruğa bir kavgaya bile tutuşmuştu.

Genç kız engel olamayacaktı. Oğuz öğrenecek ve gidecekti. Günnur artık buna engel olmak istemiyordu. Çünkü genç adamın Timur yüzünden zarar görmesine tahammül edemiyordu.

"Gelmiyor musun?" dedi genç adam dış kapıyı kapatmış ve evin yolunu tutmuştu. Günnur ona gözlerini büyüterek bakmadan edemedi. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Henüz kavgadan çıkmış ve hiç tanımadığı bir insanın evine giriyorken, ayrıca Günnur'un annesi ile karşılaşacakken nasıl böyle güzel gülebiliyordu? Hayır, gülüşünü fark ettiği için değil... Sadece...

Ah, kimi kandırıyordu. Adam güneş gibi gülümsüyordu. Yaşamayı çağrıştırıyordu. Sanki onunla olan her kimse, bir daha gam keder görmeyecek, gülüşünü ona bulaştıracak gibi gülüyordu.

Günnur kendi zihnini tazelemek adına boğazını temizledi ve evin yolunu tuttu. Kapı aralıktı ve kız kardeşi her zamanki gibi odaya kapanmıştı. Oğuz'a dua etmeliydi, yoksa Günnur tahammül sınırlarını aşmıştı.

***

Oğuz bir yandan tebessümler atsa da, tedirgin olmadan edemiyordu. Elleri ve sırtı terlemişti. Dudağında ve şakağında ufak ama sızlayan yaraları vardı, ama onun umurunda olan tek şey arkasından gelen ufak bedendi.

Günnur, bir kedi yavrusu gibi onu takip ediyordu. Oğuz eve girdiği anda bir takım ilaç kokularıyla karışık onun kokusunu duyumsamıştı. Bu ev tıpkı Günnur gibi mürekkep kokuyordu. Ona özgü ama Oğuz'un derince koklayamadığı farklı bir koku daha vardı. Saçlarıydı muhakkak böyle kokan. Biraz çiçek tohumu... Ya da hayır! Bal kokuyordu genç kız. Oğuz sırıtmasına engel olamadı. Bu ev Günnur'u daha şimdiden daha iyi tanıtmıştı.

Günnur fısıltıyla tısladı. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

Oğuz omuz silkti ve sırıtarak, "Hemşirem nerede?" diye sordu. Genç kızın yüzündeki ifadeye aç bir şekilde bakıyordu. Genç kız o baygın ve kederli gözlerini sinirle kaçırdı ve ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Oğuz bu güzel yüzü, elleri arasına almak

istiyordu ve bu pek de iyi bir fikir değildi. O çöküк yanakları avuçlamak, güzel kirpiklerine dokunmak...

"Hoş geldin evladım," dedi genç ama daha olgun bir ses. Bu ses pencereden gelen sesle aynıydı, Oğuz hemen kafasını çevirip, girdiği odaya baktı. Utandı. Annesi yanı başındayken kızı hakkında böyle hisler beslediği için.

Pencere önünde eskilerden kalma ama halen sağlam olan bir sedir, sedirin üstünde ince bir polar, poların altında da ufak tefek bir kadın vardı.

Kadının gözleri Oğuz'u şoka uğrattı. Çünkü tıpkı Günnur'un gözleri gibi mavi, ama daha koyu bir tonuna sahipti. Bakışları ve gözlerinin derin kederi, kızının taşıdıklarından misliyle fazlaydı. Oğuz Günnur'dan daha derin bakan biri varsa, o da annesidir, diye düşündü. Bu iki kadın fiziksel olarak her ne kadar farklı olsalar da, bakışları yaşantılarının ortaklığını sunuyordu.

Aynı derde ağlamış, aynı kederde kahırlanmış, aynı cefaya katlanmışlardı. Belki bir eksik, belki bir fazla... Oğuz, Günnur'u kemiklerine kadar, iliklerine kadar sahiplenmek istedi. Günnur'un gözlerine mutluluğu ekip, o mutluluktan annesine armağan etmek istedi.

"Hoş bulduk efendim." diye mırıldandı Oğuz kafasını hafif eğerek. Kadın battaniyeler altında zorlukla hareket etti. Oğuz o vakit acıyla bir şey fark etti. Kadının bacağının ve kolunun bir kısmı tamamen felçliydi.

Oğuz bir yere tutunmak ve destek almak istedi. Tutunduğu tek dal ise o kederli mavi gözlerdi. Ama gözleri onu bir anlık bulmuş, edeple yere inmişti. Oğuz ona bakmak istiyordu, onu kucaklamak istiyordu. Onun ağlayıp rahatlayacağı omuz, kendisi olmalıydı.

Bu kendine yabancı hislere hayret ediyordu. Ne zamandan beri acı çeken insanları böylesi önemser olmuştu? Kendini

KAKTÜSÜN

kandıramazdı. Oğuz, Günnur'a fena halde tutulmuştu. Artık bunu değiştiremezdi. Onu çözdükçe, kendi de çözülüyordu. Yıllardır kendisinden kaçıyordu. Şimdi, şu an anlıyordu. Oğuz ona acımıyordu. Oğuz ona şefkat ve ihtiyaç duyuyordu. En önemlisi ise, kendini ona ait hissediyordu. İliklerine kadar onun olmak istiyordu. Onun için her şeyden ödün verebilirdi.

Bu yaşına kadar, bir tek Ece için böylesi bir sahiplenme hissi duymuştu. Bir tek onun için kendinden, bencil kişiliğinden ödün vermişti. Ama şu birkaç haftadır tanıdığı kız, şimdi hayatının merkezine oturuvermişti. Oğuz'un yularını sıkı sıkıya tutmuş, onu kederli mavilere doğru çekiyordu.

"Geç otur oğlum şöyle." dedi genç kadın, karşıdaki -belli ki misafirler için alınmış- üçlü koltuğu göstererek. Kadın sedirde oturuyordu, yumuşak yüzeyde oturamıyor olmalıydı. Kafasını bile çevirirken özen göstermesi gerekiyordu. Ama sesi, pürüzsüz ve konuşması çok düzgündü.

Oğuz itaatkârca kuruldu ve ellerini dizlerine dayayıp birbirine bağladı. Garip bir utanç duygusu yaşıyordu ve yüzünde bir sıcaklık hissetti. Gelinlik kızlar gibi eğilip bükülmeye başladı.

"Günnur," dedi annesi. Oğuz onun sesindeki merhametle, Günnur'un adını duymaya hazırlıklı değildi. Evde kendi kendine genç kızın adını tekrarlarken, sesini denerken tıpkı böyle, yumuşakça ve ilgiyle söylediğini fark etmişti. Oğuz aklını mı oynatıyordu?

"Efendim anne," diye hemen cevapladı Günnur. Odanın köşesinde, tedirgin bir ev kedisi gibiydi. Oğuz onu kediye benzetmekçe iç çekmek istiyordu. Öylesi ürkek, yeri geldiğinde öylesi hırçındı ki, gözleriyle insanı büyüleyen bir Van kedisinden farksızdı.

"Kızım malzemeleri getir, genç delikanlının kaşı iyi görünmüyor." Oğuz yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak Günnur'a döndü. Annesi kollarını hareket ettiremiyordu, bu pansuman

işini nasıl yapacaktı? "Gerek yok efendim." derken buldu Oğuz kendini. Elini derhal kaşına attı ama eline yapışan sıcak sıvıyla yüzünü buruşturdu. Kaşını fena yarılmış olmalıydı. "Ah, çocuğum dokunma. Eğer hemen pansuman yapmazsak iltihap kapar. Fazla derin gözükmüyor, dikişe gerek yok gibi. Ama yine de emin olmak için Günnur baksın bir."

Günnur nefesini üfler gibi, "Anne..." diye fısıldadı. Bu bir çeşit yakarış ya da uyarıydı. "Hadi kızım," dedi annesi. "Hastaneye gidene kadar çok daha kötü olur." Gözleri halen genç adamın üzerindeydi. Oğuz rahatsızca kıpırdandı.

Günnur birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve genç adamın tedirginliği daha çok arttı. Günnur'un babası neredeydi? Ya birazdan eve gelir ve gördüğü bu manzara karşısında çileden çıkarsa? Peki ya evlerinin durumu neden bu kadar kötüydü? Oğuz bunu düşündüğüne utanıyordu ama ev dökük durumdaydı. Temiz ve mistik bir kokusu vardı ama prizlerin bir kısmı yerinden çıkmıştı. Ayrıca odaların boyası da oldukça eskimişti... Birbiriyle uyumsuz çekmeceler ve kanepeler vardı. Eski olduğu aşikâr bir halı ve kışa hazırlık için kurulmuş bir soba mevcuttu. Oğuz evi incelediğini yeni fark ederek gözlerini büyüttü. Günnur'un annesi ise bu tepkisine burukça bir tebessümle karşılık verdi ve Oğuz'un hayret ettiği bir şey yaptı.

Felçli olan kolunu hareket ettirdi. Demek ki tamamen felçli değildi. Belki de uzun süredir bu durumdaydı ve kendini geliştirmişti. Parmaklarını hareket ettirebildiğini eline nakışını aldığında fark etti. Zorlanıyor olmalıydı, yüzünde ter damlacıkları vardı. Ama zorluğuna umursamadan kalın bir işleme yapıyor, zor da olsa onu elinde şekillendiriyordu. Oğuz bu çabaya hayranlık duymadan edemedi. Günnur gibi birinin, ancak böyle emektar bir annesi olabilirdi.

Günnur'un adım seslerini duyan Oğuz, nefesini tuttu ve kızın annesine fark ettirmeden arkasına yaslandı. Gözleri yanında

belirecek gölgeyi bekledi. Yüreği kulaklarında atıyordu. Günnur ona dokunacak mıydı? Oğuz sakinleşmek adına derin derin nefesler almayı denedi. Ona ne oluyor böyle? Ergen delikanlılardan farksızdı. O, asla bir kızın önünde böylesi savunmasız olmamıştı.

Ama o herhangi bir kız değildi. O Günnur'du. Adı gibi Gününü aydınlatan bir Nur...

Genç adamın beklediği gölge geldi ve yanı başında dikildi. Elindeki malzemeleri kanepenin koluna dizdi ve karşısına eski bir sandalye koyarak oturdu. Oğuz'un gözleri derhal annesini buldu. Ama annesi yüzünde tuhaf bir tebessümle nakışla uğraşıyor, onların varlığını umursamıyordu.

Oğuz boğazını temizledi. Günnur da, aynı anda bunu yapınca, kısa süreli gözleri buluştu. Günnur gözlerini derhal kaçırdı ve elindeki pamuğa, beyaza yakın bir sıvıyı döktü. Oğuz, tekrar annesine baktı. Çünkü kaşına doğru yaklaşan el, kalp atışlarını öyle bir hale getirmişti ki, değil genç kızın annesi, birkaç semt ötedeki kendi annesi bile duyabilirdi. Oğuz'un kulakları uğuldüyordu. Bir anda o yumuşak eller kaşına ufak ufak dokundu. Pamuk izin vermese de, arada yüzüne dokunan serçe parmağı, Oğuz'un yüzünü alev alev yaktı. Yutkundu ve genç kızın ellerinden kaçtı. "Yeterli." dedi pürüzlü bir sesle. Ayaklanmaya yeltendi ama daha felaket bir şeye sebep oldu. Genç kız karşısında oturduğu için ona çarptı. Kızı tutmasa arkaya doğru yuvarlanacaktı. "Ben..." dedi Oğuz kendi sesini tanıyamayarak. "Ö-özür dilerim..." Neler oluyordu böyle?

Günnur anlayışlı gözlerle ayaklandı ve elindeki pamukla, karşısında panikle bekledi. "Canını mı yakım?"

"Yok, yok. Öyle değil de..." Bir bahane bulmalıydı! "Belki dikiş gerekir. Ben en iyisi anlayan birine görüneyim."

"Günnur da anlar." dedi dakikalardır sessiz kalan annesi. "Ben eski hemşireyim oğlum. Bildiğim ne varsa, kızıma da öğrettim.

Ayrıca hasta bir kadına bakmak kolay değildir. Bilmediklerini öğretir."

Oğuz'un omuzları çöktü. Bu ufacık kadın, bu gözlerinin feri sönmüş kadın bir zamanlar hemşireydi. Peki ya babası neredeydi? Günnur neden her gün o işe gitmek zorundaydı? Okula gitmiyor muydu? Oğuz sakinleşebilmek için tekrar oturdu ve duyumsadı. Narin elleri, ifadesiz yüz hatlarını, gözünün önünde titreyen kirpikleri ve mürekkep karışmış bal kokusunu...

Genç adam gözlerini yummamak için büyük bir çaba gösterdi. Günnur sargı bezini güzelce katladı ve kaşına yerleştirdi. Bantladığında ise Oğuz kurtuluş nidası koparmak istedi. Ama çok erken davranmıştı. Çünkü Günnur elindeki pamukla ve titrek ellerle, bu sefer Oğuz'un patlamış dudaklarına yanaşıyordu. Oğuz derhal genç kızın annesini gözledi, fikirlerini hissetmesinden ölesiye korkuyordu. Ama kadın olanlardan bihaber, elindeki işe ve yeni açtığı televizyondaki yemek programına odaklanmıştı.

Günnur pamuğu ufacık değdirirken, Oğuz genç kızın kirpiklerine öylesi dalmıştı ki, aniden gelen acıyla sızlandı. Genç kız hemen elini çekti ve kaygılı gözlerle Oğuz'a baktı. Oğuz bu bakışa vuruldu. O vakit, o bakışı sahiplendi. Bu kız, kendinden başka hiçbir erkeğe böylesi merhametle bakmazdı. O ince ve güzel parmakları, bir tek onun yaralarına dokunabilirdi.

Genç adam, Günnur gözlerini kaçıramadan fısıldadı. "Ellerinin dermandan farkı yok."

Genç kızın yüzü, gözle görülür şekilde kızardı. Oğuz hayranlıkla onun utanırken yüzünün aldığı rengi seyretti. Ah! Ona her türlü ifade nasıl da yakışıyordu. Beyaz teni, çileklerle dolu bir sepetten farksızdı. Oğuz utanmasa, onun o mahcup yüzüne dokunacaktı. Annesi onu hep yetiştiremediğinden yakınırdı. Oğuz şimdi annesine hak veriyordu. Bu masumluğu dokunup

kirletecek kadar aşağılık olmamalıydı. Yeterince kirlenmiş elleriyle bu kızı lekeleyemezdi.

Sözleriyle utandırabilir, yüzünün aldığı şekilleri hayranlıkla izleyebilirdi. Ama ona dokunmak... Dokunsa yanardı Oğuz. O yanakları avuçlasa... Yüreği bedeninde durmuyor gibiydi. Gerçekten dokunabilir miydi Oğuz ona? Dokunursa ölmez miydi? Genç kız öyle uzak, öyle ulaşılmazdı ki onun için; bir hayalden farksızdı. Sadece seyretmek ve hayranlık duymak için var olan bir hayal...

Oğuz, sadece onu güldürmek ve hayata döndürmek için gönderilmişti. Sanki Yaradan onları, birbirlerini tamamlamaları için yaratmıştı. Oğuz biraz kahkahasından katacak, Günnur da edebiyle dolduracaktı. Harmanlanacaktı Oğuz. Anneden kalma bilgileri gün yüzüne çıkacak, babasının nasihatleriyle geçmişinden utanacaktı. Kulağını tıkadığı gerçekler bir bir dizilecekti önüne. Yaradan daha dünyadayken hesap soracaktı, bunu yaşadığı imtihanlarıyla anlayacaktı Oğuz. "Bu temiz kızı hak ediyor muyum?" Daha önce kendine hiç sormadığı bir soruydu bu.

Oğuz'un yüreği bu sefer utançla burkuldu. O kimdi? Kim olmuştu? Ona büyümek neden böyle zalimce gelmişti? Seçtiği çevre ve hırsları uğruna gençliğini heba mı etmişti?

Dudağına tekrar dokunan yumuşak el, onu bu zamana geri getirdi. Günnur arsız laflarına sinirlense de, yüzünde tuhaf bir yumuşaklık vardı. Oğuz sivri ve haylaz diline engel olamıyordu. Ona dokunmamak adına ettiği yeminleri nasıl tutacaktı bilmiyordu ama şimdi fısıldamadan edememişti. Sadece o yanaklar biraz daha kızarsın, ruhsuz ve cansız yüzü hayat belirtisi göstersin diye.

"Dudaklarım benim için çok kıymetlidir." diye fısıldadı Oğuz. "Onları heder etmek istemeyiz değil mi?"

Çapkınca gülmeye çalışırken, aynı anda dudağına hırsla bastırılan pamuk, Oğuz'un acıyla yerinden sıçramasına neden oldu. Genç kızın annesi kafasını kaldırıp hayretle onlara

bakarken, kızının ufacık bir yara bandını genç adamın dudak kenarına hırsla yapıştırışını izledi. Genç adam tekrar inleyince, "Geçti, geçti. Bak bitti. "diye dalga geçti. Sanki genç adam o ufak yaranın acısına dayanamayacak kadar hassastı. Günnur'un yüzündeki alaylı ifade, yerini yine buz gibi bir ifadeye bıraktı.

"Artık gidebilirsiniz. Geçmiş olsun!" dedi. Oğuz'u adeta evden sürgün eder gibiydi, eliyle yolu gösterdi. Oğuz hayretle ve küçük bir çocuk gibi dudağına dokunarak Günnur'a bakıyordu. O sırada ise genç kız ellerini çırpıyordu. Oğuz kalkmayınca Günnur burnundan soluyarak annesine döndü. "Anne misafirimiz artık gitsin, değil mi?"

Annesi Günnur'a nasıl bakmıştı bilmiyordu ama genç kızın omuzları çöktü, "Ama..." diye fısıldadı. "Kızım, hadi Hayriye Nine'ye serum takılacakmış yine. Yasemin senden rica etmişti."

Günnur ellerini yumruk yaparak kapıdan çıkarken, Oğuz'a öyle ters bir bakış atmıştı ki, genç adam kendini dünyanın en kusurlu insanı gibi hissetti. Neden ona bu kadar öfkeleniyordu? Peki, annesi neden Günnur'u gönderip, Oğuz'la konuşmak istemişti? Konuşmak istediği aşikârdı. Koyu mavi gözlerini genç adama dikmişti.

"Söyle bakalım delikanlı. Bu basit bir ilgi mi, yoksa sen de herkes gibi kızımda bir yara açmak için mi çaldın kapısını?"

Oğuz bu ani sertliğe karşı yutkundu. Elleri bağlı, omuzları dikti. Ne söyleyeceğini bilemeyen dilinin aksine, gözlerinde kararlılık vardı. Oğuz ağzını açtı ve daha ne olduğunu anlamadan konuştu. "Basit bir ilgi gibi mi görünüyor size?"

Günnur'un annesi burukça tebessüm etti. "Seninle savaşmam," dedi genç kadın. "Zaten bende savaşacak mecal pek yok. Gözlerindeki kararlılık sesinde de olsaydı kayıtsız şartsız güvenirdim sana. Ama sen daha kızımı tanımıyorsun. Daha onun peşinde gelen geçmişini bilmiyorsun."

"Geçmişi umurumda olmasa da..." diye sözünü kesti Oğuz

oldukça yumuşak ve kararlı bir sesle. "Zamanı geldiğinde öğreneceğim."

Genç kadın Oğuz'a baktı ve bir şey söyledi. Öyle bir şey ki, Oğuz'un yüreği hem kanat çırptı hem de aynı hızla yere çakıldı. "Günnur senin gitmenden korkar." dedi kadın. "Onu göndermemin sebebini anladı ve onu ilk kez bu kadar korkar gördüm. Yıllardır öfke bile duymuyordu insanlara. Ama şu birkaç haftadır ona bir şeyler oldu..." Oğuz'a araştıran bir bakış attı. Kaşları merakla çatılmıştı. "Eskiden de geç uyurdu ama sabah namazını beklediği pek olmazdı. Sonra şarkılara eşlik etmezdi." Gözlerini iyice kıstı. "Hatta geçen gün bahçeye bakarken yüzünde bir tebessüm yakaladığıma yemin edebilirim."

Oğuz mutlulukla kahkaha atmak istedi. Demek ki; Günnur üzerinde bir etki bırakabilmişti. Kendi yaşadıklarıyla olumlular ayrıydı.

"Bunun sebebi açıkça sen olmalısın. Bunu kavga sırasında Günnur'un tavırlarından bile anlayabiliyorum. O mahlûku yumruklamadığın için sana kızmayacağım, aksine bir anne olarak minnettarım."

Felçli kolunu kaldırıp, işe yaramadığını belirtircesine bıraktı. "Bir işe yaramıyorum artık. Annelik yapamıyorum en basitinden. Kızlarımın ne hale geldiğini görsem de, güçsüz bedenimle engel olamıyorum. İnsanların karşısına dikilemiyorum. Kızlarımın bana muhtaç olduğu dönemlerde, ben onların yardımına ihtiyaç duyuyorum," dedi. Oğuz'un boğazı düğümlendi.

"Günnur yaralı evladım," dedi genç kadın merhametle. Oğuz bunu kaçıncı defa duyacaktı? Günnur'u kimler yaralamıştı? Oğuz o yaraları sarmak istiyordu, en az o yaraları açanları pataklamak istediği kadar hem de.

"Biliyorum..." diye fısıldadı Oğuz ellerini saçlarına daldırıp kafasını sıkıştırırken. Günnur hakkında bir şeyler bilmek istiyordu ama korkuyordu. Onun gözlerindeki kedere tahammül edemezken, gerçekte neler olduğuna nasıl dayanacaktı?

"Eğer dayanamayacaksan şimdi git oğlum. Günnur'a onu kovdum, derim. Artık seni görmesin diye tehdit ettim, derim." Oğuz kafasını daha çok sıkıştırdı. "Sana daha fazla alışmadan gitmelisin. Gidenlere alışkınız biz. Ama Günnur... Onu ilk kez böyle görüyorum Oğuz."

Oğuz adını işitince şaşırmıştı. Kadına adını söylememişti ki. Genç kadın buruk bir tebessüm etti. Gözyaşları zayıf yüzünü ıslatıyor, mavi gözlerini acıyla parlatıyordu. "Adını sayfalardan biliyorum," diye fısıldadı kadın acıyla. "Babasından başka kimseyi yazmayan kızıma, kendini yazdırdın Oğuz. O yüzden daha fazla alışmadan gitmelisin. Sonra ki gidişin yıkım olur. Toparlayamam kızımı..."

İçi mutluluk çığlığı atarken, kadının sözcükleri kalbini deliyordu. Oğuz yutkundu ve kafasını acıyla kaldırdı. "Sadece..." dedi hırıltılı sesiyle. "Sadece bana biraz anlatın. Gitmeyeceğim. Söz veriyorum gitmeyeceğim. Bana anlatın ki bileyim. Ona sordum..." Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Ama bana anlatmayacak değil mi? Anlatmaz."

Oğuz bu acı gerçekle titredi. Günnur'un onu önemsiyor olması ruhunu okşasa da, onu bir daha görememekten, onu güldürememekten, hayatını ağzından dinleyememekten ödü kopuyordu. Genç kadın sadece bu sözlere inanarak, hemen söze girmişti. Oğuz ellerini birbirine bağladı ve parmak boğumları morarana kadar bekledi.

"Günnur babasını on beş yaşında kaybetti." diye söze başladı genç kadın. Oğuz bu ufacık cümleyle bile yıkıldı. Omuzları kederle çöktü ve daha on beşinde, mavi gözleri menekşe gibi parlayan bir genç kızın, çığlık çığlığa ağlayışını işitti.

"Öyle normal bir ölüm olmadı beyimin ölümü." Genç kadın boğulurcasına yutkundu. Oğuz elleri ile saçlarını ve yanağını kavramış, genç kadının daha başlamadan bitirmesini istiyordu. "Ben o kazadan sonra felç geçirdim. Başımdan büyük bir darbe

aldım ve ameliyatlardan sonra bu halime uyandım; yani bir tarafım felçli olarak...

Genç kadın artık ağlamaktan usanmış olacak ki, bu hikâyeyi hıçkırmadan, sadece soğuk gözyaşlarıyla anlatıyordu. "En şanslımız küçük kızımdı. Selnur' um..." Kadının sesinde ki hasret genç adamı irkiltti. Sanki Selnur artık onunla değildi. Ama yan odada olduğunu genç adam biliyordu. Belki de genç kız, eski halinden sıyrılmış, annesinin ona aynı çatının altında hasret kalacağı bir hale bürünmüştü. Oğuz o kıza gerçekten sinir oluyordu. Fakat belli ki, o da küçük yaşta büyük olaylar yaşamış ve ruh sağlığı bozulmuştu.

"Küçük kızımı kurtaran ablası olmuştu. Onu koltukların altına itmişti ve Selnur kazadan hiçbir yara almadan kurtulmuştu. Ama eşim o kadar şanslı değildi..."

"Günnur da yaralanmıştı ama hayati değildi. Onun yarası daha çok ruhundaydı, vicdanındaydı. O yolculuk için babasına öyle çok yalvarmış, onu ikna etmek adına öyle çok ısrar etmişti ki, kazanın sebebi olarak kendini görüyor. Elbette inançlı bir kızdır. Ecelin gelmesini engelleyemeyeceğini biliyor. Ama sebep olmak... İşte bunu kendine yakıştıramıyordu."

Genç kadın kendini tutamadı ve hıçkırdı. "O daha ufacıktı oğlum" dedi. "Ben başım kanlar içinde, Selnur çığlıklarla ağlarken, babasının parçalanmış bedenini bir araya toplayan kızım ufacıktı." Oğuz ayağa kalktı ve elleri ile kulaklarını kapattı. Hırsla döndü ve kafasını duvara yasladı. Kulaklarını ve kafasını öyle çok sıkıyordu ki, neredeyse beyni paylayacaktı.

"Tamam!" diye bağırdı genç adam. "Tamam yeterli. Susun ne olur..." Ancak genç kadın hıçkırıklarla devam etti.

"Selnur'u susturmak için, babasının parçalanmış bacağının pantolon cebinden, oyuncak niyetine cep telefonunu çıkarıp Selnur'a vermişti. Benimle hastane de kaldığı için, bir takım ilk yardım kurallarını biliyordu. Kafama bastırdığı kazağı kana

KARTUŞLİN

bulanmıştı küçüğümün. Babası ve benim arasında mekik dokurken çaresizdi. Beni uyanık tutmaya çalışıyordu. Babasının ise parçalanmış bacağını bir araya topluyor, kırık ellerini düzeltiyor, kan revan içindeki yüzünü eteğiyle siliyordu. Babasının yüzünü silerken, aynı zamanda da bana sürekli 'Anne, uyumuyorsun değil mi?' diye sesleniyordu. Neredeyse bir saat gelmedi o ambulans. Bir saat boyunca o yoldan kimse geçmedi. Eşimin telefonu kırılmıştı, benimki yanan arabanın kim bilir neresindeydi. Günnur yardım istemek için bağırıyordu. Yaradan'a dualar ediyor, sadece ve sadece kendini suçluyordu."

Oğuz kafasını duvara vurmaya başladı. Bu kadar acı, bu kadar keder bir genç kıza fazlaydı. Oğuz anlatılan hayata dalmak istedi, ufak Günnur'u sarıp sarmalamak istedi.

"Tek istediği, tek hayali olan gökyüzünü yakından incelemekti. Sadece o teleskoplara bakacak, ezberlediği yıldız haritasının tadını çıkaracaktı. Küçük bir kızdan, küçük bir istek..."

Oğuz artık dayanamıyordu ve haykırdı. "Ne olur artık susun!"

Ve arkasına bakmadan kapıyı çarpıp gitti.

***

"Anne..."dedi Günnur boş odanın hayal kırıklığı ile. Annesi cevap vermeden kendi cevapladı. "Ona anlattın mı? Gitti değil mi?"

Günnur titreyen sesine hayret etti. Ağlayacak mıydı yani? Kendini tokatlamak istedi. "Gitti," dedi annesi, dudakları acıyla büzüldü. "Hepsini anlatamadım, dayanamadı, gitti."

Günnur tebessüm etmeye çalıştı. Yüzünde ki acı ifadeyi sildi ve aptalca, beceriksizce gülümsedi. "Zaten kalacağına hiç inanmamıştım," dedi.

Ancak odasına geçtiğinde, karanlık onu yuttuğunda, susmayan yüreği, ıslanan kirpikleriyle mürekkebe karıştı. Gecenin soğuk yalnızlığında kesilen nefesini, oksijen tüpleriyle düzene soktu. Sayfalarca ağladı. Zehrini akıttı mürekkep ile gözyaşları-

nın ıslattığı kâğıtlara. Gözyaşı dökmüyordu Günnur. Hayır, o ağlamazdı. Ağlayan kalemdi, ağlayan kâğıttı, ağlayan mürekkepti. Ağlayan geçmişiydi, hayalleriydi.

Sakallarının izleri vardı henüz parmaklarında. Gözlerinde karalarının hareleri oynaşıyordu. Daha yeni, bir akşam ezanı vakti ayak basmıştı evine. Akşam çıkmadan bulmuştu yolunu. Günnur'un olmadığı yolunu...

***

Oğuz gitmemişti. Gidememişti. Gecenin karanlığında, genç kızın odasının olduğunu duvarın dibinde oturuyordu. Elleri halen saçlarındaydı, kafası halen toprakla selamlaşıyordu ve ruhu halen sıkışıyordu. Oğuz, dillendirmediği kadar, sabır duası diliyordu. Kendi yaşıyor, kendi hissediyordu. Ufak Günnur olmuştu Oğuz. On beşindeki o hayat dolu kız olmuştu. Annesini uyanık tutmaya çalışan, kardeşini oyalayan ve babasının ölü parçalarını toplayan kız olmuştu. Kafasını dayadığı duvardan onun dinlediği şarkıları dinliyordu.

"Günnur bugün sıkıntılı," diye düşünüyordu. Oğuz onun yaşadığını yaşasa, her gün sıkıntılı olmaz mıydı? Genç kızın dinlediği şarkılar, Oğuz'un yüreğini dağlıyordu. Saat, sabah ezanına yakın olmalıydı. Ama genç kız halen uyanık, odasında takır tukur bir şeylerle uğraşıyordu. Oğuz kaçmamıştı. Günnur bunu biliyor muydu?

Oğuz sadece, kesilen nefesini düzene sokmak istemişti. Oğuz sadece, düşünmek ve acısını sindirmek için kendine bir duvar köşesi aramıştı. Korkaktı Oğuz. Oldum olası öyle mert olup, sorunlarla yüzleşememişti. Ama bu kızın her şeyini, acısını bile üstlenmek istiyordu. Ona kol kanat germek, yaralarını sarmak istiyordu.

Annesi, "Birazcık..." anlatmıştı Oğuz'a. Bu birazcık olamazdı. Apaçık her şeyi anlatmıştı genç kadın. Bundan fazla bir şeyi, hiçbir insan evladı kaldıramazdı.

"Allah'ım..." diye fısıldadı genç adam. "Benden al, ona ver sabrını." Nasıl katlanıyordu? Nasıl her gece huzurla kafasını yastığa koyuyordu? Kâbuslar nasıl yakasını bırakıyordu? Bırakmıyordu... Gülümsememesinin sebebi işte buydu.

Genç adam, ertesi gün iş yerine gidip, ona sorun olmadığını, başına gelenlerden onun sorumlu olmadığını söylemek ümidiyle doğrulacakken, arkasındaki pencere aralandı. Günnur onu duymuş olabilir miydi?

Genç adam karanlıktan istifade ederek kenara kaydı ve gece lambasının yansıttığı gölgeyi izledi. Genç kız, önce tereddütle perde arkasından dışarıyı izledi. Sonra nefes almak istermiş gibi perdeyi kaldırdı ve burnunu dışarı çıkardı.

Perde biraz daha kalktı ve bir duvak gibi genç kızın saçını örttü. Ama Oğuz, birkaç tutam görmüştü! Sonra ıslanmış yanakları, ağlamaktan kızarmış ve şişmiş dudakları, kulağının hemen yanında ki ufak, kırmızı doğum lekesini görmüştü.

Oğuz yere kapaklanmamak için, çömeldiği yerden duvarı kavradı. Gördüğü şey bir rüya, bir serap olmalıydı. O bal kokulu genç kızın, gerçekten de balı andıran saçları vardı. Mavi gözleri ayın ışığıyla ve gözlerinin nemiyle parlıyordu. Beyaz teni geceyi aydınlatıyor, yıldızlara göz kırpıyordu.

"Gökyüzü gibi..." diye düşündü genç adam. Bu kızı başka türlü tarif edemezdi. Yüzü bir ayın parlaklığındaydı, gözleri bulutsuz bir gün kadar maviydi, dudakları ise gökkuşağının en parlak haliydi.

Oğuz tökezledi. Bunun sebebi genç kızın boynunu havalandırıp, gözlerini yumup içine çektiği nefesti. Oğuz boynunun hemen yanında, tıpkı kulağındakini andıran kırmızı lekeyi gördüğü vakit yeri boyladı. Ve aynı anda Günnur'un yerinden sıçradığını işitti.

Genç kız onun yeri boylayan bedenine baktı ve Oğuz onun bağırmasını bekledi.

Genç kız, gülümsedi!

KİTAPLIŞIN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 6

"Gü... Gitme."

"*Gitmemiş!*"

Genç kız öyle bir hal içerisindeydi ki, yüzündeki şaşkın tebessüme engel olamamıştı. Yüzünde tuhaf, içten bir gülümseme yer ederken, ona bakan kapkara gözler, ruhunun derinliklerini bile görebilir cinstendi. Günnur bulunduğu durumu hatırladığı an, kalbinin her ritmi kulakların işitebileceği düzeyde atıyordu.

Derhal içeri kaçan genç kız, genç adamın şaşkın ve aynı zamanda eğlence dolu gözlerini görmüştü. Tül perde ile beraber güneşliği de önüne sıkı sıkıya kapattı. Hatta gölgesini yansıttığı için gece lambasını bile kapattı. Titrek elleri, nefes nefese soluğu ile cama yöneldi. Kapatmak için zorladı ama camı bir şey engelliyordu. Cam mı sıkışmıştı? Genç kızın içinde ki çocuk çığlık çığlığa, sevinç nidaları koparmaya devam ediyordu. "Gitmemiş, burada!"

Günnur'un kontrol edemediği, içinde bir yerlerde, umutla çırpınan bir yanı, genç adamın camı tuttuğunu ve onunla

konuşmak istediğini haykırıyordu ki, genç adamın sesi bunu doğruladı. "Gün..." dedi genç adam isminin sadece başını kullanarak. Sonra derin bir "Nur" döküldü dudaklarından.

Nur, kelimesi ağzından bir öykü anlatır gibi çıkmıştı. Genç adam adeta, genç kızın "Nur" olduğuna inanıyordu. Adını söylediğinde, adı hiç olmadığı kadar gerçeği yansıtıyordu Günnur'un aydınlanan yüzünde. Işıklar saçıyordu genç kız, ya da öyle hissediyordu. Çünkü bu adam, o iki kelimeyi her söylediğinde, Günnur hafifliyordu. Ne kederli gün, ne kararmış bir gece. Sadece adı gibi oluyordu işte.

Genç kız onun gitmemesine ölesiye sevinse de, bunu ona asla yansıtmayacaktı. Hem bu çocuk kendini görmüştü! Genç kızın yıllardır sakladığı hazinesine gizlice ve izinsizce dalmıştı.

"Git buradan!" diye kısık ama hiddetli bir sesle konuştu.

"Gidemem," dedi genç adam.

Günnur ısrar etti. "Eğer gitmezsen polisi ararım."

"Yine gitmem," dedi genç adam. Günnur çileden çıkmış bir şekilde çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

"Mahalleyi ayağa kaldırırım," diye meydan okudu.

"Asla gitmem." Adam büsbütün sırıtıyordu. Sesinden belliydi. Genç kız bu sefer gerçekten kısık bir çığlık attı. "Senin bana hiç saygın yok mu? Hiç mi örnek almıyorsun kız kardeşinden?"

Günnur bu konuşmayı aralarında kalın iki kat perde varken yapıyordu. Sabahın habercisi hava hafif bir laciverte çalıyordu. Genç adamın onu görmesi olanaksızdı. Genç kızın, onun iç eriten gülümsemesini görmemesi şükür sebebiydi. Ayrıca bu adam, onu kimsenin görmediği kadar görmüştü! Günnur kendine engel olamadı ve hırladı. "Senin hiç Allah korkun yok mu be adam?"

Oğuz'dan bir iç çekme sesi geldiğine yemin edebilirdi. Sessiz ama karamsar bir ses kapısını çaldı genç kızın. Davetsiz bir misafir gibi süzüldü geçmişine...

KİRİTÜSÜN

"Bana neden anlatmadın?" diye fısıldadı genç adam. Günnur dişlerini sıktı ve yaşaran gözlerine engel oldu. Neden gitmiyordu bu adam? Ya da Günnur neden onun gitmesinden ölesiye korkuyordu? Tamam, başlıca sıkıntısını öğrenmişti. Ama diğerlerini...

"Gitmen için ne söylemem gerek?" *Ne söylersem söyleyeyim gitme.*

"Neden gideceğimi düşünüyorsun? Ya hiç gitmemeye karar vermişsem?" *Şükürler olsun Ya Rab.*

"Herkes gider," dedi genç kız içindeki tüm sesleri susturarak.

"Ben herkes değilim," dedi genç adam. *Şükür ki değilsin,* diye düşündü genç kız. Ama kendini, "Seni onlardan ayrı kılan tek özelliğin, geçmişimi hızla deşmemiş olman," derken buldu. "Eğer öğrenmiş olsaydın, bu kadar çok kalmazdın."

"Ben herkes değilim," diye adeta bağırdı genç adam. "Bahsettiğin herkes kim? Cinsiyeti ne? Kaç adam, peşine düştü de terk etti seni? Kaç adam, alıcı gözle baktı sana?" Günnur nutku tutulmuş bir şekilde kalakaldı. Bu adam onu sorguluyor muydu?

"Bak..." dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Onu bir kere daha uyarmak için ağzını açtı. Ama genç adam buna izin vermeyerek, ses tonunu da hiç kısmadan devam etti. Tüm mahallenin duymasını önemsemiyor gibiydi. Perdenin arkasından hissedilen sık solukları, genç kızın soluklarına karışıyordu.

"Asıl sen bak! Tamam! Gülüp, geçiyor olabilirim. Uzaktan bakan herkesin gözünde, aklı bir karış havada olabilirim. Hatta seni anlayabilmek için kırk takla da atabilirim. Ama benim de bir sınırım var. Çocuk gibi azarlayarak, beni taşlayarak uzaklaştıramazsın. İstemiyorsan söyle gideyim. Ama gidişimi bana yüklemeye çalışma. Eğer ben senden gidersem, sırf senin için giderim. Sırf sen istemedin diye!" Genç adamın hiddetli sesi dişlerinin arasından çıkan şu sözle son buldu. "Eğer gitmemi istiyorsan sadece söyle."

Genç kız yutkundu. Yüzü alev alev yanıyordu. Dili ağzının içinde şişmeye başladı. "Git!" demeliydi. Nasıl diyecekti? Genç kız, kelimenin anlamlarını düşündü.

Bir şehirden *gitmek*...

Bir evden *gitmek*...

Bir candan *gitmek*...

Bir kalpten *gitmek*...

Nereden gidecekti genç adam? Uğradığı kütüphaneden mi? Genç kızın sokağından mı? Evinden mi? Şu an durduğu, kokusunu bile duyumsadığı pencere önünden mi? Şehrinden mi gidecekti genç adam. Canından, kalbinden mi gidecekti?

Genç kız kalbini ve ruhunu yokladı. "Git" kelimesi oralarda, pembeye çalan bir ışığı zorladı. Işık kararırdı, kalbi sızladı. Genç adam giderse; adını koyamadığı ama Erva'nın dediğine göre, sözcüklere "Umut" diye dökülen şey yok olacaktı.

"Geleceğe bakıyorum," demişti Günnur Erva'ya. İlk kez onunla kalbinden geçen bir irtibat kurmuştu. Konuşmaları genellikle Erva'nın güzel ve tertemiz duygularıyla ilgiliydi. Günnur'un ağzı kederden başka laf etmezdi ama kırk yılın başında, "Bunu bana nasıl yapıyor bilmiyorum ama geleceğe gerçekten bakıyorum," demişti Günnur. Erva'nın gözlerindeki ışık, o umut denen dala daha çok tutunmasına sebep olmuştu. Erva fısıldamıştı. Sanki odada yalnız değillermiş gibi, sanki Günnur'un yüreğine fısıldıyormuş gibi... "Tut o dalı," demişti can arkadaşı. "Tut ki, tutun şu hayata be güzelim."

Günnur'un tereddüdü kaç dakika sürdü bilinmez, genç adamın sesiyle irkildi. "Seni bekliyorum."

Sesi resmi ve mesafeliydi. Genç kız onun bu hallerine alışkın değildi. Genç adam onun yakasına yapışır, ne söylerse söylesin gitmezdi. Günnur'un buna ihtiyacı vardı. Günnur Oğuz'dan korkuyordu. Çünkü genç kız, hayatında kimseye

"Kal" diyememişti. Onunla kalmayı tercih edenlerse, derin yaralarla göç etmişti. Arkadaşları gibi... Komşuları gibi... Küçük çocuklar gibi... Bir erkeğe en yakın olduğu an bu andı. Gerçekten hissettiği tek an.

"Git." dedi daha ne söylediğini bile kestiremeden. Öylece çıkmıştı dudaklarından. İyi de olmuştu. Kalbi feryat ediyordu çünkü organları yerinden oynuyordu. Genç adamı uzaklaştıracak tek yeriydi sivri dili. Kırılmıştı zamanında fazlasıyla genç kız ve sivrilmişti köşeleri...

Bu hassas, hassas olduğu kadar da yürekli adama, kıyamazdı.

Ve genç kız ayak sesleri işitti.

Gitmişti

***

Oğuz çıldırıyordu. Yumruklarını defalarca kum torbasına geçirdi; öfkesi dinmiyor, kendini yineliyordu.

"Git!" demişti. Nasıl derdi? Niye demeyecekti? Oğuz kendini hiç bu kadar kıymetsiz hissetmemişti. Kendini hiç bu kadar kullanılmış ve atılmış hissetmemişti. Ne kıymeti olacaktı ki? Genç kızın neyi oluyordu? Ama "Git" demenin bu kadar kolay olacağını bilememişti. En azından birkaç dakikalık tereddüt onu umutlandırmıştı. Yumruklarını hiddetle, defalarca kum torbasına geçirdi.

"Bence kum torbasını kaybettik ama sen bilirsin." Demir'in, yani yeni adıyla, Yusuf'un sesini işiten Oğuz, gözleri şaşkınlıkla aralanarak arkasını döndü. Kuzeni ona çarpık bir gülümseme gönderdi. Aşılmaz bir duvar olmaya devam ederken, artık Oğuz'un en iyi sırdaşıydı.

Kocaman erkekçe bir kucaklaşma yaşadılar. Yusuf yumruğunu defalarca sırtına vurdu, Oğuz tuhaf bir an yaşıyordu. Yıllar önce, tam da böyle kucaklaşmışlardı. Yusuf, Demir'e

KAKTÜSÜN

dönüşmeden önce... Aradan geçen yıllar, aralarındaki sıkı bağa hiçbir zarar vermemişti...

"Ne zaman geldin?" diye sordu Oğuz bir kol boyu mesafeden. Yusuf saçlarını kaşıdı ve "Dün" dedi. Yüzündeki aptal sırıtış iyi bir şeylerin işaretiydi. "Eee?" diye ısrar etti genç adam. Bir şeyler döndüğü kesindi.

"Aslında bir ay sonraya kadar bitecek olan işi, senin cadı kardeşin ve onun tayfası yüzünden, bir ay erken yetiştirdim."

Oğuz anlamama hissiyle kafasını kaşıdı. "Ne yaptılar ki?" dedi. Aslında şu an kafasını meşgul eden, içlerinde Günnur'un da olup olmadığıydı. Onunla ilgili bilgi kırıntılarına halen açtı.

"Bizim hatunu doldurmuşlar," dedi kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çatarak. "Resmen paçalarını tutuşturdular. Neyse, sen ne haldesin? Bu kılığın ne ve o kum torbasıyla ne alıp veremediğin ne var?"

Oğuz omuzlarını düşürerek deri koltuğa oturdu ve elindeki sargı bezlerini çözdü. Bezler parçalanmış ve şekil değiştirmişti. Ellerini korumak adına taktığı bu sargıların hiçbir faydasının olmadığını kızarık ellerine bakarken anladı. Koltuk kuzeninin ağırlığıyla çöktü. Omzunda sıkı sıkı bir el ona destek oluyordu. Oğuz ona bir kız olduğunu anlatmıştı. Ama o kızın Günnur olduğunu söylememişti. Sadece bir kızdı işte. Oğuz'un her zamanki takıntıları olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Bunu kendine niye yapıyorsun? Dertsiz başına dert alıyorsun Oğuz."

"Aynı şey değil!" dedi Oğuz. İnsanlara kendini anlatamıyordu. Hiç anlatamamıştı. Onu tek bir kelimeyle anlayan Günnur'un tersine, insanlar onun neden sürekli güldüğünü bile bilmezdi.

Yusuf'un elleri sıkılaştı. "Oğuz, kardeşim, çocukluk arkadaşım..." Oğuz kaşlarının altından, ona merhametle bakan Yusuf'a baktı. "Artık senin de gerçeklerle yüzleşip, doğru yolu izleme

vaktin geldi. Yengemi dinle ve hayırlı bir kısmetle evlen. Kapanan gözlerin, kararan kalbin açılsın. Ben lekelerimi en çok sana bulaştırdım. Bu yükün altında eziliyorum ve sen böyle olduğun sürece ezilmeye devam edeceğim."

Bu sefer, Oğuz onun omzunu kucakladı. "Sen bana yoldaş olmaktan başka hiçbir şey yapmadın. Bu yolu seçen ve hatalar yapan benim. Ulan, ben oldum olası böyleyim. Ailenin en sorunlu ve problemli çocuğuyum."

"Öyle deme!" diye uyardı Yusuf. "Kendine haksızlık ediyorsun. Sadece dediğimi düşünsen? Gerçekten hayırlı bir kızla evlenmenin sana bir kapı açacağını düşünüyorum."

Oğuz acı bir tebessüm ile baktı. "Ben ömrümün sonuna kadar müzmin bekâr olarak kalacağım." diye takıldı. Yine yapıyordu. Günnur'un da söylediği gibi gülüşlerine saklanıyordu. O gülüyordu. Ve kimse onun iç yüzünü görmüyordu.

"Üç hafta sonra düğün var," diye pat diye konuştu kuzeni. Oğuz ağzına dayadığı su şişesini aniden indirdi ve öksürük krizine girdi. Yusuf sırtına vururken sırıtıyordu. "Helal, helal."

"Oğlum alıştıra alıştıra söylesene," diye hırıltılı boğazıyla konuştu Oğuz.

"Sağdıcım da sensin." diye sırıtarak ekledi Yusuf. Oğuz gülümsemeye zorladı kendini. İçinde şu terk edilmişlik, boş vermişlik hissi olmasaydı gülümsemek bu kadar zor olmazdı.

Oğuz, Yusuf'u içtenlikle tebrik etti. Düğünün bir gün süreceğini ve büyük bir düğün olacağını işitti. E, namı diğer Demir Soylu 'ya da böyle bir düğün yaraşırdı. Belli ki; eşe, dosta, düşmana evlendiğini, adı dâhil değiştiğini ve o taraklarda bezi olmadığını göstermek istiyordu. Oğuz onu sadece takdir edebiliyordu.

O gün, kuzeni onun melankolik gülüşlerini anlamış gibi, saatlerce yalnız bırakmadı. Evin bodrumunda kendi için ayırdığı spor salonunda oturdular. Geçmişi, bugünü ve geleceği konuştular.

Gerçi konuşan sadece Yusuf oluyordu. Oğuz ona hayretle bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yusuf, umutluydu. Geleceğe dolu dolu, güzelce bakıyordu. Ayrıca namaz kılmaya başlamış, yüzünde tuhaf bir sakinlik yer etmişti. Eski kaş çatışları yoktu. Küfürlü sözleri, hiddetli bağırışları yoktu. Oralarda bir yerlerde Demir barınıyordu. Oğuz bunu biliyordu. Ancak o Demir, sadece yuvasına elini uzatacak olanlara gözükecekti. Bunu açıkça görüyordu.

O gün Oğuz, Yusuf'u gönderdi ve yukarı çıkmadı. Asla bodrum katta yatmazdı. O rahatsız koltukta, boğucu havada yatmazdı. Ama o gün, annesine bile laf anlatamayacak, halini açıklayamayacak haldeydi. Sürgülediği demir kapı onu engelleyebilirmiş gibi sıkı sıkıya kapalıydı. Saatlerdir uyumuyordu ama gözleri bir dirhem uyku istemiyordu.

Gözlerini kapadığı an ona git diyen ses ile güzel, bal rengi saçlar görüş alanına giriyordu. Nasıl bir tezatlıktı? Bu ses ondan nefret ederken, görüntüsü büyülüyordu. Dünya gözüyle Cennet bu olsa gerekti.

Oğuz bu sefer sıkıntıyla gözlerini yumdu. Onu hayatında istemeyen bir kız için, cennet yakıştırması ne kadar doğruydu? Muhtemelen genç kız Oğuz'u cehennem azabı olarak görüyordu. Bunca zaman onun çenesine ve asılmalarına katlanmıştı. Oysaki Oğuz, genç kızın sessizliğini hayra yormuştu. Ne kadarda aptaldı.

***

Günnur ilk gün, gözlerini pencereye dakikalarca dikmedi. Öyle kasvetli ve sıkıntılı bir havaya da bürünmedi. Sonra kitaplıktan kitapları dökecek kadar, sözcüklere de dalmadı. Günnur'un ilk gün kalbi sızlamadı. Yüreği tüm kanı çekilmiş gibi ağrımadı. Günnur ilk gün, onun yokluğunu hissetmedi!

Bunları ikinci gün ve üçüncü günlerde de tekrarladı. Ama

dördüncü gün, artık itiraz edemeyecek kadar suratsız ve acı içindeydi. Tuhaf bir boşluk içindeydi. Raflardaki kitaplar bile hüzün yüklüydü. Kendi kitaplığı, zarif parmaklarla yazılmış sözcüklerle donanmıştı. Günnur ezberlemişti o sayfaları ve sözleri...

"Sen gülümse ki, güneş nasıl mavilerle doğar görsün herkes." Diye yazmıştı bir seferinde. Günnur bahsedilen kızın, mavi gözlü olduğunu anladığı an suratı düşmüştü. Ama şimdi, bu ufacık sözlere tutunuyordu. Bir başka kitapta, bir aşığın sevdiğinin ses tonuyla ilgili yaptığı yoruma şu eklemeyi yapmıştı.

Şair; *"Bir sesi var, sanırsın güle âşık bülbül."* demişti. Oğuz'un zarif yazısı ise, *"O ses ki, işitilmek için yaratılmış."* yazmıştı.

Günnur genç adamın ne ima ettiğini anlamamıştı. Oysa şimdi, tam da ihtiyacı olan şeyleri fısıldıyordu Günnur'a. Sanki Oğuz ondan hiç gitmemiş, bu sözleri ona yazmış gibi...

Kendini kandırıyordu ama Günnur, onun dönmeme ihtimalini düşündükçe boğuluyordu. Fakat belli mi olurdu? Birazdan kapıdan girer, haylaz ve çapkın halleriyle genç kızın iç dünyasını aydınlatırdı. Günnur bulunmak istiyor, ama korkuyordu. Onunla ilgili sırlar, etrafına örülen pislikler, çözen kişinin ellerine bulaşacaktı. Genç kız, Oğuz'a bulaşmamalıydı. O, sadece güzelliklerle sarmalanmalıydı.

Mavi ciltli bir kitabı aldı ve boş arka sayfasını açtı. Bir yüzüne Oğuz tarafından bir şeyler karalanmıştı. Diğer yüzüne ise şimdi Günnur yazacaktı. Yazmak Günnur'u rahatlatır mıydı? Yani... Onu yazmak... Bilmiyordu, ama yazdı Günnur. Dertleşir gibi... Erva'ya bile anlatamadıklarını karaladı kitaba.

Git dedim sana. Sadece git...
Yani, pek kalbimi dile dökemedim.
Kalbim; "Ben git desem de, gitme azizim," dedi sana.
Ne tez kuruldun vazgeçilmezlik tahtına?

KAKTÜSÜN

Alıştım sana azizim. Bir harama alışmak nasıldır bilir misin Allah katında?

Günahımı yükle n hadi omuzlarına. O kocaman, dünyaları kucaklayan kollarınla.

Şimdi gülüyor musun yine, o duygularını gizleyen dudaklarınla?

Sen gülümse azizim. Gülümse ki, huzur dolsun kederli sokaklarıma.

KAKTÜSÜN

***

Koskoca günler geçmişti ömründen. Koskoca duygular barındırmıştı yüreği. Alışması gerekirdi terk edilişlere. Ama şu on dört gün kuru ekmek gibi oturmuştu boğazına. Karşısında cıvıldayan arkadaşına sahte tebessümler ediyordu Günnur. Erva'nın dediğine göre iki yıl geri gitmişti yüz ifadesi. Erva'nın gün ışığına çıkardığı Günnur tarihe karışmıştı. Arkadaşının evliliği ve mutluluğu için yürekten sevinse de, yüzündeki gerilime engel olamıyordu. Tebessüm eskisinden daha ıstıraplıydı.

Günnur hayatında ilk kez, duygusuzluğu ve sakinliği yüzünden pişman oluyordu. Soğuk sözcüklerini söylediği o geceye geri dönüp, "Gitme!" diye haykırmak istiyordu. Karmaşa dolu hayatında, büyük bir pişmanlık tam ortaya kurulmuştu. Boş veremiyordu, görmezden gelemiyordu.

Acıtarak yakılmıştı onun canı. O da, ilk ve tek uğrayan esaslı bir adamı acıtarak çıkarmıştı hayatından. Acıtmadan alamıyor muydu kimseyi hayatına? Genç kız yaşamakla ilgili hiçbir şeyi beceremiyor muydu? Yardım dilendiği istihareler bile ona çıkıyordu. Yaradan bile Günnur'a çıkış kapısı olarak onu gösteriyordu.

"Bak bu muhteşem olacak senin üzerine," diye cıvıldadı arkadaşı elinde salladığı koyu mavi bir elbiseyle. Elbise neredeyse siyaha yakındı. Ama ışığın altında mavi gölgeler taşıyordu. Çok

garip bir kumaştan yapılmıştı ama kesimi tesettürlü bir bayan için mükemmeldi. Günnur hayatı boyunca böyle bir elbise giymemişti. Şimdi de arkadaşı, her ne kadar ısrar etse de, giyebilecek gibi durmuyordu.

"Senin için diktim ya! Nasıl arkadaşsın sen? Uğraştım, didindim, senin o güzel gözlerine yakışan bir elbise diktim." Erva çocuk gibi dudaklarını büzdü. Ama Günnur artık bu numaralara kanmıyordu. Kendi kısıtlı bütçesiyle bir elbise bulur, sağdıcı olarak o düğüne giderdi. Ama yardım almayı asla hazmedemezdi. Erva'nın onun maddi sıkıntısı yüzünden böyle bir şey yaptığı aşikârdı.

"Giymeyeceksin, değil mi?" diye sordu Erva omuzlarını düşürerek. Günnur cevap vermeden ellerini eteğinin altından sandalyesine dayadı ve kafasını onaylayarak salladı. "Bir gün, tüm bunları sadece seni sevdiğim için yaptığımı anlayacaksın. Sen acınacak halde falan değilsin. Sadece, sadece artık güvenmeye ihtiyacın var."

"Sana güveniyorum," diye bir anda kafasını kaldırdı Günnur. Erva kafasını hayal kırıklığı ile iki yana salladı. "Bana güvenmiyorsun," diye fısıldadı. Günnur itiraz edecekken Erva susturdu. "Senin de hayatına Yusuf gibi biri girince ve acılarına dokununca, güvenmeyi öğrenirsin. Önce acıtıyorlar canını Nurlu Günüm." Erva, Günnur'a hep böyle seslenir, onu tatlı diliyle büyülerdi. "Sonra fark etmeden kanattıkları yaralara merhem sürüyorlar. Öyle "pat diye" dalıyorlar ki umutsuz hayatına, sen daha ne olduğunu anlamadan kendini geleceğe umutla bakarken görüyorsun."

Günnur, Erva'nın aslında kimden bahsettiğini anlamıştı. Bu canını daha çok yakmıştı. Kafasını iyice eğdi ve kendiyle mücadele etti. Ağlamazdı Günnur. Tek başına olmadığı zamanlar dışında, asla ağlamazdı.

YAKTÜSÜN

Erva gelip ona sıkı sıkı sarıldı. "Ağla ne olur..." diye yalvardı. Ne büyük ironiydi. En yakın dostu onu ağlatmak için uğraşıyordu. Ama Erva, Günnur'u çok iyi tanıyordu. Günnur birinin yanında ağladığı vakit çözülecekti. "Neden durdurmadın ki onu? Böyle dağılacaktın madem, gitmesine neden izin verdin?"

Günnur omuz silkti. Sesi titrese de boğazını temizleyip engel olmaya çalıştı. "Zaten gidecekti. Ben sadece süreyi hızlandırdım."

Erva kızgınlıkla iç çekti ama sesini çıkarmadı. Sonra sessizce, "Yusuf'un sağdıcı Oğuz olacak." dedi. Günnur onun adını duyunca kalbi takla attı. Biliyordu, o düğünde olacağını biliyordu. Kendini ne kadar kandırsa da içinde ki genç kız gün sayıyordu. Af diliyordu dili, harama göründüğü için yanıyordu teni. Elleri zorla da olsa dokunduğu için ellerine, sızım sızım sızlıyordu. Ama Günnur, onu görmek için dua eden yanına engel olamıyordu.

Nasıldı? Gülümsemesi halen yerli yerinde miydi? O da, kendi gibi kilo kaybetmiş miydi? En kötüsü, yanında biri var mıydı? Artık onu günahkârca sarmalayan kollar, Yaratan'dan korkmadan bakan gözler, kahrolası kızlar var mıydı? Günnur bu yeni benliğine yabancıydı. Hiç olmadığı kadar dünyevi işlere bulaşmıştı. Batıyordu. Günahın azabıyla sarsılıyordu. Onu kurtaracak olan adam, aynı zamanda onu bu bataklığa iten adamdı. Çelişkiler birbirini kovaladı. Günlerin birbirini kovaladığı gibi... Erva hazırlıklarını görürken sadece birkaç defa yanına uğradı. Annesi ve kız kardeşiyle şaşılacak sakinlikle bir hafta geçirmişti.

Tuhaf bir şekilde Timur denilen pisliğin yüzünü görmemiş, onu evinin yakınlarında hissetmemişti. Bir de iş çıkışlarındaki gariplikler vardı. Yollar boş ve sessizdi. En çok dedikodu yapan komşu teyze bile Günnur'a hâl hatır sormuyordu. Ayrıca Günnur'un korkulu rüyası ortalıktan kaybolmuştu. Onu hem merak ediyor, hem de, iyi bir sahip bulup mahalleden uzaklaşmıştır diye dualar ediyordu. O ufacık süs köpeğinden korkuyordu.

KAKTÜS

Aslında hayvanları çok severdi. Ama köpeklerle iyi denilebilecek bir anısı yoktu. Günnur, yine o iç karartan günü hatırladı. Onca hengâmenin ve yaşam savaşının içinde, tarladan koşarak gelen aç köpekleri hatırladı. Babasının cansız bedenine bir yemekmiş gibi bakan köpekleri...

Ürperdi. Şalına sarındı ve gökyüzünü izlemeye devam etti. Bu gökyüzüne olan aşkı başlatmıştı içindeki bu yangını... O zamanlar tek düşündüğü yıldızları yakından görmekti. İnatla, bunu istemişti babasından. Ve bedelini ağır ödemişti.

Günnur günlerdir bir umut orada otururken, etraftan bir ses bekliyordu. Sanki onun varlığını hissediyordu. Varlığını hissetmesi bile hastalıklı bir duyguydu. Genç adam bir daha gelmeyecekti. Ama Günnur onun uzaktan gelen kokusunu duyumsuyordu. Boynunun arkasında garip bir karıncalanma hissediyordu. Tuhaf bir şekilde, onunla bir bağlantısı varmış gibi hissediyordu.

Ertesi gün olacak düğün için heyecanlanan kalbine engel olamıyordu. Erva'nın ısrarına rağmen o elbiseyi giymeyecekti. Maddi sıkıntılar el verdiğince kıyafet bakmıştı ama ilk kez zorlanmıştı. Kesinlikle ona güzel gözükmek için değil, sadece... İşte sadece.

Günnur her şeye rağmen, siyah bir elbise almıştı. Üzerinde hoş durmuştu ve gösterişsizdi. Günnur'un istediği de buydu. O kalabalığa bile nasıl dayanacağını kestiremiyordu. Belki düğünün ilk yarısında kaçardı. Erva'nın ona kırılacağını düşünerek biraz daha dayanabilirdi ama onca gözün önünde saatlerce durması imkânsızdı. Günnur bakan gözlerden korkan bir kızdı. Çünkü onu yargılayan gözler çoğunluktaydı. Günnur, bakılmaktan hoşlanmazdı.

Oğuz'un bakışlarına kadar...

Gözlerini yumdu. Kurtulmak istiyordu ama daha beter bir anıya tutundu. Babası yanındaydı. Hikâyenin devamını

anlatıyordu. Gülümsüyordu. Günnur, Oğuz'un babasına ne kadar çok benzediğini unutmuştu. Şimdi yine anımsıyordu.

"Battal Gazi, tekfurun kızını pencere kıyısında gördüğünde, koca cüssesine büyük gelen kalbi şiddetle atmaya başlamış. "Bir düşman için fazla güzel", diye düşünmüş. Kendi kılıçlı ellerine, öfkeden kararmış yüzüne ve geniş omuzlarına şöyle bir bakmış;" Hayır, savaşmak için fazla güzel", demiş. Kılıcını oraya bırakmış. Omuzlarını düşürmüş ve yıllardır konuşmadığı kadar yumuşak bir sesle tekfurun kızına seslenmiş.

- "Ey, ay güzeli. Şiirler ellerinden mi, kalbinden mi dökülüdü?"

Tekfurun kızı, bu gece sularından dökülüp, ıssız kulesine gelen yiğit savaşçıyı görünce hem korkuyla, hem de garip bir heyecanla ona cevap vermiş.

- "Şiirlerim benimdir. Kalbim ve ellerim gibi... Ama onları bir hırsız gibi okuyan bu gece de kimdir?"

Battal Gazi, ona bir köle gibi seslenen bu prensese hayranlıkla bakmadan edememiş. Kılıcını kavramış ve sırtlamış.

- "Şiirler senindir, kılıç benim. Kalbin senindir, ellerin ise benim. Esaretindeyim prenses. İşte bu yüzden sen de benim sahibim...

Prenses birkaç dize şiirle kaderini bir Türk askerin ellerine vermiş, onu kendi elleriyle kulesine çekmiş olmanın üzüntüsüyle Gazi'ye cevap vermiş.

- "Hazineler sereyim gemine. Altından kabzalar, gümüşten kadehler, inci işlemeli elbiseler... Söyle bana Türk askeri. Özgürlüğümün nedir bedeli?"

Battal Gazi gür sesiyle cevaplamış prensesi.

- "Artık özgürlüğün ellerinde... Ellerin ise, sadece benim ellerimdir. Şimdi gidiyorum, ay güzeli. Her gece, bir şiir okumak için buraya geleceğim. Eğer bırakarsam onlardan, ellerini yeniden sana vereceğim."

KAKTÜSÜN

Prenses giden savaşçının arkasından üzüntüyle bakmış. Yalnızlığın karanlığında gelen bu haşmetli adam ne de güzel bir şair olurmuş... Kaba bedenine uymayan naif bir ruhla...

Adam sonraki gece de gelmiş...

Ve sonraki gece de...

Her gece bir şiir okumuş, prenses de onu dinlemiş. Şiirleri tükenmemiş. Çünkü artık yazacak daha çok his, daha derin duygular barındırıyormuş. Prenses son gece tüm hazineyi sandığına yüklemiş. Ve mektuplarını da... Elinde tuttuğu meşale ile sevdiği askere yön göstermiş. Üç kere sallamış bu feneri. Onların şifresiymiş...

Battal Gazi o gece sulardan dönmemiş. Prenses ise terk edilmişliğin kederi ile ellerini mürekkeple kanatmış."

KAKTÜSÜN

***

Genç adam yine gitmemişti. Gidememişti ondan. O gittiğini sansa da, gölgesi olmuştu genç kızın. Her sabah yediği poğaçayı ezberlemişti. Sonra geçtiği kaldırım taşlarının düzeneğini beynine kazımıştı. Selam verdiği komşu işçileri sorgulamıştı. Yoluna düşen hayvanların bile hesabını sormuştu. Neden bilmiyordu? Oğuz, bu kızdan gidemiyordu.

O ufacık köpeği görünce titreyen bedenine şaşkınlıkla bakmıştı. Gözlerinden güç fışkıran bu kız, ufacık bir köpekten korkuyordu. Oğuz köpeğin bir sahibi olmadığını öğrenmişti. Onu temiz ve güvenilir bir barınağa emanet etmişti. Aşıları ve muayenesi ile bizzat ilgilenmişti. Şimdi genç kız caddeden daha rahat ve korkusuz geçiyordu. Bir kuru poğaçanın yarısı pek kahvaltıdan sayılmasa da, Oğuz ona karışmamak için kendini zorlamıştı.

Giren çıkan müşterilerden bile haberi vardı. Bakışlarından hoşlanmadığı adamları itinayla dükkândan uzaklaştırıyordu.

Günnur daha çok kazansın ve maaşına ikramiye kazanabilsin diye kitap kurdu arkadaşlarını bu dükkâna yönlendiriyordu.

Şimdi ise, düğüne ve onu görmeye saatler kalmıştı. Takımını kontrol ediyor, bir çocuk gibi ayaklarını birbirine vuruyordu. Düğün onunmuş gibi heyecanlanıyordu. Acaba Günnur bir saniye bile olsa onunla göz teması kurar mıydı? Ya da ufacık bir "Selam" çıkar mıydı tatlı sesinden?

Oğuz bu gece o tatlı isyancının inadını kırmak zorundaydı. Belli ki genç kız, Oğuz'un gidişini hiç umursamamıştı. Oğuz onun sabrını denemek zorundaydı. Eğer genç kız Oğuz'u gerçekten önemseniyorsa, düğünde başkalarıyla flört edercesine konuşmasını da önemsemezdi. Genç adam çaresizlik hissiyle saçlarını çekiştirdi. İlkokul çocukları gibi oyunlar oynamaya da başladığına göre, sonu pek hayırlı değildi. Ama ya genç kız, o güzelim kaşlarını çatar, yanındaki kıza ters ters bakarsa... Belki... Bir umut...

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 7

"Akmayın Gözyaşlarım"

Oğuz, düğün alanına girdiği an planı alt üst olmuştu. Görebildiği tek insan, siyahlar içerisinde bile herkesten çok dikkat çeken genç kız olmuştu. Deniz mavi gözleri adeta varlığını bağırıyordu. Edeple yerden kalkmayan çenesi, naif bir şekilde büyükçe bir başörtüyle örtülmüştü. Elbisesinin kolları, güzel beyaz ellerini, el boğumlarına kadar örtüyordu. Oğuz'un annesi ve kız kardeşinin yanında duran bu kız, oraya ne de güzel yakışıyordu.

Annesi kıkırdayarak Günnur'un ellerini okşuyordu. Günnur zoraki gülümsemesini yeniden takınmıştı. Fark ettirmese de, kaçmak için fırsat kolladığını genç adam biliyordu. O böyle bir kalabalığa tahammül edemeyecek bir ruha sahipti. O, bu kadar insanın içinde, sudan çıkmış balıktan farksızdı.

Genç adam düğün boyunca fırsat kolladı. Kadınlar için ayrılan bölümü birleştiren tek alan gelin ve damadın yan yana oturduğu geniş, görkemli masaydı. Yusuf'un düğün için fazlasıyla yaptığı

hazırlıklar göz dolduruyordu. Kimsenin fark etmediği, ancak kesinlikle Yusuf'un bildiği ayrıntılar olmalıydı. Çünkü Oğuz'un anlam veremediği bir dolu nesne ve renk hâkimdi. Erva'nın yüz ifadesine, büyülenmiş gözlerine bakılırsa bu ikisinin arasındaki derin sırlardan geliyordu.

Oğuz iç çekerek hemen masanın yanında, Erva ile kısık bir tartışma içinde olan Günnur'a baktı. Onun bu hararetli konuşmasını uzaktan seyrediyor olsa da, kaşları çatıldı. Güzelim yüzü önce kızarıyor, sonra arkadaşını rahatlatmak istercesine tebessüm ediyordu. Oğuz bu sefer, o tebessüm için rahatlamadı. Daha da gerildi. Çünkü etraftaki tüm bekâr erkeklerin gözü, bu ışık saçan tebessümdeydi.

Ellerini yumruk yaptı ve planını hatırladı. Hemen uygulamaya geçmek zor olmayacaktı. Çünkü düğün boyunca masaya yanaşan kızların haddi hesabı yoktu. Babasının iş ortaklarının kızları, gençliğinden beri Oğuz'un yakasını bırakmazdı. Oğuz onlar için bir basamak sayılırdı. Onunla çıkan her kız, mutlaka adını duyururdu. Genç adam bu saçmalıktan hep nefret etmişti, halen ediyordu. Ama o mavi gözler geldiğinden beri, bir kere bile üzerine değmemişti. Genç adamın özenli giyimine bakmamış, bakması için attığı kahkahalar boşa gitmişti. Ona doğru yaklaşan Leyla'yı gördüğü vakit, ne yaptığını bilmeden ayaklandı.

***

Genç kız diken üzerindeydi. Geldiğinden beri bir oturuyor, bir kalkıyor, Erva'ya düğününü haram ediyordu. Yalvarmaları boşa gitmişti. Arkadaşı eğer giderse onu asla affetmeyecekti. Ama eğer gitmezse, o katran karası gözlerde boğulacak, bakışlarına yenilecekti.

Ece'nin arkasından gizli saklı attığı bakışlar bile yüreğini dağlamıştı. Yürüyüşü, giyimi, o tatlı kahkahası... Tüm kızların

KMK TÜSÜN

gözü onun üzerindeydi. O da, bunun farkındaydı. Bir de Oğuz'un annesi vardı. Genç kadın onu her kucakladığında, Günnur'un içinden bir şeyler kopup geliyordu. Annesinin yaralı kolu gibi değil, sıkı sıkıya sarıyordu bu kollar. Sahiplenircesine... Babaları ise geldiğinden beri Günnur'a ihtiyaçlarını soruyor, okuması konusunda adeta yalvarıyordu. Okul masraflarını karşılamak için genç kızı ikna etmeye çalışıyordu. Bunu bir sadaka olarak değil, kızlarının arkadaşına bir hediye olarak kabul etmesini istiyordu. Günnur bunu şiddetle reddediyordu. Genç adamın gözünde yeterince ufalmışken, bir de onun ailesinden maddi destek alarak iyice küçülemezdi.

Erva'nın annesinin yanına sokulduğu vakit, gözüne bir manzara ilişti. Tam da içinden "artık gitme zamanı, bu kadar yeter" derken, bu görüntü ciğerlerini ağzından getirecek kadar içini yaktı.

Oğuz, bir kıza doğru eğilmiş, kulağına santimler kala bir şeyler konuşuyordu. Bir eli cebinde, diğeri ise neredeyse kızın belindeydi. Günnur'un elleri yandı, tırnakları avuç içlerine battı. Sadece bir saniyelik gözüne ilişen bu manzara, genç adamın kafasını kaldırmasıyla son bulmuştu. Ellerini ceplerine iliştirerek, yabancı bedenden uzaklaştı. Gözleri Günnur'da, kızın sorularına gülümseyerek cevap veriyordu. Yabancı kız ona rüyalarını süsleyen bir prensmiş gibi bakıyordu.

Günnur sanki içinde alevler yanmıyormuş gibi tebessüm ederek gözlerini kaçırdı ve Erva'nın yanına doğru yürüdü. Arkadaşının güzelliğini göremeyecek kadar körleşmişti gözleri. Yanıyordu. Yıllar sonra ilk kez sulanıyordu göz pınarları; yanıyordu elleri, yüzü, boğazı. Bu hissi hatırlıyordu. En son babasının dikilmiş ve temizlenmiş bedenini morgda gördüğü vakit yaşamıştı bu yoğun hissi. Sesi boğulana kadar ağlamış, bedeni uyuşana kadar bağırmıştı. Sonrası... Sonrası hissizlik.

AKTÜSÜN

Hissetmeyi getiren adam, acıları da getirmişti beraberinde. Kendini o yıllarda içine kapatan genç kız, şimdi hissediyordu. İliklerine kadar acıyı, parmak uçlarına kadar sızıyı...

Erva, Günnur'un yüz ifadesini gördüğü vakit ayaklandı. Yusuf ona ne olduğuyla ilgili bir bakış atmış olacak ki, Erva eğilip kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve o ağır gelinlikle hızlı hızlı arkadaşının yakınına geldi. Günnur sadece "Gitmek istiyorum," dedi. Erva'nın yüzü acıyla gerildi ve Günnur'un arkasında ki o 'mükemmel!' manzaraya baktı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez bir halde arkadaşına baktı.

"Seni bıraksın bizimkiler," diyebildi. Günnur tekti. Annesi kız kardeşinin inadı yüzünden arkadaşının düğününe gelememişti. Küçük kızını evde tek bırakmak istememişti. Günnur kafasını iki yana salladı. "Sen keyfine bak, ben giderim."

"Olur, mu öy..." Günnur arkadaşının sözünü kesti. "Gitmem lazım Erva. Hemen şimdi. Anlamıyor musun?" Gözleri gerçekten de dolmaya başlıyordu. Günnur kendine akıl sır erdiremiyordu. Bu muydu yani? Günlerce babasının hatıralarıyla ağlayamayan genç kız, bir adam için mi ağlayacaktı? Hem de bu kadar insanın içinde. Hem de tam arkasına dönüp, o siyah saçlarını genç adamın omzuna değdiren kızı öldürmek isterken. Onun bedenine dokunan her bir saç telini yerinden sökmek isterken.

Bu düşünceleriyle gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve arkadaşı ağzını açmadan, ona ayıp ettiğini bilerek hızlı bir veda ile terk etti düğünü. Kendinden emin adımları tabanı sert ayakkabısının sesiyle yankılanıyordu. İşte şimdi gerçekten gidecekti adam. Kalbinden, hayatından ve kendinden... O manzara götürecekti Günnur'dan genç adamın varlığını.

Yakınından duyulan bir sesleniş, tanıdık olmayan bir sese aitti. Kafasını çevirmedi ve hızlı hızlı yürümeye devam etti. O ses tekrar seslendi. "Bakar mısınız?"

Günnur bu sefer yerinde sabitlenmek zorunda kaldı. O ayak sesleri hızlandı ve genç kızın birkaç adım ötesine geldi. Nefes nefese adam, ayaklarını sabit tutamıyormuş gibi kıpırdandı. Günnur kafasını kaldırmadı. Ayakkabılar tanıdık birine ait olamayacak kadar ufaktı. Günnur'un tanıdığı iki çift ayakkabı vardı. Biri babasına aitti. Kocaman, en az kırk beş numara ayaklara sahipti. Diğeri ise ona... Ancak o da, her şeyi gibi babasına benzeyen ayaklarıyla, asla kundura giymezdi. Onu her gördüğünde ya spor bir ayakkabı, ya da spor ayakkabıdan bozma bir kundura giyerdi. Genç kız bildiği ayrıntılara hayret ederek karşısındaki adamın ne istediğini merak etti.

"Sizi rahatsız etmek istemem. Sadece bir şey sormak istiyorum. Beni ne olur yanlış anlamayın. Art niyetle sormuyorum bu soruyu."

Günnur bu sefer kafasını anlık kaldırdı ve karşısındakinin genç bir adam olduğunu fark etti. Gözleri halen yanıyordu. Arkasında bıraktığı manzarayı tüm bedeniyle haturlıyordu.

"Bekâr mısınız?" diye aniden sordu adam. Günnur'un gözleri istemsizce havaya kalktı. Kaşları aniden çatıldı ve elleri buz kesti. Bu sözü her duyduğunda ona teklif edilen iğrençlikler aklına geldi. Adama tokat atmak isteyen eli karıncalandı.

Arkasından gelen ses ise bu karıncalanmayı yarıda kesti. "Hayır," dedi günlerdir duymak istediği ses. "Bekâr falan değil. Şimdi yaylan koçum."

"Ama niyetim iyiydi. Yüzük falan görmeyince..."

"Ulan, bak zaten sinirim tepemde, tersime gelme... Niyetmiş."

Günnur kaskatı kesilmişti. Hızlı hızlı orayı terk eden genci göremeyecek haldeydi. Arkasındaki sıcak bedenin fazlasıyla farkındaydı. O an, sesini bile kıskandığını fark etti. Daha dermin, birkaç saniye önce, sesi değmişti bir başka tene. Ses değer miydi?

Değiyordu işte. Günnur'a en acı veren yerinden dokunuyordu o manzara.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye adeta kükredi genç adam. Günnur yanan gözlerine inat umursamaz ve sakin bir tonla. "Evime." dedi. "Böyle mi yapacaksın?" diye bağırdı genç adam. Düğünden olabildiğince uzaklardı fakat her an birileri çıkabilirdi. Günnur onu umursamadan, hızlı adımlarla otobüs duraklarının yolunu tuttu. Bu saatlerde tekin olmasa da, eğer şanslıysa boş bir otobüsle karşılaşırdı.

Kolunda hissettiği baskıyla gerisin geri savruldu. "Konuşsana!" dedi genç adam sesini hiç kısmadan ve genç kızın üzerine yürüyerek. Günnur gerilemeyi reddetti ama ellerini havalandırarak ona durması için uyarı gönderdi. Gözleri sadece birkaç saniye karşılaştı. Ay ışığında parlayan saçları gümüş rengine çalıyor, siyah gözleri gri alevlerle yanıyordu. Genç adamın hırıltılı nefesi saatlerce koşmuş gibi sık ve boğuktu.

"Uzak dur benden," dedi Günnur kısık bir sesle. "Orasını sana sormayacağım artık" cümlesi çıktı genç adamın dudaklarından. Günnur'un gözleri tekrar yanmaya başladı. Bu seferki hiddet ve çaresizlikten yanaydı. "Niye gelip bana hesap sormadın? Niye korkak gibi arkanı dönüp gidiyorsun? Niye bir kere olsun, sadece bir kere, gözlerime bakmıyor ve görmüyorsun?"

Günnur duyduğu laflara hayret etti. Genç adam onun kıskançlık ateşi ile yandığını biliyor muydu? Duyguları artık bu kadar mı belirgindi? Korkuyla bir adım geriledi. "Uzak dur benden," diyebildi yeniden.

Adımladı. Şanssızdı ki, genç adam yine o koca cüssesi ile önünü kesti. "Konuş!" diye bağırdı genç kızın kollarını tutarken. "Benden nefret ettiğini söyle. Git, dediğin kadar umursamadığını söyle." Sesi sona doğru kısıldı. "Kıskandığını söylesene."

KAKTÜS SÜN

Günnur ağrıyan kollarını, sinirle ellerinden çekti. Dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Ağzını açsa koca bir hıçkırık, ruhunu bir sofra gibi serecekti genç adamın önüne. Laflarını, bağırtısını umursamadan tekrar arkasını dönüp yürümeye başladı. Ayağının altındaki toz onun iç dünyasını andırırcasına havalanmıştı. Genç adamdan bir itiraz nidası koptu ve tekrar yolunu kesti. Günnur sanki yoluna çıkan bir ağaç parçasıymış gibi umursamadan yolunu değiştirdi.

"Günnur..." dedi o şiir gibi sesiyle. Günnur durmayı reddetti. Durağa vardığında çaresizce etrafına bakındı. Otobüsün derhal gelmesi için Allah'a yalvardı. "Günnur... Günnur..." adam defalarca onun adını sayıkladı. Yaklaşan otobüse dair ne bir ses, ne de bir belirti yoktu. Günnur yola bakıyordu. Tam karşısına. Otobüsün gelişini sadece sesinden anlayacak durumdaydı. Yanında ona defalarca yalvaran adamı görmemek için, duymamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Bu adam, sesi sesine değen adam, o sesini başka bir tene, başka bir kadına armağan etmişti. O çarpık gülüşünü, o Günnur'un dünyalardan kıskandığı kahkahasını, başka bir bedene bahşetmişti. Belki de... Belki... Günnur dişlerini sıktı ve yanan gözlerine kızdı." *Akmayın"*, dedi gözyaşlarına. *"Akmayın. Bunca zaman en değerliniz için akmadıysanız, bu gelip geçici adam için de akmayın."*

Genç adam belki onuncu defa, "Günnur..." dedi ve Günnur en sonunda "Ne!" diye bağırdı yüzüne doğru. Kendi sesine hayret etti. Kendi sinirine hayret etti. Tanınamayacak kadar hırıltılı çıkan ses tonu kendini tekrarladı, "Ne var? Ne istiyorsun? Ne!"

Genç adam ondan böyle bir tepki beklemiyor olacak ki, bir adım geriledi. Sonraki birkaç saniye, ilk kez bakışlarını kaçırmayan Günnur'a baktı. Günnur, gözlerinin neden bu kadar uzun süre takılı kaldığını bilemedi. Ama özlem duyduğu o gözlerden, gözlerini çekmedi, çekemedi... Sesi kısıldı.

KAHKÜŞÜN

Tekrarlayarak ama bu sefer çaresizce, "Benden ne istiyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum..." diye teslim oldu genç adam. Elleri bir mahkûm gibi havalandı. "Bilmiyorum, tamam mı? Ama senden gidemiyorum. Sen bana defol desen de, dönüp dolaşıp seni buluyorum. Sen benden nefret etsen de, umursamıyorum. Avareye döndüm be!" dedi genç adam, koskoca caddede bağırırken. Ellerini iki yana açmış, koca cüssesini sergiliyorken, işaret parmağıyla şakağına vurarak, "Çıkmıyorsun şuradan, çıkmıyorsun işte!" dedi.

Günnur gülmek istedi, şöyle derince bir kahkaha... Hatta gözleri yaşarana kadar seslice, ellerini dizlerine vurarak gülmek istedi. Ancak sadece, genç adama bakakaldı. Dolan gözleri, görüşünü bulandırdı. Genç kız bu sefer nereye gideceğini bilmeden, fakat emin adımlarla koca caddede yürüdü. Arkasındaki ayak sesi onu takip etmeye devam etti. Sanki daha demin, başka bir kadına bakmamışçasına ensesinde hissediyordu o gözleri.

"Bırak peşimi," diye adeta yalvarırcasına çıktı sesi. Kayseri'nin işlek semti, bugün Günnur'a inat sessizdi. Herkes onları dinliyor, herkes onların konuşması için alan açıyor gibiydi. Koca cadde bomboştu. Bir sokak köpeği dışında, tek bir Allah'ın kulu yoktu.

"Günnur..." dedi tekrar genç adam. Günnur olduğu yere çöküverdi. Aniden. Öylece. Elleri, ayakları titriyordu. Kocaman dünya daralmış, Günnur'u içinde sıkışmıştı. Bir nefes, bir parça nefes dilendi Günnur. Şöyle ciğerlerini soğutacak bir soluğa ihtiyacı vardı. Yüzü ve boynu yanıyordu. Kulakları uğulduyordu. Çantasını aradı, ancak o hiddetle düğün evinde unutmuş olmalıydı. Eli ile boğazını kavradığı sırada omuzlarında iki güçlü el hissetti. Kurtulmaya çalıştı ama nefes alışı daha çok yavaşladı. Kafasını yukarı kaldırdı ve hırladı. Boğazını temizlese de, o soluğunu engelleyen şey gitmedi. Can çekişen bir kuş gibi,

ağzını havaya dikti ve gözleri kaymaya başladı. Genç adam ona bir şeyler söylüyor, onu sarsıyordu. Ancak Günnur uyuşmuş, omuzlarındaki ellerin farkında bile değildi.

"Neyin var?" diye bağırdı genç adam. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle!" Çaresizdi. Günnur o halde bile onun çaresizliğini görebilmişti. Babasının başında ağlayan kız çocuğunu hatırladı.

"Ne yapabilirim." demişti o kız çocuğu. "Bana bir şey söyleyin. Anne! Baba! Bana cevap verin." Gözyaşlarını bile silememişti Günnur. Sadece umutsuzca, "Anne!" diye bağırmıştı. "Anne sen hemşiresin. Söyle, söyle de yapayım. Söyle de babamı uyandırayım." Annesi öylece, boş boş bakmıştı Günnur'un gözlerine. Göremeden, kocasının içler acısı halini bilmeden...

"Günnur!" diye bağırdı onu kucaklayan Oğuz. "Söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle!"

"Sana", demek istedi Günnur. Sadece eski Oğuz geri gelsin istiyordu hayatına. Yanlışını, günahını bile bile onu hayatında istiyordu. Ömründe bir defa bencillik yapmak istiyordu, yüzsüz olmak istiyordu. "İlaç..." diyebildi yeniden hırıltıyla. "Ne?" diye şaşkınlıkla duraksadı genç adam. Onu kucağına aldı ve emin olmayan adımlarla ilerledi. Arabanın otomatik kilit sesi duyuldu. Günnur'u sarsmadan koltuğa oturturken, "Ne ilacı Günnur? Söyle neye ihtiyacın var?" diye haykırıyordu çaresizce. Gözünün önüne gelen eşarbı özenle çekti. Günnur sadece çaresizlikle hırlıyor, bir ses çıkaramıyordu. Oğuz'un gözleri algıyla büyüdü ve "Astım," diye bağırdı. "Astımın var senin." Sonra hızla arabaya atladı ve tam gaz sürdü. Günnur kapı kolunu sıkı sıkıya kavradı ve açık pencerede oksijen aradı. Soluk borusu yanıyordu ancak nefes darlığı çekmeye devam ediyordu.

Kararan gözleriyle, bilinci de kapandı. Son duyduğu ses ise, bugün defalarca duyduğu sesti. Yine adını söylüyordu. "Günnur..."

KAKTÜSÜN

•••

Günnur gözünü açtığında bembeyaz, çok şık bir misafir odasındaydı. Bulunduğu yere anlam veremedi. Hızla doğruldu. Ağrıyan boğazı, yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Uyandın," dedi son duyduğu ses. Günnur hemen üstünü kontrol etti, başörtüsü ve kıyafetleri halen üzerindeydi. Hatta üzerinde ince bir örtü bile vardı.

"Neredeyim ben?" diye sordu kaşlarını çatarak ve etrafını kolaçan ederek. "Bir arkadaşımın evinde... Muayenehanesi, demek daha doğru olur, " dedi Oğuz kafasını kaşıyarak. Günnur ayaklanmaya kalkınca, ona doğru elini uzattı. Genç kız yardımını reddedince eli havada asılı kaldı.

"Evime gitmek istiyorum," dedi genç kız. Ayakkabılarını koltuğun yanında buldu ve ayağına geçirmek için eğildi. Gözleri eğildiği an karardı ve koltuğa tutunmak zorunda kaldı. "İnatçı keçi!" dediğini duydu adamın. Umursamadan tekrar eğildi ve yine tökezledi. Oğuz sinirle onu omuzlarından iterek koltuğa oturttu ve ayakkabılarını önüne koydu. "Ayakkabıların kaçmıyor. Kimse seni burada zorla da tutmayacak."

Sesi kırgın ve kızgın gibiydi. Kızgın olması gereken Günnur'du, o değil! Günnur onu umursamadan ayakkabılarını geçirdi ve yeniden, hızla ayaklandı. Yine gözünün önü kararınca, "Allah'ım sen sabır ver." diyen Oğuz'un sesi ile tekrar koltuğa oturtuldu.

"Oksijen tüpüne bağlıydın ve nefesin yeni düzene girdi. Burası doktor bir arkadaşımın evi..." Genç adam açıklamaya devam edecekti ancak Günnur'un buna vakti yoktu. "Telefon var mı?" diye sordu hızla aklına gelen şeyle. Annesi kim bilir ne haldeydi?

KAKTÜSÜN

Oğuz ne için istediğini bile sormadan telefonu çıkardı ve eline uzattı. Günnur derhal ev telefonunu tuşladı. Annesine ancak ev telefonundan ulaşabilirdi.

Telefon beşinci çalışında bile açılmayınca, Günnur'un korkuyla büyüyen gözleri Oğuz'u buldu. Oğuz yine hiçbir şey sormadan, cebinden anahtarları çıkardı. "Gidelim," dedi ve genç kızın geçmesi için kapıyı açık bıraktı. "Telefonum sende kalsın. Varana kadar aramayı dene. Aklına kötü şeyler getirme."

Günnur dün gecenin öfkesini unutmuş, minnetle dolmuştu. Şu an ihtiyacı olan tek şey annesinin yanına hızla varmaktı.

KAKTÜSÜN

***

Günnur eve vardığında, içinde tuhaf bir ürperti oldu. Açık kapıyı zorlaması gerekmedi. Arkasındaki büyük ve güvenilir beden onu izledi. Korktuğu manzarayla karşılaşmadı. Ama daha beterini buldu, evin altı üstüne getirilmişti. Annesi bir köşede sessizce ağlarken, kız kardeşinin odası boş, dolapların kapakları açıktı. Günnur ne olduğunu derhal anladı. Bunu bir kere deneyen kardeşi, bu sefer geri dönememek üzere gitmişti. Annesi acı içinde bir hıçkırık kopardı ve kollarını açarak Günnur'u çağırdı. Günnur onu teselli etmek için sarıldı ama gözünden bir damla yaş bile akmadı. "İyi oldu," dedi annesine. "Gidecek korkusuyla yaşamaktan yoruldum. Onunla yaşamaktan yoruldum."

İçi bir abla vicdanı ile yansa da, umarsızlığı hat safhadaydı. Ufak kız kardeşi, artık yerini bulmuştu. Annesi kollarında hıçkırarak ağlarken, Günnur ona sadece sarıldı. Ta ki, bir beden omuzlarını kavrayıp onu geri çekene kadar...

Oğuz, genç kızı geri çekip annesinin güçsüz ve hasta bedenini kucakladı. Günnur'a sadece "Toparlan," dedi. "Artık bu evde kalamazsınız."

Günnur itiraz etti fakat genç adam dinlemedi. Annesinin sarsılan bedeni bir bebek gibi kucaklanmış, dış kapıdan çıkarılmıştı. Günnur öylece salonun ortasında kalakaldı. Ne yapacağını bilemiyordu.

***

Sabahın kör vakti, annesi Oğuz'a "Neden?" diye bile sormadan, kabul etmişti Günnur'un annesini. Kadının itirazlarını duymazdan gelmişti. Ece arkadaşına yardım eden ağabeyine iyilik meleği gibi bakarken, annesi yıllar sonra ilk kez oğluna gururla bakıyordu. Hiçbiri, hiçbir bakış umurunda değildi. Kimsesiz gibi odanın köşesinde oturan genç kız hariç...

Ece ve annesi, Günnur'un annesini yerleştirirken, Oğuz onunla konuşmak istedi. Her ne kadar umursamaz görünse de elleri birbirine kenetli, dudakları mosmordu. Rengi iyice hastalıklı bir sarıya dönüşmüştü. Oğuz'un bu hayattan istediği en büyük dilek Günnur'un gülmesiydi. Bir tebessüm, bir kahkaha bin yıllık ömür katardı, genç adamın ömrüne.

Yanına oturduğunu bile fark etmeyen genç kıza seslendi. Ancak Günnur boşluğa bakıyor gibiydi. Geçmişe bakıyor gibiydi. Namazını kılmış olmalıydı. Yanı başında katlı duran namazlık bunun işaretiydi. Elinde sürekli dönen tespih ve mırıldandığı dualar genç adamı bile sakinleştirmişti. "Daha iyi misin?" diye sordu yumuşakça genç adam.

Genç kız tekrar tekrar, "Allah-u Ekber," dedi. Her bir tespih tanesi, genç adamın kulaklarında yankılandı. Taştan yapılan boncuklar birbirine çarparken, genç kızın cennetten çıkma sesi, Allah'ın varlığını hatırlatıyordu. Günnur gözlerini yumduğunda ise, göz pınarlarından akan yaşlar Oğuz'un benliğinde yankı buldu. Kız kardeşinden ne kadar hazzetmese de, Günnur onun için acı çekiyordu.

Oğuz sadece, "Nereye gitti?" diye sormuştu. Genç kız ise, "Gitmek istediği, ait olduğu yere," demişti. Oğuz bunu kurcalayamamıştı. Annesi ve Ece buna izin vermiyordu. Zaten Günnur bu haldeyken merak bile etmiyordu. Sadece Günnur'un iyi olmasını istiyordu.

"Bir kitap okumuştum," diye söze girdi genç adam. Onun dertlerini bir nebze unutturabilmek için. "Öyle ahım şahım bir kitap değildi. Yani herkesin okuduğu, birbirine önerdiği gibi değildi. Mesela fakir kız, zengin oğlan yoktu. Ya da, birbirlerinden nefret eden, sonra delicesine vurulan bir çift... Sadece sakat bir adamın hayatıydı. Karısına âşık, sakat bir adamın..."

Bu hikâye Günnur'un dikkatini çekmiş olacak ki, duasını bitirip, tespihine yüz sürünce genç adamın sesine kulak kesildi. Tekli koltuklarda, aralarında iki adım mesafe ile oturuyorlardı. Annesi ve Ece, sanki onlar baş başa konuşabilsinler diye, Günnur'un annesiyle kalacağı odada koyu bir sohbete dalmışlardı. Belli ki, genç kadını sakinleştiriyorlardı.

"Adam on sekizinde bir delikanlıyken vuruluyor bu kıza. İkisi de orta halli ailelerden gelme. Yani diyorum ya, öyle ahım şahım bir hikâyeleri yoktu başta. Kadın anlatırken yazara, onu gördüğü düğünü, ya da inşaata giderken nasıl göründüğünü anlatıyor. Adam ise bir kira parası, bir de düğün parası biriktirip, askere öyle gitmeyi planladığını söylüyor. Sonra bir anda, tüm hikâye normallikten çıkıyor. Adam askere gidince iki genç birbirinden kopuyor. Askerden geldiğinde ise, hayat koşuşturması ve maddi problemler yüzünden yaşadığı yeri arkasında bırakıp, İstanbul'a yerleşiyor. Bir gün duyuyor ki, o sevdalandığı kızı istemişler ve ailesi de vermiş. Genç adamın ruhu şaha kalkıyor. Unutuyor işi gücü. Arıyor arkadaşını, 'kaçıracağım," diyor. 'Kaçıralım ağabey' diyor hemen arkadaşı. Emektar kamyona atlayıp, tutuyorlar köylerinin yolunu. Tabii ki, kıza önden mektup da gönderiyor. Bohçanı hazır et geliyorum."

Genç adam hararetli bir şekilde devam ederken, odaya kız kardeşi girmişti. Ağabeyine ve arkadaşına şaşkınlıkla bakarken, utançla boğazını temizliyordu. Günnur, ilk kez bir tepki vererek, "Ece?" diye sordu. Oğuz buna şaşırsa da, hemen anlatmak için boğazını temizledi. Günnur'un yanına sokulan Ece ise, "Yine o hikâye mi?" diye sızlandı. "Hayat zaten bu kadar acı ve gerçekken, o hikâyelerde ne buluyorsun?"

Oğuz, Ece'ye öldürücü bir bakış atıp, sözüne devam etti. Günnur'un bir parça ilgisini çekebildiği için memnundu.

"Kız mektubu alıyor. Oğlan yola çıktığı gün, heyecanla yazmış bu mektubu. Yani, onun eline haftalar sonra ulaşacağını bile bile. Mektup gelmiş, ama onu kaçıracak bir mert yokmuş ortada. Genç kızın isteyenleri, üçüncü defa kapısına dayandığı gün, acı bir haber alıyor. Sevdiği adamın kaza haberini..."

Günnur ayaklarını altına topladı. Meraklı gözlerini, Oğuz'a dikmemek için savaş verirken, Ece'ye baktı. Sanki bu hikâyeyi daha önce duyan Ece, ona ipucu verecekti. Oğuz acı bir gülümsemeyle devam etti.

"Adam kurtulmadı Günnur. Yani kurtuldu ama öyle kolayca değil," dedi, gözlerini yanmayan ama hoş bir görüntü sergileyen şömineye dikerek... "Adam ayaklarını kaybetmiş. Hem de ikisini birden. Genç kız onu beklemesin diye, köye öldüğüyle ilgili bir haber göndermiş. Sakat ayaklarıyla, sığınma evlerinde sefilce yaşamış. Günlerce, hatta aylarca, o çevik adamdan geriye kalanlara yanmış. Sonra bir gün, o genç kız rüyasına girmiş ve onun kopan ayaklarını toprağa dikmiş. Korkunç olması gereken bu rüya, tam tersine umut doldurmuş genç adamın içine. Ayakları yeşermiş ve bir adam olmuş. Kanıyla, canıyla bir adam... Genç adam uyandığı vakit, ilk aklına gelen şey okumak olmuş. Ayakları tutmasa da, elleri ve gözleri sağlıklı olduğu için, en büyük çareyi okumakta bulmuş ve öğretmen olmuş. Sonra günlerden bir

gün, bir hastane koridorunda, o kadını görmüş. Aradan yıllar geçmiş, toyluğun verdiği zarif güzelliğin yerini, olgun yeşil gözler almış. Genç kadın adamı gördüğü an, ona ilk günkü gibi bakmış ve feryat figan ağlamaya başlamış. Ağlamasının sebebi adamın olmayan ayakları değilmiş. Ağlamasının sebebi; yıllardır ona kavuşmak için her gün ölümü dilediği adamı, kanlı canlı karşısında görmekmiş. Genç kadın adama, kendine ve kaderine kızmış. Sonra bu yaşadıklarını da Allah'tandır demiş ve tutmuş ellerinden adamın, bir daha da hiç bırakmamış. Yıllar sonra bir yazar kapılarını çaldığında ise, kocası şu sözleriyle doğruyu yaptığını ispatlamış. 'Karım benim yaşama sebebim.' demiş adam. 'O rüyayı görmeseydim, Allah'a isyan eder belki de intihar ederdim. Allah bana karım sayesinde bir kapı açtı, bana onunla yaşamayı, onunla yaşlanmayı nasip etti. Şimdi tek arzum onunlayken ölmek... Beraber. Aynı gün, aynı gece..."

***

Oğuz toparlandı ve ceketini çırparak üzerine geçirdi. "Peki, aynı gece mi ölmüşler?" diye merakla sordu genç kız. Oğuz tebessüm ederken, "Bilmem. Hikâyeleri henüz bitmedi. Yaşayarak devam ediyorlar." dedi. Günnur, genç adamın ne demek istediğini anladı. Her şeye rağmen, hayat devam etmek zorundaydı.

Günnur gün boyunca bunu düşündü.

O günün akşamı, Günnur annesinin hasta bedeninin başucunda otururken, kapısını çalan kadına minnetle baktı. Ümmü Gülsüm teyze, büyük bir tebessümle Günnur'un yanına gelip, elini omzuna yerleştirdi. Annesi halen yorgun ve derin bir uykudaydı. "Çok hasta," diye fısıldadı Günnur.

"Annen çok güçlü bir kadın," diye mırıldandı genç kadın. "Onun yaşadıklarının sadece zerresi, bir insanın aklını kaybetme

sebebi. Ama o güçlü kızım. Ecel ve hayat kuma gibidir. İkisini bağlayan bir adam varken, ikisini birbirinden koparan yine aynı adamdır. Tutuğun elinde kalır. Hayatı çok seversen, ahiretin sana küser. Ahireti düşünüp, yaşamayı unutursan da, hayat seni kabullenmez." Günnur bu kadına hayranlıkla bakmadan edemiyordu. Gözlerinden adeta sevgi ışıkları saçıyor, hayatında ilk kez birine sarılmak istiyordu. "Ne vakti, ne zamanı biliyorum ama bunu söylemek zorundayım. Kendimi buna mecbur hissettiğim için değil, artık içimde tutamadığım için..."

Günnur şaşkınlıkla genç kadına baktı. Yüzündeki kızarıklık ve heyecanla bağlanan kolları pek hayra alamet değildi. "Belki duymuşsundur..." dedi mahcup bir sesle. "Aylardır oğlumu ikna etme, bir kız bulma derdindeyim. Ona kimseyi beğendiremedim. Evlenmesini ve yuva kurmasını ölesiye istiyorum. Ama şöyle edepli ve ibadetinde, sevgi dolu bir kız bulmak ve bunu Oğuz'a kabullendirmek çok zor. Beni yanlış anlama. Bu zor gününde bunu söylediğim için bana kızma ama ben ilk kez oğlumu bu kadar sahiplenici ve" adam" gibi gördüm. Oğuz, hep haşarı ve haylaz çocuğuydu bu evin. Ama anladığım kadarıyla seni tanıdığından beri sorumluluk sahibi ve ciddi bir adama dönüştü. Kayınvalidem hep, 'Bir erkeği adama dönüştüren kadın, onun kadınıdır' der. Eğer gönlünde, yüreğinde biri yoksa ve eğer bizi sevdiysen, bizi kabul edersen gelinim olmanı çok isterim. Bunu sadece aklının bir köşesinde bulundur. Bu ev senin farz et, senin de Ece'den farkın yok benim yanımda. Kabul etmesen de kızımsın sen. Ama gelinim olursan ve oğlumu gerçek bir adama dönüştürürsen, sana sadece sonsuz minnet duyarım."

KAKTÜS

KAKTÜSLÜN

BÖLÜM 8

"Geçmişin Gölgesi"

Bir ayın yarenliğiyle geçen, yazın sıcağını taşıyan gece... Görmek istediği adamın evinde, onun ayak bastığı yerleri adımlarken bir gram uyku tutmadı genç kızı. Düşünceler öylesine istila etmişti ki zihnini; bocalıyordu Günnur.

O, alışkın değildi böylesi insanlara. Tamam! Erva ve annesi bir ayrıcalıktı onlar için. Ömrünün sonuna kadar hayatındaki varlığını koruyacaktı kuzusu. Ama şimdi, bunca insan seferber olmuşken onun ve annesinin hayatına, Günnur ne yapacağını bilemiyordu. Kaçıp gitmek istiyordu. O hep kaçardı. O, vedalara merhabalara, tahammülsüzdü. Elini boğazına götürdü genç kız. Hayır, bir krizi daha kabul edemezdi bünyesi. Burada olmazdı. Genç adamın evinde, ailesinin yanında yeterince küçük düşmüşken, bir de hastalığıyla onlara yük olamazdı.

Pencereleri açtı genç kız. Bu koca odayı ona neden vermişlerdi? O bunları hak edecek hiçbir şey, ama hiçbir şey yapmamıştı. Günnur buna alışkın değildi. Uzak dururdu

insanlardan ve insanlar da onda sevilecek bir yan bulamazdı. Kimisi, en merhametlisi acıyarak bakardı Günnur'a. Ötesi, berisi olmazdı. Sadece acıma... Ama azıcık geçmiş çalındığında kulaklarına "Buna mı acımışım?" bakışına dönerdi tüm gözler.

Günnur derin soluklar aldı. Hayır, bu evde astım krizine giremezdi. Çekmeceye uzandı. İlacını getirecek vakti bulamamıştı ama Ece'nin getirdiği koca ilaç çantası, bir dolu tüple doluydu. Ece onun hastalığını bilmiyordu. Ve bu tüpleri muhtemelen Oğuz almıştı. Ece ona öyle kırılgan, öyle tuhaf bir bakış atmıştı ki, Günnur onun hastalığını öğrendiğini anlamıştı. Kalbi kırılmıştı kesin. Dostlukla yaklaşan bu tatlı kıza, soğuk bir arkadaşlıkla cevap vermişti. Ne kadar uğraşsa da Erva dışında kimseyle konuşamıyordu genç kız. Elinde değildi. Hatta bazen haftalarca unutmuştu Erva'yı aramayı. En vefasız arkadaştı o. Ama Erva, onu haftalar sonra bile aradığında, sanki hiç ara vermemiş gibi devam ederdi kaldıkları yerden. Başka insanlar gibi "Nerelerdeydin, neden aramadın?" hesabı olmazdı aralarında. Erva onu anlar, uzağa kaçmaması için kovalamazdı.

Ama bu aile... Oğuz kadar Ece'de vakıftı Günnur'un suskunluk dolu hayatına. Anneleri, bir anne sıcaklığıyla kucaklamıştı varlığını. Babaları, bir baba kadar kollamış, özlem duyduğu babasını hatırlatmıştı genç kıza. Tüm duyguları şaha kalkmıştı. Eskiye dönüyordu. O korktuğu, sevgi dolu Günnur oluyordu. Korkuyordu genç kız. Kaybolmaktan korkuyordu. Alışmıştı böylesi hissiz bir yaşama. Şimdi ne olacaktı? Yine mi yaşayacaktı tüm o yıkılan duyguları? Yine mi kapısını çalacaktı o tanımadığı, umut denen illet? Ve parampara oluşuna tanık mı olacaktı?

Gözleri yaşardı Günnur'un. Ağlamak zayıflıktı. Günnur şu an, hiç olmadığı kadar zayıf hissediyordu. Titreyen elleri ile tüpü çekti derin derin. Bir nebze hava girince ciğerlerine, üzerine

feracesini çekti. Kafasına büyük bir yazma atıp, önünü alelade iğneledi.

Sessiz adımlarla dışarı çıktı ve bahçede koca bir ağacın gövdesine kuruldu. Sırtını dayadığı ağaç serindi. Sıcak ciğerlerine iyi geldi. Ama yanan gözleri, halen sıcaklığını koruyordu. Birkaç saat oturdu orada. Gün ağarmadan duyulan çıtırtılar Günnur'a ipucu veriyordu. Ufak değil, uzun ve güçlü adımlar atıyordu ona doğru gelen ayaklar. Bunu kafasını gökyüzüne kaldırmış olsa da duyuyordu. Yaklaşanın nefesini zapt etmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bir de hafif esen rüzgâr eşliğinde bir koku çalınıyordu genç kızın burnuna, genç adamın varlığını ispatlarcasına...

Oğuz'un annesi ile konuştuklarını anımsarken, koca beden selamsız, sabahsız yanındaki ağaca kuruldu. Onu nasıl gelini olarak görebilmişti annesi? Keder dolu hayatını onlara bulaştıracağı aşikâr değil miydi? Böylesi güleç bir insanı, Günnur gibi bir hazan yelinde, nasıl soldurmak istiyordu?

"Yine nerelere daldın Nurlu Gün?" Günnur'un yüzü kızardı.

"Bana öyle seslenme," dedi cızırtılı sesiyle. Boğazı alamadığı nefeslerden dolayı tahriş olmuştu. Genç adamın kıpırdandığını hissetti. Ancak kafasını yere indirmedi. Uzun uzun gece mavisini izledi.

"Gökyüzü olmak istiyorum," dedi genç adam. Günnur'un kaşları hafifçe seğirdi. "Neden?", diye sormamak için dilini ısırdı. "Neden mi?" diye kendi sordu genç adam. Sonra kendi cevapladı. "Senin tarafından bu kadar çok görülmeyi, izlenilmeyi merak ediyorum."

Nefesini tuttu genç kız. Soluğu içine kaçmış gibi, tuhaf bir hıçkırık hali çaldı kapısını. İnanamayarak elini ağzına kapattı. Yanındaki adam ise kahkahalarını savururken, Günnur'un buz gibi yüreğine, ılık sular serpiştirmişti. Günnur sinirle yüzünü buruşturdu ve ayaklandı. Bu adam hem çapkın, hem de

[illegible]. Daha dün bir başka tene fısıldarken, bugün genç kızın baktığı gökyüzü olmak istiyordu.

"Senden gökyüzü falan olmaz!" diye çıkıştı genç kız onun huzurunu bozduğu geceyi terk ederken. "Olsa olsa, kara delik olur."

Hızlı adımlarla uzaklaşmayı planlarken, arkasından gelen güçlü bir kavrayış onu gerisin geri çekti. "Konuşmamız lazım," dedi genç adam, az önceki rahat tavrını bırakırken. Ses tonu fazlasıyla ciddiydi.

Günnur kolunu onun elinden kurtarırken, kaşları soru sorarcasına çatıldı. "Annemle konuştunuz mu?" diye sordu Oğuz. Günnur'un yüreği ağzına geldi. Onların konuştuğu konuyu biliyor muydu Oğuz? Ve annesinin bunu sormasına izin veriyor muydu?

"E-Evet." diye mırıldandı Günnur sesi titrerken. Oğuz annesinin onu gelini olarak istediğini biliyor muydu?

Oğuz'un çenesi seğirdi. "Ve sen ona ne cevap verdin?" diye sordu büyük bir ciddiyetle. Günnur onun bu gergin haliyle daha de gerildi. "Ne cevap vermem gerekirdi?" diye kaçamak bir yanıt verdi. Adamın geceyle karışan kara gözleri ürkütücü bir hâkimiyet kurdu genç kızın yüzünde. Günnur geceden faydalanıyordu, ona bakarken ama şimdi asıl gece ona bakıyordu. Ve Günnur hayatında ilk kez gecede saklanamıyor, gün gibi ortada hissediyordu.

Oğuz, ona doğru bir adım atmak ister gibi dizini kırdı, ancak son anda ellerini yumruk yaparak buna engel oldu. "Bana bakmayışın..." dedi hırlayarak. "Bunun sebebini biliyorum. Ben... Ben muhafazakâr bir annenin, kafasına göre büyümüş oğluyum. Babam, bir erkeğin olması gerektiği gibi bir adam... Kız kardeşim ise bir kardeş için bulunmaz nimet. Gözlerimi kapar, hayatımı onun tertemiz ellerine emanet ederim..." Oğuz,

KAKTÜSÜN

ufak bir adım attı genç kıza doğru. Günnur gerilemedi. Çünkü genç adam onu rahatsız etmeyecekti, sadece sesini daha iyi duyabildiğinden emin olmak içindi bu hareketi.

"Hayatım boyunca, onlara layık olmadığımı düşündüm. Layık olmak içinde, bir çaba sarf etmedim. Aklımca ben buydum. Tabiatım, doğam buydu. Bunu sorgulamadım. Kimsenin sorgulamasına da izin vermedim..." Sesi derinleşti genç adamın. İçine, bam teline dokundu genç kızın. "Seni görene kadar..."

Günnur'un gözleri mutlulukla yumuldu. Bu güvene, sevgiye ve umuda olan özlemiydi. Genç kız onları kaybettiğini sanmıştı. Ama düşman askerleri gibi pusuya yatmış, genç kızın bir damla gözyaşıyla çatışmaya girmeyi planlıyorlardı.

"Yumma gözlerini." diye fısıldadı genç adam. "Bana bakma ama dünyaya kapatma mavilerini." Boğazını temizledi. Sesi neden böylesi titremişti? "Annemle ne konuştuğumuzu biliyorum... Önce ona kızdım. Şu durumda, böylesi bir konuyu açtığı için öfkelendim. Sonra... Sonra düşündüm azizem. Dedim ki; Adam olmak için kaç defa şans çalar böyle kapını? Kaç gerçek kadın. Bitmedi mi taşkınlıkların? Bitmedi mi dünyadan ve ahiretten bihaber uğradığın ıssız sokaklar..."

Günnur kızaran gözlerini kaldırdı hafifçe. Genç adamın âdemelması, zorlukla hareket ederken Günnur, genç adam geri alınmayacak şeyler söylemeden araya girmesi gerektiğine karar verdi. Ona söylemeliydi. Onu hak etmediğini, hak edemeyeceğini söylemeliydi.

"Benimle olmaz Oğuz," dedi ilk kez ismini mırıldanırken. Genç adam iç çekti. Bu hayal kırıklığından bir parça, adını söylemesinden ötürü ise bir nefes gibiydi. "Neden olmaz Günüm? Neden olmaz Nur'um? Neden? Söyle ki, bileyim. Söyle ki, söküp atayım içinden, geçmişten yana ne var ne yoksa."

Genç kız bu sefer, genç adamın gözlerine baktı. Sadece birkaç saniye... Kalbi çarpınırcasına dalgalandı göğsünde. Nefesini tuttu ve bir çırpıda konuştu. "Ben zaten bir kere nişanlandım, bunu bir daha yapamam."

Oğuz'dan bir soluk sesi duyuldu. Öyle ki, ardından hiçbir hareket, hiçbir nefes alışverişi yoktu. Günnur'un gözleri doldu ve arkasını döndü. İşte, bu iki söz bile yetmişti genç adamın ondan soğumasına. "Ben..." dedi genç adam bir şey söylemesi gerektiğini düşünürcesine. "Sen..." dedi ardından.

Günnur konuşmasına müsaade etmedi. Yine kaçarcasına eve girdi. Annesi ve kendisi için ayrılan yan yana olan odalardan, doğruca annesinin yattığı odaya girdi. Yatakta eziyet çeker gibi dönüp duran annesinin yanına sokuldu. Feracesi, eşarbı, boynundaki iğnesiyle... İğne battı tenine ama genç kız acıyı hissetmedi. Ciğerlerindeki yangının yanında, bu acının hükmü yoktu.

"Neyin var Günnur'um?" diye mırıldandı annesi boğuk ve hasta sesiyle. "Yine kim deşti kabuk bağlayan yaralarını?"

Günnur konuşmazdı. Hep yazardı o. Babasına anlatırdı. Annesi göçecek ise bu dünyadan, Günnur'un sıkıntılarını duymadan göçmeliydi. Ama gözleri, o kör olmayası gözleri ele veriyordu genç kızı. Kafasını annesinin boynuna gömdü ve mırıldandı. "Yok, bir şey annem. Sadece kötü bir rüya..."

Annesi onun rüya görmediğini biliyor olmalıydı. Yine de sesini çıkarmadı. Günnur babasına seslendi, yazmadan, içine içine... Babası onun hep yüreğindeydi, daralan ciğerinde, boğazındaki yumruda. Babası onun aklındaydı. Tıpkı onunkini andıran, kulağının hemen yanındaki kırmızı lekedeydi. Babası, genç kızın tüm benliğindeydi. Ve genç kız, yine benliğine anlatıyordu derdini.

KARA FÜSÜN

Eğer gelme imkânım olsaydı, eskisi kadar gelmek istemezdim yanına. Ölmek istemiyorum artık. Ecel elbet gelecek, ama ben biraz daha yaşamak istiyorum baba...

Ne mi değiştirdi fikrimi? Neden hayalimde çok sitemli soruyorsun bunu bana?

Bir adam uğradı bu aralar sokağıma. Sana anlattığım gibi, elleri sen kokan, gözleri sen bakan bir adam baba.

Güneş gibi gülümsedi, "Ne güzel şeymiş yaşamak" dedirtti bana. Artık yaşamak istiyorum baba. Ama geçmişin izleri kovalıyor beni. Sizi babama söylerim, diyemiyorum onlara. Uzaklaştıramıyor, gözlerini korkutamıyorum, sen yoksun ki, dağ gibi arkamda.

Hakk'a anlatıyorum baba. Tıpkı senin öğrettiğin gibi, bir tek O'na anlatıyorum. Bir çıkar yol için yakardığım her gecenin sabahı, o adam çıkıyor karşıma. Rabbim onu seçiyor demek ki diyorum kapı olarak bana.

"Ya kapı değil de, imtihansa o da bana? Ya bitmemişse sınavım?" diyorum, hain nefsimin ardına takıldığıyla.

"Her imtihanın, bir mükâfatı var kızım." deyişin geliyor aklıma. O olsun, istiyorum baba. Allah'a, o olsun diye yalvarıyorum tüm ruhumla. O olsun baba... O olsun, mükâfatım, o olsun hediyem, o olsun ahirete yolculuğum. Gülmek istiyorum artık baba. Zehir zemberek geçen şu ömrümde, şükürlerimin karşılığı olarak onu diliyorum, onu istiyorum Allah kapısında...

***

Oğuz cesaretle ellerinin terini sildi ve katlı kâğıt parçasını araladı. Satırların devamını okumak için çok fazla beklemişti. Korkunun ecele faydası yoktu. Katmanları açtı ve eski mürekkep kokusunu içine çekti. Ve okudu...

AK FİDAN

Günnur'un kalbini kazanan bu adamı önce kıskandı. Sonra "Azizim" kelimesini defalarca, aklının alacağı kadar tekrarladı.

Ve aynı anda, kahkahalar atmaya başladı. Bunca zaman kendini kıskanarak geçirdiği günlerin hatırına, annesi ve kız kardeşi deli olduğunu düşünene kadar kahkaha attı.

"Sonunda delirdin mi ağabey?" diye sordu Ece kaygıyla. Oğuz yine kahkaha attı. Ece kapıyı üstüne kapatırken annesine doğru mırıldandı. "Eyvahlar olsun anne. Bir parça aklı vardı, o da gitti."

KAKTÜSLİN

***

Annesinin biraz daha iyi hissettiğini düşünen Günnur, o günün sabahında tutmuştu evlerinin yolunu. Ece onların gitmesini engellemek için elinden geleni yaptıysa da, engel olamamış, babası ile beraber bırakmıştı onları evlerine. Oğuz'un evde olmaması Günnur için bir nimetti. Belki de eziyet... Neredeydi genç adam? Onun geçmişinin ufak kırıntıları mı uzaklaştırmıştı onu o evden? Yine uğramış mıydı gözleri bir başka, haram gözlere? Belki teni değiyordu yaban ellere...

Bunları düşünerek geçirmişti yolu. Ece'nin ağlamaklı haline bakmamak için savaş vermişti kendiyle. Bu inatçı ve dünya tatlısı kız, babasından rica ederek onlarla kalmış, saatlerce harabeye dönen evi temizlemişti. Kız kardeşinin dağıttığı evi, yüreğini oynatan adamın kız kardeşi topluyordu. Tıpkı bir adamın paramparça ettiği yüreğini, bu genç adamın tamir ettiği gibi...

Ama şimdi yeniden yaralanmıştı genç kız. En acıyan yerinden... Baş edemeyecekti işte o güçlü adam bu geçmişle. Çelik gibi güçlenen Günnur bile bazen tahammül edemiyordu kendine.

Ece kan ter içinde, morallerini düzeltmek için bin bir numarayla tamamlamıştı temizliği. Annesini güldürmüştü bu koca

gözlü, koca yürekli kız. Ama Günnur'a o bile fayda etmemişti. Temizlik bitsin, çekilecek bir köşe olsun diye sabırsızlanıyordu ve kendinden nefret ediyordu. Evde kız kardeşinden kalan parçalar ciğerlerini parçalıyordu. Sanki bir cinnet anı gibiydi terk edişi. Bir önceki gün kız kardeşinin, annesi ile ne konuştuklarını sorgulamıştı Günnur. Annesi; "Onun yanlışını söyledim." demişti sadece. Belli ki büyük bir serzeniş idi bu... Yapılması gereken, ancak yılgın bir ablanın asla yapamadığı bir uyarı...

O adamla gittiğini, kapıda bekleyen arabayı anlattığında emin olmuştu. Zaten kız kardeşinin gitmek istediği, gidebileceği tek yoldu. Günnur tiksintiyle yüzünü buruşturdu. O adamı kız kardeşinin yanında düşündükçe, midesi kalkıyordu. Ama buna engel olamamıştı. Kız kardeşinin sapkın fikirlerine, engel olamamıştı.

Onu birkaç kere polisler aracılığıyla geri getirdiği zaman, nefretini anlamıştı. Cehennem azabı gibiydi onunla bir çatı altında yaşamak. Ve bir de, yüz bulup kapısına dayanan Timur vardı. Şimdi kurtulmuştu değil mi o iğrenç yüzü görmekten? İstediğini almıştı artık iğrenç adam. Günnur'un hayatını hiçe döndürerek ve bundan zevk alarak?

Ece'yi uğurlarken, Günnur kafasında dönen dünyaya öyle bir dalmıştı ki, kapıda Ece'yi bekleyen ince uzun adama bakamamıştı. Ece'nin bedeni kaskatı kesildi ve "Ali ağabey..." diye kısık bir mırıltı döküldü dudaklarından. Ali'nin arkasında ise, elleri iki yanında yumruk olmuş, burnundan soluyan Oğuz vardı. Ali, Ece'de bir süre takılı kalan gözlerini, zorlukla Günnur'a çevirdi.

"Selamün Aleyküm yenge." diye mırıldandı haylaz bir sırıtmayla. Günnur'un rengi mora çalarken, gözleri istemsizce büyüdü. Oğuz da, bu iteme şaşırmış olarak dudakları hafifçe aralandı. Ali kafasının arkasını kaşıdı ve gözlerini kısarak, "Yine patavatsızlık ettim değil mi?" diye sordu utangaç bir

gülümsemeyle. "Her zamanki halin," diye mırıldanan Ece, onun yanından hızla geçerek, ağabeyinin kapıda bekleyen arabasına bindi. Ali'nin kaşları sinirle çatıldı ve çenesi seğirdi. Sabır dualarını mırıldandığına yemin edebilirdi genç kız. Bunların arasındaki kimyayı görememek için kör olmak gerekirdi. Ya da düşmanlığı...

"Ben arabanın yanındayım ağabey," diye mırıldandı Ali. Oğuz hızla cevapladı Ali'yi. "Arabayı al. Ben taksiyle döneceğim." Gözlerinin ağırlığını üstünde hissediyordu Günnur. Tehditkâr ses tonu istemsizce titretiyordu onu. Habersiz gidişine mi kızıyordu? Yoksa dün verdiği haberin öfkesi halen üzerinde miydi?

"Ama Ece..." diye mırıldandı Ali. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Ancak bunu sadece Günnur görüyordu. Oğuz'a bakmamak adına kafasını sık sık çevirdiği için, Ali'nin ıstırabı bakışlarından kaçmıyordu. Oğuz sadece, "Kardeşini eve bırak." dedi ve Ali kıpkırmızı oldu. Yutkundu ve çenesini sıkarak iki yana oynattı. Sonra omuzlarını düşürdü, "Tamam ağabey," diye mırıldandı. Kaderine teslim olmuş bir savaşçı gibi, adım adım arabaya yürüdü. Tüm bu süre boyunca, genç adam Günnur'a gözlerini dikmiş bakıyordu.

Günnur ona neden geldiğini sormamak için dilini ısırdı. "Konuşacağız," dedi genç adam. "Yeterince konuştuk," diye yanıtladı onu genç kız. "Bak, zaten buraya, güvenliği olmayan şu eve geldiğin için oldukça öfkeliyim. Ya şimdi bana adam akıllı her şeyi anlatırsın, ya da kırılmanı üzülmeni umursamadan bunu yedi kapıdan öğrenirim. Seçim senin."

Günnur ağzını açtı. Ona istediğini yapmasını söyleyecekti. Ama bu sefer, "Git" demenin yangınları halen yüreğindeyken söyleyemedi. Belki... Belki bir ihtimal dinlerdi onu genç adam. Anlardı. İnanırdı.

KAKTÜSÜN

"Hadi be kızım. Bir konuşsan, bir anlatsan bana..." Ses tonu yumuşamış, yalvarmaya dönmüştü. Genç kız tereddütler içinde etrafını yokladı. Sanki birileri onu dinleyecekti. Sanki onu duyup yalanlayacak, genç adamı kendi yalanlarına inandıracaklardı.

Günnur ağzını açtı, tam konuşmaya niyet etmişti ki; dış kapının gürültülü sesi duyuldu. İçeri kirli elbiseler içinde, toprak ve çamura bulanmış bir beden atıldı. Ardından kirli sakalı ve saçlarıyla yüreğindeki karartının izlerini taşıyan o adam girdi.

KAKTÜSÜN

***

Timur denen şerefsiz, Oğuz'u gördüğü an gerileyecek gibi oldu. Belli ki planında bu adamı bu evde görmek yoktu. Oğuz omuzlarını dikleştirdi ve solgun kadını arkasına aldı. Bu adamın gözleri bile Günnur'u göremezdi. Damarlarına kadar sahipleniyordu Oğuz. Ve iliklerine kadar nefret ediyordu bu iğrenç adamdan. Çünkü bu adamın daha önce söylediği sözleri hatırlıyor, Günnur'un neden yaralandığını hesaba katarak, onun eski nişanlısı olduğunu düşünüyordu. Tüm bu kapılar bu adama çıkıyordu. İğrenç bir gerçek saplanmıştı dün gece Oğuz'un kafasına ve buna inanmamak için direniyordu. Ama işte gerçek gün gibi ortadaydı. Bu iki kara nokta, genç kızı içine çekiyordu.

O şerefsiz tereddüdünü hiçe sayarak, bir adım öne atıldı ve yerdeki bedeni gösterdi. "Bununla işim bitti. Ona gelmemesini söylediğim halde, bana yapışmasından bıktım artık." Kafasını eğip Günnur'u görmeye çalıştı. Oğuz buna engel olmak için kollarını iki yana açtı ve Günnur'un kafasını zorla sırtına dayadı. Şu an günahını düşünemiyordu genç kızın. Tek düşünebildiği ona bu görüntüyü göstermemekti, sırf bu yüzden o adamı yumruklamak için öne atılamıyordu. Adam, çabasını boş vererek arkasına seslendi. "Duyuyor musun beni güzellik? Ben sana

söyledim. O benim için, sadece bir hevesti. Kız kardeşin bunu bildiği halde, sana duyduğu kıskançlık yüzünden bırakmadı yakamı. Bizi ayıran oydu. Bana kur yapıp, sonra koynuma giren oydu."

Oğuz kaskatı kesildi ve arkasındaki beden hıçkırmaya başladı. Saniyeler, belki dakikalar boyu sürdü kulağındaki uğultu. Yüzü nefretle, tiksintiyle buruştu. Midesi bulanıyordu. Ama Günnur'un kaçmak için çırpınan bedenini tek eliyle sıkı sıkıya sırtına yapıştırmıştı. Sıcak nefesini, ıslanan gözlerini hissediyordu. "Ne?" diye sormak istedi ama tek yapabildiği Günnur'u zapt etmekti. Adam, yine konuştu ve Oğuz bu sefer Günnur'u bırakmak zorunda kaldı. "Benim tek arzuladığım sendin."

Oğuz adamı öldüresiye dövdü. Canını çıkarmak, ruhunu cehenneme postalamak istedi. Yerlere dökülen birkaç dişi, onun konuşan diline saplamak istedi. Arkasındaki hareketlenmeyi hissediyordu. Selnur'un hıçkırıkları, bu sefer pişmanlıkla iç çekişlere dönüyordu. Genç kız akıllanmıştı. Ama akıllanmasının bedelini, tüm bu insanlara yaşatmıştı. Oğuz hıncını alamıyordu ve adam ona karşılık verirken, yüzüne aldığı darbelerin farkında değildi. Mahalleli yine duyacak diye kendi haykırışlarını dişleriyle engelliyor, adamın ağzını bir eliyle kapatarak vuruyordu. Bunu düşünmüş olması bile mucizeydi.

Tüm bu hengâmede hiç beklemediği bir şey oldu. Omuzlarını şefkatle bir el kavradı ve onu, bir can simidine sarılır gibi sarmaladı. Oğuz'un yumruğu havada asılı kaldı.

Arkasını döndüğünde, gözleri ılık yaşlarla kaplanmış mavileri gördü. Daha öncesinde kız kardeşini kucaklayarak eve götürmüş olmalıydı, üstü başı toz içindeydi. Ve elleri, dudakları, kirpikleri bile titriyordu genç kızın. "Onu," dedi, ellerini kaldırıp, titrekçe cesede dönmüş bedeni işaret ederken. "Onu buradan götür."

Oğuz, genç kızı kucaklamak istedi. Ancak ellerine son anda hâkim oldu ve kafasıyla zorlukla onayladı. Ama yerinden kıpırdayamadı. Günnur ona bakıyordu. Gözlerini tek bir saniye bile çekmiyordu. Minnetle, şükürle, özlemle bakıyordu. Oğuz onu sarmalamak istiyordu. Sadece, artık helali olmak, ona hep böyle bakmak istiyordu. Şu dakika, elleri kanla kaplıyken karar verdi genç adam. Ne olduğu, neden olduğu umurunda değildi. Bu yaralı kadın, onun kadınıydı. Onun olacaktı. Yaraları ise, yalnızca Oğuz tarafından sarılacaktı.

Telefonu kulağına dayadı ve polisi aradı genç adam. Gözleri halen hasret kaldığı mavilerdeydi. Bu yaptığı kökten bir çözüm olacaktı. Daha önce Günnur'un yaralarını deşmemek için bu yola başvurmamıştı. Ama artık, tek değildi genç kız. Oğuz onun yerine anlayacak, onun yerine savunacak, onun yerine kararlar verecekti. Bu iğrenç adam, ebediyen hayatından çıkacaktı.

"Alo Mehmet." dedi yıllardır samimi olduğu polis arkadaşına. "İlgilenmen gereken bir vaka için aradım seni. Cezasını kesmek bana düşmez. Adaletin ellerine teslim ediyorum onu." Buna tabii ki, arkadaşı karar veremezdi. Ancak bahsedilen kişi gerçek bir pislik olmalıydı. Yoksa eften püften sebepler için Mehmet'i aramazdı Oğuz.

Ellerini çırparak oturduğu yerden kalkan Oğuz, son bir tekmeyle baygın bedeni ters çevirdi. Yüzünü bile görmemeliydi genç kız bu adamın. "Hadi," dedi çarpık gülümsemesiyle genç adam. "Eve geçelim de yaralarımı sar. " Ellerini bir çocuk muhtaçlığıyla kaldırdı ve üzerinde ki bereleri gösterdi.

Günnur ise...

Hıçkırarak ağlamaya başladı ve genç adamın ayaklarının dibine diz çöktü.

KİTÜSİN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 9

"Hesap Vakti"

Oğuz kaskatı kesilmiş bedeninin, nasıl yere çöktüğünü hatırlamıyordu. Sadece ona uzanmak isteyen kollardan ibaretti şimdi. Hakkı olmayan bedeni sarmalamak ve hıçkırıklarını dizginlemek istedi. Bu sefer olmazdı. Onca günaha yetmişken kirli bedeni, bu tertemiz kızın günahına giremezdi. Ama yüreği bin bir parçaya bölünmüştü genç adamın. Güzel gözlerin kederi, bir sel gibi akıyordu solgun teninden. Oğuz ise; hiçbir şey yapamıyordu işte!

Sadece öylece, ellerini dua eder gibi açmıştı iki dizinin üzerine. Ne arkasındaki pis beden, ne evin penceresinden onları gözleyen pişman gözler, ne de onları işiten komşu kulakları umurundaydı. Sadece, sadece bu kızın gözyaşlarını avutmak istiyordu. Sadece onu artık üzülmeyeceği bir geleceğe taşımak istiyordu.

Genç kız ellerini dizlerinin arasına bağlamış, kafasını neredeyse göğsüne kadar içine gömmüştü. Siyah elbisesi kirli zeminle griye dönmüş, eşarbı ağlamasını gizlemek ister gibi, gözlerinin

önüne düşmüştü. Oğuz yutkundu, zehir gibiydi ağzı. Nefes alamıyor, almakta istemiyordu.

Ağlamasın istiyordu genç kız, ya da ağlayıp ona tüm dertlerini dökssün istiyordu. Nasıl bir ikilem içinde boğuluyorsa, elleri sıkı sıkıya tutundu diz kapaklarına. Canı acımıyordu, belki ertesi gün moraracaktı sıktığı bacakları, ama acımıyordu işte. Günnur'un gözyaşlarının canını acıttığı kadar değil...

"Sana git demiştim," dedi genç kız hıçkırıkları devam ederken. Oğuz hiddetlenemiyordu bile. Sadece ona sarılmamak için diz kapaklarını sıkıyordu. Bedeni istemsizce aralarındaki bir adımı kapatmak istiyordu. Ancak genç adam, her defasında geri çekiyordu kendini.

"Neden gitmedin?" diye ağlamaya başladı genç kız, bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra.

Oğuz diğer Günnur'u, bu Günnur'a tercih ederdi. Onun gülmesini istemişti, ağlamasını değil. Genç kız, öylesi ağlıyordu ki, yılların birikimi vardı o gözyaşlarında.

Evlerinin dış kapısı birileri tarafından kapandı ve evin mahremiyetini sağlamak adına tüm perdeleri çekti Selnur. Oğuz ağlamamak için, gözlerini kaldırdığında fark etmişti bu ayrıntıyı.

"Hadi eve girelim," diye fısıldadı genç adam yumuşak ve yalvaran bir sesle.

Günnur kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi, hırıltılı bir sesle. "Konuşacağız. Bunu sen istedin. Konuşmak zorundayız artık."

Oğuz çaresizlikle gözlerini yumdu. O hiç ağlamazdı ancak şimdiden göz pınarları yanıyordu. Ağlamak için bugüne kadar, böylesi bir acısı olmamıştı. Şimdi, gülmek için bir sebep bulamayacağından korkuyordu. Ömrünün sonuna kadar Günnur'un yerine ağlamak istiyordu.

O yeter ki gülümsesindi, genç adam mutlulukla ağlardı.

İNKILÂP

Oğuz itiraz edeceği sıra telefonu titredi. Gözlerini bir an bile kederli gözlerden çekmeden, telefonu cevapladı. "Ağabey," dedi, tanıdık ses. "Şimdi olmaz paşam," diye, kestirip attı Oğuz. Kapatacağı sıra Ali'nin itiraz edişini işitti.

"Mehmet beni aradı. Sesinin iyi gelmediğini ve bir adamla ilgili bir şeyler anlattığını, söyledi." Oğuz, Günnur'un bembeyaz kesilen ellerine bakıp, kafasını gökyüzüne kaldırdı ve acı içinde yutkundu. "Bana yardım et Ali," demeyi başardı. "Yardımına ihtiyacım var."

Sesindeki ihtiyaç sadece maneviyattı. Ali onun öz kardeşinden farksızdı. Ali küçük olmasına rağmen onun fikir arkadaşıydı. Ali'ye ihtiyacı vardı. "Geliyorum ağabey," dedi Ali. Ne adres, ne de durum sormadan. Nerede olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Omuzları yeniden çöktü ve ayaklandı. Günnur itiraz edercesine omuzlarını kastı. Oğuz onun konuşmasını, anlatmasını ölesiye istiyordu. Ama şimdi değil, öncelikle şu sefil varlıktan kurtulmalılardı. Polis sirenlerinin sesi duyuldu. Oğuz, kapıdan ilk Mehmet'in girmesini bekledi. Ancak Ali, son sürat içeri dalmış, kaygılı gözlerle her ikisine birden hasar kontrolü yapmıştı.

"Yok, bir şey aslanım," dedi Oğuz istemsizce içeri giren polislerin gözlerini, Günnur'dan uzak tutmak için siper alırken. Ali bunu derhal fark etti. "Siz içeri girin ağabey," dedi anlayışla. "Burası bende. Mehmet yolda dakikalar sonra burada olur. Sen bana durumu kısaca telefonda anlatırsın."

Oğuz aslında, bu Timur olacak şerefsizin defterini kendi dürmek istiyordu. Ancak Günnur'un soğuk betonda oturmasını ve ağlamasını daha fazla izleyemezdi. Arkasını döndü ve "Kalk!" dedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında, dünyadaki en merhamet kokan sözcükleri bulup fısıldamak istiyor, bir yandan da onun ağlamasına tahammül edemiyordu. Oğuz ağlayan insanlardan nefret ederdi. Bu çirkin görünmeleri yüzünden ya

KAKTÜSÜN

da burunları kızardığı için değildi. O ağlayan kadın görmek istemezdi işte. Kadınlar ağlamamalıydı. Onlar sadece gülmeli ve güldürülmeliydi. O babasından böyle öğrenmişti.

Tek dizinin üzerine çöktü ve ona dokunmamak adına ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Ağlama artık nur yüzlüm," diye fısıldadı. "Hadi kalk, yerler soğuktur."

Günnur daha şiddetli ağlamaya başladı. Omuzları bir bebek gibi sarsılıyordu. "Sadece beni dinlemelisin," diye fısıldıyordu. "Ne olur başkasını dinleme..." Tekrar hıçkırırken, konuşmak için kendini zorluyordu. "Ne olur sadece beni..."

Oğuz daha fazla katlanamayarak, kucakladı genç kızı. Minik başını omzuna gömdü ve belini sıkı sıkı sardı. Yüzünü polislerden, en yakın arkadaşından, komşulardan, canlı tüm varlıklardan saklamak ister gibi iyice bastırdı omuzuna. "Şişt," diye fısıldadı, kasılan ama ağlamaya devam eden kıza. "Ne olur ağlama artık," diye yalvardı genç adam onu emin adımlarla bahçelerine götürürken. Konuşmak istiyordu genç kız ve Oğuz onu dinleyecekti. Gözlerden uzak bahçelerinde, onunla ilk sohbet ettiği ağaç altında dinleyecekti genç kızı. Gören tüm yabancı gözlerden uzakta...

Sesler uzaklaştığında genç adam büyük bir ağaç bulmuş ve gövdesine oturmuştu. Kucakladığı genç kızı bırakmak istemiyordu. Elleri, onun dokunulmamış sıcaklığıyla kavruluyordu. Sanki asıl sahibini bulmuştu elleri. Kucağına çekti genç kızı. Bunu istedi. Onu kucaklamak ve sıkı sıkı sarmak istedi.

Ama kendine gelen Günnur, omuzlarını kasarak uzaklaştı ondan. Hemen yanı başındaki diğer ağacın gövdesine doğru geri geri çekildi ve sırtını yasladı. Ağlama krizi halen devam ediyordu. Oğuz dişlerini sıktı ve sabırla genç kızın sakinleşmesini bekledi. Genç kız çamurla ve toprakla kaplanmış eteğini altına topladı ve bacaklarını kucakladı. Saklanmak isteyen bir çocuktan

farksızdı. Bir kabahat işlemiş ve itiraf edecek gibiydi. Oğuz acı içinde tekrar yutkundu, onu susturmamak adına dişlerini sıktı.

"On beş yaşındaydım," diye bir başlangıç yaptı genç kız. Öyle acı bir başlangıçtı ki, Oğuz onun babasından bahsedeceğini anlamıştı. "Bunu biliyorsun aslında," diye mırıldandı genç kız. "Annem sana o günden bahsetmişti. Hastalıklı ruh halimi öğrenmene rağmen gitmemiştin hani"

Oğuz gözlerini bile kırpmadan onu izliyordu. Hava kararmaya yakın bir kızıllığa çalıyordu. Güneşin hardal sarısı ışıkları, genç kızı yaprakların arasından okşuyordu. Saçlarının izlerini taşıyordu güneş yüzüne, örtünün altındaki hazineyi belirtircesine... Ancak güzellikten bihaberdi genç kızın sözcükleri. Onun yaşındaki tüm kızlar, yalnızca gelecekleri için endişelenmeliydi. Geçmişleri tatlı anılar olarak yer etmeliydi akıllarında.

"Gitmedin belki ama gidecektin. Buydu benim dünyam. Gelen mutlaka giderdi be adam!" Sesi hiddete bürünmüştü. Oğuz derin bir memnuniyet nidası çıkararak iç çekti. Ağlamasın ama ona bağırsın, razıydı. Gözleri bir yere sabitlendi genç kızın. Ağlaması dinmiş, yüzünde tiksinen bir ifade belirmişti.

"On sekiz yaşıma geldim sonra," dedi sanki tüm o zaman dilimini anlatmış gibi. Belli ki, kafasında dönüyordu geçmişi ve genç kız ne bulduysa onu çıkarıyordu dışarı. Histerik bir şekilde iç çekti.

"Ben on sekizimdeydim. Kız kardeşim ise henüz on beş... Babamı kaybetmiştim, ben onun yaşlarında. O, bu kaybın acılarını yaşamasın diye, büyük savaşlar vermiştim o yaşıma kadar. Dedem... Dedem kafamızı yere eğmedi bizim. Başladığım okulumu onun maaşıyla bitirdim. Kız kardeşim henüz mezun olmuştu ortaokuldan. Yüksek puan alamamıştı ama düşük puanlı bir meslek lisesi bulabilmiştik onun için. Bense liseyi tamamlamış, üniversiteye gidecektim. Hevesli ve azimli bir öğrenciydim. İki

seçenek vardı benim için; ya sağlam bir edebiyatçı, ya da sevgi dolu bir hemşire olacaktım..."

Oğuz kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Günnur görünmez bir film izler gibi acı acı eğdi ağzını ve zorlukla söylüyormuş gibi çıkardı ağzındaki baklayı...

"Öldü dedem," dedi pat diye. Öyle eski, ruhsuz Günnur gibi... Oğuz ellerini birbirine kilitledi ve bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ürperip ceketine sığındı. Günnur kafasını iki yana salladı. "Neden bu kadar ayrıntıya giriyorum?" diye kendi kendiyle münakaşaya girdi. "İşte o öldü ve ben çalışmak için okuyamadım. Sonra çalıştığım para masraflarımıza yetmedi. Kardeşim liseyi açıktan okumak zorunda kaldı. Anneme bakan görevli, maaşını alamadığı için işi bıraktı. Borçlar hat safhadaydı. Babamın, bizim geleceğimiz için biriktirdiği parayla idare ettik, bir yıla yakın. Ama olmuyordu, kardeşim anneme bakmaya itiraz ediyordu, ben çalışacak iyi bir iş bulamıyordum."

Günnur kafasını diz kapaklarına gömdü ve gözlerini elbisesinin eteklerine sildi. Omuzları sessiz gözyaşlarıyla, iç çekmelerle sarsılıyordu. Ne kadar biriktirmiş içinde böyle bu kız? diye düşündü Oğuz tırnaklarını toprağa geçirirken. Yoksa onu sarıp, sarmalayacak, göğsünde saklayacaktı.

"Ben de çareyi yanlış olduğunu bile bile, hali vakti yerinde biriyle evlenmekte buldum. Mehir alacaktım, anneme bakma şartını sunacaktım ve beni istemelerini umacaktım."

Kafasını kaldırdı. Ona şefkatle ve acımayla bakan adama, kaşlarını çatarak baktı.

"Beni kınama. O zamanlar çözüm bulmak için en kolay yol buydu," dedi. Oğuz, o zamanlar nerelerde, neler yaptığını düşünmek bile istemiyordu. Bu kızı bulsa, onu helali yapsa, annesini ve kız kardeşini de sahiplense olmaz mıydı? Aptal Oğuz, çapkınlık ve hovardalıkla, o kadar meşguldü ki, gözlerinin önündekini

görememişti. Erva olmasaydı, belki onu ömrünün sonuna kadar bulamayacaktı.

Allah, ne güzel bir tevafukla çıkarmıştı bu kızı karşısına, tam da yorulup, dizginlenmek istediği bir liman ararken üstelik. Limanları kıskandıracak maviliklerle girmişti bu kız hayatına? Günnur onun suskunluğunu yargılama olarak düşünmüş olacak ki, zorlukla yutkundu ve kafasını tekrar dizlerine gömdü. Elleri bacaklarını morartacak kadar sıkı sıkıya tutunmuştu.

"Ben de korkumdan ilk gelen, şartlarımı kabul eden adamla nişanlandım," dedi. Oğuz nefes alamaz oldu. Onu başkasının nişanlısı olarak düşünmek bile cehennem azabıydı.

"Öyle görünümüne, kalbimin hislerine bakmadan kabul ettim, gençlik aklımla. Evlenince herkes severdi işte. Ben de, aileme destek olan bu adamı sevecektim... Benden en az, on yaş büyüktü. Ama zaten işinde gücünde bir adam için, bu yaş normaldi. Annemin itirazlarını dinlemeden kabullendim bu süreci. Kulaklarımı çevreye ve arkadaşlarıma kapatmıştım. Ben doğru olanı yapıyordum, annemin ve kız kardeşimin geleceğini kuruyordum."

Oğuz daha beter avuçladı toprağı... Şimdi sinir, tüm şefkatini silip süpürmüştü. Günnur, onun Günnur'u başkasının helali olacaktı, öyle mi? Aklına gelen siluetle olduğu yerde donakaldı. "Yoksa ..."

"Evet." dedi Günnur onun yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak. "O adam, Timur'du."

Oğuz önce, Günnur'a bağırmak istedi. "O adamın adını söyleme!" diye. Ama yapabildiği tek şey, sinirle gözlerini yummak oldu. Timur denilen adamı, Günnur'un yakınında bile düşünemiyordu.

"Ya?" diye sordu Oğuz. Ne sorduğunu bilemeyerek yutkundu. Bunu nasıl soracaktı? Her Türk kızına yapıldığı gibi, onu da

nişanlıyken dini nikâhla o adamla bağlamışlar mıydı? Oğuz katlanılmaz bir acıyla kasıldı.

"Hayır," dedi Günnur. "Sorduğun soru onunla gerçekten karı koca olup olmadığımızsa, hayır," Gözlerinde yeni yaşlar belirdi. Şimdi hafifçe kararan hava, onun kederini bir nebze gizliyordu. Fakat Oğuz kemiklerine kadar acı hissediyordu.

"Sus artık Günnur," dedi Oğuz merhamet dolu bir sesle. "Sonra anlatırsın, ağlamaktan bitap düşeceksin."

Günnur kafasını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, beni dinleyeceksin. Dinlemek zorundasın. Başkasından değil, benden duymak zorundasın. Bana inanmak zorundasın."

"Ben sana hep inanırım," dedi genç adam. Günnur hafif bir tebessüm kondurdu dudaklarına, "Buna güvendiğim için buradayım, sana güvendiğim için. Bir başkasına değil Oğuz, yalnızca sana güvenirim."

Oğuz minnetle iç çekti ve teslim oldu.

"On sekiz yaşlarında bir kız kadar hevesli olmasam da, evleniyordum işte. Nişanlanacağım adam etrafımda dönüyor, her dilediğimi almak istiyor, benimle görüşmek için yalvarıyordu. Beni daha önceden görmüştü o. Öyle diyordu. Beni gördüğü an, evlenmeye karar vermişti sözde. Tabi çocuk kalbim, istemesem de utanç kıpırdanmaları yaşıyordu. Alışkın değildim ben öyle iltifatlara, annemden duyardım bir tek. Kabullenmezdim onu da. Her anneye kendi kızı prensesti çünkü. Diyorum ya, ilk gözümü açandı bu adam. Sonra ilk kapatan da, o oldu beni dünyaya..."

Yüzündeki ifade yeniden nefretle kırıştı. "Benimle imam nikâhı kıymak istedi. Görüşmemize izin vermediğim için, bu bir çıkar yoldu. Ama tuhaf bir şekilde, içimden bir ses bunu kabul ettirmedi bana. Düğünümüze kadar istemiyordum. Evimize sürekli gelip gitmek istiyordu, izin vermiyordum. Başlarda makul davranıyor, kabul ediyordu. Ama zamanla bir şeyler değişti... Evime

benden habersiz geliyor, bu durumdan nefret etsem de benimle yalnız kalmak için fırsat kolluyordu. Onu her reddedişimde, bir şeyler değişiyordu. Önce bahsettiği gibi bir adam olmadığını anlamıştım. Komşuların da söylediğine göre, sağlam ayakkabı değildi. Öyle namazdan, dinden, imandan habersizdi."

Oğuz utançla iyice büzüştü. O da, bu temiz kızı zerre hak etmiyordu. İstemese de, o pislikle aynı kefeye koyuyordu kendini. "Onun kalbini, ben yumuşatırım. Hele bir evlenelim, yola getiririm," diye düşünüyordum.

Günnur kendini kucakladı ve kafasını gökyüzüne kaldırdı. En sevdiği yıldızı seçer gibiydi gözleri. En nefret ettiği anları belirmesin diye gözünde, bir ışık arıyordu göz bebekleri.

"Bu şekilde süren aylar onu daha da çirkinleştirdi. Annemden habersiz eve giriyordu. Başta bunu nasıl yaptığını anlamasam da, bir gün," yutkundu genç kız. Acı acı yumdu gözlerini ve sıcak gözyaşları süzüldü. "Bir gün itirazlarına rağmen, çalıştığım iş yerinden eve dönüyordum. Çeyiz için para biriktiriyordum ben. En azından bunu yapmam gerektiğini biliyordum. O adama, layık olmam gerektiğini düşünüyordum. Evin kapısı her zaman, annemin tembihleriyle iki kere kilitlenirdi. O gün bir kere çevirmiştim anahtarı ve açılmıştı kapı. İçimden demiştim ki, 'Yine burada.' Ama bir heyecan değildi içimdeki, korkuydu. Ona "Gelme!" dememe rağmen, zorla gelişi tedirgin ediyordu beni. Onu her seferinde, misafir odamızda, annemin yanı başında otururken bulmak ürkütüyordu. O gün de korkmuştum. Çünkü annem, fizik tedavi için rehabilitasyon merkezinde kalıyordu o hafta ve kız kardeşim de, evde tekti. Eve yumuşak adımlarla girdim, sanki bir şeyler hissetmiş gibi. Koridordaki ayakkabılıkta onun ayakkabısını görsem de, kendimi teskin ederek geçtim salona. Gelen sesler... Oğuz gelen sesler çok kötüydü. İğrençti... Canımı yaktı. Ölecek gibiydim, çöktüm olduğum yere. Kapıyı

açmaya cesaretim yoktu. Korktum göreceğim manzaradan. Ar damarım, çığlık atıyordu oradan kaçmam için. Çöktüğüm yerden aptal gibi kaydım ve ses çıkardım... Çıkarmaz olaydım Oğuz. O eve girmez olaydım. Kapıdan üstünü düzelterek çıkan nişanlımı ve arkasında münasebetsiz bir kılıkla duran kız kardeşimi görmez olaydım."

Oğuz nefretle, şiddetle kükredi ve ayaklandı. Günnur sarsılan bedenini zorlukla kaldırdı ve itiraz etti. "Dinle," dedi, "Dinle, daha bitmedi.

Devam etti genç kız hırsla. Onun kaskatı kesildiğini biliyordu ama dökülüyordu artık işte. Tutamıyordu kendini...

"Sonra beni de istedi. Bana kardeşimi istemediğine dair, onun kendine kur yaptığına dair sözler söyledi. Diz çöküp yalvardı bile Oğuz. Bana ne dedi biliyor musun? Eğer senin için kardeşin bu kadar önemliyse onunla da evlenirim, dedi. Her ikimize de nikâh kıyacaktı. Algılayabiliyor musun? Ben itiraz ettiğimde ise, bana babası olmayan bir p..." Genç kız, dişlerini sıkarak sustu. "O ağzıma asla alamayacağım iğrenç lafı söyledi. Ona muhtaç olduğumu, aptallık etmememi söyledi. Eğer itiraz edersem, herkese bana sahip olduğunu söyleyecekti. Ben savaştım Oğuz. Yenilmedim. Ya da öyle sandım. Yıllar geçti, hâlen koynumda yılanım. Yıllar geçti, hâlen kulağımda haysiyetsiz yaşantım. Benim bir sözümün zerre kıymeti yokken, onun bir iftirası mesken tuttu dört bir yanımı. Can dediğimden aldım ağzımın payını... Yılmadım, yıldırdılar Oğuz. Ama bitti mi? Bitmedi."

Oğuz onun sözünü kesip, "Bitti," dedi. Kıpkırmızı gözleriyle, güçlükle soluk alıyordu. "Bitti," diye bağırdı. Arkasını dönüp, hızlı ve sert adımlarıyla orayı terk ederken.

Günnur ise bunu birkaçış, bir kurtuluş olarak adlandırdı. Gitmişti ve bitmişti. Bu sefer kesindi. Çünkü Günnur'un geçmişi, Oğuz'un geleceğine fazla gelmişti.

KAKTÜS

Günnur babasına seslendi. Rab bir gün, bu sözlerin hepsini babasına dinletecekti. O gün Günnur, Rabbinden bu genç adamı da dilenecekti. Eğer saliha bir kadın olursa, cennette bahşeder miydi Hakk ona böyle bir mükâfatı?

Baba... Diye seslendi genç kız çöktüğü yerden.

Baba görüyorsun ya. Düşmekten, terk edilmekten usanmıyor senin bu aptal kızın.

Ama baba, bu seferki çok acıttı canımı. Kemiklerim dökülüyor sanki etlerimden. Gözümün nuru akıyor sanki göz bebeklerimden.

Baba... Bu seferki çok acıttı. Canım çekiliyor tenimden.

Baba... Bu sevmek mi?

Sevmek buysa eğer, annemin sabrı ne büyük... Nasıl dayanıyor senin yokluğuna?

Baba... Gitmek mi zor, kalmak mı?

Kalan olmaktan usandım artık, gitmekse yok işte benim kitabımda.

Baba...

Bir adama âşık oluyorum galiba. Gözleri sen bakan, elleri sen tutan bir adama. Adam diyorum, senden sonra hayatıma giren ilk adam be baba.

***

Oğuz öfkesini dizginleyemeyerek, daldı vefalı arkadaşının odasına. Onu tanıyan çaylaklar itiraz etmemiş, yolunu kesmemişlerdi. Ancak gözlerinden saçılan alevler arkadaşını tetikte tutmuş, hemen ayağa fırlamasına sebep olmuştu.

"Serbest bırak o adamı!" diye bağırdı. Mehmet şaşkınlıkla arkadaşının omuzlarını tuttu ve sakinleşmesi için direndi. "Dur bir abi ya," diye söylenecek oldu. Oğuz hiddetle ellerinden kur-

KAK TÜSÜN

tuldu ve "O adamı derhal serbest bırak. Eğer bırakmazsan, iki elim yakanda Mehmet," diye bağırdı.

Mehmet şaşırmıştı ama deli arkadaşının kolay kolay bu hale gelmeyeceğini biliyordu. "Tamam," dedi elini havaya kaldırarak. "Sakin sakin oturup konuşalım, sonra dilediğini yapacağım."

Oğuz onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyordu, bu daha da hiddetlenmesine sebep oluyordu. "Sakin filan olamam ben paşam. Hadi sal o adamı," yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya çalışarak yalan söylemeye çabaladı. "Bir hata yapmışım. Suçsuz o adam."

Mehmet alaycı bir tavırla gülümsedi. "O adam suçsuzsa, ben de anamın tek oğluyum." Oğuz on erkek kardeşe sahip olduğunu bildiği için, hiddetli olmasa güleceğini düşündü. Ancak şu an amacından vazgeçemezdi.

"Araştırdık Oğuz. Adamın yemediği halt kalmamış. En az otuz beş yıl yer diyoruz, işin içine narkotik bile girdi."

Oğuz kafasını elleriyle kucakladı ve sinirle sıktı. Bir hırlama sesi çıkardı ve ayaklarını savurarak kapıya sandalyeyi geçirdi. Arkadaşı; "Devlet malına zarardan içeri atarım seni paşam, ona göre," diye alaycı tavrını sürdürdü. Oğuz sadece, "Onu sorgulamama izin ver," dedi. Arkadaşı şiddetle reddetti. "Onu asla sorgulayamazsın. Bunu ben bile yapamam."

Oğuz arkadaşının çevresini, elinin uzanacağı yerleri biliyordu. Eğer bunu, o bile yapamıyorsa, imkânsız olmalıydı... "Ama," dedi arkadaşı şüpheci bir tavırla. "Ama bana sebebini söylersen, bir hal çaresine bakarım."

Oğuz hevesle kafasını kaldırdı ancak Günnur'un o acı yüklü, güzelim gözleri aklına gelince, duraksadı. Onun derdini kimseye anlatamazdı. Çünkü bu artık sadece Günnur'un değil, Oğuz'un da derdiydi. Sadece, "Kız mevzusu..." diyebildi. "Beni yeme Oğuz," dedi arkadaşı mahalle ağzına dönerek. "Sen bu zamana kadar hangi kız için benden yardım istedin?"

Oğuz, arkadaşıyla burun buruna gelene kadar yaklaştı. Her ne kadar, dost canlısı olsa da, hiddetlenince ne hale geldiğini herkes bilirdi. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye hırladı. Gözleri yanıyordu. Kan kusuyordu.

Mehmet ellerini kaldırdı ve teslim oldu. "Onca katil ruhlu adam tanıdım, yeminle senin gibi bakanı az görülür. Oğlum kızları nasıl tavlıyorsun sen, Allah aşkına? Erkek halimle ben bile ürküyorum senden."

"Uzatma," dedi Oğuz kısa ve net. Mehmet espirili biriydi, genelde Oğuz ona gülerdi. Ama bugün başka bir gündü.

"Tamam," dedi Mehmet. "Dediğim saatte dediğim yerde..." yandan bir sırıtışla. "Eski günlerdeki gibi," diye alayını eklemeden edemedi. Oğuz daha deminki iddiasını yalanlayarak, soğukça güldü. "Bu sefer size koklatmayacağım paşam, benim ellerimi öpecek o şerefsiz."

Mehmet sırıtarak yakasını Oğuz'un ellerinden kurtardı ve silkeledi. "Hatırım kalır vallahi. Olmaz öyle iş."

"Tamam, ulan tamam. Allah'tan Ali ile Yusuf yok. "Oğuz pişkin pişkin sırıttı. O anda duyulan kapı sesiyle, sırıtması son buldu ve suratını buruşturdu. "Kim demiş?" diyen Ali'nin sesine yılgınca döndü. "Paşam senin önemli olaylara dalmak gibi lanet bir huyun var, biliyorsun değil mi?"

Ali omuz silkti, "Yusuf ağabeyim, zamanın birinde söylemişti. Hatta bir güzelde sövmüştü, niye sövmüştü halen hatırlamıyorum ama... Balayında olmasa sorardık be. " Ali aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. "Ulan, iyi ki yok Yusuf ağabeyim. Yoksa danaya ortak çıkardı." Ellerini ovuşturdu ve "Pislik torbası dövmeyeli epey zaman oldu," dedi. Bu çocuğu, bu hale kendi ve Yusuf getirmişti.

Oğuz kafasını iki yana oynattı ve arkadaşına baktı. Arkadaşı bir baş işareti verip, salondaki nöbetçi polise seslendi. İşte şimdi Oğuz'un elleri karıncalanıyordu...

Önce bu adamın defterini dürecek, sonra Nur yüzlüsüne gidecekti. Ya da kendi annesine gitmeliydi. Ancak öyle ikna ederdi o ruhu yaralı serçeyi. Annesini kapısına gönderip, Allah'ın emriyle aldığında Günnur'u, kimseyi dinlemeyip bastığında nikâhı inandıracaktı genç kızı. İnanmak zorundaydı.

Teklifini reddetme gibi bir ihtimali de vardı. Neden kabul edecekti ki? Oğuz onu hak etmiyordu bile. Genç adam, o tertemiz kızın, tertemiz duygularını dinlerken bile kendinden utanmıştı. Anlatacaktı genç adam. O da dökecekti tüm kirlilerini ortaya. Belki kabullenmeyecekti genç kız, fakat asla çıkmayacaktı hayatından. "Azizim," desin, içi çift kelam etsin razıydı. Olmadı müşterisi olurdu.

Ama gidemezdi Oğuz. Hayatında ilk kez birine tutulup kalmıştı. Hiç bu kadar "adam gibi" hissetmemişti. Büyükannesinin sözlerini hatırladı. "Bir erkeği adam edecek olan, onun kadınıdır."

"Adam et, beni ..." diyecekti Günnur'a. "Senin adamın olayım, sen de benim cennet kapım."

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 10

"Yaralı Serçe"

Oğuz, emin adımlarla evine yürüdü ve içeri adeta daldı. Annesi elinin bulaşık köpükleriyle panikle mutfak kapısından çıkarken, Ece kurulduğu balkon salıncağından içeri koşturmuştu. Oğuz nefes nefese ve sabırsızdı. Annesinin panik dolu yüzüne bakıp, "Kız istemeye gideceğiz," dedi. Annesi afallamak ve sevinmek arasında gidip gelen bir süre içerisinde, gözleri ışıldayarak konuştu. "Ne zaman?"

Annesinin önce" kimi, sonra "kimlerden," diye sorması gerekiyordu. Tam da bu sıralamayla... "Yarın." dedi ve annesinin gözlerinin içine hem utanarak, hem de kararlılıkla baktı.

"Günnur kızımın haberi var mı?" diye sordu annesi. Ece, aynı anda çığlığı kopardı ve ağabeyinin boynuna atladı. Oğuz elleri havada şaşkınlıkla annesine bakarken, Ece onu boğacak gibi sarıyordu. "Bir dur, kızım be!" dedi Oğuz kardeşinin kollarının izin verdiği ölçüde cevapladı annesini.

"Daha haberi yok, ama olacak." Ece bu sefer aniden kollarını çekti ve ağabeyine bir aptala bakar gibi baktı. Elini kafasına

götürüp, alnına bir fiske vurdu. "Aklın başında mı senin?" diye sordu şok içinde. "Ay! Bende seviniyorum. Günnur'u ikna ettiğin için nerdeyse seni takdir ediyordum."

Oğuz alnını ovalarken Ece'ye ters ters bakıyordu. Annesi, "Ece, kızım ağabeyine vurma," diye uyarıyor ama panikle evin içinde dolanmaya devam ediyordu. "Kaçta gideceğiz, ne götüreceğiz, evleri nerede?"

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Oğuz hepsine omuz silkerek cevap verdi. "Sen babama söyle, gerisini ben hallederim," demekle yetindi ve dışarı çıktı. Bu kadardı. Ece'nin şaşkın bakışları, annesinin panikle arkasından bağırması umurunda değildi. O inatçı, yaralı keçi onun olacaktı.

Şimdi kendi kırıklarını ve kirlerini dökme vaktiydi. Erken davranmış olabilirdi. Ama Oğuz kararlıydı, şimdi Günnur'un yaraları yüzünden mi, gerçekten istemediği için mi ondan uzak durduğunu öğrenecekti.

Direksiyonu evlerine doğru kırarken, nişan gerçekleşirse, nikâha kadar onun evine gitmeme yemini etti. Oğuz onun tertemiz dünyasını kirletmeyecek, kendini de bu kızda arındıracaktı.

***

Günnur perdeyi aralayıp, dış kapıya her bakışında kendine kızıyordu. Elleri ve ayakları onu zar zor dengede tutuyordu. Ama o bu durumu tekrarlamadan edemiyordu. Artık hali kalmayıncaya, evdeki derin sessizlik büyüyünceye kadar bunu tekrarlamıştı.

Kız kardeşini yıkadı Günnur. Bunu yapmayı, onu arıtmayı ve onunla konuşmayı istemişti. Onun akıllandığına inanamıyordu, akıllanması için böyle bir yıkım gerektiğine...

Kız kardeşi, geleceğini, ahiretini, ablasının ve annesinin onurunu, hiçe saymıştı. Bekâretini verdiği yetmiyormuş gibi, enkaza

dönmüş, taciz edilmiş ve dövülmüştü. Şimdi bu ufalmış, kırılacakmış gibi duran bedene bakıyordu ablası. Günnur onu yıkarken, sessiz gözyaşları dökmüş, banyonun buharıyla bu gözyaşlarını saklamaya çalışmıştı.

Kollarında ve bacaklarında morluklar vardı, saçlarından sürüklendiği öylesine belliydi ki... Bu öfkesiyle, o iğrenç adamı eline geçirse öldürürdü Günnur.

Tüm suç Günnur'undu. O pisliği hayatlarına kendi sokmuştu. Kız kardeşi her ne kadar meyilli olsa da, Günnur kendini ölesiye suçlu hissediyordu. Onu eve kilitlemeliydi. Yıllar Günnur'u yıpratsa da, kız kardeşinin sorumluluğunu elinden bırakmamalıydı. İki katı sabırlı, iki katı güçlü olmalıydı. Babasının emanetiydi kız kardeşi ona. Günnur ise onu koruyamamakla kalmamış, hayallerini ve umutlarını kaybetmesine sebep olmuştu.

Kız kardeşinin saplantılı olduğunu biliyordu. Onu bir yatılı kursa göndermeyi, ona güzel bir hayat sunmayı, onu güzelce eğitmeyi ne de çok isterdi. Ama işte hayat ve imkânlar el vermemişti! Tüm bu durumda kalan kardeşler böyle miydi? Günnur sadece bir sırdaş, bir omuz, bir destek beklemişti. Selnur ise yaşamak, eğlenmek ve umursamamak...

Hangisi yanlıştı? Günnur çaresizlik içinde, kız kardeşinin kir içindeki saçlarını yıkadı. Evi satacaktı Günnur. Buna kararlıydı artık. Annesine kiralık bir evde tek başına bakacak, kız kardeşini yatılı ve iyi bir okula gönderecekti. Boğazından kısacak ama bu hayatı ona sunacaktı. Onu bu halde hangi erkeğin kabul edip etmeyeceği umurunda değildi. Kız kardeşi ayaklarının üzerinde dursa eğer, hiçbir erkeğe ihtiyacı olmayacaktı. Timur gibi bir şerefsize neden baktığını bile bir abla olarak kestiremiyordu, ama ona bir gelecek sunarsa, bu saplantısından vazgeçebilirdi. Hem kız kardeşi artık çok pişmandı. Bunu titreyen bedeninden ve suskun dilinden anlıyordu Günnur. Ancak yumuşamayı reddetti.

KAN FÜSUN

Bu yaşadıkları kendi yanlış kararları yüzündendi ve kız kardeşi bunun cezasını çekmek zorundaydı.

Saçlarını yıkarken, kararlılıkla konuştu Günnur, "Evi satacağım. Okula yazılacaksın. Yılda belki bir, belki de iki kere geleceksin eve. Yatılı okulda her türlü ihtiyacını görebileceğin imkânın olacak, aylık harçlık göndereceğim. Hangi bölümü seçmek istediğin umurumda değil. Ben senin için bir seçim yapacağım ve sen okuyacaksın!"

Günnur sesindeki kararlılığa hayret etti. Kız kardeşi o konuştukça hıçkırarak ağlıyordu; ağlayarak, çaresizce ablasından merhamet dileniyordu. Günnur onu yıkadıktan sonra, katı bir sesle: "Temizlen!" dedi. Hangi anlamda dediğini anlayan kız kardeşi, daha şiddetli ağladı. "Yalvar yakar ki, affetsin seni Rab. Çıkmadan abdestini al ve senin için serdiğim seccadenin başına geç."

Bir iki adım atan Günnur, aklına gelen şeyle duraksadı. Boğazı yanmaya başladı ve boğuk bir sesle sordu; "Sana öğrettiğim sureleri, hatırlıyorsundur inşallah?" sesi öylesine titriyordu ki, katı tavrını yerle bir ediyordu. Kız kardeşi daha şiddetli ağladı ve kafasını iki yana salladı. Günnur dudaklarını ısırdı ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Banyonun nemi yanan yüzünü, nemli yanaklarını yıkadı. "Allah beni affetsin," diye fısıldadı, sonra ekledi. "Seni de."

"Ben sana imamlık yapacağım. Ama şimdilik. Bugünden tezi yok, oku ve öğren. Bir vaktini kaçırdığını görürsem..." Günnur yanaklarını ısırdı. Onu tehditle nasıl Allah'a yaklaştıracaktı? Ama işte kız kardeşi bir tek bundan anlıyordu!

Kız kardeşi ıslak saçları sırtını döverken kararlılıkla kafasını yukarı aşağı salladı. Günnur banyodan çıktı ve sırtını duvara yaslayarak, bugün kapakları açılmış göz pınarlarından bir yığın gözyaşı daha döktü. Kız kardeşine ağlıyordu, onu daha büyümeden kadın yapan geçmişine... Annesine ağlıyordu. Hasta bedeni

KAKTÜSÜN

yetmezmiş gibi, biri ölü kadar soğuk, diğeri hayat kadar kirli iki kıza sahip olduğu için...

Ve en çok kendine ağlıyordu Günnur. Oğuz'unu kaybettiği için...

***

Oğuz dış kapının açık sürgüsünü ittirdi ve tedirginlikle bahçeyi yokladı. Günnur'u yine çaresizlik içinde bir ağacın altında bulacağına ölesiye korkuyordu. Bu saatte gelmesi artık uygun değildi. Çünkü Oğuz, Günnur'u helali yapmadan ona söz gelsin istemiyordu. Eski haylaz ve haşarı düşüncelerinden eser kalmamıştı. Babası gibi olmuştu Oğuz. Artık kararlı bir ev erkeği, kıskanç bir kocadan farksızdı...

Koca... Günnur'un kocası olmak nasıl bir şeydi? Hayali bile erkek adamın göğsünde böyle bir sancı uyandırıyorsa, ona dokunmak, onu sahiplenmek, onu kendine eş etmek...

Oğuz'un kalbi göğsünde patlayacak gibi atıyordu. Normalde Günnur'un üzerine bu kadar gitmemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu inatçı ve yaralı kız bundan anlıyordu.

Kendini nasıl da kirli, nasıl da çaresiz görüyordu? Oğuz onun tanıdığı en temiz kız olduğuna yemin edebilirdi. Gözyaşları bile, bir inci kadar kıymetle ıslatmıştı yanaklarını. Ağlama sebebi bile af dilemek, temizlenmek içindi. Ama kirli olmayan zihni ve bedeni daha ne kadar temizlenebilir, daha ne kadar Oğuz'u etkisi altına alabilirdi?

Bu kız Nur'du. Oğuz buna şahitlik ederdi. Ve nuru ile yıkamıştı Oğuz'un pas tutmuş ve kirli kalbini. Annesinin, kız kardeşinin yapamadığını yapmış, onu dizginlemişti. Oğuz onun ellerine, ölene kadar dizginlerini vermeye razıydı.

Emin adımlarla ilerlerken bunları düşünüyordu ki, pencereden bir ses işitti ve gözlerini o tarafa dikti. Günnur'un annesi,

Emine Teyze gözlerini bahçeye dikmiş, dudakları sessiz dualar mırıldanıyordu. Oğuz'un kalbi bir kere daha burkuldu. Bu sefer ki acı ve çaresizliktendi. Günnur'a ve bu kadına mutlulukların en güzelini yaşatmak istiyordu.

Kararlılıkla devam etti yürümeye. Kapıyı birkaç tıkırtıyla çaldı. Günnur'un annesi, "Kim o?" diye sordu pencere kıyısından. Oğuz ona kendini göstererek gülümsedi. "Benim."

Kadının kederli yüzü buruk bir tebessümle yer değiştirdi. Anahtarı pencereden dışarı uzattı. "Oğlum gir içeri, kızlar müsait değil, kapıyı açamazlar," dedi. Oğuz her şeye rağmen, ona böylesi güvenen bu kadına içtenlikle gülümsedi ve uzattığı anahtarı elinden aldı.

Kapıyı iki kere çevirmek zorunda kaldı ve acıyla gülümsedi. Günnur'un ağlamaklı sesi zihnine süzüldü. *"Annem hep iki kere kilitlememizi söylerdi. O gün sadece bir kere çevirmiştim ve kapı açılmıştı."*

Oğuz kafasını iki yana sallayarak, ayakkabılarını çıkardı ve ayakkabılığa yerleştirdi. Günnur ortalarda gözükmüyordu. Oğuz'un Emine Teyzeyle konuşma isteği daha da artıyordu. Annesini ikna ederse, Günnur'un inadını daha kolay kırardı.

Oğuz düşüncelerine hayret ederek kafasını kaşıdı. Onu evlendirmek için kırk takla atan annesine, "Ölene kadar bekâr kalacağım," demişti. Şimdi ise, Günnur ile en erken şekilde nasıl evlenebileceğini düşünüyordu.

"Ah be yaralı serçe, nasıl da beni benlikten alıp, sana kattın?" diye iç geçirdi genç adam.

Kulağına çalınan sesle salonun orta yerinde kala kaldı daha sonra. Bir ses... Bir insana ait olamayacak kadar derinden ve içten gelen bir ses durdurmuştu onu. **"Allah-u ekber,"** dedi önce ses kısık ama kararlı, içten bir tonla. Sonra, **"Semiallahu limen hamideh"...**

KİTABUN

Dualar dilinde hayat bulurken, Oğuz onun sesiyle ayak parmaklarına kadar titredi. Bir çağrıştı genç kızın sesi. Bilmeyeni Hakk'a inandıracak, onları ibadete davet edecek kadar derin ve içtendi. Bir süre yanlış yaptığını bile bile dinledi genç adam onu. Sesli okumasının sebebini anladıkça buruk tebessümler kondu dudaklarına. Selnur'a öğretiyor olmalıydı, ona imamlık ediyor olmalıydı.

Oğuz onunla evlenmeyi düşünüyordu ama eşine imamlık edecek kadar namaz suresi bile bilmiyordu. Nasıl güvenecekti Günnur ona? Nasıl kabullenecekti onu?

Oğuz bunları konuşmayı ve onu ikna etmeyi unuyordu. Vardı bunda da bir hayır. Belki de Allah, günaha yetmiş bedenini af dilemek için huzuruna çağırıyordu. Oğuz yıllarca kulaklarını öyle bir tıkamıştı ki kirli seslerle, bu tatlı ve uyandırıcı ses, kulaklarından sızıp yüreğinin başköşesine oturmuştu. Ona kim olduğunu, nasıl davranacağını, nereye varacağını ve nereden geldiğini hatırlatıyordu.

Derin bir soluk alan genç adam, sessiz evde yankı bulan dualarla, kadının bulunduğu odaya girdi. Başında çenesine kadar örttüğü bir eşarp, üzerinde Günnur'un ki kadar eski ama edep dolu bir elbise vardı ve bakışları... Bakışları, bir annenin bile kaldıramayacağı dertleri kaldıran bir kadına aitti.

Oğuz bu kadına derinden saygı duyuyordu. Onun sabrına, inancına, merhametine ve yetiştirdiği kıza. Selnur'un böyle bir hayat seçmesi kesinlikle annesi yüzünden değildi. Böyle bir kadın ancak iyilik ve şefkat timsali olabilirdi. Günnur bunun en belirgin özelliğiydi.

Eğer ikna eder de en kısa zamanda Günnur'u karısı yaparsa, ilk işi, o kız kardeşi olacak akılsızı yatılı okula göndermekti. Kaçmasına izin verilmeyen, öğrenmekten başka çare bulamadığı bir okul...

Emine Teyze'nin ise başının üstünde yeri vardı. Onlarla yaşamaması gibi bir durum olamazdı. Geniş bir ev tutacak, bu koca yürekli insanı, orada rahata erdirecekti. Günnur ise kollarından bir an olsun çıkmayacak, ölene kadar onun acı dolu ama merhamet kokan karısı olacaktı.

Oğuz iç çekti ve "Selamün Aleyküm," dedi. Yüzü şimdiden renk değiştiriyordu. "Ve Aleyküm Selam," diye tebessüm etmeye çalıştı yeniden kadın. Oğuz yine takdirle doldurdu yüreğini. Onun yerinde olsa gülmek eziyetten farksız olurdu.

"Ben..." dedi neden gittiğini ve döndüğünü açıklamak için. Lakin Emine teyze lafını kesti. "Kızım gittiğini düşünüyor," dedi. Bu gidişin anlamını biliyordu Oğuz ve içinden kendine sayıştırmaya başladı. Öyle bir öfkeyle terk etmişti ki burayı, o yaralı yürek tabi ki de kırılırdı. Genç kız hayata öylesine yumuşakça tutunuyordu ki, en ufak bir güvencesi yoktu. Oğuz onun güvenini kazanmak için ant içti.

"Biraz ani oldu ama gitmem gerekliydi. Burada duramayacak kadar öfke yüklüydüm," dedi. Genç kadın soru soran ve anlamaya çalışan gözlerle ona baktı. Tıpkı, kızı kadar güvensiz ve tedirgindi.

"Bana güvenemediğinizi biliyorum," dedi genç kadının bakışlarına karşılık. "Ama niyetim ciddi. Bunu size söylemek ve Günnur'u ikna etmemde yardımınızı istemek için geldim. İnşallah, siz de bana inanır ve yardımcı olursunuz."

Kadın tekrar soru soran bakışlar atınca Oğuz utançla ayak parmaklarına baktı. Ellerini birbirine bağladı ve ayaklarını birbirinin üzerinde gezdirdi. Yanaklarını dişledi ve bir cesaret aradı. O cesaret hiç gelmeyecek gibiydi, bu yüzden direk konuya girdi. "Yarın annem ve babamla, Allah'ın emriyle, kızınızı istemeye geleceğim."

Oğuz, uzun dakikalar boyunca kadından cevap bekledi. Oğuz merakla, bir parça da utançla kafasını hafif hafif kaldırdı. Genç kadın ona bakmıyordu. Hayır, ona bakmıyordu. Çünkü kapıda dikilen kızı, sessizce ağlarken onları izliyordu.

Oğuz hemen ayaklandı ama Günnur tökezleyerek geri çekildi. Annesi, "Günnur," diye seslendi. Günnur annesine çaresiz bir bakış attı ve tekrar Oğuz'a baktı. Onu sorguluyor muydu? Onu istemiyor muydu? Onu istediği için mi ağlıyordu? Oğuz beyninin allak bullak fikirlerle doluşuna karşı koyamıyordu.

"Bana cevap ver kızım. Bu delikanlı annesini ve babasını göndermek istiyor. Sen ne diyorsun?"

Kadının titrek sesi her an ağlayacak gibi çıkıyordu. Günnur halen, çok sessizdi. "Hadi," dedi içinden genç adam. "Hadi ben nur yüzlüm... Bir kere olsun çöz dilinde ki bağı..."

Fakat genç kız, bir annesine, bir kendine bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Oğuz sinirlenmeye başlamıştı ve kaşları öfkeyle çatıldı. Dişlerini sıktı ve Günnur'un annesine döndü. Sesini yumuşatmaya çalışarak konuştu,

"Ben, yarın akşama doğru ailemle burada olacağım efendim. Kızınız kararını versin ve çekinmeden aileme söylesin. Niyetimi açıkça belirttim."

Sonra bir cevap beklemeden, rüzgârıyla genç kızın yazmasını okşayarak yanından geçti. Dış kapıyı öfkesini yutarak, yumuşakça çarptı ve dışarı çıkar çıkmaz bir ağacı tekmeledi. Eğer onu reddederse ne yapacağını düşünemiyordu. Kaçırır mıydı? Tıpkı Yusuf'un Erva'ya yaptığı gibi, zorla nikâhına alır mıydı?

"Hayır!" diye mırıldandı Oğuz. O yaralı serçeyi bir şeye zorlamak, olan şansını da kaybetmekti. Ellerini saçlarına geçirdi ve gürültülü adımlarla orayı terk etti. Şimdi tek umudu, onun kalbinin yumuşaması ve kendisine bir şans vermesiydi.

KAKTÜSÜN

Aptallık ettiğini, sabırsızlık ettiğini biliyordu ama Günnur üstüne gidilmezse böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar içe dönük bir kızdı. Bu yüzden, her şeyi düşünen ve omuzlayan taraf Oğuz olmalıydı. Buraya onunla konuşmak ve kendini anlatmak için gelmişti. Ancak genç kıza duyduğu haklı öfke, buna izin vermemişti.

İsteme gününde, onunla baş-başa görüşmek isteyecek, ona her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatacaktı. Kararı ise, onun güzel ellerine bırakacaktı. Genç adam ömrünü o ellere bırakmayı nede çok istiyordu.

KAKTÜSÜN

***

Günnur'u inanamadığı bir telaşe kaplamıştı. O gün, iş başı yapmıştı ve akşama kadar geçen sürede gözleri kapıdaydı. Gelen her müşteriyle yüzü daha da düşüyordu. Oğuz'la mutlaka konuşmak istiyordu. Önce sormak, sonra tekrar sormak ve inanmak istiyordu...

İnanamıyordu. Onun ağzından dökülen kelimeler beyninde yankılanıyordu. Nasıl olurdu? Nasıl olur da, o hayat ve umut kokan adam, Günnur'a eş olurdu? Günnur kararmaz mıydı onun ışık saçan gülümsemesini? Günnur o güzelim gözlerine, keder tohumları ekmez miydi?

Çarçabuk çantasını topladı ve derin bir soluk aldı. Belli ki, Oğuz gelmemekte ve kararı ona bırakmakta kararlıydı.

Günnur, aptalca bir genç kız heyecanı yaşıyordu ve bu duyguyu yaşadığına inanamıyordu. O heyecanlanmaz, umutlanmaz, kalbi ruhunda kanat çırpmazdı. Ağaran havada ayakkabıları kaldırımları döverken, hızlı hızlı yürümesine anlam veremiyordu. Annesinin tembihlediği gibi güzel bir çay takımı almıştı, eve gidip en temiz ve en yeni elbisesini giyecekti.

Günnur, yanaklarının kızarışına, ellerinin titreyişine hayretler ediyordu. Onunla bir odada konuşacak, onun anne babasını görecek, onun karısı olma yolunda karar verecekti!

"Baba," diye çığırdı genç kız, karanlık ve sessiz sokağa doğru. Babasının ona ilk bisiklet öğrettiği sokağı, şimdi sevdiği adamın kollarına giden yol için aşındırıyordu. "Burada olsaydın," diye mırıldandı, görenlerin onu deli sanmasını umursamayarak. "Bana yol gösterirdin. Severdin sen o adamı baba. Bundan senin kızın olduğum kadar eminim. Ona okuduğu kitapları, aşındırdığı sokakları, aldığı ilmi sorardın. Ona en sevdiği şairin, en güzel dizesini sorardın. Ona namazını, niyazını sorardın. Ona geçmişini, geleceğini, bugünü sorardın. 'Kızımı gerçekten istiyor musun?' diye sorardın. Kararlılıkla. Benim gibi ürkekçe değil... Baba burada olsaydın eğer, titremeden uzatırdım o bardağı. Korkmadan "Evet," derdim, sevdiğim adama. Baba burada olsaydın eğer, kendime güvenirdim. En basitinden gülerdim. Şöyle kocaman. 'Benim dağ gibi babam var arkamda. O, ne derse, O, olur,' derdim. Sen karar verirdin babam. Bu cahil yürekli kızına bırakmadan... Beni benden iyi anlayarak..."

Genç kız kollarını açtı ve sessizce kucakladı babasını yürüdüğü yolda. Komşular onun kesinlikle delirdiğini düşünecekti. Ama en çok, onun yüzünde bir ifade gördüklerine şaşırıyor olmalıydılar.

"Baba," diye gülümsedi genç kız. Sonra bir kıkırtı kaçtı dudaklarından. "Âşık olduğum adam bana geliyor... Beni eşi olarak istiyor. Ne yapacağım ben? Onu başkasına gönderemeyecek kadar seviyorum artık. Ama onu kendimle yaralayamayacak kadar da çok seviyorum..."

Ellerini indirdi ve kafasını önüne eğerek, hızla yürüyen ayaklarını, elindeki çay takımını ve kaldırım taşlarını inceledi. "Kimi dinleyeceğimi bilmiyorum baba..." diye mahzun devam etti. "Kalbimi mi? Onu dinleyemem ki. Çünkü o, tam da şu an ona

evet demeni, gülümsemesini sonsuza kadar kendime saklamamı istiyor... Beynimi mi? Onu da dinleyemem. Çünkü o, tam da şimdi, arkama bile bakmadan kaçmamı istiyor..."

Yutkundu genç kız. "Allah'ım," dedi kalbine doğru. "Babam yok yanımda, yalnızca sen varsın. O seninle. Yol göstericim, beni benden iyi duyan Sensin. Yol göster..."

Günnur bu dualarını içinde defalarca tekrarlarken eve girdi ve gördüğü manzarayla dizlerinin üstüne çöküp, sevinçle şükretmek istedi. Erva... O güzel arkadaşı merhamet ve hasret dolu gözlerle ona kollarını açmış, kucaklamaya hazır bir anne gibiydi. Günnur onu hiç kucaklamadığı gibi kucakladı. Hatta ondan uzun olmanın verdiği avantajla havalandırdı ve etrafında bir tur döndürdü. Erva çığlık atsa da, gülüşünü kendine saklamadı.

Günnur, Erva'yı bırakınca, kız sersemlemiş bir şekilde sabit kalmaya çalıştı. Gözlerinde hayret imgeleri vardı. "Beni böyle özleyeceğini bilseydim, daha önce giderdim."

"Saf kız." diye çıkıştı Günnur ağlamaklı ifadesiyle. Erva bu hakarete kaşlarını kaldırsa da, kırgınlık izleri göstermeden gülümsedi. Günnur onu tekrar sarmaladı. Erva onun bu aşırı samimiyetine şaşırmış olmalıydı. Çünkü buz gibi Günnur, hiçbir zaman ilk sarılan olmazdı. "Seni bana Allah gönderdi." diye fısıldadı eşarbına doğru. Erva da onu kucakladı. "Allah, dostları genellikle birbirine bu günler için gönderir kuzum." diye mırıldandı. "Her şeyi yeni duydum. Vefasız dostun mutluluğunu yaşarken, senin yüreğinin yangınlarını görememiş... Affet kuzum..."

Günnur onu umursamadan, kafasını iki yana salladı. Kız kardeşinin titrek silueti gözüne ilişince mutluluğu aniden durulduu. Ona, odanın bir ucundan bakan kız kardeşi, Erva'nın yanında kırk elin yabancısından farksızdı. Günnur yüzüne, yine o katı ifadesini yerleştirmek zorunda kaldı. Ona gerçekten güvenene kadar bu devam etmek zorundaydı.

KİTAPUSUN

Erva onu çekiştirene kadar, kendi içinde mücadelelere devam etti. Erva ise onu odasına çekiştirdi ve adeta kolunu savurarak bıraktı. Onun bu heyecanı, Günnur'u da etkilemişti. Erva kendi doğum günü için hazırladığı koyu, siyaha yakın mavi elbiseyi kaldırdı ve itiraz istemeyen bir tonla, "Bugün bunu giyiyorsun," dedi.

Günnur eğildi, büküldü ancak Erva kaşlarını kaldırıp, bir daha da indirmedi. Ve Günnur huzursuzlukla kendini onun ellerine emanet etti.

Erva kıyafetleri giydirirken yerinde duramıyordu. "Kekler, kurabiyeler," diye bahanelerini sıraladı Günnur. Erva bir asker selamı vererek, "Hepsini geldiğim saat hallettim," dedi. Günnur minnetle baktı kız kardeşine. Kız kardeş... Asıl kardeşlik tam da buydu. İhtiyaç duyduğu...

Eşarbını yaptığı süre boyunca Günnur bahaneler üretmeye devam etti. "Ortalığı iyi toplamadım," diyordu. "Bardakları hazırlamadım. İkramlıkları dizmedim. Annemin üstünü giydirmedim."

Erva ona, tahammül edemiyormuş gibi kısa ve net cevaplar veriyordu. Hepsini kız kardeşine yaptırdığını söyleyince Günnur çok şaşırmıştı. Affedemediği Selnur, gerçekten kendini düzeltmeye çalışıyor olmalıydı.

Tüm giyim kuşam işleri bittiğinde, Günnur sararmış aynasından kendine baktı. Ve bakakaldı... Erva yine, sade ve harika bir iş çıkarmıştı. Günnur'un genelde giydiği koyu renkten ve bol bir elbise yapmıştı. Elbisenin mavisinin bir ton açığı bir şalı, öyle güzel şekillendirmişti ki, şal adeta Günnur'un kafasından omuzlarına şelale gibi dökülüyordu. İnce ama şık ayrıntılarına, bir de boynuna astığı minik kolye ortaklık etti. Kolye bir kuş deseniydi. Minik, çelimsiz bir serçe...

Günnur anlamlandıramayarak Erva'ya baktı. Erva ise omuz silkti. "Geçen ay bir müşteri istemişti. Ama sana kısmetmiş..."

Günnur ona sarılmak için, kollarını yeniden uzatacakken, Erva itiraz nidası koparıdı. "Ohoo! Eskiden sarılmak için yalvarırdık sana Gün'üm. Şimdi, o kadar uğraştığım, şu eşarbı bozmak için mıç mıç sarılıyorsun ama ya!"

Günnur tebessümüne engel olamadığı sırada kapı çaldı. "Geldiler," diye kısık sesle şakıdı Erva. Günnur ise olduğu yere yığılmamak için dolaba tutundu.

"Biz kahveleri hazırlayalım, onlar annen ve annemle sohbet edene kadar yanlarına gitmeyeceğiz," diye direktif verdi. Adetlerin nasıl olduğunu bilmeyen Günnur, minnetle soludu. Erva'nın annesi Hatice Teyze, bugün annesinin yanında olduğu için şükretti.

Erva, mutfakta kahveleri hazırlarken, Günnur'un titrek ellerine karışmamak için zor duruyor gibiydi. Ya da soracağı soruyu sormamak için... En sonunda dayanamadı ve sordu. "Ne diyeceksin?"

Günnur bilinmezlikle omuz silkti. "Oğuz sorduğunda buna karar vereceğim," dedi. Ece daha fazla dayanamamış gibi mutfağa daldı ve Günnur'un kahve yaptığını umursamadan onu arkadan kucakladı.

"Yengem," diye bir nida kopardı. Günnur bu sözcükle yüreğinin şaha kalktığını hissetti ve kıpkırmızı kesildi. Erva, "Sus! Deli kız," diye onu uyardı. Günnur ise, utançtan kafasını bile kaldıramadan, bardakları dolduruyordu.

Kahveler hazır olduğunda kızlar önde, Günnur arkada onları takip etti. Günnur, hiç olmadığı kadar titriyordu, tepsinin yere düşmemesi bir mucizeydi. Ümmü Gülsüm Teyzesine ve Nevzat Amcasına "Hoş geldiniz" dedi ve kahve servisine başladı. Hatice Teyze'nin gülümsemesi çok içten ve güven vericiydi. Günnur tam gülecekken, tekli koltukta, onu gördü. Kızların, Oğuz için ayırdığı fincanı ona uzattı. Bilhassa tuz koymamalarını, bu durumda uygun olmayacağını söylemişti kızlara. Ancak, ısrarla o

KAKTÜSÜN

fincanın Oğuz'a ait olduğunu söylediklerine göre, bu işin içinde bir iş vardı.

Oğuz'a fincanını uzatırken, bu sefer tepsi gerçekten titredi. Oğuz büyüklerinin yanında olduğunu unutmayarak, edeple onun yüzüne bakmasa da, Günnur onun da ellerinin titrediğini seçebiliyordu. Yutkundu ve yüzünde ki ifadeye bakmadan uzaklaştı. Elindeki tepsiyi kavradı ve bekledi.

Büyükler daha önce konuşmuş ve bir karara varmış olmalılardı. Çünkü Günnur'u çekiştiren Erva ve Oğuz'a kaş göz yapan Ümmü Gülsüm Teyze bir işler peşindeydi. Ve tahmin edilen oldu, baş başa konuşabilmeleri için, bir odaya Oğuz'la beraber kapatıldı!

Titreyerek birbirlerine bakakaldılar. Günnur'un beti benzi attı ve utançla ayaklarını kastı. Büyükler orada ve herkes onların konuştuğunu bilirken, nasıl onunla bir odada, bir başına kalabilirdi? Bu utanç vericiydi...

Komodinin üzerindeki resmini eline alan genç adam, Günnur'un yüzünü daha da kızarttı. Bu resim çocukluğundan kalmaydı. Babası, annesi ve kendisi... Henüz kız kardeşinin olmadığı yaşlardaydı. Saçları bal değil, altın rengiydi. Yanakları dolgun ve gözleri mutlulukla parlıyordu. Oğuz boğazını temizledi,

"Demek ki mutluyken böyle görünüyorsun," diye mırıldandı. Günnur utançla iyice büzüldü ve odasında bulunan küçük sedire oturdu. Oğuz iç çekti, "Seni böyle güldürmek isterdim," diye mırıldandı. Günnur acıyla gülümsedi. O da, onun gibi gülümsemek isterdi.

Oğuz aralarında bir insan boyu mesafe bırakarak, sedirin diğer ucuna oturdu ve ellerini birbirine bağladı. Günnur parmak uçlarını birbirine geçirmiş, kafasını neredeyse dizine değecek kadar eğmişti.

"Ben temiz bir adam değilim Günnur" diye direk konuya girdi Oğuz. Günnur kafasını hafifçe kaldırdı. "Bu dünyada kim tam olarak temiz ki?" diye mırıldanmadan edemedi.

"Hayır," dedi Oğuz. "Dinle, sen kendini ne kadar bana layık göremesen de, asıl sana layık olmayan benim." Günnur itiraz edecekti ki, Oğuz sözüne devam etti. "Bundan dört yıl önce bir halt yedim. Hiçbir bahanem, hiçbir açıklamam yok. Mükemmel bir aileye ve öğrenim gücüne sahiptim. Ama ben, inatçı kafamın dikine gittim. Arkadaşlarımla iddialaştığım, onlara kendimi ispatlamaya çalıştığım dönemlerdi. Diyorum ya, halt yedim diye. İşte tam da, bu yolda ilerliyordum. Benim tuttuğum ellerin haddi hesabı yok Günnur. Hatta gösteriş yapmak için, koluma takıp kalabalık ortamlara gittiğim kızlarında. O zıkkımı, içmişliğim bile var o yaşlarda. Diyorum ya, bahanem yok diye. Annemin yalvarışları, babamın beni reddedişleri, kız kardeşimin peşim sıra koşması umurumda değildi. Delikanlıydım sözde. Yaşayacaktım hayatı dibine kadar. Sonra anladım ki, dibine kadar yaşanmaz bu hayat. Dibine kadar çeker çünkü seni..."

Oğuz derin bir soluk aldı. "Bir dolu kızın elini tuttum, bir dolu kıza sarıldım ve," kendinden iğrenir gibi kafasını iki yana salladı. "Öptüm de bir dolu günahkâr dudağı. Ama ötesine geçmiyordum işte. Arkadaşlarıma göre çapkındım işte. Sonra, sadece bu kadarıyla kaldığımı duyurdu o kızlar. Bahanem yok, pisliğin önde gideniydim ben ve umursadım o sözleri. Bir kızla beraber oldum..."

Günnur ifadesizce ona bakmaya devam etti. Ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu. O kızları ölesiye kıskandığını, ona değen her elden nefret ettiğini söyleyecekken, bir de başka bir kadına sahip olduğunu öğrenmişti. Aslında Oğuz'u ilk gördüğünde, onun tam da böyle hatta daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Ama onu tanıdıkça, içinde sakladığı gerçek kişiliği keşfetmiş ve ona bu tür şeyleri yakıştıramamıştı.

"Sonra?" diye sordu genç kız buz gibi bir sesle. Oğuz irkilerek kafasını daha da önüne eğdi. "Sonrası yok. Sonra pişmanlık

var. Sonra bataklığa batmış gibi hisseden bir ruh var. Sonra ayrılamayan ve kendini bile kabullenemeyen bir adam var. Gülüşlerim ve çapkınlık hikâyelerim devam etti Günnur. Ama öylesine hassas bir çizgiyle, kendimi o hayata inandırmaya çalışıyordum ki, yanılmadığımı ve oraya ait olduğumu düşünsünler diye... Sonra... Sonra işte, sen çıktın. Onlar değil, ben yanıldım. Yanılgımı ve yenilgimi kabullendirdin. Şimdi tüm hatalarımla seninim. Kirli gördüğün temiz hayatını, benim temiz gördüğüm kirli hayatıma eş olarak kabul ediyor musun? Benim pişmanlığıma inanıyor musun?"

Günnur derin bir iç çekti. "Çok aptalca bir şey soracağım, ama sakın gülme," dedi. Oğuz daha şimdiden gülümseye başlayarak cevap verdi. Günnur teslim olarak omuzlarını düşürdü, "Onca yıl sonra, neden ben? Neden evlilik istemediğin halde, benimle evlenmeye karar verdin?"

Oğuz çok doğal bir şey söylüyormuş gibi omuz silkti ve "Çünkü sana âşık oldum," dedi.

Günnur elini kalbine götürdü ve ona kocaman, şaşkın gözlerle baktı. "Öyle pat diye söylenecek laf mı?" diye azarladı.

Oğuz derinden gelen bir kahkaha attı. "Benimle evlenirsen, patavatsız çeneme alışmak zorundasın," dedi. Günnur onunla evli olduğu düşüncesiyle bile, olduğu yere yığıla bilirdi.

"Tebessümlerini soldursam bile benimle evlenmeye kararlı mısın?" dedi inanamadığı kadar aciz bir ses tonuyla. Oğuz ona bakmaya ve gülmeye devam etti.

"Sen benim tebessümlerimi soldurmaz, onları gül bahçesine çevirirsin," dedi.

"Peki ya, sürekli ağlarsam, bıkmaz mısın?"

"Yıllar sonra ilk kez benim yanımda ağladığın gibi, ölene kadar sadece benim yanımda ağlarsan..."

KAKTÜSÜN

"Utangaçlığım ve çekimserliğim ne olacak? Senin ailen ve sen öylesine tatlı ve hayat dolusunuz ki..."

"Azizem," diye mırıldandı Oğuz, ona yaklaşmamak için çaba gösterdiğini belirtircesine elleri ile oturduğu yere tutunurken. "Sen de, benim ailem olacaksın. Huyunu değiştirmek, seni kalabalığa karıştırmak gibi bir amacım yok. Ben bu Günnur'a, sessiz ve sadece bana konuşan Günnur'a vuruldum. Ömrünün sonuna kadar, yalnızca benimle konuşsan bile sorun etmem. Ama sen de çok iyi biliyorsun ki, benim ailem sana hayranlık duyuyor. Onlar da, benim kadar heyecanlı ve istekliler."

Oğuz'un açıklamaları Günnur'u can evinden vurdu. Ama ısrarla devam etti; "Arkamdan söylenenler, geçmişim ..."

Oğuz sinirle soludu ve elleriyle saçlarını çekiştirdi. Günnur olduğu yere sindi. Oğuz sinirlenince ondan ürkmeden edemiyordu. "Yahu kadın!" diye sesine engele olmaya çalışır gibi kısık bir itiraz etti Oğuz. "Ne geçmişin varmış senin be. Ben o geçmişi bir güzel patakladım, paketledim, nezarete kapattım. Şimdi bir daha geçmişten, o şerefsizden söz açarsan..."

Günnur olduğu yere sindi ve sessiz kaldı. Oğuz memnuniyetle iç çekti. "Seni ancak, korkutarak ikna edebiliyorum. Bazen gerçekten sabrımla oynuyorsun."

"Hep böyle olacak," dedi Günnur. "Ben hep sorgulayarak yaşayacağım, hak etmediğimi düşünerek. Sen hep öfkene hâkim olmaya çalışacaksın. Halen benimle evlenmek istiyor musun?"

Oğuz bu sefer ayaklandı ve neredeyse onun üstüne doğru yürüdü. Günnur oturduğu yerde sindi.

"İstiyorum!" dedi bağırmasına engel olamayarak. "Sen beni istemesen de, vazgeçirmek için binlerce bulsan da, ben seni kadınım olarak istiyorum."

Günnur titrekçe fısıldadı. "Ben de," dedi ve Oğuz şaşkınlıkla gözlerine bakakaldı. "Bende senin kadının olmak istiyorum."

KAKTÜSÜN

KAKTÜSLÜN

BÖLÜM 11

"Veda... Merhaba!"

Ne demişti o? Kadını mı olmak istiyordu genç adamın? Oğuz olduğu yerde, dizleri titreyerek kalakaldı. Gözlerini yere eğmiş, tüm utangaçlığıyla söylemişti.

Nasıl da güzel demişti? Bir daha der miydi?

"Ne?" diye sordu genç adam bir daha tekrarlamasını umarak. Genç kız ellerini birbirine bağlamış, adeta dertop olmuştu. Daha da büzüldü. Oğuz'un duyduğunu biliyordu ve sözlerine başka bir yerden devam etti. Oğuz hayal kırıklığıyla iç çekti. Bir kere daha söylese, ne olurdu?

"Annen ve baban ne düşünüyor?" diye sordu utangaçlıkla. Oğuz şimdi sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Bu yüz yalnızca acı yüklüydü ilk gördüğünde, şimdi öfkesine ve utangaçlığına şahit olmuştu genç adam. Bir parça da, tebessüm görmüştü bir ara. Onu besleyecek, kocaman bir kahkahaya çevirecekti. "Her şeyin bir sırası var," diye düşündü.

"Annemi biliyorsun..." dedi tatlı bir tonla. Günnur'un yanakları, ölünesi bir pembeden renkler çalmış, rengine renk, Oğuz'un

ömrüne ise ömür katmıştı. "Babamsa şen kahkahalar atmaz pek sık. Ama bugün epey işittim," dedi.

Günnur, utançla titreterek kaldırdı gür ve bal rengi kirpiklerini. Utanarak değdi genç adamın gözlerine... Yeniden, bir kuşun kanat çırpışı gibi yönünü değiştirdi. Pencere pervazına bakıyordu şimdi. Genç adam, uçup gitmesinden korktu, dalıp derinlere onu terk etmesinden. Yüzündeki ürkek ifade, bir anda uçtu ve bir kelebek konu dudak kıvrımlarına.

Oğuz, gözlerini ondan ayıramadığını anlayınca, boğazını temizledi, engel olamadığı tatlı tebessümüyle. Şimdi tek amacı, bu gülümsemeyi genç kızın dudak kıvrımlarına yakıştırmaktı. Gülümsemek en çok ona yakışırdı.

"E, ne diyorsun? Benden sağlam koca olur mu sence?" Alaylı sesi çok şükür ki, Günnur'u bu ana geri döndürmüştü. Oğuz ömrünün sonuna kadar bunu tekrarlayacaktı. O her karanlığa daldığında, onu tutup yamacına çekecekti. Şimdilik dokunmadan ama kadını olduğu, an onu sıkı sıkı saracak ve sıcaklığına gömerek uzaklaştıracaktı, geçmiş denen illetten.

Günnur'u, şimdiki Günnur yapan, elbette geçmişiydi. Ama Oğuz, o haline de âşık olmuştu bu kızın. Anlattığı Günnur'un ufacık bir kısmına, o heyecan ve hayat yüklü kıza...

Onu eskiye döndürmek mümkün olacak mıydı? İçindeki saklı çocuğu ortaya çıkarmak...

Günnur ellerini incelerken, konuşmaya çekiniyor gibiydi. Sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Cuma namazlarına gidiyor musun?"

"Arada sırada," dedi Oğuz utançla. Günnur kafasını iki yana salladı.

"Bugünden sonra, her hafta Cuma'ya gideceksin." Bir dakika, diye düşündü genç adam. Günnur ona emrivaki yapıyordu. Oğuz kahkaha atmak, kızı sıkı sıkı sarmak istedi. Ama sadece

KAKTÜS

dudaklarını birbirine mühürleyip, kafasını onaylayarak salladı. Günnur memnuniyetle iç çekti. "Namazına ve Allah'la arandaki bağa ben karışamam. Sana yol göstermeye çalışırım. Ama sen de biraz gayret göstermelisin."

"Sen nasıl arzu edersen, azizem," derken buldu kendini. Günnur onun yumuşak sesiyle irkilse de ona bakmadı. Oğuz, *onun da vakti gelecek*, diye düşündü. Onu zorlamayacaktı ve düğüne kadar sabredecekti. Sonra gözlerini tek saniye kaçırmasına izin vermeyecekti. Mühürleyecekti karalarını "mercan mavilere" ...

"Ayrıca," kararsızlıkla kıpırdandı. Oğuz ciddi bir konunun açılacağını düşünerek, genç kızın karşısına, yatağının hemen kenarına oturdu. Yatağı sertti, yastığı da sert miydi? Oğuz da sert yastıkta yatmayı severdi. Suratına yerleşmeye çalışan tebessüme zorla engel oldu. Aynı yastığa baş koyacaklarına göre, ikisinin de sert yatak ve yastık sevmesi ne güzel bir benzerlikti.

Günnur nefesini üfleyerek bir çırpıda konuştu. Halen, az önceki cesaretinden utanarak... "Annem benim sorumluluğum altında. Seninle evlenmemi gerçekten istiyorsan..."

"Günnur," diye uyardı genç adam onu. Günnur hemen ellerini kaldırdı ve onu sakinleştirmek için gözlerine baktı. "Tamam, tamam kızma," dedi tedirginlikle. "Kız kardeşimin durumunu biliyorsun. Sorumluluklarım ve düzene sokmam gereken bir dolu problem var. Dün sen gelmeden önce, bir karar aldım. Evi satmaya ve kız kardeşimi yatılı okula göndermeye karar verdim. Onun hayatını düzene sokmam gerek Oğuz. Beni anlıyorsun değil mi?"

Oğuz huzursuzca kaşlarını çattı. Bu konuşmanın sonu, pek hayra gitmese de, devam etmesi için başıyla onayladı. "Bu yüzden evi satar satmaz kiraya çıkacağım, hem çalışıp, hem sınavlara hazırlanacağım. Ufak bir birikimim var. Bunu da annemin bakımı için harcayacağım..."

Oğuz bu lafın üstüne ayağa fırladı ve genç kızın üstüne yürüdü. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye kükredi. Günnur yerinden

sıçrayarak ayaklandı ve pencere pervazına sıkıştı. Oğuz'un gözü kararmıştı. "Sen ya aklını kaçırdın, ya da benim aklımı kaçırmamı istiyorsun!"

"Be-Ben..." dedi Günnur dudakları titreyerek. Oğuz sakinleşmeye çabşarak saçlarını avuçladı.

"Uhm," diye söylendi kendi kendine, "Cidden sabrımı sınıyor," diye devam etti.

Günnur ona ağlamaklı bir ifadeyle bakıyordu. Oğuz bu ifadeden nefret ediyordu. Daha demin dik başlı olan bu minik kadın, şimdi tedirginlikle titriyordu. Tüm duygularının gelişiminden memnundu Oğuz, ama onun korkmasını istemiyordu. Sakinleşmeye çabşarak yutkundu ve kapıyı açıp salona seslendi, "Ece, bir bakar mısın kardeşim?"

Sesi odadakileri korkutmamak adına yumuşak çıkmıştı. Odadaki kahkahalar bir anda kesildi, herkes pür dikkat Ece'nin gidişini izliyor olmalıydı. Ece göründüğünde Oğuz onun kolunu çekerek odaya girdirdi.

"Bana yardım et, yoksa bu arkadaşın elimde kalacak," dedi öfkeyle. Ece'nin gözlerinde ciddi bir öfke patlaması yaşandı ve hemen Günnur'un önüne siper aldı. "Hop! Hop! Ağabeyim olabilirsin ama arkadaşımın..."

Oğuz sabırsızca onun lafını kesti. "Arkadaşın evi satıp, kiraya çıkmaya karar vermiş."

Ece'nin gözleri kocaman büyüdü. "Arkadaşım, aklını kaçırmış!"

Erva kapıyı tıklattı, "Neler oluyor?" diye fısıldadı kapı ağzından. Ece, "Gel, Erva'm," diye seslendi Günnur'a büyük gözlerle bakarken. Aynı açıklamayı Erva'ya da yapan Oğuz'un sinirden elleri, ayakları titriyordu. Onun Günnur'u, başka bir evde kirada oturacak, dişini tırnağına takarak çalışacak, Oğuz da kılını kıpırdatmayacaktı. Olacak iş miydi? Hah, çok fena yanılıyordu.

KARTUGIN

"Kuzum," diye titrekçe sokuldu Erva. "Neden bizim haberimiz yok?"

"Yeni karar verdim," diye kendini kayırdı genç kız, Oğuz'a hain olduğunu ima eden bir bakış atarken. "Ayrıca ben kimseye yük..."

"Bak, sen ya!" diye kükredi Oğuz. "Erva şu kıza söyle, ya adam akıllı oturur evinde, ya da ben oturtmasını bilirim."

"Bak sen şuna?" diye takılan bu sefer Ece'ydi. "Ağabeyim, her zamanki klasından şaşmayarak kendini buldu. Bende, 'ağabeyim' nerede kaldı diye, merak ediyordum? Ya sen nasıl bir mağara adamısın acaba? Şunu tatlı dille anlatamaz mısın?"

"Ece!" diye uyardı Oğuz sesine hâkim olmaya çalışarak. "Benim tarafımda mısın, onun tarafında mı?" Ece, Günnur'a özür dolu bir bakış attı. "Bu sefer ağabeyim haklı," dedi. Günnur yine kırgın bakışlarla genç adama baktı. "Kardeşimin ve annemin sorumluluğunu almak zorunda değil. Gerçekten. Eşim olarak gereken sevgiyi göstermesi yeterli, ama annemin ve kız kardeşimin sorumluluğu bana ait."

Oğuz bu sefer, cidden öfke krizi geçireceğini düşünerek, saçlarını avuçladı.

"Günnur," dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Bu evi satmıyorsun, çok istersen kiraya veririz. Annen bizimle kalıyor ve kız kardeşinin okul masrafları bana ait." Genç kız ağzını açıp itiraz edecekken, Oğuz aklına gelen fikirle kahkaha atmak istedi. "Bunu sana vereceğim mehir olarak kabul edersin."

"Ama biz henüz evlenmedik," diye itiraz etti Günnur. "Ayrıca mehir için bunlar çok fazla. Ben sana yeterince yük..."

"Ah!", Oğuz cidden kükremişti. "Yenge sana bırakıyorum," dedi Erva'ya tedbirli bir bakış atarak. "Ece, sen de annemlere ne söyleyeceğini biliyorsun."

Arkasını döndü, odayı terk etmeyi hiç istemiyordu ama onu yalnızca Erva'nın ikna edebileceğini biliyordu. Aslında, ona dokunmadan daha fazla duramayacağını bildiği için, kaçıyordu.

Genç kızın evlenmeden önce nikâh istemeyeceğini düşündüğü için sabretmek zorundaydı. Annesine de bunu bildirmeliydi. Günnur emin olmadan ve rahat olmadan asla nikâh gerçekleşmeyecekti. Oğuz onun yarasını deşmeyecekti.

Odadan ayrılırken tek temennisi, Günnur'un onun hislerini gerçekten anlamasıydı. O bir erkekti. Erkekler kadınlarına bakmakla yükümlüydü. Babasının her zaman dediği gibi, "Kadınlar, Allah'ın emanetiydi." Onu koruyup kollamak, ona bakmak, onu giydirmek, onun tüm dertlerini yüklenmek Oğuz'un hakkı değil miydi?

Evi satacakmış, hah! Bir de "Sana yeterince yük oluyorum" demez mi? Oğuz cidden odaya girip, günahını sevabını umursamadan onun o inatla kıvrılan çenesini öpecekti. Kafasını iki yana salladı ve mutfağa girdi. Odaya giremezdi! Oğuz utanıyor ve çekiniyordu. Hayatında hiç böyle duygular tatmamıştı. Bu kadar gerçek ve bu kadar sahici...

Ne yani? Şimdi Günnur onun yüzüğünü takacak, onun kadını mı olacaktı? Oğuz kısık bir çığlık attı ve elini arkasındaki mermere vurdu. Bu sevinç nidası, bardak kırılma sesiyle kesildi, kendi kendine kızarak, etrafını kolaçan edip, bardağı temizlemeye kalktı.

"Hey Allah'ım," diye söylendi. Camlar un ufak olmuştu ve bu gürültüyle birazdan mutfağa damlarlardı. Bardağı beceriksizce ve hızlı hızlı toplamaya başladı. Parçalar bir araya geldiğinde hepsini çöp kovasına döktü, ayağa kalktığında ise bir hayret nidası daha işitti. Bu seferki, o güzel ses tonuna aitti. Günnur, Erva'nın arkasındaydı, Erva onu görünce, "Ben bir Ece'ye bakayım, o konuşmayı beceremez şimdi," diye mırıldanarak orayı terk etmişti.

Oğuz'un gözleri, bembeyaz kesilen yüze sabitlenmişti. Mavi gözler gözlerine değil, ellerine bakıyordu. Oğuz soru sorarcasına

kafasını eğdi ve ellerindeki kanı yeni fark etti. Bardağı toplarken ufak bir sıyrık oluşmuş olmalıydı. "Önemli bir şey değil," dedi elini çeşmeye tutup kanını temizlerken. Mutfağın beyaz fayanslarını kirletmek istemedi. "Beceriksizliğimden dolayı bardağınızı kırdım."

Bir anda sesi kesildi. Yanında bir hareketlilik hissettiğinde, bal kokusu çoktan ortalığa yayılmıştı. Şimdi tüm duyuları, çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Bana dön," dedi, genç kızın kararlı sesi. Oğuz hemen itaat etti ve daha genç kıza bakamadan kolu bileğinden kavrandı. Sıcak elleri gömleğinin kollarından bile tenini yaktı. Genç kız onu çekiştirdi ve bir sandalyeye oturttu. Hareketleri çok tedirgindi, sanki genç adamın eli çizilmemiş de, kolu kopmuş gibi davranıyordu.

Eline bir kâğıt havlu bastırdı ve "Bunu sabit tut," dedi. Ardından genç adamı huzursuzca bırakarak ortadan kayboldu. Genç adam onun varlığını arayarak, kapıya bakınıp durdu. Birkaç dakikalık huzursuz bekleyişin ardından, genç kız elinde beyaz bir çantayla çıkageldi. Profesyonelce oturdu ve onun elini kavradı. Buraya kadar her şey ciddi ve çizgisinde devam etmişti. Günnur kendinden emindi.

Fakat bir anda, bir şeyler değişti. Oğuz'un elleri yanmaya, genç kızın minik elleri terlemeye başladı. Ona o kadar yakındı ki, kafasını uzatsa saçlarını koklayabilirdi. Parmaklarına ürkekçe dolanan parmaklara bakmadan edemedi Oğuz. Kendi koca ve uzun parmaklarının yanında, sevimli, ince ama uzun parmaklar...

Genç kızın bembeyaz teninin, kendi teni yanındaki görüntüsüne gözlerini dikti. Nasıl da farklı, nasıl da aynılardı. Nasıl da güzel bir karışımdı. Oğuz istemsizce o parmakları kavradı. Ona zorla para uzattığı zaman dışında, ellerini böylesi sıkı kavramamıştı. O zaman öfkeyle titreyen eller, bu defa tedirginlikle titriyordu. Genç kız sanki çok ciddi bir işe yoğunlaşmış gibi ufacık

yarasını temizliyor, onu küçük bir yara bandıyla sarmaya çalışıyordu. Oğuz, daha derin kesmediği için, pişmanlık duyacaktı neredeyse. Bu çok aklıselim bir düşünce olmasa da, genç adam onun ellerini bir süre daha ellerinde hissetmek istiyordu.

Yalandan acıyla inledi. Yara bandını sararken, parmağını hareketlendirdi. Bant hemen kaydı ve parmağından yine oluk oluk kan akmaya başladı. Günnur sıkıntıyla ofladı, sabırla o bandı yeniden sarmaya başladı. Oğuz, yine onun parmaklarını sarmaya çalıştı. Yumuşacık parmaklarının kendi elinde dolanışı yüreğinde yankılandı. Bir bandı daha israf edince, Günnur artık tahammülü tükenmiş gibi, kızgın bakışlarını Oğuz'a yöneltti. "Eğer bir bant daha israf olursa, kan kaybından ölsen de yaranla ilgilenmem."

Oğuz kısık bir kahkaha attı ve onun ne dediğini umursamadan parmaklarını bir kanca gibi parmaklarına geçirdi. Sandalyesinden öne doğru eğildi ve yüzlerini birbirine hizaladı.

"Kan kaybından ölmem. Merak etme, ufacık bir yara..." Sesindeki memnuniyeti gizleyemedi. Genç kız onunla, bir kadının kocasıyla ilgilendiği gibi ilgileniyordu. Günnur sahte bir sinirle dişlerini sıktı ama ellerini çekmedi ve tedavisine devam etti. Oğuz başka bir kadının, bu kadar haylazlığa tahammül edemeyeceğini düşündü. Ama onun Günnur'u, hiçbir kadının olmadığı kadar sabırlıydı. Oğuz'la ömür geçirmek de sabır isterdi.

"Rica ediyorum bu sefer uslu dur," Yüzü mü kızarmıştı? Neden? Oğuz ona bu kadar yakın oturduğu ve ellerinin sıcaklığını hissettiği için mi?

Oğuz teslimiyetle, omuzlarını düşürdü ve ellerini kıpırdatmadı. Ona eziyet etmek istemiyordu. Ama ellerini kıpırdatmamak kendine eziyet gibiydi. Genç kız pür dikkat eğilmiş eliyle ilgileniyordu. Saçlarının kokusunu örtüsünün üstünden bile duyumsuyordu. Oğuz, bu kokuyu daha derin koklamak istedi. Kendine engel olamıyordu. Otururken, genç kızdan neredeyse bir kafa boyu uzundu. Başını eğmesi yeterdi. Ve Oğuz öyle yaptı...

Kafasını eğdi ve burnunu genç kızın kafasına dayadı. O itiraz etmeden, derince kokladı. Ah! Arılar bile bu kokuya imrenirdi. Çiçekten dolma, baldan daha derin bir kokuydu. Oğuz düğünü ne kadar erkene alabileceğini düşünmeye başlamıştı. O saçları görmek zorundaydı!

Genç kız ona kızmadı, ya da bağırmadı. Kafası önündeydi, elleriyle uğraşmayı bırakmıştı. Yarayı sarmış olmalıydı. Ama kafasını neden kaldırmıyordu? Utanıyor muydu? Korkuyor muydu?

Oğuz kafayı yemek üzereydi. Titrediğini ve sık nefesler aldığını hissediyordu. Şimdi kokusu daha derindi, kendine engel olamadı ve başının üstüne bir bûse kondurdu. Derken; kapıdan bir öksürük sesi duyuldu, Günnur kafasını aniden kaldırdı ve Oğuz'un çenesi yerinden oynadı.

Acıyla inleyerek çenesini tuttu, "Senin burada ne işin var!" diye sızlandı Ali'ye. Ali sırıtarak, "Seni baş göz edeceklermişiz, Ümmü Gülsüm teyzem çağırdı," dedi. Oğuz çenesi ellerinde, Ali'ye hayretle baktı. Günnur ise tedirginçe onun çenesini inceliyordu.

"Çok fena vurdum... Çok acıyor mu?" diye fısıldadı.

Oğuz Ali'ye, "Görüyor musun, benim nişanlım bu," der gibi baktı. Adeta oyuncağına imrendiren bir çocuk gibi sırıttı. "Yok sevgilim, fazla acımadı." dedi.

Günnur'un rengi, adeta bordoya çaldı, Ali hayretle öksürük krizine girdi. Ali kapı ağzında dikiliyordu ki, onu çekilmesi için dirseğiyle iteleyen Ece'ye ters ters baktı. "Sulak yerde yetişmiş, kapılara sığmıyor," diye mırıldanan kardeşinin sesiyle Günnur bir nebze rahatlamış gibiydi. Oğuz kahkahasına engel olamadı," Sevgilim" demişti ya! Ne de güzel yakışmıştı.

Tüm güzel hitaplar, bu kız için var olmuştu genç adamın lügatinde. Tüm iltifatlar ve tatlı sözler bu kadın için yazılmıştı.

KAKTÜSÜN

Yıllardır okuduğu kitaplarda gördüğü ve altını çizdiği her derin söz, yıllar sonra bu kıza söylenmek içindi. Tüm kitap karakterlerinin idamını vermişti Oğuz. Tüm kadınların intihar sebepsizini istediği gibi... Hüzünlü "mercan mavileri" hayatına dâhil olduğundan beri, genç adam kendi kabul dilekçesini imzalamış, sonsuza kadar bu kızın meftun olmuştu.

Eskiden dalga geçtiği, Mecnun'dan özür diliyordu. Çünkü Oğuz değil çöllere düşmek, buzlu sulara bile atlardı onun bir gülüşü için. Sonra Ferhat'a da çok ayıp etmişti. Adam haklıydı. Oğuz olsa, o dağı deler, Günnur'a en yakın yolu kazardı.

"Ağabey," diye onun Günnur'a diktiği muhtaç bakışları engelledi Ece. "Sizi bekliyoruz. Yüzükler takılacak."

Günnur'un titrek kirpikleri yine tedirginlikle açıldı ve Oğuz'u buldu. Korkuyor muydu? Oğuz, "Sadece yüzüklerimiz takılacak," diye fısıldadı onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sen istemediğin sürece nikâh olmayacak."

Günnur nefesini tuttu. Rahatlamış mıydı? Oğuz hayal kırıklığıyla dudaklarını büzmemek için savaş verdi. Onunla hemen şimdi, şu dakika evlenmek için nelerini vermezdi. Ona dokunmak istiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Korkmadan, günahsız, gözlerine bakmak istiyordu. Ama onu korkutmak asla istemiyordu...

***

Günnur heyecanla odada dikilirken, yanı başındaki büyük gölgeye bakamıyordu. Utanıyordu. Herkesin gözleri onlardaydı, Günnur bu kadar ilgiye alışkın değildi. Sürekli sırtını okşayan merhametli bir el ve ona gülerek bakan insanlarla dolmuştu hayatı. O böyle bir hayatın açlığını çektiğini bile bilmiyordu. Ama şimdi, şu anda bu adam, hayatının merkezine oturmuş, onun tüm kurallarını yıkmış, hissetmesi için tüm duyularını zorlamıştı. Günnur buna memnundu, nasıl olmasındı...

Mutfakta başında hissettiği sıcak dudaklar, halen nefesini kesmesine sebep oluyordu. Normalde öyle bir durumda kaçardı Günnur. Korkar ve ondan uzaklaşırdı. Ama Oğuz'a sokulmak istemişti. Tam karşısındaki geniş göğse sarılmak, ona teslim olmak...

Aklı almıyordu. Bu adam nasıl onu istemiş, nasıl nişanlısı ilan etmişti? Hayal gibiydi. Günnur'un asla ulaşamayacağı bir hayal...

Ama işte buradaydı. Annesi, babası, hayranlık duyduğu kız kardeşi ve kendi yakışıklı gülüşüyle, Günnur'un daha önce babasıyla oynadığı salondaydı. Babasının oturduğu tekli koltuğa oturmuş, Günnur'un kahvesini o koltukta içmişti.

Genç kız ilk kahvesini yapıp, babasına ikram ettiğinde, babası da o koltukta oturuyordu. Hatıralar tazeydi. Şimdi ellerini havalandıran Ümmü Gülsüm Teyze yüzüklerini takarken, babası halen o koltukta oturuyor, ona gülümseyerek bakıyordu. Günnur delirmiyordu, sadece babasının onu izlediğini hissediyordu. Bir şekilde... Allah bu güzel hissi, Günnur'a bağışlamış mıydı? Çünkü şu an tek ihtiyacı olan şey, babasının onu görmesiydi. Onun mutlu olduğunu bilmesi.

Bir oda dolusu insanın içinde, delirdiğini düşünecekleri halde tebessüm etti Günnur. Tam da babasının oturduğu koltuğa... Onlar bunu utangaçlık belirtisi olarak algılamış olmalılar ki, Günnur'a deliye bakar gibi bakmamışlardı. Bu sefer konuşan kendisi değildi, kafasının içinde babası konuşuyordu. On dört yaşındaydı Günnur. Yeni yeni ergenliğe adımını atmış, tesettüre bürünmüştü.

Babası ona; "Bir gün bir adam çıkagelecek, benim Nur'uma göz dikecek," diye takılmıştı kızına. Günnur o zamanın utancını şimdi bile hissediyordu. Babası neden başka bir adamdan bahsediyordu? Tutamamıştı küçük Günnur dilini. "Ben ölene kadar,

bir tek erkekle kalacağım demişti. "Babamdan başka adam mı var, bu dünyada?"

Babası ona bilge bir gülüş atmıştı. "O adam geldiğinde," diye sözüne devam etmişti. "İşte o zaman gözlerimi gerçekten yumabilirim."

Günnur itiraz etmişti, "Böyle şeylerden bahsetme baba," demişti. "Ben senden önce ölmek istiyorum. Senin ve annemin koynuna dayanamam."

Babası kızgınlıkla bakmıştı kızına. Gerçek bir kızgınlıktı bu. "Bunu söyleyecek kadar bencil misin kızım? Bunu babana ve annene yapacak kadar? Herkes sırasıyla ölsün diye dua etmelisin. Bir annenin, bir babanın evlat acısını nasıl çektiğini bilir misin sen? Tövbe de."

Günnur, o günü, hep ağlamak isteğiyle geçirdi. Ama babası, onu sıcak kollarına alıp, sakallarını yüzüne sürterek onunla oynamış, kahkahalar atana kadar gıdıklamıştı. Sonra son sözü yine babası söylemişti. Hep son sözü o söyledi.

"Seni önce Allah'a, sonra o adama emanet etmeden önce ölmeyeceğim," demişti.

Şimdi koltukta oturan babası ona gülümsüyordu. Hep hayaliydi ve hiç konuşmazdı babası. Ama bugün dudakları kıpırdandı. Günnur'u adeta zangır zangır titreten gür sesi kulağına çalındı, kalbine doğru aktı. Günnur'un hali kalmayana kadar, içinde ki kor ateşi söktü aldı.

"Şimdi uyanabilirim kızım."

Uyumak dememişti babası. Çünkü o hep, dünyayı uyumaya benzetirdi. Gerçek hayatı, ahireti ise uyanmaya...

Günnur'un titreyişini ilk algılayan Oğuz oldu. Ece'ye seslenmiş, insanları etrafından bir şekilde uzaklaştırmıştı. Bunları yaparken, o yüzündeki güzel tebessüm annesini ve babasını tedirgin etmekten uzaklaştırmıştı. Hamd-ü senalar olsun, onu yaratan ve gönderen Rabb'e. Ne güzel de yakışmıştı bu adam yüreğine?

Günnur, babasının kaybolan görüntüsüyle, ağlama krizine girmemişti bu sefer. Her rüya sonrası yaptığı gibi köşesine de çekilmemişti. Tuhaf bir iç huzur yer etmişti yüreğinde. Sanki tamamlanmıştı, sanki babasıyla gerçekten vedalaşmıştı.

"Babam," diye fısıldadı içinden Ece, onu mutfakta sarmalarken. Belli ki, Günnur'un mutluluktan titrediğini düşünüyordu. Bir nebze mutluluk vardı elbet, ama çokça teslimiyet... "Bunca zaman benim için mi, yer ettin beynimde? Küçük kızının kaygısıyla, rahat uyuyamadın mı kabrinde? Seni rahat bırakmadım, değil mi baba? Bencilce sürekli seninle konuşarak, senden yardım dilenerek huzur vermedim sana... Bu gelişin vedaydı, biliyorum. Vedaları sevmem ben biliyorsun. Bu veda değil, ebediyete uyanana kadar, güzel bir rüyaya dalmak aslında. Kâbuslar son buldu baba. Şimdi güzelce uyuma vakti, uyanmanın telaşını unutmadan. Allah'a emanetsin baba... Yerin hep sol yanımda. Sen güzel uyan, ben güzel uyuyayım. Cennette bir kapın da ben olayım. Rabbime emanetsin baba... Seni En Güvenilene emanet ediyorum. Cennet yolun, Peygamberimiz (s.a.v) komşun olsun. Kabrin Nur'la dolsun..."

KAK TÜSUN

***

Geçen birkaç günde, Oğuz aklını yitirmek üzereydi. Yahu, nikâh için, neden ısrar etmemişti? Şimdi annesi de, günah olduğunu bildiği için oğlunu tembihliyor, Günnur'dan uzak durması gerektiğini söylüyordu. Oğuz onun işe gitmesini istemediği halde, genç kız inatla kitapçıdaki işine devam ediyordu. Ona gönderdiği telefonu da pek sık kullanmıyor, mesajlarına ise kısa ve tedirgin cevaplar veriyordu. Belli ki, o da günahından, yanlışından korkuyordu. Ama Oğuz, onun kocası sayılırdı! Belki henüz Allah katında yeminini etmemişti, ama içtenlikle ondan ayrılmayacağına, onunla kesinlikle evleneceğine yemin ederdi.

O sözü verirken aklı neredeydi? Şimdi kendi çenesinin cezasını çekiyordu. O şerefsizi bir daha dövmek, bir daha kemiklerini kırmak vardı. Mehmet izin verse, yapacaktı da. Ancak arkadaşı, "Yeter de," diye söylenmişti meşhur şivesiyle. "Adamdan ninemin yaptığı gibi, marmelat yaptınız, daha da uslanmadınız."

Oğuz onu yine kitapçıdan almaya kararlıydı. Bu sefer arayıp reddedilmeyecekti, kapı ağzında arabasına binene kadar bekleyecekti.

KAKTÜSÜN

***

Günnur ellerini çenesine dayadı ve derin düşüncelere dalmadan edemedi. Neredeydi? Ne yapıyordu? Neden ona mesaj atmıyordu?...

Tabii atmaz, diye düşündü. Adamın her attığı mesaja öyle utançla ve çekingenlikle cevap vermişti ki, onu bıktırması an meselesiydi. Oğuz acaba ondan bıkmış mıydı? Günnur olsa, kendinden bıkardı... Ayrıca o günün şokuyla, duyduğu şeyin üzüntüsünü halen yaşıyordu. Oğuz onunla neden nikâh kıymak istememişti? Neden her şeye zorladığı gibi buna da zorlamamıştı? Günnur utangaçtı, Oğuz bunu biliyordu. Neden, bu kararı ona bırakmıştı?

Genç kız yüzünü avuçladı ve çalan telefonun titreşimiyle yerinden sıçradı. Derhal ekrana baktı ama gördüğü manzara istemsizce yüzünü düşürdü. "Efendim kuzum," dedi yılgın bir sesle. "Bu kadar mı üzüldün aramama?" diye sordu Erva. Günnur bir iç çekti ve "Yok ondan değil," dedi.

"Senin kaç gündür bir derdin var ya, hadi bakalım hayırlısı," diye mırıldandı arkadaşı.

"Yok, yok bir şeyim," diyerek geçiştirdi genç kız. Bir süre dudaklarını ısırdı, bu soruyu sorarsa Erva derdini kesin anlardı. Ama dayanamadı ve sordu. "Oğuz nerelerde, haberin var mı?"

Erva, "Hıı..." diyerek anladığına dair bir ses çıkardı. Günnur renk değiştirdi ve hiç yapmadığı bir şey yaparak parmaklarını dişledi. "Erva!" diye uyardı onu daha fazla uğraşmaması için.

"Vallahi pek bilgim yok ama Ece'nin söylediğine göre bilgisayarın başından kalkmıyormuş. Kendini işine vermiş adamcağız hasretinden."

Erva'nın dalga geçmeleri devam ettikçe Günnur'un yüreği pırpır ediyordu. Oğuz'la ilgili en ufak ima kendini genç bir fidan gibi hissettiriyor, etrafına renk ve oksijen dolduruyordu.

Günnur iç çekince Erva konuşması için onu zorladı. Genç kız ne diyeceğini bilemeyerek, "Sence benden bıkmış olabilir mi?" diye sordu bir çırpıda. Erva kısık bir kahkaha attı ve ellerini çırptığına dair sesler. Elinde telefonla bunu nasıl becermişti? "Kuzum sen cidden abayı yakmışsın." Günnur telefon elindeyken yanağını avuçladı ve sanki biri onu görebilirmiş gibi kızaran yüzünü gizledi. "Bana eziyet etmeye devam edeceksen kapatıyorum," dedi yalın bir sesle.

Erva sanki bir kutlama havasındaymış gibi kıkır kıkır onu cevapladı. "Tamam ya, tamam... Hemen kepenkleri indir zaten. Her neyse, neden aramıyorsun onu? Ara ve nerede olduğunu sor."

"Ama o beni aramıyor ki!" diye itiraz etti Günnur. "Hem uygun olmaz."

Erva yılgınca nefesini üfledi. "Ya kızım, o senin nişanlın. Tabii ki de konuşup, anlaşıp anlaşamadığınıza karar vermeniz gerek. Ayrıca şu nikâh olayını da bir el atın. Düğününüzü ne zaman yaparsınız bilmem ama eğer evliliğinizden emin olursanız sizin için nikâh şart. Hem düğün hazırlıklarını beraber yapar, hem de her şeyin tadını daha iyi çıkarırsınız. Ayrıca," dedi lafını uzatarak. "Adım gibi eminim, Oğuz yanına gelmemek için savaş veriyordur."

Günnur yine iç çekti. "Ama o gün, eğer ben istemezsem nikâhın düğünümüze kadar olmayacağını söyledi." Günnur düğün için epey beklemeleri gerektiğini söylememişti tabii. En azından biraz çalışacak ve çeyizi için birikim yapacaktı. Oğuz'un söylediklerini anlıyordu ama yine de kız kardeşine kendi cebinden para göndermek istiyordu. Bu yüzden bir süre daha çalışması şarttı.

"Peki, benim akıllı kardeşim, sence senin korkularının üzerine gitmemek için böyle yapmış olabilir mi?"

Günnur bunu hiç düşünmemişti. Aklının ucundan bile geçmemişti. Çünkü değil Oğuz'u o adamla aynı kefeye koymak, aynı evrene bile yerleştiremezdi. Oğuz Günnur'un dünyasıydı. Nasıl bundan şüphe edebilirdi?

Bunu sesli söylemiş olacak ki, "Ona söylemediğinden olabilir mi?" diye yine yılgınca cevapladı onu arkadaşı. Günnur teslim olarak kafasını masaya dayadı ve telefonu kapattı. Bir süre öylece, ölü gibi yattı. Aramak için eli defalarca gittiyse de, geri çekti. Oğuz ile güzel sohbetleri olmuştu her seferinde ama hep Günnur'un mesafesiyle olmuştu. Onunla nasıl samimi olacağını bile bilmiyordu!

Saatine baktığında, iş çıkışı saatini birkaç dakika geçtiğini gördü. Derhal toparlandı ve kepenkleri indirmek için dışarı çıktı. Otomatiğin düğmesine bastı. Çantasından bir süt çıkartarak ağzını açtı. Yere koyar koymaz, kediler başına üşüştü. Başlarını okşadı ve evinin yolunu tutmak üzere karşı kaldırıma geçti.

Bir rüzgâr eşarbını havalandırdı, bir korna ve bir tekerlek sesi duyuldu. Yanı başında duran gri arabanın tanıdıklığıyla, Günnur olduğu yerde kalakaldı. Oğuz pencereyi açtı ve kafasını eğerek ona adeta bağırdı. "Bin, şu arabaya."

Günnur onun neden bu kadar sinirli olduğunu önce anlamadı, sonra parkta dolanan birkaç gencin ona doğru bakıp bir şeyler fısıldadığını işitti. Hemen arabaya bindi. Oğuz direksiyonu sıkı

sıkı kavramış, ona bir kere bile bakmamıştı. Evlerine yakın bir araziye geldiklerinde, araba aniden fren yaptı. Günnur neredeyse kafasını cama çarpacaktı.

"Yeter artık, tamam mı?" diye bağırdı nişanlısı. Günnur tedirgince büzüldü. Oğuz ona bakıp ellerini direksiyona bir kere daha geçirdi. "İnadından sıkıldım. Kendini benden uzakta tutmandan sıkıldım. Ben senin kocan olacağım, kocan! Elin adamları sana öyle bakarken, benim seni işten alıp güvenle evine bırakmak gibi bir derdim olmamalı."

Günnur sessizce bekledi. Ses çıkarırsa, daha çok laf işiteceğini biliyordu. Oğuz perişan haldeydi. Saçları ve sakalları uzamıştı. Gözleri hiç olmadığı kadar dışa dönük, gözaltları ise çökük tü. Uzanıp okşayarak onları düzeltmek istedi. Ama ellerini birbirine bağlayıp, utangaçlıkla onunla yalnız olmanın heyecanını bastırmaya çalıştı.

Oğuz kafasını arkasındaki koltuğu önce bir, sonra iki kere vururken söyleniyordu. Gözlerini sıkı sıkıya yummuştu. "Artık karar vermen gerek. Benimle evlenmeye karar vermen gerek. Helalin olmak zorundayım. Böyle uzaktan, hiçbir halt yapamıyorum!"

Genç adam kafasını bir kere daha geçirecekken, Günnur engel olmak adına elini ona yastık olarak kullandı. Sert kafası eline çarptığında, hiçbir acı hissetmedi. Hayır, şu anda Oğuz'un gözlerinde gördüğü çaresizlik kadar değil. Suskun dili, utançla iyice büzüldü. Oğuz ise, ona ve eline şaşkınlıkla bakıyordu. Günnur daha ne olduğunu anlamadan, elini kavradı ve elinin ayasını dudaklarına bastırdı. "Canını yaktım," diye, fısıldadı avuç içlerine.

Avuç içinden öpüyordu bu adam onu. Yüreğinden öpse, ancak bu kadar ruhunu ele geçirebilirdi. "Seninle evlenmek, nikâhlanmak istiyorum," diye fısıldadı Günnur. "Ama senin sormanı ve söylemeni bekliyordum." Şimdi rengi apaçık kıpkırmızıydı.

KAKTÜSÜN

Hayatında hiç bu kadar cesur olmamıştı. Bu adam onu söküyordu, hem de en sağlam yerlerinden. Sonra söktüğü ipleri doluyordu ellerine. Günnur, kendini bu ellere ebediyen teslim etmek üzereydi.

Oğuz şaşkınlıkla gözlerini açtı, sonra kızgınlıkla kaşlarını çattı. Neye kızmıştı? "Ben bir haftadır ne çekiyorum o zaman?" diye, kükredi. "Sen insanı verem edersin," diye söylenip arkasına yaslandı ve bu sefer rahatlamayla gözlerini yumdu. Küskünlükle büzülen dudaklarıyla muhtaç bir erkek çocuğundan farksızdı. Günnur halen ellerini ondan kurtaramamıştı, bunu fırsat bilerek mırıldandı.

"Eğer ellerimi böyle tutmak için her gün ısrar edeceksen, benimle daha erken nikâhlanmalısın."

Oğuz öksürüyor gibi bir ses çıkarıp doğruldu, Günnur hemen ellerini kurtardı. "Yarın," diye bir anda bağırdı genç adam. "Hemen yarın seni Allah katında, karım yaparım."

Günnur evlenirse bile, bu utangaçlığını kolay kolay kıramayacağını biliyordu. Ama eğer onun helali olursa, bu işi Oğuz üstlenebilirdi. Çünkü Günnur ona sarılmak için, asla cesaret bulamayacaktı. Başıyla utançla onayladı ve önüne döndü. Ellerini birbirine bağladı ve kıvrılan dudaklarına engel olamayarak, gözlerini kaçırarak yolu izledi.

Oğuz bir sevinç nidası çıkardı. Günnur kendine engel olamayarak, ufakça kıkırdadı. "Bu sesi duymak için, seninle her gün tekrar tekrar evlenmeye razıyım," deyişini işitti. Daha da büzüldü ve daha da çok gülümsedi. Dudakları bu yabancı eylemi benimsemeye başlamıştı. Bu adam genç kızı güldürüyordu. Bu adam, yani yarından itibaren *kocası* olacak olan adam...

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 12

"Kız Kulesi"

Babası Günnur'u kollarına yatırdı ve karnından gıdıklandığını bilerek, çenesini karnına sürttü. Genç kız kocaman bir kahkaha attı. Babası onun kıkırtılarına eşlik ederken mırıldandı. "Şöyle gülmeye devam edersen, insanlara her istediğini yaptırabilirsin sen kızım."

Günnur yeniden kıkırdadı ve babasının ellerinden kurtularak adamın sakalını avuçladı. "Babacığım," dedi hüzünlü bir sesle. "Sence, prenses de gülümsemeye devam etmiş midir?"

Babası düşünüyormuş gibi dudaklarını eğdi. Sonra kızına bir öpücük kondurdu ve onu dizine oturttu.

"Prenses önce çok ağladı kızım. Battal Gazi'nin yokluğu yüreğini yaraladı. Sırdaşını, arkadaşını ve yârini kaybetmişti. Kimseler onu teselli edemedi. Tekfur, kızını mutlu etmeleri için şaklabanlar, soytarılar tuttu ama başarısız olan tüm bu adamlar idam edildi. Prensesin kasveti daha da arttı. Aylar geçti. Bir gece, genç kız yine şiir yazdı ve şişelerine koyup, denize saldı. Adamı tekrar ona getirmelerini umut ediyordu. Adam onu terk

etmiş olsa da, şiirlerini sevdiği için geri dönebilirdi. O gece uyumadı genç kız. Fenerini penceresine astı. Bir kutup yıldızı gibi, adama yol gösteriyordu... Battal Gazi o gecenin sabahında geldi. Gün yüzüyle gördüğü prensesi penceresinde, onun hasretiyle ağlayarak uyumuştu. Battal Gazi tırmandı. Sevgilisini kucakladı ve kendiyle beraber aşağı indirdi. Uyanan prenses, önce korktu. Sonra güneş ışığında parıldayan saçlarını görüp, tanıdığı kokuyu ve güçlü kolları hissedince, bunun sevdiği adam olduğunu anladı. Hiç ses çıkarmadı. Onun yakalanmasından korktuğu için, sadece adama sarıldı ve kendini taşımasına izin verdi.

Battal Gazinin yelkenlisine bindi. Adam onu indirdi ve güvertesine duyurdu. 'O benim karım olacak bugünden itibaren. Ben ne isem, o da odur bu gemide. Yeni kaptanınıza selam verin!'

Adamlar prensesi büyük bir coşkuyla selamladı. Battal Gazi prensese döndü ve kalıbına uymayan bir duyguyla gözlerine baktı.

'Kusura bakma prenses. Geç kaldım. Kutup yıldızımı kaybetmiştim. Neyse ki, dün bana bir ışık verdi ve ona geri döndüm'

'Neden gittin?' diye sordu prenses ağlamaklı bir sesle. 'Senin için her gün fener yaktım'

Battal Gazi sırtını döndü ve gömleğini kaldırdı. Sırtında kocaman bir yara izi vardı.

'Beni senden sadece, ölüm uzak tutabilirdi prenses. Onu yendim ve seni almaya geldim'

Prenses ağlayarak sevdiği adama tutundu. 'Hazineler kulede kaldı.' diye fısıldadı. 'Atalarından alınan hazineler.'

Battal Gazi sesinde gururla konuştu. 'Önce en değerli ganimeti alacaktım. Ben de seni seçtim. Sonra diğerleri için geri döneceğim.'

O gün, büyük bir gürültüyle evlendiler. Tekfur babası onu hiç affetmeyecekti. Ama bir kafeste yıllarca kızını hapseden bir babadan da, başka bir şey beklenemezdi.

KAFÜSUN

Prenses evliliğinin ardından artık Türk olduğunu ilan etti. Ve tüm seyahatlerinde kocasıyla beraber kaptanlık yaptı. Hayallerini, şiirlerini, rüyalarını yaşamaya başladı."

Günnur babasının gözlerindeki umut ışıltısına baktı ve mırıldandı.

"Ben de kendi umudumu bulacak mıyım?" diye, sordu. Babası afallayarak ona baktı. Yüzü kızardı.

"Henüz çok küçüksün Nurum. Zamanı gelince, seni seven, benim de gözden geçirip onayladığım biriyle tabii ki evlenebilirsin."

Günnur, "Ya, sen beğenmezsen?" diye dudak büktü. Babası kahkaha attı.

"Sen benim beğenmediğim bir adama âşık olmazsın."

KAKTÜSÜN

KAKTÜSLÜN

BÖLÜM 13

"Şiirim Sensin"

Günnur'un kırmızı kaplı defteri;

Yarınlarım, siz ne hoş geldiniz böyle?

Bana pek hoş gelmezdi yarınlarım, sonra gün aymazdı karanlık gecelerime.

Ama işte umutla parlıyor bugün güneş, bir adam bana gülümsüyor ve gün doğuyor ömrüme.

&

Adam; ne güzel güldün, ne güzel girdin hayatıma?

Biliyorum, bırakmayacak keder yakamı, sonra öyle kahkahalarla gülebilecek bir kadın olamayacağım hiç. Çok konuşamam, bilirsin. Ama sen çözersin beni be adam. Çözersin değil mi? Tevekkülümün besleyicisi. Seninle, daha güzel inanç. Yaşamak seninle daha güzel...

Biliyorum, yıllar geçse de, o hızlı arabalara binemeyeceğim. Uzun yollara gidemeyeceğim. O teleskoptan bakıp, en sevdiğim yıldızı göremeyeceğim. Bir köpeğimiz olamayacak hiç, ya da ben bir köpeğe dostça bakamayacağım.

Önemi var mı, be adam?

Sen gitmezsin öteye, ben çıkmam uzun yola. Yıldızım olur gülüşün, kolların olur korkularımın sığınağı.

Kâbuslar bırakmayacak yakamı adam. Her gece geçmişin gölgesiyle uyanacağım sıcak kollarında. Bu arada; yazarken bile kızaran yüzüm, kollarında olmanın hissiyatını merak etmekte.

Bugün sana yazıyorum adam, saklıyorum senden önce tanıdığım ilk adama yazdığım dizelerimi. Benim cümlem de, şiirim de sensin artık.

Bu kadın yine yazmakta be adam... Bir yazmaktı vazgeçilmezim, şimdi bir de sen geldin.

Mürekkebim âşık sana adam. Gözlerin kadar derin yazıyor artık her bir latifeyi. Gözyaşım değil de, mutluluk yaşım parlıyor sayfalarında. Ah, sen ne güzel girdin sayfalarıma be adam. Bembeyaz kâğıdıma, en güzel şiiri işledin...

***

Uzaklardan ona el sallayan çocukluğu, yaralı genç kızlığı ve yarınları... Hepsi genç kıza şaşkınlıkla ve mutlu bir hayretle bakıyordu.

Oğuz... Günnur'un Adam'ı yani; onu, kadını yapacaktı. Yanı başında oturuyor, onun ellerini ovuşturduğu gibi diz kapaklarını avuçluyordu.

Sabah'ın seher vaktinde çalan telefonuyla uyanmıştı Günnur. Tek bir kelime, "Hazırlan, seni benim yapmaya geliyoruz..." Günnur'un gözleri daha uyanamamışken, kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayıp uzun bir gezintiye çıkmıştı.

Erva balayı tatiline geri döndüğü için, bu nikâh olayını onlardan gizli tutmaya karar vermişlerdi. İsteme merasimi yüzünden, uçakla acilen geldiklerini işitmişti. Erva'nın gazabına uğrayacağını bilse de, Oğuz'a sıkı sıkı söylememesini tembihlemişti.

KAKTÜSLÜN

Bu yüzden, şu an, daha heyecanlıydı. Nikâhla ilgili, duydukları dışında bir şey bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir olayın içinde bulunmamıştı. Ece erkenden gelmiş, annesinden duyduğu tüm bilgileri aktarmıştı. Günnur kendi annesinden utanıyor, ona ayrıntılarıyla soramıyordu.

Şimdi, iki şahit ve bir imam huzurunda kıyılan bu nikâhta, Günnur hiçbir şey işitemiyor, soruları bir kere daha tekrarlatmamak adına çabalıyordu. Oğuz'un diz kapaklarını ovuşturması da bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Mehir ile ilgili yapılan konuşmanın ucunu kaçırmıştı Günnur. Ama Oğuz'un inatla belirlediği tutardan vazgeçmediğini biliyordu. Oğuz mehir önerdiğinde, imam ona "Belirtilen mehri kabul ediyor musun?" diye sormuştu sadece. Günnur ise çaresizce tekrar sordurmamak için kabul etmek zorunda kalmıştı. Erva ona hep, "Nikâhımın ayrıntılarını hatırlamıyorum bile," derdi. Günnur ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

İmam, Günnur'a ciddiyetle kabul edip etmediğini sorduğunda, Günnur halen gözlerini Oğuz'un ellerine dikmiş, kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu kadar heyecana alışık olmayan kalbi her an durabilir, Günnur şuraya yığılabilirdi.

"Kabul ettim," dedi kısık bir sesle. Boğazı tahriş olmuş, ya da kurumuş gibi çıkmıştı sesi. Sesini temizledi. İmam bu sefer onun kararsız olduğunu düşünmüş olacak ki, üstüne basa basa, "Kabul ettin mi?" diye sordu. Günnur ellerini birbirine bağladı, omuzlarını dikleştirdi ve "Ettim," dedi, kararlı bir sesle. Ve üçüncü kabul edişinde Oğuz'un nefesini dışarı üflediğini işitti.

İmam Oğuz'a eş olarak kabul edip etmediğini sorduğunda, Günnur nefesini tuttuğunu bile fark etmiyordu. Oğuz gür ve duyulabilecek bir sesle, "Kabul ettim," dediğinde Günnur nefesini bırakmış, şahitler ise gülümsemişlerdi. Çünkü Oğuz'un ses tonu, normalden yüksek çıkmıştı. Üç kere sorulan sorunun ardından,

şahitlere de aynı ciddiyetle sorulmuştu. Ve imam, onları Allah'ın huzurunda karı-koca ilan etmişti.

İmam ve şahitler odayı terk ettiğinde, Oğuz'un annesi Ümmü Gülsüm Hanım odaya girdi. Onun hemen arkasındaki Ece tüm sevimliliği ile sırıtırken, kız kardeşi kapının pervazından onlara bakıyordu. Yüzündeki pişmanlık, yaşadıklarının bedeli olarak yer ediyordu. Ümmü Gülsüm teyze onları sıkıca kucakladı. Gözlerine inanamıyor gibiydi. Ece sıcacık kıkırdadı ve ağabeyi onun kafasını yine koltuk altına sıkıştırdı. Biraz hırpalayarak sevdi ve Ece, bir bebek gibi dudak bükerek ve gözlerini sinirle kapayarak cırladı, "Yüz kere diyorum sana, şu eşarbımı bozma!" Sonuna doğru yükselen sesiyle Günnur daha fazla dayanamadı ve gülümsedi. Dişleri ortaya çıkacak diye dudaklarını mühürlemeye çalışmıştı ama fayda etmiyordu.

Bu gülümsemeye gözlerini diken Oğuz, "Ece türbanını ve onu taşıyan kafanı da alıp bu odadan gider misin?" dedi. Günnur onun kabalığına, gözlerini büyüterek baktı. Oğuz omuz silkerek annesine döndü ve onu da göndermeye çabalarına girdiğini anladı Günnur. Ve onunla odada tek kalma fikri bacaklarında derman bırakmadı. Onun ile ve ona helal olarak bir odada kalmak mı? Hem de yalnız!

Günnur, "Annem balkonda değil mi?" diye sordu. Onun balkonda oluşu ilk başta Günnur'u hayrete düşürmüştü, ama Ümmü Gülsüm teyzeyle sohbet edip, bir de üstüne şen kahkahalar attıklarında asıl şaşkınlığı yaşamıştı.

Ece kapı pervazına varmadan, sırıtarak arkasını döndü, Günnur'un kolunu kucakladı. "Evet! Hadi biz de çay yapalım, bugün hava çok güzel. Balkonda hep beraber içeriz."

Oğuz, "Ama..." diyecek oldu, genç kız devamını getirmesine izin vermeden Ece'nin sürüklemesine izin verdi. Oğuz'un, Ece'ye tehditleri mutfağa kadar işitildi.

Günnur, Ece ile çayları demleyip, balkonda yeni kurulan sedire yerleştirdi. Ruhsuz evleri bir anda bu insanlarla canlanmış, hayat bulmuş gibiydi. Çocukluğunda babasının salıncak kurduğu ağacın hemen altına kurulan sedirde, annesi gülümserken Ümmü Gülsüm Teyze onunla düğün hakkında sohbetler ediyordu. Günnur, geçen her düğün lafında kızardığını biliyordu ama eve girerse bunun on katını yaşayacaktı.

Annesi ve Ümmü Gülsüm Teyze çaylarını yudumlarken, annesi, "Günnur kızım..." diye onun kendisine bakmasını sağladı. "Nişanlına..." sustu ve gülmemek için dudaklarını büktü. "Yani, kocana çay verdin mi?"

Ece hemen ayaklandı, "Ben veririm." Genç kız neredeyse Ece'yi kucaklayacaktı. Ama Ümmü Gülsüm Teyze, kızının süveterini sündürerek yanına oturtup, kafasına bir fiske vurduğunda Günnur yapması gerekeni anlamıştı.

"Sen, otur oturduğun yere cimcime. Bugün Emine Teyzen sana el işi öğretecek.

Ece kaşlarını kaldırdı ve elini hayretle kendine yönlendirdi. "Bana mı?" dedi büyük bir olaydan bahsedermiş gibi. Günnur bile şaşırmıştı. Ece değil el işi, yemek bile yapamazdı.

"Sana tabii ..." dedi annesi kızgınlıkla, "Bu gidişle evde kalacaksın. Bir kızın elinden hiç mi iş gelmez?"

"Ama anne..." diye büzülen Ece'ye bakan Günnur, annesinin boğaz temizlemesiyle ona döndü. Annesi, "Hadi kızım, Oğuz oğluma sıcak bir çay doldur." dedi. Oğlum, lafı Günnur'un kafasında yer buldu. Yankılandı ve tüm benliğini titretti. Annesinin gözlerindeki neşe ve sevgi tarif edilemezdi.

Genç kız titrek adımlarla evin yolunu tuttu. Boğazını temizledi, üstündeki elbiseyi düzeltti. Ellerinin neden bu kadar titrediğini bilmiyordu. Önceden de, Oğuz'u her görüşünde titrerdi, ama hiç böylesi şiddetli değildi. Kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

KAKTÜSLİN

Mutfağa ulaştığında, bardağı tangırdatarak çaydanlığa yakın tezgâha yerleştirmişti. Çayı açık mı doldurmalıydı, demli mi? Peki, kaç şeker atmalıydı?

Günnur'un gergin bedeni, yüzünde bir tebessüme yer verdi. Bunu ileride öğrenecekti. Onun çayına kaç şeker attığını, sabahları uyandığında nasıl göründüğünü, en çok hangi yemeği sevdiğini...

"Nerede benim çayım?" diye kulağına fısıldayan sesle olduğu yerden sıçradı. Elinde ki bardak boylu boyunca tezgâha dökülürken, Günnur elini kalbine attı. Oğuz panikle onu kucaklamış ve geriye yaslamıştı. Günnur'u kucaklamıştı!

Günnur ellerinden kurtularak bir mutfak bezi aldı ve çayı temizledi. Oğuz benden arkasında onu seyrediyordu. Günnur bunu tüm bedeniyle hissediyordu.

"Bu kadar mı korkuyorsun benden?" diye söylendi Oğuz. Sesinde büyük bir kırgınlık vardı. Günnur'un bezi tutan eli duraksadı ve genç kız olduğu yerde kalakaldı.

"Senden korkmuyorum..." diye fısıldadı. Sesi zorlukla çıkıyordu. Utanıyor ve kulaklarına kadar yanıyordu.

"Bedenin hiç öyle söylemiyor." diyen Oğuz bir sandalye çekti ve oturdu. Yüzünde gerçek anlamda bir kırgınlıkla ellerini birbirine bağlamış, uzun bacaklarını mutfak boyunca uzatmıştı. Kocamandı. Mutfak onun yanında, ufacık kalıyordu. Günnur yıllardır bu mutfakta bir erkek görmemişti.

Oğuz şimdi annesi ve babasının her sabah oturduğu masadaydı. Birbirleriyle uğraştıkları ve güldükleri...

Babası genellikle Selnur'u, masanın üstüne oturtur, annesine, "Bugün yemek hazırlama karıcığım, ben yemeğimi buldum," derdi ve yumulurdu kız kardeşinin minicik yanaklarına. Günnur hasretle gülümsedi. Ne garipti. Eskiden bu anılar ona acı verirdi. Ama şimdi, kendi erkeğinin masadaki ve o sandalyedeki varlığı, Günnur'a yaşamın güzelliğini çağrıştırıyordu. Acaba onların

çocukları da, böyle anılar taşıyacak mıydı? Onların çocukları... Günnur bu düşünceyle daha da kızardı.

"Buraya gel, " diye seslendi gür ses. Günnur olduğu yerde yeniden sıçradı. Ona ne oluyordu böyle? Korkmuyordu, ama onun sesi tüm bedenine hükmediyordu. Biraz çekiniyordu, çokça da utanıyordu. Ama Oğuz'dan asla korkmuyordu.

Günnur yeniden çay doldurmaya karar verdi. O süre zarfında sakinleşebilirdi. Titrek ellerle döke saça doldurdu bardağı. Yeni bir bardak altlığı çıkarıp yerleştirdi ve nefesini üfleyerek, bardağı sabit tutmaya çalışarak ilerledi.

Masaya doğru eğildi ve özenle yerleştirdi. Tekrar ayaklandığında amacı buradan hızla kaçmaktı. Arkasını döndü, titrek bir adımını attı. İkinci adımı bileğini sıkı sıkı tutan bir elle yarıda kesildi. Genç adamın ensesindeki nefesini hissediyordu. Ayaklanmış ve yakınına gelmiş olmalıydı.

"Nur" diye seslendi. Yine onun "Nur" olduğunu iddia ediyordu. Günnur "Aydınlık" oluşunu kabullenmek istiyordu. "Bana dön," diye fısıldadı. Günnur yutkundu. "Annemlerin çayını tazelemem gerek."

Oğuz'un eli gerildi, "Hep böyle mi olacaksın?" diye sordu dişlerinin arasından. "Şimdi bana helalsin, ama hiç olmadığın kadar uzaksın."

Genç kızın omuzları gerildi ve boğazı düğümlendi. Elinde değildi, ürküyordu. Onun dokunuşundan, sesinden, gülüşünden... Hepsi kalbini patlatacak gibiydi. Utanıyordu, gözlerine bakamaya bile utanıyordu.

"B-ben..." diye bahane aradı. Genç adamın bir eli bileğinden yukarı tırmandı ve omzunu kavradı. Gittiği güzergâhı işaretledi, dağladı. Günnur'un kolu bir daha unutamayacağı dokunuşlara sahipti artık. Bu adam ona her dokunduğunda, dokunduğu yerde saltanatını mı kuracaktı?

Omzunu nazikçe çekti ve onu yan döndürdü. Genç kız mutfağın halısını ve fayanslarını seyrediyordu. Yanağına değen el, orayı da yaktı kavurdu. Günnur'un yüzü, daha önce hiçbir erkek tarafından dokunulmamış bir yüzdü. Sahibinin bilinciyle yanması ve derisinin adeta kavrulmuş gibi dağlanması da bu yüzdendi.

***

"Bana bak." dedi bu sefer genç adam. Yüzünü bir eliyle sahiplenmişken... Buyurganlığı, istekleri bitmiyordu. Ona dönsün istiyordu, ona baksın istiyordu, onu sevsin istiyordu.

Biliyordu, onun utangaçlığının farkındaydı. Yemin ederdi ki, Oğuz'da hayatında böyle bir duyguyu tatmamıştı. Daha önce dokunduğu tenler zehirden miydi? Yoksa bir avuç çamurdan mı oyulmuştu? Dokunduğu el, tutunduğu yanak saf masumiyettendi. En nadide ipektendi.

Genç kızın titrek kirpikleri adeta ağlayacakmış gibi titreşti. Oğuz ona bir adım daha yaklaştı. Şimdi göğsü, genç kızın omuzlarına değiyordu. Onun kaskatı kesilen bedenini duyumsuyordu. "Sana istemediğin sürece dokunmam..." diye fısıldadı, ama yanağındaki eli bunu yalanlıyordu. Sadece, genç kızın ağzından korkmadığına, ondan kaçmadığına dair bir cevap bekliyordu. Ellerini çekmek için gösterdiği çabayı ise bir tek kendi bilirdi.

Genç kızın mercan mavi gözleri gözlerine perçinlendi. Ürkek göz bebekleri hemen kaçmak istedi. Genç adam yanağına daha sıkı tutunarak kaçmasını engelledi. Yeniden birleştirdi.

Saniyeler, belki dakikalar geçti. Genç kız her kaçırmaya kalktığında, Oğuz'un kara gözleri dibinde bitti. Ondan her kaçtığında genç adam yüzüne doğru biraz daha eğildi. Kaçacak yer yoktu şimdi. Neredeyse kendi kemerli burnu, onun minik burnuna değecekti.

Genç kız gözlerini kaçırıyor, terliyor ve geriliyordu. Ama dönüp dolaşıp kendi gözlerinde son buluyordu. Onun yutkunduğunu hissetti, sonra kuruyan dudaklarını temizlediğini gördü. Beyni bedenini terk etmek üzereydi. Onu sevmek istiyordu, onu sarmak istiyordu, onu öpmek istiyordu...

"Bana böyle bakınca..." diye gerginlikle konuşan genç kıza baktı şaşkınlıkla. O kolay kolay soru sormadan konuşmazdı. "Boğazım kuruyor, ellerim terliyor." diye acı çeker gibi fısıldadı. Gözlerini utançla Oğuz'un omuzlarına doğru indirmişti. Oğuz bu sefer ona bakması için zorlamadı. Ama sıcaklayan eli hala yanaklarındaydı. İki eliyle avuçlamıştı güzel yüzünü. "Sonra..." diye fısıldadı genç kız nefes nefese," Kalbim sancılar çekiyor." Oğuz gülümsedi. Gülümsemeden edemedi. Günnur'da onun hissettiklerini mi hissediyordu?

"Benim de." fısıldadı ona destek verircesine. Günnur'un gözleri şaşkınlıkla havalandı. "Senin de mi?"

Oğuz onun şaşkınlığına erkekçe bir kıkırtı koyuverdi. Günnur daha da kızardı ve ellerinden kurtulmaya çalıştı. Oğuz buna izin vermedi. Onu ellerinden tutarak çekiştirdi ve mutfak masasına oturtmak için belini kavradı. Günnur ellerinden kaçmaya çalıştı, Oğuz buna izin vermeyerek, belini kavradı ve onu masanın üzerine kaldırdı.

Daha ona dokunmanın verdiği hissi özümseyemeden, Oğuz iki elini masanın iki yanına, yani Günnur'u kıskacı içine alınca bayılacak gibi oldu. Bunca zaman ona bakmanın bile hayalini kurarken, şimdi onu kucaklayacak kadar yakınındaydı. Ürkek nişanlısı -artık karısı- kıskacı altında, bir kedinin pençesine düşmüş serçeden farksızdı.

"Oğuz," diye sızlandı. Oğuz yandan bir gülüş atarak ona doğru eğildi, yüzüne doğru fısıldadı. "Efendim karıcığım..."

Günnur'un yanakları, artık gül goncasından farksızdı. Dudaklarını kemirmesi de cabası... Ellerinin titreyişi genç adama tedirginlik verse de, bu andan vazgeçmeyecekti. Onun duvarlarını kırması gerekiyordu, yavaş yavaş, karman çorman. İçindeki Günnur'a ulaşmak zorundaydı. Ona dokunmak, onu çözmek zorundaydı.

"Şimdi kalbim daha çok sancı çekiyor," diye dişlerini sıktı genç kız. "Beni öldüreceksin."

Oğuz yine kahkaha attı. Günnur bu sefer onun kahkahasını izledi ve gözlerini yüzünden çekmedi. "Komik mi?" diye sızlandı, ama gözlerinde kırgınlıktan çok hayranlık vardı. Oğuz'un omuzları memnuniyetle kabardı.

"Benimde kalbim sancılar çekiyor azizem," diye fısıldadı. "Yani, ortada komik bir şey yok."

Günnur düşünüyormuş ve inanmak istiyormuş gibi Oğuz'a baktı. "Bu sancıları sende benim gibi ilk kez mi hissediyorsun, yoksa her dokunduğun kızda hissediyor muydun?"

Oğuz önce şaşkınlıkla, sonra sinir ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Tabii ya, asıl geçmiş onun yakasını bırakmayacaktı. Genç kıza doğru eğildi, "İlk!" diye dişlerinin arasından konuştu. "Sen benim ilkim ve sonumsun!"

Günnur sustu ve Oğuz bundan nefret etti. Hep mi böyle olacaktı? Ondan korkacak, ondan sakınacak, ondan uzaklaşacak... Oğuz buna izin vermek istemiyordu. Acılarla kurduğu barikatları yıkmak istiyordu. Onun acılarını unutturacak kadar, mutluluk dökmek istiyordu hayat terazisinin kefesine.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kafasını yere eğen genç kızın alnına çenesini dayadı ve mırıldandı, "Hataydı. Geçmişim koca bir hatadan ibaretti. Senden öncesi yok azizem. Senden öncesi çöp... Elimde olsa siler atardım, ama sonra seni bulamazdım. Geçmişimin kirli kapıları getirdi beni senin temiz ellerine. Ben, ben olmasaydım, sende son bulamazdım."

KAKTÜSÜN

Burnu eşarbını okşadı. O bal kokusu tüm benliğime sindi. "Şimdi karımsın. Kocanım. Bundan ötesi var mı? Ellerim ilk kez hissederek dokunuyor, kalbim ilk kez hissederek atıyor. Seni gördüğüm an, bir şeyler değişti Nur'um. Bana bir şeyler yaptın. Ya da ne bileyim, sadece baktın. Bilmesem de beynim ve kalbim ortaklık yapmıştı. Seni bulmanın sevinciyle, tüm bedenim şenlik havasındaydı. Kaç sabah arabamı bilinçsizce o kitapçıya sürdüğümü bilmem. Sonra kaç kitap tükettiğimi, okuduğum kitaplardan ikişer, üçer tane aldığımı bilmem..."

Burnunu genç kızın kafasına sürttü. Zangır zangır titreyen genç kız, mutlulukla dinliyordu.

"Ben belki beş para etmem, ama içimi görsen her yanın sen... Ne ara doldun bu kadar? Kaç gece uyandım sana. Ben hiç gece uyanmam Günnur. Hiç rüya görmem, ya da biri bana en az on kere seslenmeden açamam gözlerimi. Ama seni gördüğüm, o ilk andan beri..."

"Kitapçıya geldiğinde," diye mırıldandı genç kız. "Hayır," diye fısıldadı, Oğuz buruk bir tebessümle. "Hastane odasında."

Genç kız şaşkınlıkla kafasını kaldırdı ve Oğuz'un yüzü yanaklarından kaydı. Dudakları sıcak tene değdi ama çekilmedi. Yüzleri arasında artık hiç mesafe yoktu. Yanakları yanaklarını okşuyordu. Oğuz yanağını sevgiyle yanağına sürttü, "Sen beni görmezken, bıkkınca hastane odasını incelerken, eşarbını düzeltirken, sadece Erva için kaygılanırken... Seni gördüğüm, o ilk andan sonra rüyalar bırakmadı yakamı. O bana bir saniye bile bakmayan mercanların terk etmedi bilinçaltını. Geceleri uyandırdın, sabahları uyuttun beni. Rüyalar yetmiyormuş gibi, gündüz düşleri de oldun bana. Sinirlendirdin beni, yalan yok. O kitapçıya gelecek ve seni pişman edecektim. Ellerine zorla dokunduğumda ise, alt üst olan yine ben oldum. Gözlerin yetmiyormuş gibi, bir de elimi dağlayan tenin yer etti. "Şimdi kurtul kurtulabiliyorsan,"

KAKTÜSÜN

dedim kendime. Ellerim benden habersiz karaladı, senin görebilme ihtimalin için kitapları. Onları sana okuman için armağan edecektim, sonra suç ortaklarım oldu onlar..."

"Suç ortaklarım, açılın hadi kederli gözlere..." Genç kız, Oğuz'un ona verdiği bir şiir kitabının arkasına karaladığı dizeleri fısıldayınca, genç adam şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Sonra nefes nefese devamını getirdi o dizlerin. **"Suç ortaklarım, ona gülümsemesini söyleyin."**

"Sen onları okudun mu?" diye soludu, geri çekilip Günnur'un gözlerine bakan genç adam. Ama elleri halen onu kıskacı altında tutuyordu. Kaçacağından korkar gibi, bir daha bırakmak istemiyor gibi. Genç kız bu sefer neşeyle parlayan gözlerini kaldırdı, nemli nemli baktı genç adama. "Her dizesini, her satırını... "

Oğuz dayanamayacak, o kıvrılan dudaklarından öpecekti genç kızı. Gülümsemesine engel olamıyordu. Bir alıntı daha yaptı; **"Ağrılı geceler de sevdaya dâhil midir?"**

"Eğer öyleyse, ömrümün sonuna kadar ağrılı geceler olacak yoldaşım."

Oğuz onun tamamlamalarının, ezberinin tadını çıkararak devam etti. Şimdi nefes nefeseydi. Sesi birkaç perde öteden geliyordu.

"Kadın, ağlamak nasıldır sende? Gülmek nasıldır?" Günnur utangaçlıkla cevapladı. **"Ağlamak ve gülmek en çok sana yakışır."**

Oğuz devam etti. Bu tatlı oyuna bayılmıştı. Uzun bir dizeyi söyledi, acaba bunu da ezberlemiş miydi? Acaba her gece tekrarladığı sözleri, her gece hayal ettiği kız da söylemiş miydi?

"Geceme gün, günüme gece ol. Yıldızlar tutalım seninle. Yan yana olduğumuz geceye kayarken tutunduğumuz yıldız, dilek değil duaya tutunalım, onu yaratan ve kaydıran Allah'a."

KAKTÜSLİN

Genç kız devam ettirdi bu güzel oyunu;

"Kabul olunur muyum Allah katında, gözlerim senin gibi bir kadını gördüğü ve kalbim senin gibi bir Nur'u sevdiği için? Sırf senin hatırına kabul edilir miyim cennet kapısına?"

Günnur bu sözleri söylerken, bir şey soracakmış gibi tutmuştu nefesini. "Ne?" diye sordu genç adam merakla. "Hadi sor."

Günnur ağzını açtı, ama sonra yeniden kapattı. "Sormazsan seni öperim," dedi genç adam. Günnur koca koca gözlerini büyüterek baktı Oğuz'a. Ah, onun şaşkınlığı bile ne kadar güzeldi. İlk zamanlardaki hissiz Günnur'a vurulan Oğuz, bu Günnur'a körkütük âşık olmuştu.

"B-ben..." dedi genç kız dudaklarını saklama telaşıyla. Onu öpeceğinden korkuyor olmalıydı. "Ben bu dizeleri başkasına yazdığını sanmıştım. Ya da ne bileyim? Seni Nazım Hikmet'e benzetmiştim. Her dizesi içten ve acı yüklü. Okusan, bu adam aşkından ölüyor dersin." Oğuz onu dikkatle dinlerken, genç kız onun göz bebeklerine gerçeği görmek istiyormuş gibi bakıyordu. "Kalemini besleyen bir şairdi hâlbuki Nazım. Nüzhet'in ayrılığı yıkarken benliğini, öylesi acı doluydu ki dizeleri, geçmişe gidip, tutup yakalarından birleştirmek istedim ikisini. Sonra... Sonra Piraye'yi okudum dizelerinde. "Nerede Nüzhet, nerede Piraye," dedim. "Hani ölüyordu aşkından, şimdi başka bir kadın için mi bu kadar acı çekiyor ", dedim. Okudum, uzun uzun okudum. Bir adam, iki kadına birden âşık olabiliyormuş demek ki," dedim. Sonra öğrendim ki, Nazım hapishaneye düştüğünde Münevver adında bir kadına daha vurulmuş. Sonra ona da karalamış birkaç dize. Adama sormazlar mı, nerede senin Piraye'n diye? Nazım evli olan Münevvere bile şiirler yazmıştı! Ona âşıkmış ama Münevver'in kocası, karısını bırakmak istememiş. Nazım grev yapmış ve hastanelere düşmüş. Tüm bunlar olurken de Piraye'ye, gelmezse intihar edeceğini söylemiş. Piraye gelmiş, ama Nazım'ın

yanında Münevver'i görmüş. Ve Piraye gitmiş, bir daha hiç gelmemiş... Nazım'ı teselli edecek diğer kadına bırakmış."

Oğuz onun ne demek istediğini anladı. Ve onun -ilk kez - bu kadar uzun konuşmasını ciğerlerine kadar soludu. "Nazım, aşktan bahseden bir şairdi," dedi Oğuz. "O kadınlara değil, kendi aşka âşıktı."

Günnur başıyla onayladı. Oğuz onun halen kendine soruyla baktığını biliyordu. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Günnur meraklı bir kız çocuğu gibi ona bakarken, Oğuz onun yanaklarını sıkmamak için masayı sıktı.

"Ben Nazım değilim. Ama ben de, âşık oldum ve şiir yazdım. O dizeleri bana sen yazdırdın. Ben okurdum, her türlü kurguyu okur, o dünyada kaybolurdum. Ama elime kalemi aldıran, sen oldun."

Günnur sanki yerinde duramıyormuş gibi kıpırdandı ve parlak gözlerle ona baktı, "Yani," dedi yine çocuksu bir merakla. Oğuz dayanamadı ve genç kızın burnunu öptü. "Yani tüm o sözler, sırf sen okuyacaksın diye yazıldı."

Günnur bu sefer elleriyle eteklerini sıktı, belli ki sevincini göstermek istemiyordu. Oğuz eteklerini sıkan yumruğunu açtı ve yüzüne yaklaştırdı. Avuç içini öperek, onu yanağına yerleştirdi. Sakallarını ince ve narin ellerine sürttü.

Genç kız gözlerini yumdu ve iç çekti. Oğuz'un kalbi yerinden fırlayacaktı, dayanamadı yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı, genç kızın dudaklarının arasına karışıyordu. Sık solukları mutfak fayanslarında yankı buldu.

"Oğuz ağabey!" diye bağırdı Ali bahçeden ve Günnur ellerinden kaçtı. "Hay, ben senin! diye bağırmaya başlamıştı ki Oğuz, Günnur'un uyarıcı bakışlarıyla sustu. Dişlerini sıkan Oğuz, "Elbet elime düşeceksin azizem," diye fısıldadı. "O zaman seni elimden kimse alamayacak."

Günnur utançla salona, oradan da dış kapıya kaçarken onu takip eden Oğuz, içinden Ali'ye verip veriştiriyordu. Ali, Günnur'u gördü. Selam verdi ve hemen arkasından çıkan Oğuz'u gördüğünde, kendi cezasını kendi vererek kafasına vurdu. Adımlarını geri atarak, Oğuz'un annesinin oturduğu sedire doğru yol alırken, "Hay benim aptal kafam. Ağabey vallahi aklıma gelmedi," dedi utanarak

"Oğlum, benim sizden çektiğim nedir?" diye sordu Oğuz dişleri arasından. Ece, "Hödük, işte! İnsan bir düşünür," diye homurdandı Ali'ye. Oğuz yakıcı bakışlarını, kız kardeşine çevirdi, Annesi ve Emine teyze onları kahkahalarla izliyordu. Kız kardeşine öfkeyle baktı. "Sen hiç konuşma cadı, sen hiç konuşma," dedi.

Ece, "A, bu ne ağacı Emine teyze?" diye derin bir merakla soruyormuş taklidi yaptı. Oğuz dişlerini gıcırdattı ve Ali'ye yöneldi. Ali ise çoktan ağaca tırmanmaya başlamıştı, "Dur bakayım," diyerek ağacın en tepesine fırladı ve aşağıya bir düzine yaprak döktü. "Cevizmiş, ceviz," dedi ve koparark, tam olmamış cevizi alıp dişledi. Ağzına gelen acı tatla suratını buruştursa da, ağaçtan inmemeye kararlı gibiydi.

"Elime düşeceksiniz elbet, çifte belalar," diye söylendi, arkasını dönünce mercanlarla karşılaştı. Genç kız ona gülümseyerek bakıyordu. Dişleri görünüyordu gülerken! O güzel, inci gibi dişleri...

O birkaç saat içinde, dünyanın tüm mutluluğunu yaşayan Oğuz, hiç beklemediği acı acı bir öksürük sesi işitti annesinin oturduğu yerden. Öksürük sesi kesilmedi ve devam etti. Daha demin kahkaha atan Emine teyze, şimdi öksürük krizini engellemek ister gibi, zorlukla boynunu avuçlamıştı. Sarsılan bedenini yaslandığı sedir başını düz tutuyordu, ama kadıncağız git gide büzülüyordu.

KAKTÜS'ÜN

"Anne!" dedi, daha demin neşeyle gülen ses, acı acı, çığlık çığlığa... Genç kadın öksürmeye devam ederken, elini havaya kaldırdı. Aynı çığlığın bir yankısı da, marketten geldiği belli, elinde ekmeklerle olduğu yere yığılan Selnur'dandı. "Anne!"

Oğuz koşuşturdu ve kadını kucaklayarak arabasına götürdü. Arabaya kimin bindiğinin bile farkında değildi, kulağında öksürük sesi ve Günnur'un çığlıkları vardı.

Yola koyulduklarında, demin attığı kahkahalar boğazına düğümlenmişti. Oğuz Allah'a yakarıyordu; "Onu bu vakit alma Allah'ım. Sen her şeyin iyisini bilirsin ama kadınımı iyileştirmeden onda daha derin yaralar açılmasına izin verme."

KAKTÜSÜN

KARTLIGÜN

BÖLÜM 14

"Bal Kokusu"

2 *ay sonra...*

Genç adam meyve ağaçlarının eşliğiyle yürüyordu kaldırımda. Kayısı ve kiraz kokuyordu sabahın seheri. Mazot kokusu yakmıyordu burnunu, ya da kirli ve terli insan bedenleri bürümemişti henüz caddeyi. Karşı kaldırımda yürüyen Bey Amca kadar, temiz kokuyordu seher vakti. Abdestini almış cami yoluna revan olanlar, bedenleriyle güneşe ortaklık ediyorlardı.

Bu adamlardan biri olmayı ne çok isterdi Oğuz... Abdestli idi, namazdan dönüyordu tıpkı onlar gibi, ama onlar kadar temiz görmüyordu kendini. Çaresizlik bürümüştü dört bir yanını. Utanıyordu kendinden ama daha birkaç ay önceye kadar "Neden ben?" diye soran o değil miydi Yaradan'a?

Şimdi çareyi, bu soruyu sorduğu kapıda buluyordu. Bir nebze ferahlıyordu içi. Af dilemek, yardım dilenmek için, her sabah yılmadan arşınlıyordu cami yolunu. Ayakkabılarına bakarak yürüyen genç adam, evinin yolunu aşındırıyordu. Evi...

Artık daha çok eve benziyordu anne ve babasının evi. Ama bir o kadar kasvetli ve bir o kadar da boğucu.

Dış kapıyı açana kadar, genç adam ne düşündüğünü, ne hissettiğini bile kestiremedi. Her sabah böyleydi. Sabahın karanlığında çıkıyor, güneş yakmadan yüzünü dönüyordu evine.

Kapıyı çalmadı, annesinin ve diğerlerinin uyandığını biliyordu. Hepsinin namaz saatinde ayaklandığını bilirdi. Onları namaz kılarken rahatsız etmemek adına, anahtarını taktı, tozlu ayakkabılarını ayağından çıkardı ve silkeleyerek evin içine aldı. Üstüne aldığı ince hırkayı çıkardı ve askılığa astı. Ellerini birbirine bağlayıp vücudunu gererek salona, oradan da odasına ilerledi.

Ama her sabah olduğu gibi ayakları, tam da durmaması gereken yerde durdu. Genç adam ellerini indirdi ve yutkunarak bir süre gözlerine hâkim olmaya çalıştı. Ama gözleri söz dinlemeyen haşarı çocuklar gibi yolunu buldu, onları tutamadı, onlara gem vuramadı... Onlar... Onlar çoktan tutulmuştu...

Boğazını temizler gibi yaptı ve onu uyarmak istedi. Çünkü gözleri izin istemeyecekti, elleri de öyle... Kapı tokmağını hafifçe çevirmek için kapıya elini attı, ama kapı kendiliğinden açılınca buna gerek kalmadı. Kapı gıcırdamadı, Oğuz buna duacıydı.

Gördüğü manzara yutkunmasına ve ellerini iki yanında sıkmasına sebep oldu. Bir beyaz örtü, bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi. Bir beyaz namaz elbisesi, bir kadını ancak bu kadar naif gösterebilirdi...

Kemikleri çıkmış elleri, yüzündeydi. Dizleri namaz elbisesinin altına toplanmış, oyalı namaz örtüsü omuzlarına serpilmişti. Odasının namaz için ayırdığı köşesinde, yanı başında tespihi ve bir bardak suyundan başka, bir de vazgeçemediği kitapları vardı. Bu kadardı... Onun hayatı bundan ibaretti. Ve Oğuz gün geçtikçe ölüyordu.

Onun hayatı olmak istemişti. Şimdi asıl hayat bildiği, ellerinden kayıp giderken, o mercan mavilere uzanamıyor, ona geleceği vaat edemiyordu.

Güzel elleri, yüzünü kapattı. Öylece, sessiz iç çekişlerle dualar mırıldandı. Oğuz onun ve Yaradan'ın arasına girmek istemiyordu. Fakat bir nebze dinleyicisi olabilmek için, Yaradan'a her gün yakarıyordu. Günnur ona baksa, bir söz söylese...

Öyle ufak ve kısa sözcükler değil. Acılarından bahsetse mesela, yaralarından... Ya da Oğuz'a bağırsa, ona kızsa, ondan utansa, onu sevse... Oğuz hasretle iç çekmemek için dudaklarını mühürledi ve buğulanan gözlerini kıstı. Gözleri sabahın nemin-den yanıyor olmalıydı. Erciyes, sabahları soğuğunu üflerdi kente. Evet, sadece o yüzdendi bu göz pınarlarının acı acı yanışı...

Genç kız doğruldu ve namazlığını katladı. Yüzündeki teslimiyet, Oğuz'un içini titretti. Onun kadar teslim olsa Allah'a, başka bir şey istemezdi. Oğuz onun yaşadıklarının zerresini yaşasa, bu kadar güçlü ve dimdik duramazdı.

Genç kız namazını aksatmıyor, kafasını kitaplardan kaldırmıyordu. İşine gitmemesini söylediğinde bile genç adama karşı gelmemişti. Oğuz, Selnur'u okuluna Ece ile beraber bıraktığında, Günnur onunla gelmemişti. Kırgınlık ya da yılgınlıktan değildi. Artık tükenmişti genç kız. Nefret veya öfke bile onun için yorucuydu. Bunu, en derinlerine kadar hissediyordu Oğuz.

Günnur o şeffaflaşan çenesini ve katmerlenmiş göz kapaklarını kaldırdı. Gözleri daha derin, daha koyu bir maviye çalmıştı. Sanki annesinin göz bebekleri oturmuştu genç kızın gözlerine. Annesi, kendini vermişti Günnur'a. Ruhunu ve gözlerini... Günnur boğazını temizledi ve o boş ifadesiyle Oğuz'a baktı. Bir şey söyleyecek gibiydi, ama sesine güvenmiyor olmalıydı.

"Hayırlı sabahlar azizem..." diye mırıldandı Oğuz. Günlerdir, haftalardır hatta aylardır sohbetleri bundan öte değildi. Sadece sorular ve kısa cevapları...

"Hayırlı sabahlar," dedi, pürüzlü sesiyle. Oğuz acıyla yüzünü buruştursa da, sahte tebessümü yine yer etti dudaklarında. Oğuz

halen gülebiliyordu. Oğuz hep gülerdi. Onun tebessümleri, acılarının gizli gardiyanlarıydı. Acılar bu tebessümlere saklanır, genç adamı tasasız, kedersiz bir adam olarak ilan ederdi.

Günnur namazlığı yerleştirmek için döndü ve "Namaza gittin mi?" diye sordu. Günnur'u tek konuşturabildiği konu buydu. O, Oğuz'un namazını aksatmasına asla izin vermezdi. Bazen Oğuz uyuya kaldığında, mutfaktan ya da salondan gelen takırtılara uyanır, bu takırtıların sebebinin Günnur olduğunu fark ederdi. Günnur kapıya ayakkabılarını silerek yerleştirir, sabahları üşümemesi için hırkasını askılığa asardı. Hep temiz havlu bulurdu Oğuz lavabo askısında. Sonra mutlaka lavabonun çıkışında bir ev terliği...

Bunlar zamanla yerleşmiş alışkanlıklar olmuştu ikisinin arasında, ama Oğuz yüzünü o soğuk havluya her silişinde, havlunun onun elleriyle ısınmasını Allah'tan dilemekten başka bir şey yapamıyordu. Sonra o hırkayı onun ellerinden giymek, o soğuk sabaha onun el sallayışlarıyla adım atmak...

"Henüz döndüm," diye mırıldandı Oğuz sesindeki kırgınlığa engel olamadan. Onun kırılmaya hakkı yoktu, Günnur'un acı dolu yüreğinin yanında, Oğuz'un ağzını açmaya bile hakkı yoktu. Ama bazen... Bazen sabrı tükeniyordu. Çekip kolundan onu sarsmak, ona kendine bakmasını söylemek istiyordu. Kocası ona muhtaçtı, kocası onun gözlerindeki merhamete muhtaçtı...

"Allah kabul etsin," dedi, genç kız arkasını dönmeden. Oğuz onun çekindiğinin bilinciyle geriye adımladı. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Ben," dedi ama titredi işte o sesi! Engel olamadı. "Ben uyumaya gidiyorum, saat erken sende uyu," dedi ve koşuşturdu basamaklardan.

Oğuz odasına girene kadar hızlı adımlarını yavaşlatmadı ve yatağına elbiseleriyle girdi. Kafasını yastığa gömdü ve suratını yumruklamamak için kendini zor tuttu. Çocuk muydu o? Ya da muhtaç bir bebek mi? Genç kızın acındırmaya değil, desteğe ihti-

KAKTÜSÜN

yacı vardı. Ne oluyordu Oğuz'a? Utanmadan söyleniyor muydu?

Gözlerini sıkı sıkıya yumdu ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yine mercan mavi gözlerin ve o naif ellerin istilasına uğradığı rüyalardan birine uyuyordu. Ve uyandığında karısı, hemen aşağı katında bir duvar ötesindeyken, Oğuz soğuk yastığı kucaklamış olacaktı. Sesi kadar yakındı onun ilacı. Kokusu kadar yakındı ona kadını ama bir o kadar da uzak...

Günnur annesinin kaybının hemen ertesinde bu eve taşınmış ve iki ay geçmişti. Bu iki ayda, yürekleri dost ama tenleri yabancı iki kişi olmuşlardı. Ona hiç olmadığı kadar yakın, ulaşamayacağı kadar uzaktı genç adam. Sanki hayatının dönüm noktasını yaşamış, Oğuz değişmişti genç kızla beraber.

Artık sadece Oğuz değildi. Artık bu acı yüklü kadının kocası Oğuz'du. Yükü ağırdı, ama genç kızın acıları bile tatlıydı. Genç adam umut ediyordu. Umut tek lokmalık bir ekmek değildi, umut koca bir buğday tarlasıydı. Yeşeriyor, olgunlaşıyor ve öğütülüyordu. Ama kuru bir lokma gibi diziliyordu boğazına. Oğuz umut edecekti. Değirmenin taşı kadar güçlü olacak, kendi ekmeğini kendi yapacaktı. Sonra her lokmasını kadınıyla paylaşacaktı.

***

Geçen günler günleri kovalıyordu. Günnur kendisine gereken dermanı, her yeni günden bekliyordu. Bu kadar çökmesi, bu kadar hiçliğe sürüklenmesi kadar bencilce bir şey olamazdı. Kocası bir sandalye ötesinde iştahsızca yemeğini kurcalarken, Günnur'un ona çektirdiği eziyeti hak etmiyordu. Bu koca tebessümlü adam, aylardır kısa tebessümlerle kandırmaya çalışıyordu herkesi.

Günnur onu biliyordu. Saklıyordu ama gülüşünün güzelliğine kederini. Elinden gelse boynuna atlar, bu saçma bekleyişe son verirdi.

Günnur annesini kaybetmesi halinde, onu bekleyen acıyı, hüznü, özlemi tahmin edebiliyordu şüphesiz. Fakat bu denli yıpranacağını, nereden bilebilirdi. Bugünün geleceğini biliyordu, Annesinin ciğerleri işlevini eskisi gibi yerine getiremiyor, her geçen gün mutlak sona doğru yaklaşıyorlardı. Daha zamanı vardı ama... Günnur evlenecek ve annesi onu gelin olarak görecekti. Günnur'un evini görecekti. Onun çocuğunu görecekti. Genç kız ona mutlu olmayı becerebildiğini gösterecekti. Hayatta ilk kez bir işe yarayabildiğini...

Ama şimdi annesi yoktu. Günnur sevdiği adamın, kocasının evine gelmişti. Allah'tan sonra tek kapısıydı bu kara gözlü adam. Günnur'u sabırla beklemiş ve beklemeye devam etmişti. Hâlbuki yatağı ve kolları onun hakkıydı. Ama genç adam onu zorlamamıştı, onu azarlamamıştı, onu kendine gelmesi için sarsmamıştı.

İki aylık süreçte Günnur buna minnettardı. Gerçekten de, ellerini seccade dışında oynatamayacak hale gelmişti. Ama bu günlerin bitmesini istiyordu. Bu acılarını bitirecek tek kişi ise, iştahsızlığını belli etmemek adına zorlukla yemeğini ağzına tıkıştırandı. Yiyemiyordu. Gülemiyordu. Bunların tek sorumlusu ise sadece ve sadece Günnur idi.

Günnur bu genç adamın imtihanı olmuştu. Ona eş değil, dert olmuştu. Omzuna ağır bir yük olmuştu, ama adam sabırla bu yükü taşıyordu. Günnur onun sinirlenişini, ona hükmedişini bile özlemişti. Genç kızı şöyle bir sarsamaz mıydı? Ona şöyle ağız dolusu bağıramaz mıydı? Diline gelen tüm zehri akıtsa Günnur belki rahatlayacaktı. Onun güzel yüzüne bir dirhem renk gelse...

"Kızım çorbadan da iç," diye, ona seslendi kayınvalidesi. Günnur başıyla onayladı ve kaşığının ucunu daldırdı. Ağzına zehir gibi gelen, ama oldukça güzel yapılmış çorbayı yudumladı. Sonra tekrar çatalıyla tabağındaki yemekleri kurcaladı.

KAKTÜSÜN

"Ay vallahi siz beni öldüreceksiniz!" diye, iç çekti Ümmü Gülsüm teyze. Genç kız şaşkınlıkla kafasını kaldırdı, genç adamda aynı anda kafasını kaldırmıştı. Bakışları buluştu ve sanki ilk kez değiyormuş gibi ürkekçe kaçıştı.

"Anne," diye uyardı onu genç adam.

"Ama haksız mıyım canım? Benimde iştahım kaçıyor sizin şu halinizi görünce. O nimet, nimet! Öyle kurcalanmaz."

Günnur'un elleri panikle yemeğe daldı ve bir lokma ağzına tıktı ve yuttu. Ümmü Gülsüm Teyze hemen oğluna gözünü dikti ve o da Günnur gibi aceleyle bir lokmayı ısırdı. "Oldu mu?" diye homurdandı.

"Olmadı paşam, o tabaklar bitecek. Sana da diyorum bak kızım. Gelinim falan demem alırım ayağımın altına." Günnur'un gözleri şaşkınlıkla aralandı. Genç kız korkmalıydı, ama tam tersine içi sıcacık oldu. Bu kadın ona evlatlarına davrandığından farksız davranıyordu. "Tamam," diye mırıldandı Günnur ilk kez şaşırtıcı bir güvenle. "Anne," diye sözünü tamamladı. Günnur tebessüm etmek istedi ama yanakları unutkanlıkla ağrıdı. Ama Oğuz tebessüm ediyordu onun yerine; acı da olsa güzel ve sıcacıktı...

Annesi boğazını temizledi bir süre sonra, Günnur ve Oğuz yine kafasını kaldırdı. Ece neşeyle içeri girerken, anahtarının kavanoza çarpışı duyuldu. "Ben geldim!" diye bağırdı. Ece dahi Günnur'u tebessüm ettiremiyordu. Ama iyi geliyordu... Hele ki geceleri izinsiz odaya dalışı ve ona sokularak yatışı... Ona bir ablanın nasıl hissetmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Selnur'un hiçbir zaman yaşatamadığı duyguyu, bu deli kız aylar içinde dolu dolu yaşatıyordu. Günnur uyuyana kadar konuşuyordu. Ali dışında her şeyden, herkesten bahsediyordu. Ali, Ece için dikenli tellerle örülmüş bir geçmişti. Günnur onun acısını yüreğinde hissediyordu, ama Oğuz'un Ali'ye nasıl baktığını da görüyordu. Kardeş ilan etmişti. Kardeşin, kardeşe baktığı da görülmüş şey değildi.

KAKTÜSÜN

"Hoş geldin kızım. Sofra yerde, acele et," dedi anneleri. Sonra ellerini birbirine bağladı ve kendi bitirdiği, Günnur ve Oğuz'un bitiremediği tabakları seyretti. Yılgın bir iç çekişle kafasını kaldırdı. "Artık ele güne karşı bir düğün yapmalıyız," dedi bir çırpıda. Oğuz öksürük krizine girerken, Günnur kilitlenmişti. "Anne!" diye uyardı onu Oğuz. Kadın gözlerini haklı olduğunu düşünüyormuş gibi büyüttü. "Ne?" dedi kızgınlıkla. "Şu kızcağıza telli duvaklı bir düğün yapmazsam içim rahat etmez."

Oğuz sessiz kalınca Günnur ona bakma ihtiyacı hissetti. Oğuz'un bakışlarında ihtiyat vardı. Genç kızın ağzından çıkacak herhangi bir kelimeyi bekliyordu.

"Şey," dedi. Günnur ne diyeceğini bilemeyerek, daha beter kızardı ve kafasını eğdi. Bir düğün istemiyordu, herhangi bir kalabalık istemiyordu. Sadece Oğuz'un karısı olmak yeterli olmaz mıydı? Bir imza atardı ve bunu resmiyete dökerlerdi. Ama insanların onu seyrettiği, hakkında konuştuğu bir düğün istemiyordu. O bembeyaz gelinliği giyip, hiç olmadığı kadar dikkat çekmek istemiyordu. Bilmiyordu. Annesinin yokluğu Günnur'u öyle bir yere sürüklemişti ki, genç kız odasından bile çıkmak istemiyordu.

Ece, "Anne, yengemi sıkıştırma," diye makul bir sesle uyardı ve Günnur'un yanı başına oturdu. "Onlar yetişkin insanlar, ne zaman isterlerse o zaman düğünlerini planlarlar."

Annesi Ece'ye iki başlı bir yılanmış gibi baktı ve belli ki ayağını tekmeledi. Çünkü Ece yerinde sekmiş ve cıyaklamıştı. "Of!"

"Onların gayet akıllı insanlar olduğunu bende biliyorum kızım!" dedi. Ümmü Gülsüm teyze dişlerini sıkarak. "Günnur kızımın kaybıyla bizde yandık. Ama iki ay geçti," Günnur'a merhametle baktı. "Annen bile kabrinde rahat uyuyamıyordur. Seni bu eve, telinle duvağınla gelin getirememek, düğününüzü yapamadan burada tutmak benim yüreğimi dağlıyor."

KAKTÜSLİN

Günnur'un boğazına dizilen lokmalar bir taş gibi ağırlaşmıştı. Gözlerini örtüye indirdi ve bir eliyle örtünün kenarıyla oynadı. "Kızım," dedi, genç kadın onu anladığını belirten bir sesle. "Biz fani dünyadayız. Annen ve baban ebedi dünyada... Hepimiz bir gün o yola gideceğiz. Ama sizin bu dünyaya ekmeniz gereken fidanlar var. Gençsiniz, yaşayacak ve görecek güzel günleriniz var. Dünyayı yaşamazsan, ahiretini bulamazsın kızım. Ne güzeldir namazın, ne güzeldir okuman ve ilim sahibi olman. Ama dünyada yaşayarak, Allah'a edilen ibadetlerde vardır. Kocanı sevmek gibi, evini kurmak, hayırlı evlatlar yetiştirmek gibi."

Günnur daha da büzüldü. Utanıyor, aynı zamanda acı duyuyordu. Haklıydı, yerden göğe kadar haklıydı. Ama Günnur bunları sadece düşünebilirken, bu cesur ve özü sözü bir kadın dile dökülyordu. "Siz bilirsiniz yine de. Ama kayınbaban sizin için bir ev aldığını ve onu istediğiniz gibi düzenlemeniz gerektiğini söylüyor. Ayrıca okulunu okuman gerektiğini de..."

Oğuz'un babası birkaç günlük iş seyahatine çıktığı için, evde yoktu. Günnur böyle bir konuşmada onun burada olmasını hayal edemiyordu. Babanın nasıl hissettirdiğini unutmuştu genç kız, Nevzat Amca'nın varlığı bambaşkaydı. Utanıyordu Günnur onunla konuşurken, ama kayınbabası ona sarılmıştı bile! Günnur bir baba bulmuştu kendine. Tıpkı öz babası gibi dokunmanın haram olmadığı, güçlü ve dağ gibi bir baba...

Ama utancını bir türlü kıramıyordu. Bu açık sözlü ailenin içinde kızarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ölü gibi evin içinde dolanan bedeni, her gün yeni bir bilgiyle aydınlanıyordu.

Herkes ondan bir cevap bekliyordu ve Günnur yutkundu. Kısık bir sesle, "Siz nasıl isterseniz," dedi. Ne diyebilirdi? Bir kalabalığı kaldıramayacağını söylese, bu oldukça geniş çevresi olan aileye engel olmuş olacaktı. Böyle neşeli bir ailenin, asosyal ve içine kapanık gelini... "Hayır," dedi Oğuz otoriter bir sesle ve Günnur kemiklerine kadar titredi. Neden hayır demişti?

Oğuz'a bir bakış attığında, onun kendini izlediğini anladı. Örtüyle oynayan tedirgin ellerini, kıpırdanan dizlerini ve parçalanan dudaklarını...

"Öyle kalabalık bir düğün falan istemiyoruz anne. Günnur istediği bir gelinlik seçer ve aile içi bir düğün yaparız. İnsanlara bir şey kanıtlamak zorunda değiliz," dedi ve Günnur nefesini dışarı üfledi. "Rabbime şükürler olsun," bu adamın algıları şükür sebebiydi.

Gözleri minnetle kocasını buldu. Bu sefer biraz daha uzun süre kaldı. Bazen Günnur onun kendine helal olduğunu unutuyor, alışkanlıkla ondan kaçıyordu. Bu Oğuz için berbat bir durum olmalıydı, çevresinde ona pervane onca kız varken karısı ona bakmıyordu bile. Günnur onu kaybetmekten her korktuğunda, onun gideceğini her düşündüğünde Oğuz onu yanıltmıştı. Namazını aksatmayan, evinden ihtiyacı dışında çıkmayan bir kocaya dönüşmüştü. Günnur'un ihtiyaçlarını karşılıyor, Ece'yi sürekli dolabını kontrol etmesi için gönderiyordu. Günnur'un daha elini sürmediği bir düzine elbisesi olmuştu.

"O vakit bana ne zaman yapacağımızı söyleyin, ben de hazırlıklarımı yapayım," dedi, anneleri heyecanlı bir sesle. Oğuz halen Günnur'a bakıyordu. Günnur yine kafasını eğdi. Bu teslimiyetti. Oğuz ne zaman isterse, o zaman olacaktı.

"En yakın zamanda yapalım anne, uzatmaya gerek yok," dedi Oğuz. Günnur zorlukla yutkundu. Kocasının sesindeki uyarıyı duyuyordu. "Artık resmi olarak da karım olacaksın, şimdi de kaçır hadi gözlerini!" diyordu adeta. Günnur kaçmak istemiyordu. Artık teslim olmak istiyordu. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

***

Oğuz tavanı seyretti, sonra çekmeceleri, sonra dolabı... Göz kapakları gün kadar açıktı. Gecenin karanlığı onu uykuya sürüklemiyor, birkaç gün sonra gerçekleşecek olan düğünün heyecanıyla yüreğini titretiyordu. Oğuz genç kızın, "Siz nasıl isterseniz," derken, sesindeki tedirginliği sezmiş, ipleri eline alma vaktinin geldiğini anlamıştı.

Şimdi de, olayı asıl ele alması gereken konu aklına takılıyordu. O Allah katında karısıydı, peki neden genç adam onu kollarına alıp uyumuyordu? Genç adamın asi ruhu halen içinde bir yerlerde çığlık atıyordu, o ana sözü dinlemezdi, o el âlem sözü dinlemezdi. Allah'ın bile helal gördüğü bu birlikteliğe, kim engel olacaktı? Hem genç kızın üstüne gitmeden, onun ne hissettiğini nasıl bilecekti? Belki eskisi kadar istemiyordu Oğuz'u. Belki bir koca olarak onu arzulamıyordu.

Oğuz oflayarak pencereye doğru döndü. Ece, Erva'nın evinde yatıya kalmıştı. Annesi ise, o derin uykusuna çoktan teslim olmuş olmalıydı. Oğuz'un odasının birkaç metre ötesinde uyuyan annesi, Ece'den farksızdı. Yanında kıyamet kopsa, uyanmazdı.

Oğuz dişlerini sıktı ve düşüncelerini geri tepmeye çalıştı. Tam da bu sırada bir çığlık sesi işitti ve daha ne olduğunu anlamadan alt kata koşarken buldu kendini. Merdivenleri ikişer ikişer atlarken, sesin geldiği kapıya uzandı. Panikle açtı ve olduğu yerde kalakaldı. Karısı kâbus görüyordu...

Ece'nin ona aldığı krem rengi keten pijamalarının içinde, güzelim saçları terle kaplanmış suratına yapışmışken, kafasını iki yana sallıyordu. Yüzünde Oğuz'un dayanamayacağı bir acı vardı.

Genç adam soluk almadan genç kızın yanına sokuldu ve onu kucakladı. Genç kızı bir bebek gibi bacaklarına oturttu ve saçlarını yüzünden çekerek, "Şist..." diye fısıldadı. "Sadece bir rüya, sadece rüya..." bunu tekrarlarken yerinde sallanıyordu genç

KAKTÜSLİN

adam. Günnur'un solukları önce sıklaştı, kimin kollarında olduğunu bilemeyerek debelendi. Oğuz onu bırakmadı. Kafasını boynuna gömdü ve kollarını yaralayan ellerini umursamadan başını kucakladı. Kulağına eğilerek, "Benim azizem... Benim Nur'um, kocan. Sakin ol..."

Günnur şaşırdı, rahatladı ve günlerdir yapmadığı, hatta annesini kaybettiğinden beri yapamadığı şeyi yapıp ağladı. Hem de hüngür hüngür. Oğuz'un kısa kollu tişörtü sırılsıklam olana kadar, bağıra bağıra ağladı.

Oğuz yutkundu ve gözlerini yakan acıyı geri çekmek için uğraştı. Yanağından süzülen yaş, genç kızın daha önce hiç görmediği, güzelim bal rengi saçlarına damladı. İkisi de sakinleşene kadar saatler geçmiş olmalıydı. Karısının iç çekişleri sessiz nefeslere yerini bıraktı bir süre sonra. Oğuz onun saçlarını okşamaya devam etti.

"Çok korktum," diye mırıldandı genç kız, ağlamaktan bitap düşmüş sesiyle. Oğuz acıyla yüzünü buruşturdu, genç kız sözlerine devam etti. "Bu sefer, en kötüsüydü. Kâbuslar bırakmıyor yakamı. Çok korktum Oğuz. Bu sefer sen gidiyordun. Bir sen kalmıştın gitmeyen ve sen de gidiyordun."

Oğuz nemlenen gözlerini yukarı kaldırdı ve yutkundu. "Benim bir yere gittiğim yok göz bebeğim," diye mırıldandı. "Ben seni burada bir başına bırakıp, gitmeyeceğim."

Günnur kafasını kaldırmak istedi, Oğuz buna birazcık izin verdi. Kolları halen onun belindeydi, yüzleri birbirine en az bir karış kadar uzaktaydı. "Ama ya ecel?" diye sordu genç kız. "Ya Allah seninle de sınarsa beni?"

Oğuz kafasını yana eğdi ve gözlerini kadınına dikti. Burnu kızarmış, saçları dağılmış ve dudakları şişmişti. Bir bebek kadar masum ve güzel görünüyordu. "Biz de dua edelim o vakit..." diye mırıldandı bu sefer gerçekçi bir tebessümle, "Ama bak duanı yanlış etme. Diyeceksin ki, 'İlk gün kocamı alan toprak,

ikinci gün beni alsın.'"

Günnur kaşlarını çattı, "Olmaz öyle şey," dedi, acı içinde. "Bir gün dahi olsa dayanamam ben."

Oğuz kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çattı. "Ben nasıl dayanayım peki?"

Günnur, "Önce ben öleyim inşallah," dedi, bencillik dolu bir ses tonuyla. Sonra bir bebek gibi suratını buruşturdu, "Ama bak beni kandırıp, ben öldükten sonra başka kadınlara gidersen..."

Oğuz içten bir kahkaha attı ve karısını kucakladı. Genç kız sinirle onu itelese de Oğuz kahkahasına devam etti. "Kıskandın mı?"

"Ne münasebet," diye kızgınlıkla boyun kıvrımında söylendi Günnur. Ona sarıldığını yeni anımsamış gibi kıpırdandı ve yine kocasının kollarından kaçındı. Oğuz dişlerini sıkarak onun yatağın diğer tarafına kaçışını izledi. Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Hem saat geç oldu, seni de rahatsız ettim," diye mırıldandı. Oğuz hırladı. "Bu gece burada yatacağım."

Günnur gözlerini kocaman açtı. Oğuz bu şaşkın ifadenin tadını çıkardı. Nihayet gözyaşlarıyla beraber eski Günnur'a kavuşmuştu. "Ya yine, kâbus görürsen?" diye bir bahane sundu genç adam ve örtünün altına girerek, Günnur'a doğru sokuldu. Genç kız yatakta biraz daha kayarsa yeri boylayacaktı.

"O merdivenlerden koşarken bacağımı bile yaralamış olabilirim, bu tehlikeye bir kez daha katlanamam." dedi genç adam ve yastığa gömüldü. Şimdi tek istediği Günnur'un biraz yumuşamasıydı, sonra onu kollarıyla iyice sarmalar...

"Ben de Ece'nin odasında..." Genç kız ayaklanmış ve Ece'nin odasına gitmek için kapı tokmağını tutmuşken, Oğuz öfkeyle soluklandı ve yataktan fırladı. Bir anda gerçekleşti her şey. Günnur'u açtığı kapıya yaslayarak kapıyı kapattı. Genç kız itiraz nidası kopartmadan, "Yeter, be!" diye bağıran Oğuz onun ağlamaktan kızarmış dudaklarına yanaştı.

Genç kız önce kaçmaya çalıştı, soluk almak adına dudaklarını araladı ve Oğuz tatlı cennetine kavuştu. Onun ince belini kucaklayarak, yumuşamış bedenini, kendi bedenine çekti. Onu yatağa taşırken, dudaklarını o bal tadından ayırmadı. Oturdu ve alnını onun alnına dayayarak dudaklarını geri çekti, soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Gözlerini araladığında, mavi hareler ona utangaçlık ve şaşkınlıkla bakıyordu. "Artık beraber uyumak zorundayız," diye hırladı Oğuz. "Dudaklarını da sahiplendiğime göre, tamamen benimsin."

Günnur bir şey söylemeye kalmamıştı ki, Oğuz onu tekrar öptü. Genç kızın debelenmeleri bir süre sonra son buldu. Bedeni bir çıra gibi yanan genç adam, nasıl nefes alacağını bile hatırlamıyordu. Nefesini onu ciğerlerinden çekiyordu. Tüm ağaçlardan, tüm çiçeklerden ve tüm meyvelerden daha tatlı olan bu nefes, genç adama en tatlı huzuru veriyordu.

Oğuz'un kendine engel olamadığı ve Günnur'un onu engellemediği bu dakikalarda, kapının sesiyle adeta feryat edecekti. Nefes nefese çekildi ve genç kızın dudaklarına doğru fısıldadı. "Cevap ver kapıya."

Günnur'un gözleri kocaman açılmış birer mercan tanesi gibi, ne yapacağını bilemeyerek genç adamın gözlerini buldu. Kapı tekrar çaldı; "Kızım, uyanık mısın?" diye sordu genç adamın annesi.

Bu kadın top patlasa uyanmazdı. "Hay, ben şansıma tüküreyim," diye, kendi kendine söylendi. Günnur'a kaşlarını çatarak fısıldadı. "Cevap ver, uyanık olduğunu, ama uyumak üzere olduğunu söyle!"

Günnur panikle, bire bir bu sözleri tekrarladı. Ne söylediğini bile bilmiyor olmalıydı. "Uyanığım Ümmü Gülsüm teyze, ama uyumak üzereydim."

Yanakları al al, dudakları Oğuz'un öpücükleriyle kızarıktı. Gözleri ise utançla bir kaçıyor, bir kendini buluyordu. Annesi, "Tamam yavrum, su içmeye kalktım, ses duydum sandım. Ece'nin şu bahçeye alıştırdığı kedidir kesin," dedi.

KAKTÜSÜN

Kendi kendine söylenen annesine gülmeden edemedi genç adam. "Evet," diye, cevapladı onu Günnur genç kadının duyamayacağı bir sesle. "Kedidir... Şöyle kara gözlü, baş edilemez bir kedi."

Oğuz burnunu, onun burnuna sürttü. "Beni deli ediyorsun," diye mırıldandı. Günnur ona sarıldı. Hem de sıkıca... " Beni boğacaksın galiba," diye, mırıldandı Oğuz. Günnur onu dinlemedi ve altında ağırlığıyla ezilmeyi umursamadan genç adama iyice sokuldu.

"Uyumak istiyorum," diye mırıldandı Günnur. Sanki uyumak Oğuz için mümkünmüş gibi. Ama aklı başına gelmişti. Günnur'un hak ettiği gibi bir düğünü yapmadan, ona daha fazla yaklaşmaması gerektiğini kendine tembihledi. Günnur bir de bu yüzden yaralanırsa, kendisini asla affetmezdi.

Ama genç kız Oğuz tarafından sarmalanmaktan memnun bir şekilde iç geçirdi ve onun boyun kıvrımına sokuldu. Oğuz yan döndü, onu iki koluyla sarmalayarak göğsüne sakladı. Onu kendine sakladı. Örtüler bile değmemeliydi şeffaf tenine, yastık bile okşamamalıydı bal saçlarını. Oğuz onun omzunu geçen ve bukle bukle saçlarına hayranlıkla baktı ve onları içesine kokladı.

"Saçlarının bu kadar güzel olduğunu hayal edememiştim," diye mırıldandı. Günnur utangaçlıkla büzüldü. Onları yeniden kokladı ve öptü. "Her şeyinle nasılda mükemmelsin sen böyle?" diye sızlandı. "Ben böyle bir kadını hak edecek ne yaptım?"

Günnur minik ellerini aralarında uzattı ve onun ağzını kapattı. Kafası halen Oğuz'un göğsüne saklanmıştı. "Şist..." dedi utangaç ses tonuyla. "Uyumaya çalışıyorum."

Oğuz onun elini öptü. Günnur elini derhal dudaklarından kaçırdı, utanarak. Ama ona sokulmaya devam etti.

"Benim uykum yok," diye sızlandı genç adam. Günnur, "Benim var azizim," diye mırıldandı. Gerçekten de onun sıcaklığıyla mayışmış gibiydi. Oğuz sakallarını onun yanağına sürttü. Gün-

KAKTÜSLİN

nur yüzünü buruşturdu. "Acıttı," diye sızlandı, yanağını bir eliyle ovalarken. Utangaç gözleri halen sıkı sıkıya kapalıydı.

Oğuz tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Bana yazdıklarından okursan, uyurum," dedi. Onun yazdığını biliyordu, ama o defterleri eline almaya asla cesaret edememişti.

Günnur iç geçirdi. "Onları sana asla okumayacağım," dedi. "Sende asla ne yazdığımı öğrenmeyeceksin."

"Niye," diye sırıtmaya devam etti Oğuz. "Bana körkütük âşık olduğunu mu yazdın?"

Genç kız bu sefer onu iteledi ve arkasını dönerek ellerini birbirine bağlayıp yattı.

"Hadi ama," diye sızlandı genç adam, ona sokuldu ve arkadan belini kucakladı. "Sadece bir dize. Ben sana yazdım tüm sözleri, sen de ezberledin."

Günnur büzüldü ve boynunu kendi pijamasına bir kedi yavrusu gibi gömdü. Oğuz pes etti ve ona iyice sarılarak uyumaya karar verdi. Birkaç dakika geçti. Oğuz uyumuş olabilirdi, ama sıcaklık tazeydi.

Sen gitmedin adam. Sen hep bana geldin. Gidenlerle dolu şu ömrümde, sen gelmelerin simgesiydin. Seni seviyorum adam. En doğru şiirim bu benim. En düz ve en öz kelimelerim bu. Seni seviyorum ve ömrüm yettiğince, ahiretimin kabul gördüğünce sevmeye devam edeceğim.

Uyku mahmurluğuyla, sıcacık gözyaşlarının aktığı yanağı öptü genç adam.

"Ben bir tek sana geldim kadın. Bir tek seni gördüm ve bir tek sana teslim oldum. Seni seviyorum kadın, ömrümün yettiğince, ahiretimin kabul gördüğünce sevmeye devam edeceğim. "

Genç adam dalarken en zor uykusuna, boynunda sıcak dudakları hissetti. İlk kez gerçek bir tebessümle teslim oldu rüyalarına. Gelecek kokan, bal kokan rüyalarına...

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 15

"Tozlu Kitap"

Genç kız yumuşak bir iç çekişle uyandı. Bu ses kendi benliğinde yankılanıyordu. Huzur dolu bir uykudan uyanmayalı yıllar olmuştu. Hiç bu kadar rahat bir yastıkta yatmayalı da...

Günnur tebessümler yüzüne konarken kıpırdandı ve belini sarmalayan sıcak kolların farkındalığıyla bir süre donakaldı. Bir diğeri de hemen boynunun altında, ona sert ama sıcacık bir yastık görevi yapıyordu. Günnur yeniden iç çekti. Bu sefer bilinçli ve utangaçtı.

Oğuz'la uyumuştu! Onun sıcak kollarında, bir an bile kıpırdanmadan uyumuştu. Oğuz'un kolları tutulmuş olmalıydı, ama tatlı yüz hatları bunu umursamıyor gibiydi. Gür ve siyah kirpikleri yanağını okşuyordu. Düzenli soluklar, göğsünün inip kalkışıyla kendini belli ediyordu, arada kıpırdanan kirpikleri onun derin bir rüyada olduğunu söylüyordu.

Günnur bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Hiç olmadığı kadar derin bir cesaret bendini yırttı ve parmaklarını onun çenesinde buldu. Kirli sakalı, buğday tenine öylesi yakışıyordu ki, ona bakarken etkilenmemek için kör olmak gerekirdi.

Genç kız duyularının ölüdüğüne nasıl da inanmıştı? Hâlbuki kalbi, onu her gördüğünde göğüs kafesini terk ediyordu. Parmaklarını hissetmemesini umarak, çenesinin etrafında yumuşakça dolandırdı. Teninin verdiği his tarif edilemezdi. Günnur daha önce babası dışında, hiçbir adamın sakallarını okşamamıştı. Hiçbir adama böylesi yakından bakmamıştı. Şimdi bu adamın kirpiklerini, kaşlarını, burnunun kavisli hatlarını ve yüzündeki her bir lekeyi ezberliyordu.

Ona, en sevdiği kitaba dokunur gibi, dokundu. Her benin, her çocukluk lekesinin üzerinde gezdirdi parmak uçlarını. Kıymetli bir kitabın tozunu alıyormuş gibiydi. Ondan alacağı ilmi, kapağını özenle temizleyerek ödediği, içinde kelimelerin ve hayatın en derin hazinesinin bulunduğu bir kitap...

Mırıltıları duyulmayacak kadar kısıktı genç kızın. Bir gece vakti, Oğuz'u ilk gördüğü zamanlarda karaladığı dizelerdi bu mırıltıların sebebi. Tam da şu an içindi.

Tozlu kitaplardadır en bilinmedik erdem.

Tozunu silkele, oku beni.

Yüzüne biraz daha yaklaştı ve en çok korktuğu şeyi yaptı. O erkeksi dudaklarının çizgisini takip etti. Kalbi yıllar sonra ilk kez, yaramazlık yapan çocuklar gibi pır pır etti. Annesine yakalanmaktan korkunca böyle olurdu küçük Günnur. Şimdi yine yakalanma riski vardı. Tıpkı annesinin onu yakalayıp azarladıktan sonra, ağlamasın diye, ona en sevdiği çikolatayı vermesi gibi... Oğuz onu yakalarsa, en kıymetli hediyeyi alacağını hissetmenin verdiği heyecandı bu. Ancak Günnur keşfine henüz başlamışken kapısı çaldı. Panikle elini genç adamın göğsüne vurdu. Kapısından seslenen Ece, "Günnur'um, alışverişe gitmemiz gerek," diye çığırmadan, onu uyandırmayı planlamıştı. Allah'tan Oğuz uyku konusunda annesine ya da Ece'ye benzemiyordu. Gözleri birer fincan gibi açıldı ve derhal Günnur'u buldu.

KAKTÜSÜN

Günnur eliyle ona, "Şist" yaptı ve onun kafasını yatağın içine, örtünün altına gömdü. Ece ve Günnur kız kardeşten farksız oldukları için, onun odaya dalma ihtimali çok yüksekti.

"Tamam, Ece'm, yeni uyandım," dedi uyku mahmuru sesi onu doğrularken. "Birazdan gelirim" Ece'nin uzaklaşan ayak sesleri içine sular serpti. Ama aynı anda, onu bileğinden çekip örtünün altına alan ve hapsi altında tutan adam daha büyük bir paniğe sebep oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Oğuz onun çenesini öptü ve "Öcümü alıyorum," dedi. Günnur utançtan kıpkırmızı kesildi. "Ne?" diye sordu anlamamış gibi.

Çenesinde gezinen parmak uçları, dolandığı yerleri yaktı, dağladı. Günnur ömrünün sonuna kadar onun dokunuşlarıyla işaretlendiğini düşündü. Bu his ileride geçecek miydi? İhtimal vermiyordu. Asır geçse, Günnur bu hissi unutamazdı. Oğuz gözlerini onun yüzünden ayırmadan ve bir elini beline sarmışken, haylaz ses tonuyla onu kışkırtıyordu. "Ben uyurken, benden böyle faydalanamazsın küçük hanım."

Günnur suçlulukla kafasını eğdi ve dudaklarını büktü. Aptallık etmişti, daha onlar evlenmemişti bile. Ama Günnur ona dokunmak için kendi iradesiyle bile baş edememişti!

"Beni bundan mahrum edemezsin. Eğer bana dokunduğunda uyanmasaydım, tüm eğlenceyi kaçıracaktım!"

Günnur'un gözleri dehşetle büyüdü, onu omuzlarından panikle ittirmeye çalıştı. "Uyanık mıydın?" diye söylendi. Oğuz o muhteşem, kalp eriten gülüşünü takındı, "Her saniyesinde," diye fısıldadı dudaklarına doğru. Günnur dün gecenin anılarıyla derhal dudaklarını elleriyle kapattı. Gözleri kocaman açılmıştı. Eğer onu öpmeye başlarsa, Günnur yine aklını kaybederdi. Onun dudaklarında sanki bir çeşit zehir vardı, çünkü onu öptüğü andan beri uyuşmuştu. Oğuz yine kahkaha attı. Günnur kaşlarını çattı

KAN FÜSÜN

ve diğer eliyle de onun ağzını kapattı. Ece duyarsa, nasıl da utanırdı! Bu adam aklını kaybetmiş olmalıydı!

Kaşlarını çattı ve gözleriyle ona sert olduğunu umduğu bir bakış attı. Oğuz onun avuç içini defalarca öptü. Günnur pes edip, elini geri çekene kadar buna devam etti. Sonra aniden yine kıskacına alıp, genç kızın elini zorla dudaklarından çekti. Dudaklarına doğru, hiç beklenmedik bir yakınlıkla konuştu. Günnur nefesini kontrol etmeye koyuldu, onun ne dediğini dahi işitemedi.

Oğuz tekrarladı; "Galiba Ece seni bekliyor ve hazırlanıp gitmezsen, meraklı kafasını kapıdan uzatır ve bizi bu halde görür."

Günnur kafasıyla onayladı ama halen hareket edemiyordu. Tek yapabildiği gözlerini daha önce defalarca bakmaya kaçındığı dudaklarına dikmekti. Oğuz ona, "Sevgilim," diye fısıldadı. "Azizem," ... Sonra boğazının merkezinden gelen, gür ama titrek bir sözle onu uyardı; "Bana öyle bakmaya devam edersen, yakalanmanı umursamaz, o dudakları tekrar ve tekrar tadarım."

Aynı anda Ece, "Yenge!" diye bağırdı, bu bir çeşit "Hadi!" deme şekliydi. Düğün hazırlıkları için ondan daha heyecanlıydı. Aynı anda bir homurtu duyuldu, "Sabah sabah yine çiğ yumurta mı içtin?" diye sordu yılgın bir erkek sesi.

Günnur, Ali'nin varlığıyla gözlerini kocaman büyüttü. Aynı anda Oğuz kısık küfürler mırıldanarak yuvarlandı ve Günnur'un üzerinden kalktı. "Hadi, hazırlan. Bu iki deli bir araya geldiyse, bugün gün bitmez."

Günnur ayaklandı ama öylece dolabın karşısında bekledi. Hem ne giyeceğini bilmiyor, hem de Oğuz'un odayı nasıl terk edebileceğini hesaplıyordu. Oğuz ona, "Hadi!" deyince gözlerini büyüttü ve ona baktı. "Aklını mı yitirdin?" diye sordu gayet ciddi ve buz gibi bir bakışla. Az önceki heyecanı sönmemişti, ama Günnur bunu iyi saklıyordu.

"Ne?" diye sordu Oğuz gayet ciddi bir ses tonuyla. Günnur gözlerini devirdi ve eliyle kapıyı gösterdi. "Gitmek zorundasın."

Oğuz boğazını temizledi ve gözlerini kapağı açık dolapta gezdirdi. "O iki zırdeli koridorda olduğuna ve benim çıkamayacağıma göre... Ne giyeceğine karar verdin mi?" Meraklı kafasını uzatmış elbiselere bakıyor, lafı değiştirmeye çalışıyordu.

"Oğuz sen buradayken üstümü asla değiştirmem ve hayır ne giyeceğime karar vermedim. Ama geçiririm bir şeyler. Mühim değil."

Oğuz elini dolaba doğru uzattı ve en mat, en gösterişsiz elbiseyi çekti. Günnur'a seçilen tüm elbiseler bir ferace kadar boldu. Renk konusunda ona pek şans tanımamışlardı. Ama giyebileceği çok sayıda mat elbisesi de vardı. Oğuz'un seçtiği ise siyaha yakın bir gri, gösterişsiz ve dökümlü bir elbiseydi. Günnur omuz silkti. "Tamam," dedi ve elbiseyi çıkardı. Sonra eşarp seçmek için, Ece'nin onun için dizdiği düzinelerce şala baktı! Bu kız hediye verme olayını bazen abartabiliyordu. Bedenleri uyuyordu, boyları da hemen hemen birbirine yakındı. Günnur belki birkaç santim uzun olabilirdi.

Günnur eğilip bir şal baktı. Ama öylece, ellerini sürmeden... Şallar öylesi yumuşaktı ki, onlara dokunursa kıymetleri azalacak gibiydi. O bu kadar yumuşak şallara, ilk kez Ece de rastlamıştı. Aynı anda omzunda bir ağırlık hissetti. Genç adamın sert sakalları, keten pijamasının kumaşından omzuna işledi. Günnur pijamalıydı. Saçları açıktı ve pijamalıydı!

Bir anda kaskatı kesildi. Nasıl onun yanında böylesi rahat dolanıyordu? Sanki yıllardır onun mahremiymiş gibi? Oğuz onunla beraber çekmeceye baktı. "Bence alttan ikinciyi takmalısın," dedi. Konuşurken sakallarını onun boynuna sürtüyor, sesi kulaklarına tuhaf hisler uyandırıyordu.

KAKTÜSÜN

Günnur çekilmedi, kaskatı bir şekilde kafasıyla onayladı. "Tamam," dedi. Günnur oldum olası, kıyafet seçmeyi sevmezdi. Zaten topu topu üç tane elbisesi olurdu. Çevire çevire giyerdi, kafası da rahat olurdu. Şimdi kocaman dolapla ne yapacağına Oğuz'un karar vermesi yükünü azaltmıştı.

Oğuz gülümsedi ve aniden onun yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra saçlarını derin derin kokladı ve geri çekildi. "Sizi ben bırakacağım," dedi, bu bir rica değil, emirdi. Sesinde fazlasıyla kararlı bir ton vardı. Günnur böylesini daha tercih ederdi. Ece ile her ne kadar rahat olsa da, alışveriş konusunda Oğuz'un desteği daha iyi olabilirdi. Hem evi için bir şeyler seçeceğini söylemişti Ümmü Gülsüm annesi. Oğuz ile seçmesi daha mantıklıydı.

Oğuz minnettar bir iç çekişle Günnur'u şaşırttı. "Hatun, sen nasıl bir armağansın Allah aşkına?" diye konuştu. Günnur kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Oğuz onu belinden kucakladı ve alnını öptü. Günnur bugün daha ne kadar kızaracağını hesaplayamıyordu. "Mütevazısın, alçak gönüllüsün, kibirsizsin ve dünya da gördüğüm en güzel kalbe sahipsin. Allah aşına, sen gerçek misin?"

Günnur utançla yine onun göğsüne sakladı. Ellerini yüzünün iki yanına siper etti. "Oğuz," diye sızlandı. Onu utandırmaması için yakardı. Oğuz yine kısık bir kahkaha attı.

Ece aynı anda koridordan bağırdı; "Yenge, eğer on dakikaya gelmezsen, salonda ölü bir öküzümüz olacak!"

Sinirli adımları dışarıya çıktığını belli ediyordu. Belli ki yine Ali'yle, sözlü bir atışmadan çıkmışlardı. Oğuz, Ali'ye sayıştırarak uzaklaştı ve eliyle kapıyı gösterdi. "Ben gidip şu öküzü bir ağaca bağlayayım, sende hazırlan," diye mırıldandı, ama gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Günnur ondan birkaç adım uzaklaştı, eliyle "Git" işareti yaptı.

Oğuz dudak büktü. Bir çocuktan farksızdı. Sonra eğilip yanağını ona doğru uzattı, eliyle yanağına bir iki defa vurdu. "Öpersen giderim."

Günnur etrafını yokladı. Sanki biri onun bu cesaretini görecek de, onu kınayacakmış gibi. Oğuz sızlanmaya yakın bir ses çıkardı ve tekrar yanağını gösterdi. Günnur yanaştı ve eğildiği halde ona yetişemeyince parmak uçlarında yükseldi. Nasıl öpeceğini bile kestiremiyordu. Masumca dudaklarını dokundurmayı planlıyordu. Tam dudakları o sakalların sakladığı tene değecekken, Oğuz kafasını hızla çevirdi, daha sıcak dudaklarla buluştu. Günnur bu ani hareket karşısında, geri çekilip elini dudaklarına kapattı ve gözlerini büyüttü. Oğuz sanki bir çeşit bal tadıyormuş dudaklarını birbirine bastırdı, "Arılar bile kıskanır," diye mırıldandı.

Sonra genç kızı titrek elleri ve çırpınan kalbiyle bıraktı. Antreden yankılanan sesler ise utancını misliyle katladı. Ali ve Oğuz tabii ki karşılaşmıştı. "Ağabey!" diye çığırdı Ali. "Orası senin odan değ..."

Ali birden inleyerek sustu. Oğuz'un fısıldadığını tahmin ediyordu genç kız, Ali yine o haylaz sesiyle damarına basmaya devam ediyordu. "Tamam ağabey. Ne vuruyorsun? Bana çeneni kapalı tut desen susardım zaten. Teyzeme senin hangi odadan çıktığını söylemezdim." Sesi öyle yüksekti ki, Ümmü Gülsüm anne duymuş olmalıydı. Günnur ellerinin kilitlendiğini hissetti. Utançtan.

"Ulan," diye başladı, Oğuz ve Ali'nin koşuşturan ayak sesleri salonda yankılandı. "Seni o çok sevdiğin meşe ağacına bağlamazsam, önüne de samanları yığmazsam, bana da Oğuz demesinler! Allah'ın öküzü! Ayarsız ve zamansız öküz!"

Ece bu bağırışları duymuş olmalı ki ağabeyine bahçeden destek verdi. "Hah, ben deyince inanmıyorsunuz. Öküz işte!"

Günnur kafasını iki yana salladı ve kıkırdadı. Elbiseyi üzerine geçirirken, acaba hayatının hangi yerinde ettiği duanın kabul olduğunu düşündü. Hangi fakiri sevindirmişti, hangi dertliyi güldürmüştü? Anasının duasını mı almıştı, babasının ölüm anında

ettiği dualar mı yıllar sonra kabul olunmuştu. Bu adam, bu aile hangi sevabının mükâfatıydı?

Günnur gözlerini yumdu ve şükürler sundu Rabb'e.

Her şerde hayırlar getiren Rab, Günnur'a ne güzel mucizelerle bunu ispatlamıştı.

***

Genç adam arabayı çalıştırıp, koşturarak kapıya çıkan bayanların yanına sürdü. Ece'ye gözleriyle arkaya binmesini işaret etmek istedi, ama Ece çoktan arka kapıyı açmış ve oraya kurulmuştu. Günnur onun yanına yöneldiğinde, Ece kapısını kilitledi ve Günnur'u Oğuz'un yamacına mahkûm etti. Oğuz, Ece'yi alnından öpecekti. Ya da ona en sevdiği karamelli pastalardan birkaç tane alabilirdi.

Günnur kapıyı tedirginlikle açtı ve soluğunu vererek arabaya bindi. Oğuz arabayı çalıştıramadı. Gözleri Günnur'da sabit kalmış, soluğu kesilmişti.

Onun seçtiği elbiseleri giymiş, onun seçtiği şalı takmıştı. Ama o mat renkler bu kızı saklamak yerine, onun beyaz tenini ve hurçun suları andıran mavi gözlerini daha belirgin yapmıştı. Oğuz kafasını direksiyona vurmamak için kendini zor tuttu. Ağzı açık kalmıştı ve genç kızın kızaran yanaklarına hayranlıkla bakmaya devam ediyordu.

"Ağabey?" diye seslendi Ece soru içeren ses tonuyla. "Yengemi yeterince seyrettiysen gidebilir miyiz? Bir sürü işimiz var ya hani?"

Oğuz öksürerek toparlandı ve arabayı çalıştırdı, "Tamam" dediğini duyar gibiydi. Ama yola baktığı kadar, Günnur'a bakmadan edemiyordu. Kendi arabasında, yanı başında, nişanlısı ve karısı olarak duran bu kadına bakmadan duramıyordu. Onun kadını...

Alışveriş yapacakları mağazaya kadar, bu tedirgin ama bir o kadar da gururlu bakışları genç kızı kızartmaya devam etti. Dünün anısı dudaklarında tazeydi. Oğuz böyle olacağını biliyordu, onu öptüğü an kendinden geçeceğini, onunla aklını kaybedeceğini biliyordu. Hayatında hiç tatmadığı bir deneyimdi onun masum ve utangaç dudakları.

Mağazaya vardıklarında Ece bir çocuk gibi zıplayarak arabadan indi ve onları park alanında yalnız bıraktı. Oğuz boğazını temizledi ve "Çok... Çok güzel görünüyorsun," dedi. Kendine kızarak yüzünü buruşturdu. Bu ne utangaç bir sesti?

Günnur ellerini birbirine sürttü ve kafasını eğdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Oğuz nefesini üfledi, "Seni bir dolu gözden nasıl koruyacağım?" diye kendi kendine yakındı. "Bir insana bu renkler bile yakışıyorsa..." kendi kendini susturdu. Onu cebinde taşıma taşımalıydı. Mantıklıydı, ama Günnur o cebe sığmazdı. "Hadi şu alışverişi bitirelim," dedi yenilgiyi kabul ederek. Yüzü düşmüştü. Çünkü Günnur'un o güzel gözleri görünmese bile, bir insanın dikkatini çekecek düzeydeydi.

Aşağı indi, Günnur'un kapısının da onunla aynı anda açılıp kapandığını işitti. Kararsızlık içinde elini tuttu ve bir iki adım attı. Sonra soluklandı ve sustu. "Azizem..." Park yerinde arkasını dönerek ona tedirginlikle baktı. Öylesi iç acıtacak kadar güzel bakıyordu ki, Oğuz çaresizlikle dişlerini sıktı ve onu koltuğunun altına kıstırarak yakınına çekti. Böyle yürümeye ve onu da yanında yürütmeye başladı. Parmağında yüzüğü olsa da, bakan gözler onun Oğuz'a ait olduğunu bilmeliydi. Bu ürkek ve dünyalar güzeli gözlerin bir tek kendine ait olduğunu...

İçinde kışkırtılmayı bekleyen bu kıskanç yana hayretler etti. Kaldırımları, onu okşayan havayı, semti kıskandı Oğuz. Gözlerinin üstündeki kaşı kıskandı. Saçlarını örten ve onu

okşayan örtüyü kıskandı. O solgun renkteki elbiseyi kıskandı. Oğuz, kendini kıskandı. Onu hak etmeyen ama onun eşi olan benliğini kıskandı.

"Oğuz, insanlar bakıyor," diye, çekinceyle geri çekilmeye çalıştı genç kız. Oğuz onun bu ürkek yanını asla kaybetmeyeceğinin bilincindeydi, onun insanların gözünden kendine bakışı hiç geçmeyecekti.

"Baksınlar ve görsünler," dedi Oğuz. İçinden *senin bana ait olduğunu*, diye tamamladı. Günnur, "Ne derler, ne düşünürler..." Etrafını kollayan bir serçe gibiydi. Her an kanat çırpıp kaçacak gibiydi. Oğuz onun kalabalıktan nefret ettiğini biliyordu. Bunca zaman boyunca hep yargılanmıştı ve yargılanmaya devam edeceğini düşünüyor olmalıydı.

"Bu adam, bu kıza âşık derler." Sesinde zerre tereddüt yoktu. Otopark çıkışında telefonda konuşan Ece, güzelim kahverengi gözlerini kaldırdı ve onlara en güzel gülümsemesini sundu. Kız kardeşinin de gülümseyince, Günnur'dan aşağı kalır yanı yoktu. Oğuz, dayanamadı ve "O suratını ellerimle buruşturmadan koca dişlerini kapat," diye tısladı. Asla Ece'ye, gülümserken insanları büyülediğini ve yabancı gözleri üzerine çektiğini söylemezdi. Ece somurttu ve ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Bugün öküzlerin günü galiba..." Diye söylendiğini işitince Oğuz gözlerini devirdi.

Günnur bu süre zarfında onları dikkatle izliyordu. Oğuz genç kıza, "Ne?" dercesine kaşlarını kaldırdı. Günnur bir anda öyle bir şey söyledi ki, Oğuz'un yüreği kor yangınlarda yandı. Ece gözlerindeki nemi saklamak için arkasını döndü.

"Ece gibi, bir ağabeyin koruması altında olmak isterdim."

Oğuz dişlerini sıktı ve çenesini öyle bir kastı ki, tüm yüz hatlarına ağrılar girdi. Oğuz onun yaralarını saramayacaktı. Sadece bir örtü çekecekti üstüne. Günnur hep zor gülen, bolca imrenen

bir insan olacaktı. İmrenmeleri hasetliğinden değil, yaşayamamanın verdiği hasretten olacaktı. Ama Oğuz evlilik ve eş olma konusunda onu öyle memnun edecekti ki, imrenmeyeceği tek şey mutlu bir evlilik olacaktı. Usanacaktı. Sevilmekten ve değer görmekten usanacaktı. Oğuz ona başkalarının yanında olmasa bile, beraberlerken nice kahkahalar attıracaktı. Onun kâbuslarının koruyucu gardiyanı olacaktı.

Ve ona bir evlat verecekti, Allah'ın izniyle. Ondan ve kendinden bir parça... Günnur'a hayatında ilk kez kendi ellerinde tutabildiği, ona ait ve ondan gelen bir hediye verecekti. İnanılmaz gözlere ve inanılmaz bakışlara sahip olacağına emindi. Annesi Günnur olan bir çocuk, bakışlarıyla insanları büyüleyecek demekti. Oğuz'a hiç benzemese de olurdu.

Bu hislerle onu bir koluyla sarmalarken, Ece'nin elini alıp diğer kolundan geçirdi. İki kıymetli kadınla, iki en değerli varlığıyla evini taçlandıracağı eşyaları seçmeye koyuldu.

Günnur köşeye çekildikçe, krizler geçirdi Oğuz. Emanet gibi bir kenarda durmasından nefret etti. Bu sürükleme ve teşvik etme işini Ece'ye bıraktı. Ece o ikna edici diliyle, herkesle, Demir'le bile baş ederdi. Günnur, Ece'nin gösterdiği mavi, kırmızı, mor vs. tüm koltukları beğendi. Öylece, "Güzel, evet bu da güzel, hepsi çok güzel," dedi.

Oğuz bir kenarda, onun mahcup bir şekilde, her şeyi onaylamasını izledi. Bir ara genç kızın gözleri mağazayı taradı, gözünün sık sık takıldığı bir yer vardı. Oğuz onun nereye baktığını bu sefer yakaladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme yer etti. Ece'yi hiç de kibar olmayan bir şekilde çekiştirerek oraya sürükledi. Elleri birbirine bağlı olan Günnur'a ise, bir baş hareketi yaptı. Günnur küçük ayaklarıyla onları takip ederken, Oğuz Ece'nin feryatlarını duymazlıktan geldi.

"Senin yüzünden kafama on tane iğne batırıyorum. Onca beddua ediyorum, bir tanesi de eline batmıyor ki! Ya bozuyorsun ağabey... Bak vallahi koltuklarınıza ilk çayı ben dökerim." Oğuz onu serbest bıraktığında Ece'nin kumral teni kızarmış, solukları koşuşturmuş gibi hızlanmıştı. "Öldürecek misin beni be?" diye cırladı ve elini başörtüsüne attı. Gördüğü takım karşısında kala-kaldı. "Bana sakın bu renksiz şeyi, evinize sokacağınızı söylemeyin," diye söylendi Ece. O giysilerinde hep siyahı ve tonlarını giyerken, odasında ve evde en açık renkleri kullanma taraftarıydı.

Günnur, Oğuz'a hem ışıldayan hem de mahcup gözlerle baktı. "Almak zorunda değiliz, Ece'nin baktığı takımlar güzel." dedi kısık bir ses tonuyla. Oğuz uzun uzun genç kıza baktı. Onun aklının nasıl çalıştığını çözmüştü.

"Güzelim... Bu ev senin ve benim. Şu süpürgesiz cadıyı, getirdiğime pişman etme."

Ece somurttu ve kollarını birbirine bağladı. Ama çenesini yine tutamadı, "Gargamel."

Oğuz dişlerini göstererek, dalga geçercesine sırıttı, "En azından benim bir amacım var, o garip mavi küçük yaratıkları pişirip yemek. Senin amacın ne cadı? Süpürgenle insanları dürtmek mi?"

Ece ellerini beline koydu ve savaş pozisyonunu aldı. Böyle durumlarda Oğuz arkasına bakmadan kaçardı. Ama gözlerinin takıldığı ayrıntı bunu engelliyordu, Günnur biraz buruk bir tebessümle, beğendiği takıma gizli bakışlar atıyordu. Bej rengi takım oldukça rahat ve bol yastıklıydı. Büyük bir kitaplığa, orta boyda bir yemek takımına ve gösterişsiz ama şık sehpalara sahipti. Ayağını uzatabileceğin pufları ve duvara monte edilebilecek, sade bir televizyon ünitesi vardı.

"Allah yengeme sabır versin, şirine gibi kadın, Gargamel'in eline düştü," diye söylenmeye devam eden Ece'nin yüzüne elini dayadı ve küçücük yüzünü bir avucuyla kapattı. Sesi ellerinin ara-

sından duyulmaya devam ediyordu, ama şimdi birkaç perde öteden geliyordu. Oğuz Günnur'a, "Sevgilim, ben karar verdim," dedi. Günnur ona soru sorarcasına baktı. Aynı zamanda bu iltifattan dolayı yüzü yine renk değiştirmiş, gözleri etrafı kolaçan etmişti.

Arkalarında dolanan satış elemanı bayana, "Bu takım hakkında ayrıntıları almak istiyorum " diye bildirdi. Kadınla fiyat ve ayrıntıları hakkında kısa bir konuşma yaparken, Ece ve Günnur onlara gözlerini dikmiş bakıyordu. Oğuz tedirginlikle konuşmayı tamamladı ve anlaşmak için elini uzatan kadının eline bakakaldı. Normalde tereddüt etmez, annesi her ne kadar kızsa da, o eli sıkardı. Bir bayanı mahcup etmek istemezdi. Ama şimdi bakış açısı tamamen farklıydı. Oğuz o eli tutmak istemiyordu, kadına da bunun yanlış olduğunu belli etmek istiyordu. Varsın kırılsın, ikisini günaha sokmaktan ve kendi kadınını üzmekten daha iyiydi. Üzerine dikilen mercan mavilerin farkındalığıyla geri çekildi ve kadını başıyla selamladı. Kadın elini utangaç bir şekilde geri çekti ve mahcupça gülümsedi. Oğuz Günnur'dan bir soluk verme sesi duyduğuna yemin edebilirdi, Ece'den ise hayret nidası.

"Annemin yirmi beş yılda değiştiremediği adamı, birkaç ayda hizaya getirdin. Elleri öpülesi kadın!" Ece bunu bir çeşit oyun sergilermiş gibi söyledi. Tabii aptal ve güzel kardeşi dikkatli bakan erkek gözlerini üzerine çekti. Oğuz onu sahiplenircesine koltuğunun altına kıstırdı ve yüzünü göğsüne sakladı. Ece bunu yine, türbanını bozmak için bir amaç olarak algıladı. O da öyle algılamasına izin verdi. Günnur'a çapkınca göz kırptı ve kolunu uzattı. Günnur küçük bir tebessümle koluna girdi. Oğuz etrafı taradı. Bir iken iki olmuşlardı. Kalbi bu kadar sahiplenmeye dayanamazdı.

"Gülümseme kızım, öyle ulu orta," diye tısladı. Eskiden onu güldürmek için kırk takla atardı. Şimdi o güzel, gamzeli çenesinin görüntüsünü kimseye sergilemeye niyetli değildi.

KİTÜSİN

Ece homurdanıyordu, "Nefessiz kaldım, vicdansız! Öleceğim burada. Kimse yok mu?"

Oğuz gözlerini yine devirdi ve haylazca sırıttı. Sanki Günnur'a belirtiyormuş gibi yüksek sesle, "O kadar çirkin ki, dünyayı ondan ancak bu şekilde koruyabiliyorum," dedi. Günnur yine güldü, Oğuz sabırlar dilenerek gözlerini kapattı ve beyaz eşya mağazasının yolunu tuttu. Tabii balık gibi çırpınan kardeşine, birazcık nefes alması için alan bırakarak. Günnur onun sözlerine inanmadığını belirtircesine bir bakış attı. Ece inanmış olacak ki, söylendi. "Bırak da onun için dünya kaygılansın. Sen süper kahraman mısın da dünyayı benden koruyorsun!" Sesinde kırgınlık vardı. Ama Oğuz umursamadı. Ona güzel olduğunu söylerse bir kuralı yıkacağını düşünüyordu. Onun büyümeye başladığını, genç ve güzel bir kadına dönüştüğünü kabullenmek istemiyor, bu yüzden de dile dökmüyordu. Dökülmesine de izin vermiyordu.

Alışverişleri bu kargaşayla ve Günnur'un geri planda durmasıyla devam etti. Ama Oğuz onun her bakışını, her hareketini, her fikrini sorgulayarak alışverişi onun zevkine göre tamamladığına emindi. Namazlarını bir mescitte kılmış, ağızlarını tatlandırmak için tatlıcı aramaya koyulmuşlardı.

Şimdi memnuniyetle geriniyordu genç adam ve Günnur'u hiç beklemediği bir anda, tatlı ve kahve içtikleri kafede kucakladı. Ona böyle istediği an ulaşabiliyor olmak hayal gibiydi. Varlığını her dakika doğrulamak için, ona dokunmadan edemiyordu. Ece'ye bir bakış attı. Genç kız tatlısını küçük lokmalarla yerken, bir taraftan da kulaklığıyla her zaman dinlediği alaturkaları dinlemeye devam ediyordu, onlara bakmıyordu. Dışarıda ki yağmurun cama vuruşunu seyrediyor, ara ara kahvesini yudumluyordu. Kafe, hava durumu nedeniyle neredeyse boştu. Ece'nin kulaklığından gelen ve cama çarpan yağmur sesi dışında derin bir sessizlikle oturdular. Oğuz bu anın hayatındaki en güzel anlardan

KMK.TÜSİN

biri olduğuna yemin ederdi. En güzel dönüm noktasındaydı. Şimdi evinin eşyalarını almış, kadını ve kız kardeşiyle beraber oturuyor, tasasızca kahvesini yudumluyordu. Ellerinin kadınına dokunma izni vardı, gözlerinin ona bakma izni vardı, kokusunu en yakından ciğerlerine çekme izni de vardı. Onu sahiplenme ve tüm yabancı gözlerden uzak tutma izni olduğu gibi...

***

KAKTÜS İN

"Beyaz eşyalar akşam gelecek. Bu yüzden, bu gece evimizde kalacağım," Günnur genç adamın sıcak ve geniş kollarında azıcık döndü. Bir açık alanda ona böyle sarılması genç kızı utandırıyordu. Ama genç adam zerre utanç duymuyor, hatta ondan uzaklaştığı anda asabileşiyordu. Günnur teslim olmuştu. Bu his utandırıcı olduğu kadar güzeldi.

Satış elemanları ve mağaza sahipleri dâhil, tüm kadınların ona nasıl baktığını görmüştü. Bu durumlarda Günnur kendinde ona sarılacak ve sahiplenecek cesaret aramıştı. Kendini tanıyamayacak kadar öfkelenmişti. Oğuz neden herkese gülüyordu? O güzel gülüşünü bu kadar israf etmek zorunda mıydı?

Günnur kendini her kötü hissedişinde, Oğuz'un kollarını buluyor ve sakinleşiyordu. Onun cesaret edemediği bu sahiplenici hali, Oğuz memnuniyetle üstleniyordu. Haylazlık yapıyor, Günnur gülümsediğinde ise bir çocuk gibi dudak büküp mızmızlanıyordu. Günnur gülmeli mi, gülmemeli mi, kestiremiyordu... Oğuz onu kıskanıyor muydu? İnanılacak gibi değildi ve Günnur onu kıskandığını belli ettiğinde bulutların üstüne çıkıyordu.

"Nasıl kalacaksın, ev bomboş," diye fısıldadı. Ece onları duymuyordu, kimse onları dinlemiyordu. Ama Günnur konuşurken, istemsizce çekiniyordu. Evlerinden bahsetmek onu utandırıyordu.

"Ev değil, evimiz," diye terslendi Oğuz. "Sana söylemeyi unuttum ama belki duymuşsundur. Bir zamanlar babam ve amcalarım ortak bir işte çalışıyordu." Oğuz'un göz kapakları suçlulukla düştü. "Babam olayları öğrenmeden önce, yani payına düşen hisseleri büyük amcama devredip işi bırakmadan önce; benim ve kız kardeşim için, kendi elleriyle çizip tasarladığı iki yatak odası takımı yaptırmıştı. Bu biraz mantıksız gelebilir sana. Yani istersen onu misafir yatak odası için kullanabilirsin. Şimdi ki gösterişli takımlardan..."

"Hayır," diye susturdu Günnur tebessüm ederek, "Babanın... Yani babamızın seni düşünüp o takımı çizmesi ve yaptırması kadar güzel bir şey olamaz."

Oğuz'un omuzları gevşedi ve gülümsedi. "Yine de görmek istersen, yarın koltuklar için evimize gitmemiz gerekecek, o zaman inceler, beğenmediğin ayrıntıları çıkartırsın." Günnur beğeneceğine emindi, beğenmese bile kayınbabasının gönlünü kırmayacağına emindi. O oda tasarlandığı gibi kalacaktı.

"Babam artık eskisi kadar hevesli değil." diye iç çekti Oğuz. "Demir'in, yani Yusuf'un babası olacak olan adam yüzünden, işinden ve kazandığı paradan nefret etti. Yıllarca çalışsa evine soktuğu kirli parayı temizleyemeyeceğini düşünüyor. Ama onun çizimlerini ve yeteneğini bir görsen... Onun kadar yetenekli olmak isterdim. Babamın parasının, asla kirli olduğuna inanmıyorum. O adam belki kendi yollarıyla, kendi hesabını büyütmüş olabilir. Ama o iş yerinin en belirgin özelliği, babamın iş sahibi olarak kollarını sıvayıp, çalışanıyla birlik olmasıydı. Şimdi küçük ama işlevsel bir iş yerinde, yine aynı işi yapıyor. Biraz tedirgin, ama çokça yürekli bir şekilde... Artık ince eleyip sık dokuyor. Ve müşterileri babamı orada bile buluyor..."

Bu sıcak sohbet Günnur'un içini ısıtmıştı. Haylaz ve vurdumduymaz gözüken evin biricik oğlu, mükemmel bir gözlemci

KAKTÜSÜN

yeteneğine sahipti. Günnur işle ilgili bu şevk dolu konuşmayı aşkla dinliyordu. Zerre sıkılmıyor, onun fikirlerine hayranlık duyuyordu.

"Erva ve Demir'in yaşadıkları belki de, bir şerden nasıl bir hayır çıkacağının ispatıydı. Düşünsene... Onlar olmasaydı, ben senin o mavi mavi bakan gözlerini göremeyecek, peşine bir a takılmayacaktım. Allah'ım, düşüncesi bile korkunç. Kader ne güzel bir şeydir azizem? Beni sana yazan Allah, ne güzel yazmış böyle. Dilim kilitlenir, kalbim genişler ve tüm çıkmazlarım sana çıkar oldu. Ne kadar da kolay görünür, ama ne kadar büyük bir tevafuktur bu?"

Günnur gözünden düşen yaşa engel olamadı, Oğuz elinin arkasıyla usulca sildi ve yağmur damlaları eşliğinde, şiir gibi konuşmasına devam etti. Hep Günnur'u konuştururdu. Bugün yağmurdan mıdır bilinmez, genç adam dökülüyordu. Yağmurla dökülen bu adam, yüreğini bereketlendiriyordu.

"Söylesene Nur'um. Hiç aklına gelir miydim? Bir adam çalacak kapını ve kocan olacak. İnşallah çocuklarının da babası..." Günnur utanç içinde kızardı ve yüzünü omuzlarına sakladı. Garsonun sesini duyuldu. Günnur yine dişlerini sıktı. Bu, bu genç bayanın en az beşinci gelişiydi. Oğuz yine o tatlı diliyle ve güzel tebessümüyle, "Bir şeye ihtiyacımız yok," derken, Günnur dilini ısırdı, Oğuz'dan uzaklaşmaya çalıştı. Ama genç adam inatla, elini belinden çekmiyordu. Günnur buna memnuniyetle teslim oldu ve elleri kocasının omzundayken garson kıza döndü. Şapşal şapşal dikilmeye ve kocasının güzel gülüşüne karşılık vermeye öylesine dalmıştı ki, Günnur daha fazla tahammül edemedi. "Bir şey lazım olursa ben seslenirim hanımefendi. Sürekli rahatsız etmeye devam edeceksiniz 'Eşim' ve kız kardeşiyle daha sessiz bir yerde kahve içmeyi yeğleriz."

KAKTÜSÜN

Ece bu sırada kulaklıklarını çıkarmış, Günnur'a bir canavara bakarmış gibi bakıyordu. Boğazını temizledi ve kahkaha atmamak için dudaklarını büktü. Günnur ona "Ne?" dercesine bir baş hareketi yaptı. Garson kız utançla kaçışmış, Oğuz kahkahasını koyuvermişti. Ece de ona eşlik etti ve gözleri yaşarana kadar güldüler. Günnur ise ellerini bağladı ve haklı bir çocuk gibi mızmızlandı. Ece gözlerinin yaşını silerken "Vallahi, sen yapmasan ben yapacakım bu sefer. Amma da sabırlıymışsın." dedi ona hak vererek. Günnur, "Ne sabır, ne sabır!" diye söylendi. Bu kız her gelişinde, onu boğacakmış gibi bakmıştı. Ama aptal kız, anca konuşunca anlamıştı.

Oğuz onu kucakladı ve alnını öptü, "Kıskanç hatunum," diye gururla mırıldandı. Günnur onu itekledi ve ayaklandı. Ece'yi de ayaklanması için teşvik etti. "O sırıtan suratını bir kadına daha çevir de, ben sana kıskançlık nasıl oluyormuş göstereyim," diye, kendi kendine mırıldandı. İçinden çıkan bu garip yaratığı tanımıyordu, ama artık canına tak etmişti. "Ama azizem," diye inleyerek ona yanaştı Oğuz.

Günnur tatlılıkla gülümsedi, Oğuz gözlerini büyüttü ve etrafı taradı. "Hah, işte tam da böyle... Ben de karşılık olarak, tüm bey satıcılara gülümseyeyim mi?" Oğuz'un gözleri kocaman oldu ve kaşları sinirle çatıldı. "Hepsinin gözlerini oymamı istiyorsan yap."

Ece, "Ben ağabeyim için," Mağara Adamı " demiş miydim? Dememişsem eğer diyorum," diyerek gözlerini kırpıştırarak baktı. "Küçük cadı, sen sus!" diye kükredi Oğuz. Günnur tek kaşını kaldırdı ve Ece'nin koluna girdi. Oğuz arkadaşı elinden alınmış bir çocuk gibi ona kırgınca bakmaya devam etti. "Başka adamlara, sana güldüğüm gibi tatlı tatlı gülecek değilim Oğuz. Ama senin yaptığın tam da bu!" Günnur'un sabrına neler olmuştu? Ya makul tavırlarına?

KAKTÜSÜN

Bilmiyordu ama şu an mantıklı düşünemiyordu. O garson kızın sırıtışı beyninde neon ışıklarıyla yanıp sönüyordu. Eve dönene kadar, Oğuz'un tüm yanaşmalarını geri tepti. Arka koltuğa oturdu, Ece ile sohbet etti. Erva'nın sık sık aramalarına cevap verdi. İtiraz kabul etmeyen arkadaşı, ona "Mükemmel!" bir gelinlik ayarlamıştı. Günnur onun prensesler gibi olduğu gelinliğini hatırladığında avuçları terledi, öyle bir şeyi ölse giyemezdi. Arkadaşını kırmaya korkuyordu. Çünkü Erva yeteneklerine güveniyordu ve Günnur'un gelinliğini dikeceğine dair eskiden kalma bir sözü vardı. Günnur da buna teslim olmak zorundaydı.

Akşam vakitlerinde Oğuz'un olmadığı sessiz evde, Günnur sert çıkısından dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı. Birkaç saatte bile onu özlemişti. Şimdi ömürlerinin geçeceği evlerini tek başına düzenliyor, soğuk yatakta bir başına kıvrılıyor olmalıydı. Genç kızın yüzü hemen kızardı. Onunla uyumaya bir gecede alışmış mıydı? Eliyle yüzünü havalandırdı ve keten pijamalarının içinde odasını arşınladı. Ümmü Gülsüm annesi, ona kendi bindallısını çıkarmıştı. Çok pahalı ve oldukça gösterişli bu bindallıyı ona uyarlaması ve istediği ayrıntıları eklemesi için bir terzi çağırmıştı. Erva gelinliğiyle ilgilendiği ve yeni evli olduğu için onu sıkıştırmak istemiyorlardı. Ama Günnur bir kına gecesi olacağını düşünmemişti! Nasıl olacaktı? Kalabalık mı olacaktı? Günnur'un bir tane bile akrabası yoktu. Erva ve Emine Teyze dışında kimsesi yoktu!

Ece, mükemmel bir kına olacağına emindi. Çünkü her detayla ilgilenmiş, kızları organize etmişti. Şimdi odasında elleri bağlı turlarken Günnur'un, kına umurunda bile değildi. Oğuz ne yapıyordu? Çok yorulmuş muydu? Yemek yemiş miydi? Namazını kılmış mıydı? Onu neden aramamıştı?

Günnur omuzlarını düşürerek yatağa girdi ve uyumaya çalıştı. Gram uykusu yoktu. En sevdiği kitaplarından birine baştan

başlamıştı, ama kelimeleri defalarca okusa da algılayamıyordu. Nefesini üfleyerek, örtüyü kafasına kadar çekti. Örtünün karanlığında gözlerini yumdu, bu sırada bir çıtırtı duydu ama umursamadı. Ece'nin alıştırdığı kedi, cidden gizli gizli eve dalıyor, pençeleriyle özenle temizlenen parkeleri çiziyordu.

Yatağının bir tarafa doğru çöktüğünü hissettiği an, çığlık atmak için ağzını açtı. Ama örtünün üzerinde ağzını kapatan el buna engel oldu. Kulağının yakınlarında sık ve sıcak soluklar vardı. Günnur nefes almayı başardığında, burnuna dolan kokuyla soluklandı. Kulağındaki ses, "Benim," diye fısıldadı. "Baş belası, kara kedin..."

Sonra örtüyü çekti ve onu öptü. Nefes almasına bile fırsat vermiyordu. Ciğerlerindeki soluğu, kendi ciğerlerine çekiyordu. Onun kişisel solunum makinesi gibiydi. Ama oksijen ne zamandır böylesine yakıcı ve tüketiciydi? Daha fazla, daha derin ve daha yakıcı... Günnur'un gözleri nemlendi. Çok yoğundu. Kalbi patlayacaktı. Genç adamın elleri onu bebek gibi sarmaladı ve kucağına çekti. Dudakları ayrılırsa, öleceklermiş gibi birbirine mühürlenmişti.

"Seni özledim," dedi, nefes alacak kadar birkaç saniye uzaklaştığında. Sonra sürdürdü ve tekrar soluklandı. "O koskoca yatakta yatamadım. Geleceğin hayaliyle oraya sığamadım." Yeniden öptü. Koşmuş da terlemiş gibi bir hali vardı. Günnur onun saçlarını alnından çekti ve terini tiksinmeden eliyle sildi. Yüzü kızarmıştı, çenesi sakalların iziyle yanıyordu. Capcanlı ve kollarındaydı.

"Ben de," diye, fısıldadı onu biraz geriye itip yüzünü incelerken. "Bende seni özledim." Utangaç bir tebessüm sundu. Oğuz bu tebessümü yine öpücüğüyle tuttu.

Sonra alnını onun omzuna dayayarak, soluklarını düzeltmeye çalıştı. "Beyaz eşyaları yerleştirdim, eğer istediğin şekilde

olmadılarsa, bana söylemek zorundasın. Ciddiyim Günnur. Orası bizim evimiz. Öyle sessizce köşeye çekilmene izin vermem. Koltukların yerini, yarın seninle belirleyeceğiz. Ertesi gün, annemlerle gidip evimizin temizliğini yapacaksınız. Her şeye karışmanı istiyorum. Konuşmanı ve evimi sahiplenmeni... Ama en çok... En çok beni sahiplenmeni istiyorum. Ben gitmeyeceğim Günnur, sen de gitmeyeceksin. Ben seninim. Her şeyimle. Varlığım, ruhum, bedenimle sana emanetim. Babaannemin hep söylediği gibi; beni adam yapan sensin, şimdi bu adamın tüm sorumluluğu senin... Emanet değilsin. Bu aileye sahipsin. Bana ve aileme sahipsin. Bizden birisin. Bunu zamanla kabulleneceksin biliyorum, ama ne olur, geri tutma kendini. Biliyorum, alışacaksın. Bana ve bize. Alıştığın zaman, bu ürkek hallerin komik gelecek sana. Bana alışmanı ölesiye istiyorum. Annen gibi, baban gibi, kız kardeşin gibi, belki de kitapların gibi. Hayatında alışkanlık yapacak bir yere sahip olmak istiyorum."

Günnur onun sözlerini içti. Bugün ne de güzel, ne de çok konuşmuştu bu adam. Elleriyle alnındaki inatçı saçları geriye itti ve kulaklarının arkasına kadar taradı. Boynunu ve saçlarını avuçladı. Ona öylesi derin baktı ki, genç adam yine dudaklarına dokundu. Dudaklarını dudaklarına sürttü. Günnur bakışlarıyla anlatabildiğini umdu, ama sözlere dökmeden edemedi.

"Kitap kokularıyla çevrili dünyama daldığın vakit, sen bende alışkanlık olmuştun zaten."

Utanç içinde ona karşılık verdi. Oğuz hayret ediyormuş gibi bir ses çıkardı. Günnur bu adamı gün geçtikçe daha çok tanıyordu, ona daha beter tutuluyordu. Çözülüyordu ve çözüyordu. Sonra kendi ilmeği, onun ilmeğine dolanıyor, kördüğüm oluyordu.

Ertesi günün sabırsızlığıyla ve omzunda soluklanan adamın sıcaklığıyla aklı uçtu Günnur'un. Bu kadar mutluluk beynini uyuşturmuştu. Alışkın olmadığı bu hal onu korkutuyordu, ama

artık biliyordu. Bunca kahır, bunca imtihan sırf bu mükâfat içindi. Bu kara gözlü adamın, tüm acılarına merhem olması içindi.

Ümmü Gülsüm Teyze'nin mutfaktan adeta çığlığı duyuldu. İkisi de korkuyla yerlerinden sıçradı, "Bu kedi, yine mi mutfakta?

Ece uyumuştu ve yanında davul çalsalar uyanmazdı. Günnur seslendi "Nereden geliyor bu kediler anne? Bir tane de benim odama girmişti. Sütle kandırdım da, bahçeye çıkardım."

Günnur kıkırdadı, Oğuz ise göğsünün üstünde kahkahasını zapt etmek için kafasını gömmüştü. Sarsılan omuzları ona pek yardımcı olmuyordu. "Aman kızım, kapını kilitle," deyişini işitti basamaklardan çıkan kadının.

"Bu kediye kilit bile işlemez," diye mırıldandı Günnur. Oğuz sırıttı ve "O kedi seri ısırır," dedi, dişlerini göstererek.

"O kedi, ya mırlayarak kıvrılıp uyur, ya da kapı dışarı edilir."

Oğuz tam da Günnur'un dediğini yaptı. Mırladı ve bir kedi gibi ona sokularak gözlerini yumdu. Günnur kıkırdadı ve onun kafasını kucakladı. Cesaretine hayretler etti. Evet, bu adam onda alışkanlık olmuştu. Bu aşktan da, sevgiden de daha üstün bir şeydi.

"İyi geceler, karıcığım." diye mırıldandı.

"İyi geceler, kocacığım" diye onu tamamladı Günnur. Ve ömürleri boyunca beraber uyuyacakları gecelere başlamışlardı.

KAKÜŞLÜK

KAKTÜSLÜN

BÖLÜM 16

"Çığ Damlası"

"Şimdi üçe kadar sayacağım ve gözlerini açacaksın kızım." Günnur bu sesi işittiğinde gözlerini yummuştu. "Korkuyorum anne, babam nerede?" diye sordu nereden geldiğini bilmediği sese. "Şist, sürprizimizi bozacaksın ama. Sadece sabırlı ol ve bekle. Üç diyene kadar da açma gözlerini."

Genç kız panik içinde bekledi. İlk rakam asırlar gibi gelen bir süre sonra duyuldu, "1..." dedi annesi sesi şen şakrak. Günnur dayanamadı ve sözünü kesti. "Anne oralarda iyi misin? Canın yanmıyor değil mi? Babama kavuştun mu?" Annesi onu umursamadan devam etti. "2..." Günnur panikle devam etti, konuşursa "3" demeyecekti ve gözlerini açtığında gitmeyecekti.

"Bana cevap vermelisin, anne. Söz veriyorum üç dediğinde açacağım gözlerimi. Karanlıktan ve köpeklerden korkmayacağım. Hem artık kocam var benim. Babamın seni koruduğu gibi koruyan bir kocam... Cevap ver anne, henüz gözlerimi açmaya hazır değilim... Açarsam gidersin... Babam kucakladı mı seni hasretle? Onu ne kadar özlediğimi söyledin mi? Kardeşime iyi

bakamadığımı, ondan af dilediğimi söyledin mi? Hem artık üzmüyor beni Selnur, okuyor anne."

"Babama söyle, onu ne denli özlediğimi söyle. Onun gibi bir adam bulduğumu söyle. Sana iyi bakmasını söyle. Oğuz'dan ayrılmaya korktuğumu, artık ölmek için dua etmediğimi söyle. Babama söyle anne. Kuşağımı bağlayacak kimse olmadığı için Yusuf ağabeyimin bağladığını, kollarıyla beni kendi evinden Nevzat babamın çıkardığını, ellerime kınamı Gülsüm annemin yaktığını söyle... Ama sende üzülme. Gülüyorum artık anne. Kederli gözler yaşarır oldu sevgi seliyle. Açamayan gül goncandım ben senin, kıymetli ellerde sulandım, yeşerdim anne. Şimdi ellerim kınalı, şimdi gözlerim yaşlı. Şimdi belim, alnımın akıyla al kuşaklı..."

"Yıllardır sakındığım beyazların içindeyim şimdi. Görünmekten korktuğum için çekilecek bir köşem yok artık. Fısıltılar halen kulağımda, gözler halen üzerimde. Kimisi: 'Onun geçmişi...' diyor, işitiyorum. Kimisi: 'Geleceği...' diyor, kulak ardı ediyorum. Halen korkuyorum, halen saklanıyorum. Ama bu sefer görünmez köşelere değil anne..."

Sıkı sıkı tuttu genç kız gözlerini, henüz açmamışken sıcak elleri. "Şimdi bu kocaman ellere saklanıyorum. Şimdi bu koca yürekli adamın yüreğine sığınıyorum..."

Günnur sustu ve annesi içten bir tebessümle fısıldadı... "3..."

Ve Günnur gözlerini açtı. Yıllar önce, babasının onun için aldığı teleskop yoktu karşısında, annesi doğum günlerinde her üç dediğinde, karşısına çıkan o koca aletler yoktu. Oğuz vardı, bir de kara gözleri... Ona gülümsedi. Fısıldadı... "Beni kabul etmeyecek misin?"

Günnur kafasını kaldırdı. Herkes beklentiyle ona bakıyordu. Nikâh masasında, herkesin gözleri önündeydi. Üzerinde Erva'nın yaptığı zarif gelinliğiyle öylece susmuş kalmıştı.

Ece fısıldadı ama sesini herkese duyuran bir fısıltıydı. "Bence, fırsat varken kaçacak."

Yüsra kıkırdadı. "Bence, heyecandan bayılacak."

Erva anlayışla gülümsedi, Oğuz da onu buraya, gerçek hayata döndürmek için yakıcı gülümsemesini takınmaya devam etti. Memur tekrar sordu, "Oğuz Soylu Bey'i, eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Günnur gülümsedi ve fısıldadı, "Evet..."

Herkes kahkahalar atarken, Günnur sadece kara gözlerin sahibine baktı. Ece bağırdı, "Ayağına bas!" Günnur ne yapacağını bilemeyerek kaşlarını kaldırdı ve telaşla bir ayağını kaldırdı. Ancak indirdiği zemin sertti. Oğuz ona göz kırptı ve ondan kurtulmak için havaya kaldırdığı ayaklarını nazikçe yere indirdi. Ece hayal kırıklığıyla homurdandı, Günnur yine gülümsedi. Gülümsemek bu adamla ne de kolaydı.

Aile içi gerçekleşen düğünde, birkaç yabancı yüz vardı. Oğuz birkaçıyla tanıştırmıştı, ama birkaçından itinayla kaçınmıştı. Günnur buna dikkat etmemiş gibi yaptı. Büyükannesi dünya tatlısı bir kadındı, dakikalarca ikisinin elini avucuna alıp, Oğuz'un gelişimiyle ilgili övgüler yağdırmıştı. Günnur'a "Güzel gözlü gelinim," diyordu ve gözlerinden öpüyordu. Erva ona takılıyordu, "Hemen pabucum dama." Bu sefer yaşlı kadın ikisini birden kucaklıyordu. İki evlat acısı çektiği için çökmüş olmalıydı. Yine de tevekkülünden hiçbir şey kaybetmemişti.

Mehmet Komiser ise nedendir bilinmez sürekli bir telaş ve konuşma isteğiyle doluydu. Oğuz ve Günnur'u her bulduğunda, Oğuz'a sorular soruyordu. Ya da Günnur'a kendinden bahsediyordu. Oğuz bu arkadaşına güveniyor olmalıydı, uzaktan kuzenleri dâhil kimseyi Günnur'a kolaylıkla yaklaştırmazken, Mehmet komiserin onunla sohbet etmesini hoş görüyordu. Terbiyeli ve edepli bir beydi. Konuşurken kelimelerini özenle seçiyor, kadınlarla arasına belirli bir mesafe koyuyordu. Güçlü bir delikanlılık havası çevresinde dönüyordu, annesini sürekli gözetimi altında tutuyordu. Maço denilen, fazlasıyla sahiplenici

tiplerdendi. Oğuz'dan duyduğuna göre bir kere evlilik yapmış ve eşini bir aylık evliyken kaybetmişti. Bu ağır kayıptan sonra böylesi katılaşması olağandı. Günnur onun için üzülmüştü. Oğuz'u kaybetme düşüncesi ciğerlerine kızgın lavlar döküyordu.

Mehmet Komiser bir süre daha eğitimden ve karakol anılarından bahsetti. Arada Selnur'un durumunu soruyor, ona destek olmak istediğini belirtiyordu. Günnur neden bu kadar ilgili olduğunu sezemiyordu, belki de adam sadaka verilecek birini arıyordu. Selnur'un ihtiyacı olmadığını zamanla anlardı.

Herkes onu seyrediyordu. Bu ailenin onu seyretmesi Günnur'a acı vermiyordu. Onu korkutmuyordu. Günnur ilk kez böylesi kalabalık bir ortamda gülümsüyordu. Oğuz ufak ufak takılıyor, ellerini arada birbirine dokunduruyor, gizli gizli kokusunu içine çekiyordu.

Günnur düğüne davet etmekte zorlandığı ve kendini suçlu hissettiği eski arkadaşını süzdü. Bir köşede Hatice Teyzeyle sohbet ediyordu. Pek önemsemiyor gibiydi. Oğuz'a karşı zamanında istemsizce bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Oğuz'dan etkilenmemek imkânsızdı. O buz gibi kalbini eriten tek erkekti. Günnur anlamsızca arkadaşıyla arasına mesafe koymuştu. Kıskanıyordu ve bu duygudan utanmıyordu. Ayşe'den önce Oğuz'u tanımak için, dünyaları verirdi.

Ama Oğuz kaderin bir cilvesiyle onunla değil, Ayşe ile Erva'yı o parka çekmişti. Erva'yı Demir'in tuzağına düşürmek için bir oyun oynamış ve Ayşe ile flört etmişti. Gerçi Günnur'u evden çıkarmak olanaksızdı, Ayşe daha kolay bir yemdi. Onlara kızabilmeyi isterdi. Ama siyah gözlü kahramanı bu hikâyeyle hayatına girmişti.

Günnur bir ara Oğuz'un en yakın arkadaşlarını selamladı, ailenin uzakta olan bireyleriyle tanıştırıldı. Ege- Emel, abla kardeşlerle tanışamadı. Ege'nin neden gelmediğini işittiğinde, Günnur'un içi parçalanmıştı. Ege, Yusuf ağabeyinin yüzüne bakama-

yacağını söylemişti. Eskiden kuzeni olduğunu sandığı, aslında öz ağabeyi olan Yusuf'u...

Yusuf ağabeyine göz atmadan edemedi genç kız. Onun bakışları da, Günnur kadar tedirgince dolanıyordu etrafta. Erva, Oğuz'un kendini sakinleştirdiği gibi Yusuf'u sakinleştiriyordu. Yusuf'un elleri her daim karısının ellerinde, omuzlarında ya da gözleri gözlerindeydi.

Bu yaralarını birbirleriyle saran insanlar hayatına nasıl girmişti? Genç kız bunları düşünürken, Oğuz'un bir arkadaşını uğurlamak için dışarı çıktığı sırada, koyu renk saçlı ve buğday tenli bir kızla karşılaştı. Daha doğrusu kız aniden önünde belirmişti. Düğün boyunca fark etmediği kıza anlamsızca baka kaldı. Kısa elbisesi, bedenini gözler önüne seriyordu. Koyu renk saçları dümdüz beline uzanıyordu. Kırmızı dudakları ve aynı renk tırnaklarıyla tüm gözleri üzerine çekiyordu.

"Merhaba," dedi yalancı bir tatlılıkla. "Ben, Helin. " Ojeli tırnaklarını uzattı ve ince, uzun eliyle selamlanmayı bekledi. Günnur ayıp olmaması adına elini uzatmayı düşündü, ama içinden bir ses ilerde bundan tiksineceğini söylüyordu. Sebebi kesinlikle kızın dış görünüşü değildi. Günnur asla insanları kıyafetleriyle yargılamazdı. Sorun kızın bakışlarındaydı...

"Tanıyamadım," dedi Günnur buz gibi bir sesle. Eğer davetli olsaydı Ece muhakkak onunla tanıştırırdı. "Oğuz'un yakından tanıdığı biriyim," dedi gözlerini kırpıştırarak. Günnur soğuk terler dökmeye başladı. Aklına doluşan figürleri dağıtmak adına dişlerini sıktı.

"Beni tanıştırmadığına göre fazla yakın sayılmazsınız," dedi. Sesindeki iğnelemeye engel olamıyordu. Bu kadının varlığı bir dikenden farksızdı.

"Aa!" diye mırıldandı genç kadın. Şöyle etrafı yokladı, Ece ve Erva uzun bir sohbete dalmıştı. Ali ve Yusuf herhangi bir şeye kahkaha atıyordu. Ali'nin kahkahasını kesen bakışları, Ece'yi

kontrol ediyor, sonra tekrar kahkahaya doğru yön buluyordu. Günnur o saklı köşede kimsenin onları fark etmediğini biliyordu. Oradan kaçmak istiyordu, ama bir sebepten bu kadının kim olduğunu öğrenmek de istiyordu. Ellerinin kadının gırtlağına yapışmak istediği kadar çok...

"Ben Oğuz'u senden daha iyi tanıdığıma eminim, oysaki."

Günnur oradan kaçmak istedi. Kulaklarını tıkamak ya da o kızı yaka paça dışarı atmak. Ama buz gibi ifadesiyle, öylece bakmaya devam etti. Bazen ifadesiz yüzü bu gibi insanlarda çok işe yarıyordu. Kız onun yüz hatlarında bir şeyler aradı, bulamadı. Bozuldu, ama sözlerine devam etti.

"Mesela onun belinde kocaman bir beni olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Sonra onun saçlarının nasıl koktuğunu..."

Günnur hiç istifini bozmadan genç kızın suratına bir tokat attı ve onu susturdu. "Ne mutlu sana. Şimdi düğünümü terk et," dedi. Sesi dümdüzdü. Ne bir bağırtı, ne de bir titreme. İçinde kopan kıyametleri sıkı sıkı sakladı.

Genç kız öfkeyle yanağını tutarken, yüzünde tiksinen bir ifade belirdi. "Onun bu kadar zevksiz olduğunu bilmiyordum. Yüzün kadar kişiliğin de buz gibi senin. Öyle sıcak bir adamı asla hak etmiyorsun."

Günnur gözlerini devirdi ve hiçbir şey olmamış gibi Erva ve Ece'nin yanına yöneldi. Kız arkasından bağırırsa, işlerin Oğuz için utanç dolu bir hal alacağını bildiği için, duraksadı ve omuzlarını düşürdü. Bu konuşmayı Oğuz için yapacaktı. Arkasını döndü ve gözlerindeki ateşi engelleyemeyerek koyu renk gözlere baktı, hiddetini gözleriyle kustu.

"Kim olduğun, Oğuz'u nasıl tanıdığın beni zerre ilgilendirmez. Bazen insanlar çetin sınavlardan geçer, bazense istemeden bir kara deliğe düşer. Sen Oğuz'un hayatındaki o kara deliksin, bana gelene kadar işlediği hatalardan ibaretsin. Şimdi rica ediyorum eşimi ve beni rahatsız etmeden düğümü terk et. Yoksa eşimin en yakın polis arkadaşını gönderir, seni yaka paça içeri attırırım."

KAKTÜSÜN

Arkasındaki kızın, dövündüğünü işitiyordu. Ama çok şükür kendi kendini yiyerek dış kapıya yönelmişti. Günnur aklına gelen şeylerle ellerinin buz kesmesine engel olamadı. Bir bahane uydurdu ve avluyu aşındırarak genç kadının peşi sıra dışarı çıktı.

Sıcak gece yüzüne üfledi. Topuk sesleri bir iki adım sonra duraksadı ve "Sana inanamıyorum," diyen kadının sesi bahçede yankılandı. Kocasıyla konuşuyordu. Günnur nefesini tutarak kocasının cevabını bekledi. Bir cevap gelmedi, herhangi bir nefes sesi bile işitilmedi. Saniye geçmeden kocası Günnur'a doğru geliyordu. Arkasından söylenen kızı görmüyordu. Sadece ve sadece Günnur'a bakıyordu.

Yanına yaklaşırken genç kız, Oğuz'un gözlerine derin derin baktı. Orada bir şeyler aradı. Ne aradığını bilmiyordu, ama genç adam ona öyle garip... Öyle pişman bakıyordu ki, Günnur'un içi burkuldu.

Alnına değen sıcak dudaklarla ellerinin üşümesi geçti ve öfkeyle titreyen bedeni duruldu. "Yorulmuşsundur azizem, artık evimize geçelim," dedi. Günnur ne diyeceğini bilemedi. İçinde kırıkları taşıyordu, tenine ondan önce dokunan başka bir kadının varlığı kalbini burkuyordu. Ama kalbine ve ruhuna ilk dokunan kadın kendisiydi. Bunu biliyordu. Sırf bunun hatırına, az önceki kadının ona nasıl dokunduğunu unutmayı umdu. Belindeki lekeyi görünce, boğazının düğümlenmemesini umdu. Saçlarına dokunurken, onlara dolanan başka elleri unutmayı umdu.

Ama bunu zaman gösterecekti. Genç kız o bedenle yüzleşene kadar, kıskançlığın asıl anlamını tatmamıştı. Şimdi iliklerine kadar kıskanıyordu. Ve genç adamı, karanlık geçmişinden daha önce çekip çıkaramadığı için kaderine yakınıyordu.

***

Oğuz birlikte döşedikleri evlerinin güzelliğine adımını atarken titriyordu. Dupduru bir güzelliği, bu duru ve şık eve girdirirken toy bir delikanlıdan farksızdı.

O kızı, karısının yanında gördüğünden beri korku içindeydi. Günnur'un ona bağırmasını bekliyordu. Ya da kızı saçlarından sürüklemesini... Ama o Günnur'du işte. Sessizce yaşardı fırtınasını ve durulması zor olurdu. Oğuz onun sessizliğinden korkarak, evin anahtarını askılığa astı ve ceketini çıkardı. Hava bunaltıcı bir sıcaklığa sahipti, saatlerdir ayakta durmakta bu sıcaklığa katkı sağlamıştı. Yutkunarak Günnur'a döndü ve "Aç mısın?" diye sordu. Ne soracaktı başka? *Öfkeli misin? Benden iğreniyor musun? Artık sana dokunmamı istemiyor musun?*

Yumruklarını cebine sıkıştırarak cevabını bekledi. Günnur sessizce omuz silkti ve odalarına yöneldi. Oğuz sabırsızca dişlerini sıktı. "Peki, içecek serin bir şeyler ister misin dolaptan?" Dün gereken her şeyi almış, dolabı tıka basa doldurmuştu.

Günnur odalarına girerken yine omuz silkiyordu. Oğuz hiddetine hâkim olmaya çalıştı. Suçluydu ve suçunu itiraf etmek zorundaydı.

Odaya daldı ve karısını eşarbını çözmeye çalışırken buldu. Yanına yaklaşıp ona yardım etmeye yeltendi. Günnur sesini çıkarmadı, hatta ellerini indirdi ve onun eşarbını çözmesini bekledi. Oğuz saçları özgür kaldığında bal kokusunu içine çekti. Burnunu ipek saçlara dayayarak ve bugünün gerginliğini unutarak mırıldandı, "Özlemişim."

Günnur kollarında kaskatıydı. Oğuz kendine ve geçmişine sayıştırmadan edemiyordu. O kızın eve nasıl girdiğini düşünmek bile istemiyordu. Sırf kadınlara olan saygısından dolayı onu görmemezlikten gelmişti, yoksa saçlarından tutarak dışarı atardı. O günün anısı, vicdanında tazeydi. İlk başta o kız için üzülmüştü bile. Hatta ona ciddi ciddi, iğrense bile evlilik teklif etmişti. Kirlerini temizleyecekti, günahlarını aklınca hafifletecekti. Ama o kız, bunu reddetmişti. Kız, her birlikte olduğu erkekle evlenmeyeceğini, hayatını yaşayacağını söylemişti. Oğuz bu dünyayı tanımadığını düşünerek ve tiksinerek bir daha görmemek üzere

orayı terk etmişti. Görmemişti de. Bugüne kadar kızın adını bile duymamıştı. Belli ki yine "Ben" merkezciliğini oynamaya gelmişti. Ve Günnur ona ne söylemişse, öz güveni yerle bir olmuştu. Oğuz kadınına biraz daha sokuldu. "İnşallah, ona defolup gitmesini söylemiştir," diye düşündü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Günnur soluğunu tuttu. Oğuz devam etti. "Senden önce, seni bana yazan Allah'a karşı suçluyum. Önce ondan, sonra senden af dileniyorum."

Günnur sessiz kaldı ve başını arkaya, onun göğsüne doğru yasladı. Solukları acı vericiydi. Oğuz onun konuşmasını umdu, konuşmadıkça kalbinin sıkışmasına engel olamıyordu. Oğuz artık onundu. Onu azarlayabilirdi. Ona kızabilirdi. Oğuz gitmezdi. Oğuz küsmezdi. Günnur neden korkuyordu? Günnur ömrü boyunca korkacak mıydı?

"Bir şey söyle azizem," diye mırıldandı acı içinde. "Bana kız, bağır çağır. Hakkın bu senin..."

Günnur derin bir soluk çekti içine ve "Namaz kılalım," dedi. Ne demekti şimdi bu? Onu affetmiş miydi? Ondan iğrenmiyor muydu?

Teslim olarak kollarını bedeninden çekti. Gözlerini ona dikmeden edemedi. Krem rengine yakın, oldukça sade bir gelinlik içindeydi. Yanakları öfkeden ya da utançtan belindeki kuşağın rengine dönmüştü. Bal rengi saçları ışıkların altında daha da parlıyor, sarıya çalıyordu. Gözleri birer çiğ damlasıydı, dokunulmamış bir baharın habercisi...

"O zaman... Ben abdest..." Kekeledi Oğuz. Çünkü o nur gibi parlayan çehre ve gür kirpikler ona dönmüştü. Yanakları daha da kızarmış, elleri birbirine dolanmıştı. Bir şey söyleyecek gibiydi, ama sustu. Oğuz dişlerini sıktı, bu susmalara tahammülü kalmamıştı.

"Söyle," diye üsteledi. Kaba sesini yumuşatmaya çalışıyordu. "Allah aşkına konuş be kadın!"

Günnur gözlerini aşağı indirdi ve gelinliğinin eteğiyle oynadı. "Abdest almam gerek," diye mırıldandı. Oğuz sabırsızca, "Al o vakit," dedi. Namazını kılmasını ve eşini beklemesini annesi sıkı sıkıya tembihlemişti. Oğuz ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama Günnur neden böyle kıvranıyor çözemiyordu.

"Of..." diye nefesini dışarı üfledi kız. Sanki utanç içinde kıvranıyordu. Sonra nefesini yeniden üfleyerek ve mırlayarak konuştu. Oğuz onu zorlukla işitti, "Bu gelinlik arkadan bağcıklı."

Oğuz aydınlanma yaşayarak yutkundu. Avuçlarının içi terlemeye başladı. "Kabarık eteği yüzünden abdest alamam," diye mırıldanmaya devam etti genç kız, rengi gitgide kızarıyordu. "Ve arkaya kendim uzanamam."

Oğuz o tatlı dili sussun diye, hemen arkasına geçti. Yoksa dayanamayıp bükülen dudaklarına yapışacaktı. Zorlukla açtığı düğümle söylendi, "Gemici düğümü mübarek."

Günnur utançla kıkırdadı. "Ayşe attı," diye kendi kendine söylendi. Oğuz kaşlarını çattı ve diğer düğüme daha da söylendi. Ve bir diğerine... "Düğüm mü açıyorum, hediye paketimi belli değil." Günnur kafasını iyice aşağı eğdi. Oğuz onu utandırdığını biliyordu. Ama o tatlı kıkırtıyı duymak için canını verirdi. Çok şükür düğümü açtığında, "Şükür," diye mırıldandı. Tabii, şükrü boğazına tıkanmıştı. Kurdeleleri çözdüğü her an soluğu daha da kesildi. Çözme işlemi bittiği vakit yutkundu ve kekeledi. "B-Ben... Ben namaza..." Odadan kaçarcasına çıktı. Bu kız onda akıl mantık bırakmıyordu. Bir kıkırtı daha duyduğuna emindi ve bu memnuniyetle iç çektirdi.

Abdestini soğuk sularla misafir lavabosunda aldı. Ellerinin suyunu durulamadı. Serinlik onu ferahlattı, sular onu temizledi. Seccadesini aldı, takkesini babasının taktığı gibi taktı. Nerede namaz kılması gerektiğini bilmiyordu. Onunla mı kılacaktı? Ondan ayrı mı kılacaktı?

Onu daha fazla utandırmak istemiyordu, bu yüzden kapıyı

çaldı. Karısından ses gelmedi. Sadece minik mırıltılar işitiyordu. Kulpu yavaşça çevirdi ve ışığın hafifçe aydınlattığı odada, üzerine beyaz bir namaz elbisesi giymiş, aynı renk bir namaz örtüsü takmış kadını gördü.

Elleri göğsünde bağlı, gözleri seccadesine takılıydı. Dudakları surelerin telaşıyla kıpırdanıyordu, etrafında olan bitenden farksız, dünyaya karşı umarsızdı. Oğuz onun yakınına, birkaç adım yanına seccadesini serdi ve namaza durdu. Yatsı namazını kıldılar ve iki rekât şükür namazlarının ardından, duaya oturdular.

Oğuz bu duaların ne denli önemli olduğunu, annesinden öğrenmişti. Ama sıkı sıkıya bir tek dua etti. Defalarca bunu tekrarladı, "Allah'ım, beni ondan önce alma."

Tek korkusu ve kaygısı buydu. Onun acısına katlanmaya bile razıydı. Günnur'un onsuz bu koskoca dünyada, ne yapacağını bilemez bir halde kalmasını istemiyordu. Oğuz ölene kadar onun yasını tutmaya razıydı. Günnur'a bir daha aynı acıyı yaşatmak istemiyordu. Gözünden düşen damlayla, dualarının kabul olması için yakardı. Tekrar ve tekrar...

Gözlerini açamadı. O kadar içten ediyordu ki bu duayı, gözlerinde gezinen parmakları hissedemedi bile. Narin ve titrek parmaklar gözyaşlarını temizledi. Yüzünü avuçladı ve göz kapaklarını öptü. Oğuz acı çekercesine onu belinden kucakladı ve kafasını karnına yasladı. Günnur bir çocuğu yatıştırır gibi onun sırtını sıvazladı.

"Bir bebek için dua ettim," dedi utangaç ses tonuyla genç kız. "Ömrümün sonuna kadar bana ve sana ait olan bir evlat için..."

Oğuz yanan boğazını temizledi ve başını hafifçe kaldırdı. Genç kızda geri çekilerek ona tepeden baktı. "Ne güzel bir anne olursun," diye fısıldadı. Günnur burukça gülümsedi, gözlerinden düşen sıcak damla Oğuz'un kirpiklerine değdi. "Yaralı, korkak ama sahiplenici bir anne," diye fısıldadı genç kız.

KAKTÜSÜN

"Sahiplenici, altın kalpli ve dünyanın en güzel annesi..."

Oğuz onu kucaklayarak yatağa oturttu. Seccadeleri katlayarak çekmeceye yerleştirdi ve takkesini çıkardı.

"Küsmek, kızmak, kırılmak bu odadan öteye atılacak," diye başladı nutuk atmaya. "Sırtını dönüp yatan olmayacak. Kavga edilmesi gerekiyorsa, edilecek, ama burada son bulacak. Söylenecek ve ebediyete gömülecek. Herkes kırk elin yabancısı olacak bize, bir kabuğun içinde yaşayıp, bir kabuğun içinde öleceğiz. Sahiplenecek'im seni, sahipleneceksin beni..."

Onun örtüsünü çözerken mırıldanmaya devam ediyordu. Günnur onu hayret ve hayranlıkla izliyordu. "Şimdi kırgınlığını söyle bana. Şimdi kızdığını söyle. Çünkü o yatağa girdiğimiz vakit, bana kızgın kalmanı yasaklıyorum."

Günnur nutku tutulmuş gibi gözlerini büyütmüş ona bakıyordu. Oğuz ayaklarının dibinde diz çöktü ve ellerini genç kızın bacaklarına dayadı. "Söyle şimdi, kızdın mı?"

Günnur boğazını temizledi. "Kızmadım, o zamanlar ben yoktum. Sana kızmaya hakkım yok."

"Ama öfkelendin?"

Günnur gözlerini ellerine indirdi. Oğuz çenesini tutarak başını kaldırdı. "Gözlerini kaçırma benden azizem. Mavi mavi bak ve söyle. Kırıldın mı?"

Günnur titreyen çenesine engel olamadı, Oğuz kendinden nefret etse de bu konuşmayı yapmaları gerektiğini biliyordu. Günnur'un inci tanesi gözyaşı yanağından düştü ve genç kız bir çocuk gibi iç çekerek yanağını elinin tersiyle sildi. Oğuz çaresizce dizleri üstünde bekledi. İdam edilmeyi bekliyordu, ama celladı o güzel kalbiyle asıl idamını gerçekleştiriyordu.

"Senin..." dedi hıçkırmaya başlarken. Oğuz ona sarılmamak için genç kızın dizlerini sıktı. "Senin sırtında bir leke varmış."

Oğuz kaskatı kesildi. Günnur hıçkırıklarının arasında devam etti. "Bunu ben görmeden, o kızdan işittim. Bu kadar canımı ya-

kacağını bilemedim. Saçlarının kokusunu bildiğini söyledi. Canım yandı Oğuz. Saçların bir tek benim içindi. Eskiden de olsa bir başka kadının..."

Oğuz onu sıkı sıkıya kucakladı ve yatağın başlığına yaslandı. Saçlarını defalarca öptü. Defalarca, "Özür dilerim," dedi. Hiçbir özür bunu hafifletmezdi. "Hiçbir özür yetmez. Kıymetsiz. Senin yanında tüm kadınlar kıymetsiz." Onu gözlerini, yanaklarını, ellerini öptü. "Sen beni kabul edene kadar, sana dokunmayacağım," dedi. Bunu demek çok zordu. Oğuz onu kendinin kılmak için ölüyordu. Ona bir bebek vermek istiyordu. Ona geçmişi unutturmak istiyordu.

Günnur geri çekildi ve daha çok ağlamaya başladı. Oğuz gözlerinden düşen yaşlara hayretler etti. Bu kızın ağlaması bile kendi gözyaşlarını tetikliyordu. "Ne olur ağlama artık. Ölseydim de..."

Günnur hıçkırıklarının arasında elleriyle genç adamın ağzını kapattı. "Öyle söyleme," dedi acı içinde. "Ben sadece bir bebek için dua etmedim. Bir de senden önce ölmek için dua ettim. Biliyorum, bencillik ettim." Suçlu suçlu ona bakmaya devam etti.

Oğuz ona sarılarak yanına uzandı ve örtülerini üzerine örttü. "Bende..." diye, mırıldandı genç adam. Ona bu kadar yakınken, aynı zamanda uzak olmanın verdiği ıstırapla gözlerini yumdu.

Bir süre sonra, genç kızın ağlama seslerinin kesilmesinin üzerinden dakikalar geçmişken, "Oğuz..." diye seslenişi duyuldu. Oğuz uyumuyordu. Uyku haramdı. "Efendim, karıcığım," diye mırıldandı. Günnur iç çekti. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Oğuz minnetle gülümsedi, kalbi patlayacak gibiydi.

"Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika daha geçti, nefes sesleri birbirinin aynıydı. Genç kızın düzenli kalp atışları, kendi göğsünde yankılanıyordu. "Oğuz," diye yine mırıldandı genç kız. "Hım!" diyerek uyku mahmurluğu taklidi yaptı genç adam. "Uyuyor musun?" diye fısıldadı Günnur.

KAKTÜS

Oğuz sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Hıhı," diye mırıldandı. Bir dakika süren sessizliğin ardından, "Gerçekten uyuyabiliyor musun?" diye kendi kendine mırıldanan genç kızı işitti.

Aniden gelen deli cesaretiyle, onu ters çevirdi ve üzerine yerleşti. Gözleri birbirine kilitlenirken, bilmiş bilmiş sırıttı genç adam. "Derdin ne senin güzellik?"

Günnur kıpkırmızı kesildi. "Yo... Yok, bir derdim."

Oğuz burnunu onun burnuna sürttüğünde genç kız hemen gözlerini kapattı. Belli ki onu öpeceğini düşünüyordu. Oğuz gülümsedi. "Seni öpmeliyim," diye mırıldandı. Günnur titrekçe gözlerini açtı ve ona utangaç bakışlarından birini attı. "Öyle mi yapmalısın?" diye mırıldandı. Oğuz şiddetle onayladı. "Kesinlikle seni öpmem gerek."

Ve genç kızı öptü. Ondan geçmişin izlerini sildi, kendi tenin-den kirli elleri sildi. Her yanını bu kadınla doldurdu, her zerresine Nur'undan kattı. Sevdi. Bir erkeğin bir kadını sevebileceği kadar çok sevdi. Elleriyle, dudaklarıyla, gözleriyle sevdi. Kıymetli bir kristali incitmek istemeyen hizmetliler gibi, bu kıza köle oldu. Ona sevmeyi öğretti, ona sevildiğini öğretti.

Sonra sıcak kollarını, sıcak kalplerini birbirine doladı. Taze sevdaları henüz körpeydi. Zamanla sıcaklık yerini kalıplaşmış bir sevgiye bırakacaktı. Oğuz denildiğinde, Günnur nerede diye sorulacaktı. Günnur görüldüğünde, Oğuz'da şimdi burada olur diye düşünülecekti.

Oğuz uyuyan karısının saçlarını koklayarak öptü. Bu taze çiğ damlası, kendi kuru bağına ne ara düşmüştü?

KAKTÜSÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 17

"Allah'ın Emaneti"

Evlerinin bahçesinde kız kardeşiyle oynuyordu Günnur. Kız kardeşi o en sevdiği oyuncak bebeğine rengârenk kıyafetler giydiriyor, ablasına beğenip beğenmediğini soruyordu. Günnur oyuncak bebekleri sevmiyordu, o cıvıl cıvıl renklere sahip oyuncaklar da onu sarmıyordu. Elindeki minik dürbünle oynadı ve karıncaları, parlak göğü, yaprakları inceledi. Arkasından koşuşturan Selnur dünyanın bu güzelliklerine karşı ilgisizdi.

O hep en parlak elbiseyi alır, en tatlı şekeri yerdi. Üzüldüğünde bağırarak ağlar, sevindiğinde kahkahalar saçardı. Evin neşesi, aynı zamanda en mızmızıydı. Ama babası kız kardeşinin ve Günnur'un nazlanmasını seviyordu ve Günnur'la bu yaşta neden bu kadar olgun davrandığıyla ilgili konuşuyordu.

Genç kız sadece saçma buluyordu. Ağlayınca eline geçecek olan eşyadan ne hayır görecekti? Israr ettiğinde insanların isteksizce yerine getirdiği isteklerin, ne anlamı olacaktı?

O çabalayacaktı. Onu sevmeleri için imkân sunacaktı. Sevilmeyi hak edecekti. Yaprakları incelemeye çalışan Günnur

eğildiğinde, genç kız bir şey fark etti. Kendini izliyordu. Kocaman bedeniyle durmuş, küçük ve meraklı Günnur'u izliyordu.

Kız kardeşi yine süveterini çekiştiriyordu. Günnur ona hep söylediği gibi, "Evet kardeşim, çok tatlı kardeşim, bu renkte olur kardeşim," diyerek geçiştiriyordu.

Selnur dudak büküyor, ablası beğensin diye sürekli bebeğinin elbisesini değiştiriyordu. Günnur kız kardeşini özlediğini fark ettiğinde, boğazı yandı. Bir rüya olduğunun bilinciyle geçmişini seyretti. Aslında kardeşine her hastalandığında, her ihtiyacı olduğunda sarılırdı. Ama böyle anlarda fikirleri öyle uzaktı ki, Günnur onunla aynı lisanı konuşamazdı.

Arkasından bir tıkırtı geldi genç kızın. Ayaklarının güçlü sesi Günnur'un yüreğini titretti. Koca bedeni sarsılmaya ve gelen kişinin habercisi olarak titremeye başladı. Koku almıyordu Günnur. Deli gibi istese de rüyalar gerçek değildi ve koku alamazdı. Ama o titreşimi, o güçlü ayak seslerini ve çocuk bedeninde öğrendiklerini babasına anlatmaya çalışırken, heyecanlanan kızın hislerini hatırlıyordu.

Babasının güçlü bedeni yakınından geçti. Günnur gözlerini güneşe karşı kıstı ve babasının bulanık yüzünü görmeye çalıştı. Yıllardır net göremiyordu babasını. Hep bir şeyler eksik kalıyordu. Ya sesi, ya gözü ya da o çok sevdiği kulağının hemen yanındaki doğum lekesi... Aynı leke Günnur'da da vardı. Onun kızı olduğunun ispatını yüzünde taşıyor olmak genç kız için bir lükstü.

Babası minik Selnur'u kucaklarken, altın rengi saçları belini döven Günnur yerinde zıplıyor, babasına bir şeyler anlatıyordu. "Yapraklar damar damar baba. Karıncalar çekirdeği nasıl kaldırabiliyor baba? Taşların bir kısmı neden parlıyor baba?"

Babası ona sabırla cevap veriyor, bir yandan da Selnur'un bebeklerini inceliyordu. Sesini duyduğu an, gözlerinden yaşlar boşalmıştı bu manzarayı izleyen Günnur'un. Ellerini bağladı ve

korkarak bir adım attı. Sonra duraksadı... Bu anı bozmak istemiyordu. Hatırladığı kadarıyla birazdan annesi gelecekti. Ve tahmin ettiği oldu. Annesi elinde koca bir tepsiyle dışarı çıktı. Babası Selnur'u nazikçe yere bıraktı. Karısının elindeki ağır tepsiyi alıp, kendi elleriyle yaptığı tahta çardağa koydu. Karısının alnına her daim yaptığı gibi bir öpücük kondurdu.

"Kızlar, yemek vakti."

Selnur düşe kalka koşarken, Günnur halen yerdeki taşların, neden parladığını düşünüyordu. "Baba, sence bunlar da, yeryüzündeki yıldızlar mı?" diye merakla sordu. Eğildiği için arkasından gizlice yaklaşan babasını görmüyordu. Babası onun belini kucakladı ve havalandırdı. Günnur çığlıklar atarken, elindeki dürbünü düşürmemek için kucaklıyordu. Babası onun boynunu burnuyla gıdıklarken, "Filozof olacak, benim kızım," diye takılıyordu.

Minik Günnur nefes nefese oturmuştu o çardağa. Ne yediğini kestiremiyor gibiydi. Elleri kirliydi ve annesi ona kızıyordu. Günnur ise yıkamamak, yemeğini çabuk bitirmek derdindeydi. Annesi onunla baş edemeyeceğini anlayınca ellerini nemli bir bezle sildi. Babası ona göz kırparak kendi ellerini uzattı ve "Ben de yıkamadım hanım." dedi.

Annesi sahte bir kaş çatış gösterdi, güzel mavi gözleri neşeyle aydınlanmıştı. Babasının yakışıklı çehresi, karısı ellerine dokunduğu an ışıldadı. Gülerek karısını çekti ve bu sefer burnundan öptü. Annesi utanarak, "Çocuklar var," dedi.

Minik Günnur yemeğe gömüldüğü için bunu görmedi. Derdi hemen, dürbüne geri dönmekti. Günnur küçük bedeninin masadaki duyarsızlığına sinirlendi. Ne yaptığını bilmeden adımladı mutluluk dolu masaya doğru. Anne ve babasının ortasına geçti ve kendine bağırdı.

"Salak, Salaksın, sen! Aç gözlerini. Bak, bu anları kaçırma. Bunlar kıymetli. O kırılasıca dürbünün hep ellerinde olabilir. Ama baban gidecek. Annen gidecek. Bak onlara!"

Çocuk şaşkınlıkla başını kaldırdı. Babası, "Ne oldu Günnur?" diye sordu. Çocukluğu genç kıza baktı. Babasına, "Hiç," dedi. Ama halen Günnur'a bakıyordu. Günnur ağladı. "Çok pişman olacaksın. Onları çok özleyeceksin." Çocukluğu, yutkundu ve başını eğdi. "O dürbün yüzünden, o çok sevdiğin yıldızlar yüzünden onları kaybedeceksin," diye fısıldadı küçüklüğüne.

Küçüklüğü cevap verdi. Anne ve babası onu duymuyor gibiydi. Gözlerinde kararlılık vardı. Büyük Günnur kadar kararsız değildi. "Onlar, babamın da söylediği gibi, ahirette benimle olacaklar. Ne kadar çok seversem, o kadar bu ihtimal büyüyecek. Ama unuttun mu? Babam hep derdi; 'Dünyayı layıkıyla yaşamazsanız, ahiretinizi göremezsiniz,' diye." Günnur sustu ve yutkundu.

Derken zaman ve mekân değişti. Bir fırtına etkisi gibiydi. Annesi arkada, yıldızları andıran ışıltıların arasında oturuyordu. Güzel saçları ışıldıyordu. Bedeni gençliğindeki gibiydi. Dinçti. Elleri ve ayakları çok sağlıklıydı. Gözlerinin mavisi ışıl ışıldı.

Babası ise, kocaman bedeniyle tam karşısındaydı. O da, Günnur gibi arkasına bakıyordu. Annesine... Günnur babasıyla daha önce bu boyda hiç karşı karşıya gelmemişti. Küçükken onu dev gibi görürdü. Şimdi de çok uzundu. Ama ne kadar yakışıklı ve güzel gülüşlü olduğunu yeni fark ediyordu.

Babası ona döndüğünde, Günnur afalladı. Onu görüyordu. Tam gözlerinin içine bakıyordu. "Selamün Aleyküm, mavişim," dedi babası. Onu hep mavişim diye severdi. Ona hep, "Annenin mirasını taşıyorsun," derdi.

Günnur sesini aradı. Korkuyordu. Neden şimdi buradaydı? Oğuz neredeydi? Onun kollarında mı görüyordu bu rüyayı?

"Aleyküm Selam baba..." diye fısıldadı. Sesinden korkuyordu. Çünkü kısık sesi annesine kadar yankı buluyordu.

"Annen haklıymış, çok güzel bir genç kadın olmuşsun," dedi gülerek. Günnur dudaklarını mühürledi ve titremelerini engellemeye çalıştı. Çenesi kasıldı; yanakları, göz kapakları titreşti.

"Öyle, miyim?" diye sordu titrek sesiyle. Annesi sanki Günnur halen çocukmuş gibi, onu babasına anlattı. "Sana söyledim değil mi. Kendine karşı çok güvensiz."

Günnur annesine baktı hafifçe eğilerek. Sanki bu konuşmayı dinliyor ama bakmamaya çalışıyordu. "Artık değilim... Vallahi...," dedi, Günnur ciddiyetle. "Artık o..." utanarak sustu. Babasına nasıl anlatacaktı? Artık bir adama âşık olduğunu, o adamın onu bakışlarıyla bile kıymetli kıldığını... Babası susarak onu inceledi. Günnur dilini ısırdı ama konuşmadan edemedi. "Seni çok özledim baba."

"Biliyorum," diye gülümsedi genç adam. Ah, ne de güzel gülüyordu. Dokunursa gitmesinden korkuyordu. "Bunu her gün söyledin," diye acı bir tebessüm sundu babası.

Günnur dişlerini sıktı, "Ama sen hiç rüyalarıma gelmedin... Hiç bana cevap vermedin."

Babası onun çenesini kaldırdı. Dokunuşu sıcak değil, buz gibiydi. Babasının o sıcacık, nasırlı elleri gibi değildi. Bu beden sadece rüyadan ibaretti. Ama Günnur teslim olmak istiyordu. Bu rüyaya teslim olamaz mıydı?

"Cevap verseydim, dünyanı yaşamazdın," diye azarladı onu babası. "Öylesine rüyalara ve kalemine tutunmuştun ki, bir daha yaşamayacaksın diye çok korktum."

Günnur gözlerini kırpıştırdı ve gözyaşlarını serbest bıraktı. "Ama ben seni çok özlüyordum baba. Halen özlüyorum. Sanki yaşanması gereken bir hayatı tamamlayamamışım gibi. Sanki çocukluğumu yarım bırakmışım gibi... "

Babası onu azarlar gibi kafasını iki yana salladı. "Şu maviş gözlerden akan her damla, benim cennet pınarlarımı kurutur. Ağlama mavişim. Sen yaşaman gereken kadarını yaşadın. Unuttun mu? Allah sevdiği kulunu sınar..."

Günnur onun tesellilerini duymuyor gibiydi. Babasının ilgiye muhtaç küçük kızına dönüşmüştü. "Burada kalsam?" diye yakardı genç kız. "Burada sizinle... Bu bahçede."

Babası bir adım geri çekildi. Annesi de ayaklanmış ona bakıyordu. Günnur ıslanan yanaklarını sildi ve gülümsedi. "Kalabilir miyim? Eskisi gibi oluruz."

Annesi de kendi gibi gözyaşlarını saldı, "Selnur ne olacak?" diye sordu. "Onu bir başına nasıl bırakacaksın?" Günnur mahcubiyetle kafasını eğdi... "Ama..." dedi dudakları titrerken, "Ama burası çok sessiz. Sadece sizinle... Burada kalmak istiyorum."

"Günnur," diye, azarladı babası onu. Ama bu ses yankı gibiydi. Ses tonu iki sesin birleşimiydi.

"Ne olur baba? Ha? Kalsam ya sizinle?" Gözlerinden sıcak yaşlar boşalmaya devam ediyordu. Kalmak istiyor ama kalmaya korkuyordu. Ağlıyordu... Çünkü...

"Günnur," diye, bağırdı bir ses daha.

Babası kaşlarını çattı. "Onu bırakmak istiyorsan eğer..." dedi ve elini uzattı. "Gel o vakit."

Günnur elini kaldırdı. "Günnur," diye seslendi aynı ses. Günnur bir eline, bir babasına, bir de ona ağlayarak bakan annesine baktı. Ses adını tekrarlıyordu. Günnur ellerinin titrediğini hissetti.

"Günnur, beni bırakma! Beni bırakamazsın! Böyle olmaz!"

Günnur sarsılmaya ve ağlamaya başladı. Adımları geri geri gitti ve babasından uzaklaştı. Ses onu çağırıyordu ve Günnur onu bırakamazdı. Bu sese annesi, babası, kız kardeşinden daha çok ihtiyacı vardı. Bu sesin ona ihtiyacı vardı...

KAK TÜSUN

"Onu bırakamam," diye, fısıldadı ona gülerek bakan annesine ve babasına. "Allah'a emanet olun anne, baba. Ben Oğuz'u bırakamam."

Babası ona gülümserken, annesi el salladı. "Kardeşin sana emanet," diye bağırdı. Sanki gerçek hayatta evine veda ediyor gibi. "Kocana, selam söyle ve Eymen'i öp yerimize."

***

KAKTÜSÜN

Günnur gözlerini zorlukla açtı. Gözleri yanıyor, boğazı adeta parçalanmış gibi zonkluyordu. Bir el ağzına, plastik soluk alma cihazının başlığını tutuyordu. Günnur gözlerini kaldırdığında kocasını gördü. Genç adam onun açılan gözlerine bakıp, "Şükürler olsun Allah'ım," diye feryat etti. Güzel gözleri kanlanmış, yanakları sakallarına kadar ıslanmıştı. Yerinde sallanıyor, Günnur'u kucağında sıkı sıkıya tutuyordu.

Günnur'un ciğerleri yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı. Nefesi mi kesilmişti? Oğuz ne ara bulmuştu o tüpü ve onu odaya yerleştirmişti?

Oğuz onun alnını acı içinde öptü. Tek eli halen ağızlıktaydı. Onu can simidine tutunur gibi tutuyordu. Açık gözkapaklarından öptü ve bir eliyle yüzünü avuçladı. "Bana bunu bir daha yapma," dedi, boğuk sesiyle. Günnur sıcak yaşların yanağından akışını hissetti. Rüyası gerçek miydi?

Sessizce bu adama çektirdiği acıyı seyretti. Kalbi sızladı. Bu güçlü ve hayat dolu adama bunları yapmaya hakkı yoktu. Onu bırakıp gitmeyi nasıl düşünmüştü? Artık babası bu adamdı. Artık annesi bu adamdı. Elini titrekçe kaldırdı ve onun yanağını avuçladı. Genç adam gözlerini kapattı ve ıslak yanağını genç kıza bastırdı. Günnur onun yanaklarını usul usul sildi ve sesini aradı. O makinenin ardından konuşmak zordu. Oğuz'u ikna

etmek adına diğer elini genç adamın ağızlığı tutan eline dayadı. İtirazlarını dinlemeden çekti ve konuşacak bir aralık bıraktı.

"Gitmedim... Gitmem."

Oğuz onu sımsıkı sardı ve göğsüne bastırdı. "Ne olur bir daha bunu yapma," diye yakarmaya devam etti bir çocuk gibi. Onunla beraber sallandı.

Günnur aklına gelen şeyle, kocasının kollarında hafifçe doğruldu ve ağızlığı boynuna doğru indirdi. Oğuz kaşlarını çatsa da bekledi. Günnur kararsız bir sesle, "Anne ve babamı gördüm," dedi. Oğuz'un yüzü acıyla kasıldı. "Onlarla kalabilirim sandım. Sonsuza kadar..." Oğuz acı içinde yutkundu. Belli ki ona kırılmıştı. "Ama sonra... Sonra, sen beni çağırdın."

Oğuz kafasıyla onayladı. Belli ki, ona seslenmekten, ses telleri bile hasar görmüştü. Günnur gözlerini ona dikti. "Annemin ve babamın sana selamı var, " dedi. "Ve Eymen, her kimse, onu öpmemi söyledi."

Oğuz onun son laflarını işitmemiş gibi tekrar sarmaladı. Saçlarını ve ellerini öptü. "Namaza kalkmıştım," dedi hırıltılı sesiyle. Günnur günün aydınlanmak üzere olduğunu yeni fark ediyordu. "Abdest aldım, seni uyandırmak için geri döndüm ve sen..." Yutkundu.

"Bir daha, sen uyurken uyumayacağım. Bir daha, seni asla, bir başına bırakmayacağım..."

Günnur eliyle onun dudaklarını örttü. "Bu sondu," dedi, kendinden emin bir sesle. "Bıraktığım tedavilere devam edeceğim. Senin için sağlıklı kalacağım. Gelecekteki çocuklarımız için sağlıklı bir anne olacağım."

Oğuz onu kucağından indirmeden, dakikalarca öylece oturdu. Genç adamın dizlerinde derman kalmamış olmalıydı. "Hep böyle rüyalar göreceksin, değil mi?" diye sordu Oğuz yutkunarak. "Hep böyle acı çekeceksin."

Günnur mahcubiyetle büzüldü. Oğuz kararlı bir sesle, "O vakit, ucunda ölüm olsa da, senden ayrı yatmayacağım. Uyandığında yanında olacağım. Nefesin kesildiğinde, sana soluk olacağım. Ağladığında mendil," diye, ona güvence verdi. Günnur memnuniyetle burnunu onun göğsüne sürttü. Oğuz devam etti; "Sen anne ve babanın bana emanetisin. Sen Allah'ın bana emanetisin. Ant olsun ki, emanete gözüm gibi bakacağım. Ama şunu bil ki... Ben de sana emanetim Azizem."

Günnur onun sakallarını avuçlarına aldı ve ağlamaktan çökmüş yüzünü öptü. "Allah'tan sonra, senden başka, kimsem yok, Azizim. Hep korkacağım ben. Hep korkutacağım seni. İstemesem de çalacak geçmiş kapımı. Kâbuslar bırakmayacak yakamı. Ama sen hep kâbusların sonunda kolların açık yanımda olacaksın. Hangi kâbus senin gibi bir armağanı hak eder ki? Benim kâbuslarım seni bana getirdi. En kötü ihtimallerim bir araya geldi de, seni benden edemedi."

Oğuz, gülümsedi ve onu dudağına kondurduğu ufak bir buseyle susturdu. "İyi misin?" diye sordu merakla onu incelerken.

"Hiç olmadığım kadar," diye gülümsedi, saçı başı dağılmış olan Günnur.

Oğuz çarpık bir gülümseme sundu, "Namazımızı kılalım, o vakit," dedi. Günnur yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Namaz sonrası, onu yine kollarına alacağının bilincindeydi. Ayaklanırken aklına gelen şeyle, duraksadı. "Oğuz?" dedi, soru soran sesiyle. "Efendim, Azizem?" diye mırıldandı kocası dalgınca kollarını katlarken.

"Selnur," dedi ve ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu. "Selnur'u görmek istiyorum."

Oğuz tebessüm ederek, gözlerini kırptı. "Emrin olur, Sultanım. Yarın onu, buraya getireyim."

Günnur kafasını iki yana salladı. "Onun yaşadığı yeri, okulunu görmem gerek. Düğünüme utandığı için gelmediğini biliyorum ama ben de, ondan utanıyorum. Ona, ablalık yapamadım. Doğruyu, yanlışı öğretemedim. Ve bir günaha düştüğü için, ona acımasızca sırtımı döndüm. Allah bile, en büyük günahı affederken, benim kız kardeşimi affetmemem doğru değil."

Oğuz ona doğru gülümseyerek bakmaya devam ediyordu, "Merhametine, ne güzel kılıflar buluyorsun sen öyle," diye takıldı. "Tamam, yarın beraber gideriz. Benim de hocalarıyla görüşmem gerekiyordu zaten."

Günnur ona ağlamaklı baktı. "Senin kadar, merhametli değilim adam. Sırf benim için, kardeşime babalık yapıyorsun." Oğuz, onun çenesini avuçladı ve tıpkı babasının, annesine yaptığı gibi burnuna öpücük kondurdu. "Teşekkürlerini, namazdan sonra, kabul edeceğim," dedi, göz kırptı ve uzaklaştı. İşi hep komikliğe vurup, Günnur'u rahatlatıyordu. Kapıdan çıkarken seslendi, "Namazdan sonra, bir bardak kahve, fena olmaz hanım."

Günnur tebessüm etti ve hülyalı hülyalı kocasının arkasından baktı ve "Şekersiz," diye mırıldandı. Tebessüm, koca bir gülümsemeye dönüştü. Onun kahvesini, kaç şekerli içtiğini biliyordu. Onun, sabahları nasıl göründüğünü biliyordu. Hatta kalbi acısa da, onun ağlarken nasıl göründüğünü bile biliyordu.

Oğuz'u herkesten çok tanımalıydı ve tanımaya devam edecekti. Yeni şeyler keşfedecek, keşfine memnuniyetle teslim olacaktı. Eşarbını ve namaz elbisesini çıkarıp kenara katladı ve abdest almaya yöneldi.

Bir evden beklenen, neydi? Bir evlilikten veya bir eşten? Günnur insanların ne beklediğini bilmiyordu. Ama bu hayat beklediğinden çok, çok daha güzeldi.

***

KAKTÜSÜN

Uzun ama keyifli bir yolculuk geçirmişlerdi. Önlerine çıkan yolların tarifini yapmıştı genç adam. Dağların isimlerini bir bir saymıştı. Direksiyon tutan ellerinin biri, sık sık kadının ellerine gidiyordu. Açtıkları türküler kısık sesle yolculuğa tat katıyordu. Kısıktı, çünkü Oğuz susmuyordu. Yılların birikimini döksün diye bir dolu soru soruyor, bir dolu soru cevaplıyordu.

En çok hangi filmi severdi Günnur? En sık hangi kitabı okurdu? En sevdiği yemek neydi? Çocukken yaramaz mıydı? Yoksa şimdi ki gibi dupduru? Peki ya hangi rengi severdi? Çocukları olsa kız mı isterdi, erkek mi? Hayırlısı derdi, hep genç kız. Ama sonra, utangaç sesiyle eklemişti ve genç adamı şaşkına uğratmıştı. "Ama, bir oğlum olsun isterdim. Senin gibi gülen..."

Oğuz bu cevapla dakikalarca sırıtmıştı. Arsızca keyfini çıkarmıştı.

Bir dere kenarında konakladıklarında, genç kızı güldürmeye kararlıydı. Henüz şen kahkahalar duymamıştı sesinde. Kısık kıkırtılar veya hafifçe dişleri gözükecek kadardı en fazlası.

Ona "Sıcak yaz gününde serinlemek iyidir," diyerek dere suyundan sıçratmıştı. Genç kız yerinde zıplamış, kükredamış ve kaçmıştı. Oğuz bu sese bayılıyordu.

Sık sık, fotoğraf çekiyorlardı. Oğuz, Günnur'a kalın mercekli bir fotoğraf makinesi almıştı. Bunu aslında onun doğaya ve gökyüzüne merakını işittiğinde almıştı. Ona verebileceğini bile düşünmezken, şimdi o makinenin kadrajına beraber giriyorlardı.

Burçak tarlalarını, dağ yamaçlarını, koyun sürüsünü, çadır kuran çobanları... Günnur muhteşem bir görme yeteneğine sahipti. Oğuz o kamerayı eline alsa, Günnur'dan öteye gidemezdi. Onun gözleri, onun gülüşü, hatta mümkün olsa, onun kokusunu kaydederdi o fotoğraflara.

Günnur, ufacık bir kelebeği bile, öyle bir açıyla çekiyordu ki; Yaratan, Allah'a inanmamak, şükretmemek imkânsızdı.

KAKTÜS

Yolculuk, Selnur'un okulunda son bulmuştu. Karısı biraz gergin, ama çokça umutluydu. Ece, Günnur için, birkaç kez ziyaret etmişti Selnur'u. Kız kardeşi yeri geldiğinde, acımasız olabiliyordu, İlk buluşmalarında, diline hâkim olamamış, Selnur'u kelimeleriyle dövmüştü. Kız ağlamamıştı. Tıpkı, Günnur'un bir zamanlar olduğu gibi, suçlulukla ve kederle kıvranıyor ama ağlayamıyordu.

Ece o buluşmanın ardından, Oğuz'dan habersiz, bir kere daha gitmişti. Bahanesi ise, içini dökememiş olmasıydı. Ama ne hikmettir ki; Ece, Selnur'a acımasız davranan kızlara, ağızlarının payını vermişti. Üçüncü ziyaretinde ise; Selnur'un dolabına bir dolu kıyafet ve harçlık bırakmıştı. Bunları yaparken, Selnur'a halen, gülümsemiyordu. Kendine çeki düzen vermesi için, onu uyarıyor, ama bir yandan da, ona destek oluyordu.

Ece inanılmaz ve bulunmaz bir kız kardeşti. Oğuz ona sahip olduğu için, ne kadar şükretse, azdı. Günnur, yatılı okulun müdiresi ve öğretmenleriyle konuştu. Hepsinin fikri birdi; "Sessiz ama azimli."

Konuşmuyordu Selnur. Soru sormuyor, aklınca kendi kendini cezalandırıyordu. Arkadaş da edinmiyordu. Bir hocasının dediğine göre, ona yaklaşmaya çalışan arkadaşlarına kısa ama tedbirli cevaplar veriyor, ders zilini duyduğu anda kendi köşesine çekiliyordu.

"Çok zeki, ama aklı başka yerlerdeyken, onu kazanmakta zorlanıyorum," diyordu Matematik hocası. Aynı şey resim hocası içinde geçerliydi. "Bazen; eline kalem alsa, dünyaları çizer, bu kız diyorum. Ama sadece verdiğim ödevi layıkıyla çiziyor ve çekiliyor. Yetenekli, aynı zamanda bakış açısı çok iyi. Üstünde durulmalı. Epey zaman kaybetmiş, ama hızla yetişiyor. Yaşıtlarından aşağı kalır, yanı yok."

KAKTÜS

Günnur, acı acı gülümsemiş, genç adamın ellerini, sıkı sıkıya tutmuştu bu vakitler. Onlar her övgüyle ya da acıyla bahsettiğinde, daha çok sıkıyor, "Bak, duyuyor musun?" diyordu adeta. Selnur'un, bahçede olduğunu öğrenince, titrek ama kararlı adımlarla yürümüştü, o yöne karısı. Oğuz korkuyordu. Ya yine, nefesi kesilirse? Ya yine, kollarımda titrer hale gelirse? Ama bu yüzleşmenin gerekli olduğunu biliyordu. Günnur'un merhamet dolu kalbi, kardeşini buralarda kimsesiz bırakmaya el vermiyordu.

Bahçedeki kızlar, fısır fısır konuşarak, Günnur'u ve Oğuz'u inceliyordu. Günnur, kocasına daha çok sokuldu ve sahiplenircesine elini beline doladı. Oğuz, memnuniyetle gülümsedi. Kıskançlığı bile, saf altın gibiydi.

Günnur, gözleriyle çevreyi taradı. Öğrencilerin birçoğu tesettürlüydü. Gerekli derslerin yanında, Arapça ve dini bilgiler dersi de veriliyordu. Oğuz burayı, sırf bunun için seçmişti. Kıza neyin iyi geleceğini biliyordu. Günnur gibi bir kadın, kalbine dokunmadan önce, Oğuz bunun açlığını çekiyordu.

"Nerede?" diye, fısıldayan Günnur'un, etrafta gezdirdiği gözleri, panik içindeydi. Kız kardeşini tanımadığı için, kendine kızıyor olmalıydı. "Onu göremiyorum," diye yakardı. Titrek sesiyle, "Selnur," diye seslendi. Kızların neredeyse, tamamı sessizleşti. Bu güzel kadının, neden böyle acıyla bağırdığını, anlamamış olmalılardı. Ya da, Selnur'un adını duymak, hepsinde şok etkisi yaratmıştı. "Selnur," diye, seslendi. "Oğuz, onu bulamıyorum," diye ağlamaklı sesiyle kocasından ayrıldı ve etrafında döndü. Ağaçların altında oturan bedenlerde, gözlerini gezdirdi. "Selnur'u gören, olmadı mı?" diye, soruyordu acı içinde. Kızlar ona, şaşırmış gibi bakıyordu. Kimse cevap vermeyince, Günnur bağırdı, "Bir Allah'ın kulu; sarı saçlı ve boncuk gibi mavi gözlere sahip, dünyanın en güzel çehresine sahip olan, kız kardeşimi görmedi mi?"

KAAN TÜSÜN

Oğuz, Günnur'un bu açıklamasına şaşırarak, kaşlarını kaldırdı. Günnur, nefret edemiyordu. Günnur, kin güdemiyordu. Hatta Günnur kız kardeşini, her şeye rağmen seviyordu. Ne acıydı. Geçmiş, silinip atılmıyordu, ama gelecek onlara göz kırpıyordu. Bu yükle yaşayamazdı karısı. Kardeşiyle olan hesaplaşması, son bulmalıydı, artık geçmişin defteri dürülmeliydi.

Günnur gözünün yaşını elinin tersiyle silerken, "Kardeşim," diye, seslendi ve naif bedeni titredi. Oğuz, onun belini kucakladı. Selnur'un, bu bahçede olduğunu biliyordu. "Herhangi bir ağacın altına sokulmuştur," demişti, rehber hocası. Daha birkaç dakika önce, görmüştü Selnur'u.

İşte orada, titrek bir ses duyuldu, tüm sessizliğin içinden. Utangaç ve mahcup... Bir beden süzüldü, ama imkânsızdı bu bedenin Selnur'a ait olması. Ufacıktı. Boyu ufak olan kız, daha da küçülmüştü sanki. Bir ilkokul çocuğu kadar kalmıştı. Yüzü çökmüştü. Ama bilekleri, ayakları ya da saçlarını görmek mümkün değildi.

Bir başına oturduğu ağaç gövdesinden kalkan kız, titrekçe adımladı güneşe doğru. Kimseler yoktu köşesinde. Bir kendi, bir de hocaların ve yurt görevlilerinin, şikâyet ettiği kedisi. Kedi uzun eteklerinin etrafında dönerek, onu korumaya aldı. Selnur, yutkundu ve orada kaldı. Günnur gözlerinden sicim gibi yaşlar akarken, onun kardeşi olduğuna inanmak istemiyor gibiydi. Gözlerini kısmış, güneşe karşı onun bedeninde, hasar tespiti yapıyordu.

"Selnur, bu sen misin?" diye, fısıldadı. Selnur omuzlarını düşürdü ve "Git buradan abla," dedi. Sesinde nefret yoktu. Sesinde utanç ve acizlik vardı. "Benim için ağlama ve git buradan. Ben bunu hak etmiyorum."

Günnur, onu dinlemedi ve Oğuz'un ellerinden güçlükle kurtularak, ona doğru adım attı. "Sen... Ufacık kalmışsın. Kü-

KAK FÜSÜN

çülmüşsün... Sana, bakmıyorlar mı? Buradaki yemekleri, sevmiyor musun?" sesindeki acı, Oğuz'un zorlukla yutkunmasına neden oldu.

Selnur bir adım geri attı, ağaçlara doğru. Uzun feracesinin koluyla, yanaklarını sildi. "Bana çok iyi bakıyorlar. Hak etmediğim kadar iyi. Git! Ne olursun abla, sana daha fazla acı çektiremem."

Günnur kafasını iki yana salladı. Tüm kızlar bir gösteri izler gibi, onları izliyordu. Selnur'un konuşması onları şaşırtmış gibiydi. Ya da bir ablasının olması...

"İştahın mı, yok? Hasta mısın? Burayı beğenmedin mi?"

"Abla!" diye bağırdı, acı içinde Selnur. "Beni düşünme. Bu canımı daha çok yakıyor. Senin merhametini hak etmiyorum ben. Git ve eşinle mutlu ol. Sen, mutluluğu hak ediyorsun. Kirden ve kirlilikten uzakta..."

Günnur, onu dinlemiyordu. Geri geri kaçan kızın, üzerine doğru, yürümeye devam ediyordu. Selnur, okulun duvarına yaslandı. Kedisi eteklerine dolanmış, tedirginçe bekliyordu. Oğuz, müdahale etmemesi gerektiğini bilerek, öylece seyrediyordu. Tek duası, karısının kendini hırpalamamasıydı. Onun bir kez daha, nefessiz kaldığını görürse, kalbi dayanmazdı.

Günnur, acı içinde durdu ve omuzlarını düşürdü. Ona, sarılmak istiyor olabilirdi. Ama geçmiş aralarında, koca bir örümceğin ağına yakalanmış böcekler gibi, asılıydı. Günnur unutmak istese de, unutamazdı. Selnur, ablası tarafından affedilse bile, kendini affetmezdi.

Ama Günnur'un bir kardeşlik borcu vardı. Ve onu, ödemeye gelmişti. "Sana bir valiz getirdim. Biraz bol olacaklar belki; fakat, güzel elbiseler." Acı acı gülümsedi. "Gerçi senin tesettüre büründüğünü bilseydim, birçok eşarp alırdım sana." Sonra, kaşlarını acıyla çattı. "Tesettür çok yakışmış kardeşim. Annemize benzemişsin."

Selnur dudaklarını elleriyle kapatarak, sessiz hıçkırıklar saldı. Halen, onu gölgesinden saklayan ağaçtan, medet umuyordu. Ama acısı ve pişmanlığı elle tutulur gibiydi.

"Allah yakıştırsın," dedi, Günnur gülümseyerek. "Çok yakışmış... Ha, birde eski oyuncaklarını getirdim evden. Evimizi satmadım. Oğuz buna izin vermedi... Annemin ve babamın hatırası halen, yerini koruyor. Bir gün..." yutkundu ve boğazını temizledi. "Bir gün, kocaman bir kadın olduğunda ve kendini affettiğinde... Orası sana emanet, Selnur. Oku, büyü ve kendine sahip çık. Babam, bizden hep bunu isterdi. Hatırlıyor musun? 'Dünyanı güzellikle yaşamadan, ahiretini bulamazsın' derdi. Dünyanı güzellikle yaşa kardeşim..."

Günnur kocasına baktı ve onu adeta yanına çağırdı. Kocası belini kucakladığında, onun tir tir titrediğini anladı. Onu sarıp, sarmalamak istedi. Ama şimdi veda vaktiydi.

"Bir adam girsin inşallah hayatına," dedi, acısını kalbine gömerek. Bunun ne denli zor olduğunu, biliyor gibiydi. Oğuz'un gözlerine baktı, "Öyle bir adam ki, yaşamak nedir, öğretsin sana." Gözlerini kırpıştırarak, gözyaşlarını geri tepti ve kardeşinin gölgeler içindeki siluetine, gülümsedi. "Anne ve babamızın, bana emanetisin, sen kardeşim. Kendine iyi bak, yine geleceğim."

Selnur, köşesinden çıkmadı. Günnur arkasını döndüğünde ise, onun duvar kenarına çöktüğünü görmedi. Onlar, hasretle kucaklaşamazlardı. Onlar, birbirlerine hayat sırlarını anlatamazdı. Aynı yatakta yatıp, sabaha kadar kahkahalar atamazdı.

Onlar yaralı çocuklardı. Biri diğerini yaralamış, sonra o yaraya özenerek, kendini yaralamıştı. Annesiz ve babasız, tecrübesiz çocuklardı.

Bakan kişiler, karşısında genç ve güzel kadınlar görürdü. Ama ikisinin de, asla kaybolmayacak kötü anıları vardı. Oğuz, kapanmayan bu yarayı, kendi elleriyle örtüp saklamıştı. Günnur

artık kendi geçmişini görmeyecekti. Oğuz, gelecek için, güzel günler düşlüyordu. Bu düşler için de, güzel gerekçeler...

Selnur'un sınavı, asıl şimdi başlıyordu. Kendi elleriyle yaktığı geleceğini, yaşanmışlıklarıyla tamir edecekti. "Ece çağırıyor," diye, mırıldandı Oğuz -sessiz ortamı bölmek için- "Çay koymuş ve mide bulandırıcı, karamelli pasta almış. Bize eziyet etmek için, tetikte bekliyor cimcime."

Günnur iç çekti ve gülümsedi. Gözyaşları tükenmiş ve omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. "Ece'ye sahip olmak, bir kız kardeşin nasıl olması gerektiğini hatırlatıyor insana. Kusursuzluğuyla kusurunu hatırlatıyor. Belki de, kardeşliğin asıl anlamını bilemediğimiz içindi, bunca acı... Ya da elimizdekiyle, yetinemediğimiz için... Ama şimdi teslimim, Azizim. Bütünüyle Yaradan'a, kalbimle sana ve geleceğimle evlatlarına. Geçmiş, seni bana getirdi. Kardeşim için, tek duam, gelecekte onun da karşısına, senin gibi birinin çıkması." Onun koca ellerini, kendi minik elleriyle ovaladı. "Elleri, dünyamı avuçlayan adam... Ne güzel geldin, şenlendirdin beni."

Oğuz, onun yüzünü avuçladı ve seyircisiz otoparkta, alnına sıcak bir bûse kondurdu. "Gözleri, cenneti çağrıştıran kadınım... Ne güzel geldin, ne güzel sevdin beni."

KAKTÜSÜN

Bölüm 12

"Dönüşler"

Ece'nin pastası, enfesti. Oğuz'un bahsettiği gibi, mide bulandırıcı da değildi. Çardakta oturmuş, koca bir dilim pastayı yiyen Ece'ye, eşlik ediyorlardı. Yusuf ve Erva, günü kendilerine ayırmaya karar vermişti. Ama Ali, Oğuz'un ısrarlarına dayanamamış ve onlara yarenlik ediyordu.

Tabii, bir köşede çalı çırpıyı toplamak, yarenlik demekse...

Günnur, bu sessiz delikanlıyı anlayabilmek adına, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Koruma içgüdüsü, devredeydi. Normalde zeki bulduğu kocası, bu iki gencin arasında gezinen yoğun dumanın farkında değildi. Oysaki öyle sisli bir dumandı ki; tüm şehri kaplayacak kadar, koyu ve acı yüklüydü.

Oğuz, Günnur'un alnından öptü ve Ali'nin peşinden gitti. Akşam mangal yapmaya karar veren erkekler, ortamı hazırlamaya başladı. Günnur bunu fırsat bilerek, Ece'ye döndü ve hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı. Sohbeti başlattı.

"Ali'yle kaç yıldır tanışıyorsunuz?"

Ece irkildi. Genç adamın adının, her geçtiğinde olduğu gibi... Sonra hafifçe gülümsedi. Anılarla yüklü bir gülümsemeydi.

"Öyle uzun zaman oldu ki, saymayı bıraktım galiba. Şöyle söyleyeyim. Henüz, toprağın yenmeyen bir şey olduğunu, yeni öğrenmiştim."

Günnur tebessüm etti. Ece hiç koşulsuz anlatmaya başladı. Sanki bu anı bekliyormuş gibiydi.

"Oyun arkadaşıyız, biz onunla. Ağabeylerim bizden büyük olduğu için, genelde beraber oynardık. Ama o büyüdükçe, ağabeylerimle daha çok vakit geçirmeye başladı. Anlarsın ya, erkek kafası."

Lakayt kelimelerine, zıt bir keder vardı ses tonunda. Üstü örtülü gerçekler. Ne garipti. Böylesi şen bir kızın da kederi vardı demek ki?

"Oğuz ona canı kadar güveniyor," diye mırıldandım, ikiliyi seyrederken. Ece de, benimle beraber bir göz attı. Ama bakışlarını, ateşe değmiş gibi hemen çekmişti. Bunu merak ederek, Ali'ye baktığımda, onun da, bize -daha doğrusu Ece'ye- kısa bakışlar attığını gördüm.

"Kardeş gibiler," diye mırıldandı, Ece. Zehirli bir kelime gibi, bir nefeste söylemişti.

"Peki, sen?" diye, mırıldandım. "Sen de, Ali ile kardeş gibi misin?"

Bana uzun uzun baktı. Şaşırdığı, her halinden belliydi. Kaşlarını çattı ve kafasını pastasına eğerek mırıldandı.

"Öyle olmam gerek."

Öyleyim, dememişti. Günnur, kalbinin bu kız, için, sızladığını hissetti. Onu daha fazla zorlamak, istemedi. Bu, ince bir dengeydi. Oğuz güzel kalpliydi ama hiçbir erkek, güveninin yıkılmasına tahammül edemezdi. Ece'nin tek çaresi, Ali'den vazgeçmekti.

KAKTÜSÜN

Kocası, tekrar yanlarına geldi ve curcuna eşliğinde, mangal ateşini yakmaya başladılar. Kayınvalidesi, kayınbabası, Ali ve Ali'nin küçük kız kardeşi, hep beraber şenlikle, yemek yediler.

Çayların demlendiği sırada, semaver ateşinin başında oturan Ali, bir şarkı mırıldandı. Oğuz ona sesli söylemesi için, adeta emir verdi. Ali'nin geceyi yaran sesi, tüm ortamı sessizleştirdi.

"İki keklik, bir kayada ötüyor... Ötme de keklik, derdim bana yetiyor, aman aman. Yazması oyalı, kundurası boyalı, yar benim, aman aman. Yâr, benim..."

Günnur, Ecc'nin izin isteycrek biraz uzaklaştığını görünce, dudakları gerildi. Bu iki genç, ya birbirlerini tüketecek, ya da bu uğurda, çok acı çekeceklerdi.

"Ne düşünüyorsun, Azizem?" diye, sordu kocasının yumuşak sesi.

Günnur düşünmeden, gerçekleri biraz saklayarak, konuştu. "Bir hikâye anlatmıştı, babam. Onu düşünüyorum."

"Ya, merak ettim, şimdi bu hikâyeyi."

Günnur, kayınvalidesinin ve kayınbabasının tarafına bakarak, onların kendilerine bakmadığına emin oldu ve kocasının avucunu açıp, ellerini avuç içinde gezdirdi. Ona dokunmak, artık çok doğal geliyordu.

"Bu hikâye aslında benim hikâyem... Yani, seninle karşılaştığımızdan beri, bunu düşündürüyor bana. Babamın sesi, sık sık kulağıma geliyor... Bir savaşçı ile bir prensesin hikâyesi.

"Prenses, ben olamayacağıma göre..." Oğuz erkekçe kıkırdadı. "Savaşçı, olmalıyım."

"Evet. Ve hırsız. Çünkü prensesin şiirlerini, izinsizce okuyorsun ve onu Kız Kulesi'nde, ziyaret ediyorsun. İzinsizce, özeline dalıyorsun.

Oğuz kahkaha attı. "Kim? Ben mi? Yalan, külliyen. Benim bir tane prensesim var, o da sensin."

KAKTÜSÜN

Günnur kaşlarını kaldırdı. "Unuttun mu? Sen savaşçısın. Yani, Battal Gazi... Ben de prensesim. Okumayı ve yazmayı seven, Kız Kulesi'nde özlemle, seveceği adamı bekleyen..."

Oğuz, arkasına bir bakış attı ve fısıldadı. Belli ki anne ve babasının duymasından korkuyordu. "Battal Gazi, prensesi ağaçların altında, kütüphanede ve bulduğu her yerde, ilgiye mi boğuyor?"

Günnur kıkırdadı. "Ve onun, şiirlerinden bahsediyor. Gizlice okuyor, diyorum ya."

Oğuz'un rengi, aniden değişti. Boğazını suçlu bir çocuk gibi, temizledi ve "Bu konuda da benzeşiyoruz, demek ki," dedi. Günnur, şaşkınlıkla kocasına bakarken, kocası saçlarını bir eliyle karıştırdı ve dudaklarını gerdi. "İzinsiz, bir şiirini, okumuş olabilirim güzellik."

Günnur kaybolan şiirinin, anısıyla gözlerini büyüttü ve aniden kıpkırmızı kesildi. "Sen, düzenbaz bir savaşçısın," diye, mırıldandı. Oğuz, yine kahkaha attı.

"Bu düzenbaz, senin kocan ama onu, ne yapacaksın?"

"Kız Kulesi'ne kapatacağım," dedi, genç kız kararlılıkla.

Oğuz ona yaklaşarak, arsızca fısıldadı. "Denizleri aşar, seni bulurum."

Ali, boğazını gürültüyle temizlediğinde, şarkının son bulduğunu ve sesiz ortamda, bir tek ikisinin fısıldayışının duyulduğunu, fark ettiler. Günnur hızla geri çekilince; kocası az daha yeri boyluyordu.

Babaları onlara gülerken, anneleri gururla oturmuş, ikisine bakıyordu.

"Şu ikisinden bir torunum olunca, benden daha mutlusu olmayacak," diye, şakıdı. Bu sırada, Ece geri dönmüştü. Ellerinde otu andıran, yabani çiçekler vardı. Gece vakti onları, nasıl bulmuştu?

KAKTÜSİN

"Annem böyledir, Günnur'cuğum. Bekârsındır, evlen der. Evlenirsin, çocuk der. Çocuk yaparsın, ikinci der."

Anneleri bu sözlere dayanamayarak, Ece'yi kalayladı. "Gören de evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış sanır. Kızım, korkarım seni kimse almayacak ve dertli başıma kalacaksın."

Babaları o sırada, hemen kızını korumaya geçti. "Kızımı alacak adamın, alnını karışlarım. Onu ben kimselere, vermeyeceğim. Ölene kadar, benim tatlı karamelim olarak kalacak."

"Karamelin adı geçince, Ece ve Ali, aniden sustu. Aralarında, bir çeşit şifre gibiydi. Günnur, bunu yalnızca kendinin fark ediyor oluşuna, hayretler etti.

Ali'yi uğurlarken, onun, daha da kederli ayrıldığını, fark etti. Ece de, sessizce odasına çekilmişti. Oğuz ve Günnur, bir süre, kamelyada kaldılar ve yıldızları seyrettiler.

"Seni bir gün, Kız Kulesi'ne götüreceğim," diye, mırıldandı Oğuz. Bakalım gerçekten de, sana layık bir yer miymiş?"

Günnur ona sarılarak, genç adamın boynuna sokuldu. "Seninle, her yere gelirim."

"Bu dediğini unutma, Nur'um," dedi, kısık ve güven veren bir sesle. "Çünkü sana dünyaları göstermek istiyorum.

KİTAPÜSLÜN

KAKTÜSÜN

BÖLÜM 19

"Final"

Günnur, neden böyle bir yere geldiklerini, bilmiyordu. Sözde, Oğuz'un dedesinin, bir bağ evi vardı ve balayı için çok uygundu. Ama, önlerinde durdukları yer, pek de bağ evine benzemiyordu.

Beyaz, takkeyi andıran bir çatısı olan, tuğlalarla örülmüş garip, bir evin önüne gelmişlerdi. Oğuz heyecanla onu arabadan indirirken, Günnur gözlerinin bağlanmasına karşı çıkıyordu.

"Hadi, ama Azizem... İnat etme, kocanı dinle ve bağla o mercan gözleri."

Günnur bu duruma itiraz etse de, Oğuz umursamadı. Gözlerini evden gizlice aldığı, bir yazmayla bağladı. "Hadi," diye kulağına fısıldayarak, onu kendiyle beraber adım adım ilerletti. Günnur adımlarını saydı, kuşların sesini dinledi, havayı ciğerlerine kadar çekti. İzmir'in ağaçlık bir kesimindelerdi. Bağ evinin, bu civarda olduğunu, iddia eden Oğuz, sabırsızdı. Günnur, onun neden bu kadar sabırsız olduğunu, kestiremiyordu. Ama evden çıktıklarından beri, yüzündeki devam eden haylaz sırıtışa,

ortaklık ediyordu. Gamzeleri derinleşen kocasına, dışarı çıkma yasağı vermek üzereydi. Yoldan geçerken, kaç kere gözlerine zorla gözlük takmış, film çekili camlarını, itinayla kapatmıştı. Kocası, sıcaktan şikâyet ettiğinde, Günnur kendi camını açıyor. Açınca da, kocasının kıskançlıkları yüzünden, göz devirerek, geri kapatıyordu. Yolculuk boyunca tatlı atışmalar, geçmişten sohbetlerle devam etmişti.

Onlar, garipdir ki; arkadaş gibiydi. Günnur sessizdi ve Oğuz çok konuşuyordu. Bu müthiş bir tamamlamaydı. Oğuz, Günnur'un gülücük açığını kapatıyor; Günnur ise, Oğuz'un, sessiz yanını simgeliyordu. Bir bütün olmak, onların ezelinden beri vardı.

"Oğuz," diye, şikayetlendi Günnur. Arabanın penceresinden, göz ucuyla görebildiği yeşillikleri, şimdi canlı canlı görme isteğiyle... Hava karanlıktı, akşam henüz çökmüştü. Böceklerin cırlamaları çoğalmıştı. Kuşlar kenara çekilmiş, köpeklere ve orman hayvanlarına meydan kalmıştı.

"Sabır Hatun, sabır... Az kaldı."

Günnur onun "Hatun" lafıyla istemsizce kızardı. Onun iltifatlarına bir gün alışabilecek miydi?

"Geldik," dedi, kocası kısa bir süre sonra. Günnur, elini gözlerine attı ama kocası onu çoktan kucaklamış ve basamak olduğunu anladığı, yükseklikten çıkarmıştı. Günnur, çığlık bile atamadan, ayakları yeri buldu. Tatlı rüzgâr, kesilmişti. İçeri girmiş olmalılardı.

Oğuz, onun omuzlarından tuttu. Gözlerini açmadan, birkaç adım attırdı. Günnur onun nefes sesini işittikçe, kendi de heyecanlanıyordu. Neredeyse, üç haftadır süren evliliklerinde, heyecanlanmadığı, şaşırmadığı bir an olmamıştı. Bu adam, insanı hem yoruyor; hem de, hayatın kederine düşecek, vakit bırakmıyordu.

Günnur, ne zaman kıyıda köşede bir yere dalsa, kocası yanı başında bitiveriyordu. Çalıştığı vakitlerde de, Ece onu yalnız

bırakmıyordu. Oğuz'un isteği üzerine Açık Öğretim'e yazılmıştı. O evli bir kadındı ve okulunu böyle, tamamlamak istiyordu. Eviyle, ilgilenmek istiyordu. Kocasının yanı başından ayrılmak, istemiyordu. Aslında Günnur, korkuyordu. Kalabalık ortamlardan ve Oğuz'dan uzak olan, her yerden...

Belki de, ömrünün sonuna kadar, ona sığınacaktı. Yük olacaktı. Ama artık, bundan acı duymuyordu. Çünkü Oğuz, bu durumdan, memnun gibiydi.

Günnur, hayatta her şeyi öğrendiğini sanırdı. Öğrenememişti. Misal; herkes birilerine ihtiyaç duyuyordu. Kimi birilerine yük oluyorken, kimi de birilerine sığınak oluyordu. Hatta bunu memnuniyetle yapıyordu. Bunları, Oğuz ile, yaşarken öğreniyordu.

Yalnız olmak; yalnızca, Allah'a mahsustu.

Oğuz'un zarif elleri, ipek başörtüsünün arkasına bağladığı yazmayı, yumuşakça çözdü. Çözülen yazma, omzuna düştü - kocasının kollarıyla birlikte - Kocası, onu sarmaladı ve kendine çekti. Günnur'un kafası arkaya yattı ve boynu gerildi. Şimdi kapalı gözleri, gökyüzüne bakıyordu.

"Aç gözlerini," diye, fısıldadı kocası sıcacık nefesiyle. Günnur gözlerini, büyük bir heyecanla açtı. Defalarca, kırpıştırdı sonra. Gözlerinin önünde uçuşan yıldızları, bağlanan gözlerine yordu. Ancak, bu yıldızlar gitmedi.

Ufacık bir aralıktan, içeri süzülen ışıklar, Ay ve yıldızlara aitti. Kocaman bir teleskop, onlara göz kırpercasına, gururla dikiliyordu yanı başlarında. "Hadi," diye, fısıldadı kocası. Onun titreyen ellerini tutarak, teleskopa yöneltti. Günnur, zangır zangır titremeye başladı. Bunca yolu, Günnur'un çocukluk hayali için mi, gelmişlerdi?

Bu nesne, Günnur'un acıları ve yok oluşuydu. Aynı zamanda, varoluşu ve benliği ...

Titreyen dizleri yüzünden, her an yere düşecekmiş gibiydi. Kocası, bir elini havada, sıkı sıkıya tutarken, bir eliyle de, belini kavradı. Aynı adımlarla ilerlerken, bir yandan da, kulağına teskin edici sözler fısıldadı. Fısıltılar, bir şairin dizeleri gibi, ruhunu çaldı. Bu adam sanki saturlardan fırlamıştı. Ya da, mürekkep ile çizilmiş ve kâğıttan oyulmuştu.

Hayır! Bu adam; Yaratıcının, onun için yarattığıydı.

"Korkma sevgilim," diyordu, kocası kulaklarına. "Seninle konuştuğumuz, o ilk geceyi hatırla. Ellerin çimleri okşayıp, ödüllendirirken, gözlerinin heyecanla taradığı yıldızları, ne denli kıskandığımı... Işıl ışıl mavilerinin, yıldızların yerlerini ezberlerken, nasıl da parladığını, görmedim mi sanıyorsun? Ellerim ellerinde, Azizem. Ayaklarım, hemen ayaklarının dibinde. . Sen gökyüzünü izle, ben seni... Sen yıldızlara hayran kal, ben sana... Sen Ay'ı, kıskandır gülüşünle, ben seni kıskanayım..."

Günnur, nefes nefese kalmış ve elinin altındaki soğuk metalle, ne yapacağını kestirememişti. Gözleri, heyecanla gökyüzünü taradı. Yıldızlar, çok netti. En ince ayrıntısı, görülecek kadar...

Ne kadar olmuştu, bu nesneyi eline almayalı? Korkuyordu Günnur. Ya, babası gibi Oğuz'u da götürürse, bu hevesi?

"Buradayım," diye, fısıldadı kocası, onun düşüncelerini sezerek. "Burada, seninleyim. Hiçbir yere, gitmiyorum. Ay'ı gülüşünle, kıskandırmanı bekliyorum."

Günnur kasıldı ama kocası, onu desteklercesine kucakladı. Günnur eğildi, gözlerini merceğe dayadı. Ve soluğu kesildi. Büyülendi...

Hakk'ın, işlediği sanata bakarken, tüyleri ürperdi. Bu yıldızları, ezbere bilirdi. Küçükken, kullandığı teleskoplarla ve çıplak gözle gördükleriyle, hayranlıkla izlerdi.

Şimdi, o kadar yakınlardı ki... Elini uzatsa, tutacaktı o çok sevdiği yıldızı. Daha minicikken, bir arkadaşı ona, "Hepimizin

KİTÜGÜN

bir yıldızı var ve biz öldüğümüzde kayıyor," demişti. Günnur, çocuk aklıyla ona inanmış, kaymayacağına inandığı yıldızları tutmuştu, kendine ve ailesine.

Şimdi baktığı yıldız; babasıydı, örneğin. Hemen kıyısındaki, annesi... Çaprazındaki iki minik nokta, kendi ve kız kardeşiydi. Canlı ve parlakça duruyorlardı işte gökyüzünde... Ne, bir kayma; ne, bir kararma...

Gözlerindeki heyecanlı pırıltıya engel olamayarak, kocasına bir yıldız seçti. Kocaman ve kuyruklu bir yıldız... "Bu, sensin," diye, şakıdı. Anne ve babasının arasında, küçük iki beneğin arkasındaydı. "Bizi, sarmalıyorsun ışığınla," diye, fısıldadı Günnur.

Ve saatlerce, ayrılamadı, o teleskopun başından... Sanki yılların acısını çıkarıyormuşçasına, heyecanla inceledi, yıldızların her birini. Böyle bir gözlem evi için, eşinin harcadığı meblağı düşünemiyordu. Burası çok kıymetliydi. Gezegenleri bile görebilecek kapasiteye sahipti.

Kocasını, sıkı sıkı, gurur ve şükranla kucakladı.

***

Günnur, farkında değildi ama kahkaha atıyordu. Hem de, gözleri, mutlulukla yaşararak... Oğuz diz çöküp, şükürler etmek istiyordu. Kadını, kollarının arasında çırpınıyor, yıldızlarla ilgili, tarihi ve garip hikâyeleri anlatarak, geri bakıyordu parlak gökyüzüne. Oğuz, sadece keyifle seyrediyor, onun kahkaha seslerini bastırmak istemiyordu. İçine sindiriyordu, bu sesi. Kadını, kollarında bir çocuk gibi çırpınıyordu. Küçük Günnur, dönmüştü. Oğuz, bu Günnur'a, daha çok âşık olmuştu.

Bir kuyruklu yıldızla ilgili anlattığı hikâyede, yıldıza adını veren, Halley denen adama, hayranlıkla değiniyordu. Oğuz, o adamı öldürürse, bilim adına bir kayıp olur muydu? Bunu sesli

düşünmüş olacak ki; Günnur, "Adamın kemikleri bile çürümüştür," diye, bir kahkaha daha patlatmıştı. Oğuz sırıtarak, "Fareler yemiştir," diye devam etmişti. "Halley, malley... Ölüme çare bulamamış, keşke Müslüman olsaymış. Koskoca yıldızı Yaratan'ı, bilememiş ise; o beyin, pek bir işe yaramaz," diye, takılmıştı karısına.

Karısı ise kıkırdayarak, "Haklısın, azizim," demişti. "Ama dünyaya, önemli bir bilgi kazandırmış, bizim de faydalanacağımız bir bilgi... Ve adını, bu dünyada kalıcı kılmış. Belki de inanmıştır, bunca mucizeyi gördükten sonra, kim bilebilir?"

Oğuz, artık teleskopun yerine geçme isteğiyle kıvranarak, karısının dikkatini çekmek istiyordu. Onun kahkahalarına ölüyordu, ama ilgi açlığı çeken haylaz yanı, hiç susmuyordu. "Ben de, Çeşme taraflarına doğru, yelken açayım bari. Sen de, teleskopunla mutlu mesut yaşa!" dedi.

Günnur, aniden dönerek, burnunu onun göğsüne toslamıştı. "Ne münasebet, canım! Çeşme, falan... Biz, şu dedenin bağına gidelim, dilediğin kadar yüzersin, havuzunda."

Oğuz, bir kahkaha patlattı. Yolda, ona bağ evinin ayrıntılarını, vermişti. Şimdi karısı, ona karşı kullanıyordu. "Ya da gider, ıssız bir kıyı buluruz, yüzersin," dedi, kıskançlıkla.

Oğuz, kahkahasını devam ettirerek, onun yanaklarını avuçladı. "Kıskanç mavişim," diye, fısıldadı. "Babam da bana böyle derdi," diye, fısıldadı Günnur; ama bu sefer gülüyordu. Artık ailesinden daha kolaylıkla bahsediyordu. "Bana hep, mavişim," derdi.

"Şimdi de, benim mavişimsin," diye, fısıldadı Oğuz gülümseyerek. Kafasını kaldırdı ve hayali kayınbabasına karşı bağırdı. "Emanet, yerine ulaştı reis."

Günnur, kahkahalarına devam ederek, Oğuz'un çenesini öptü. Bir anda, yüzünü ciddileştirdi, "Havuz konusunda, ciddiyim, bak

Oğuz. Ne işin var, senin sahillerde. Kır dizini, otur evinde. "

Oğuz onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Sen yeter ki, emret, azizem..."

***

Oğuz, onu merak ettiği şehirlerle ve hayal bile edemeyeceği manzaralarla tanıştırdı. Günnur bir rüyanın kollarında yaşıyor gibiydi. Güneşi kovalıyorlardı genellikle. Sıcak şehirlerde, sıcak insanlarla tanıştılar.

Yolda fırsat buldukça, durdular. Günnur'un beğendiği manzaralarda, resimler çektiler. Gerçi Oğuz, genellikle Günnur'un olduğu resimler çekiyordu. Onu utandırmak, en büyük hobisiydi.

Artık eve dönmek istediğinde, Oğuz, ona son kez, İstanbul'u vapurla gezmeyi önerdi. Günnur, bu öneriye hemen atıldı. Çünkü babasının hikâyelerinden dinlediği bu şehri, deniz üstünde gezmek rüya gibi olacaktı.

Tekneye bindiler. Mavi denizin, mavi gökle birleştiği şehirde, tüm kıyılarda, dura-kalka gezdiler. Tuzlu denizin kokusu, martıların sesi ve sabah çayının sıcaklığıyla, gün bitti. Akşam güneşi onları selamlarken, Oğuz, onu küçük bir kayığa bindirdi. Teknede, süren adamdan başka, kimse yoktu, Oğuz, Günnur'u kollarına almış, sırtlarında batan güneşle, gitgide yaklaşan Kız Kulesi'ni seyrediyorlardı.

"Sence, prenses de benim gibi, hissetmiş midir?" diye, sordu Günnur. Oğuz'un sesi dalgaları kırarak, kulağına dokundu.

"Prensesi, bilmem. Ama Battal Gazi'nin nasıl hissettiğini, şimdi anladım. Dünya kadar servet ve bu güzel kule önündeyken, ellerinde sevdiği kadınla, evine dönmek... Bence, en büyük hazine, bu azizem..."

Günnur, minnetle ona gülümsedi ve beraber Kız Kulesi'ne çıktılar. Orada yaşanan, yüzlerce efsane vardı. Hepsinde de,

KAKTÜS'ÜN

sevenler bir şekilde kavuşamıyordu. Ama babasının anlattığı hikâyede, bu kulenin zaferi değildi, âşıkların zaferiydi...

Koskoca İstanbul'un, orta yerinde, bir kız kadar narin ama bir savaşçı kadar soğuk, bu taş parçası, kaç adamı denizin kollarına bırakmıştı?

Günnur, akşam çökene kadar İstanbul'u ve İstanbul'dan daha güzel olan, kocasını, kızıl ışıkta seyretti. Gülümseyerek, prensesin baktığı pencereden baktı ve fısıldadı.

"Savaşçılar, her dönemde kazanıyor; galiba, Azizim. Prensesler ise, kurtarılmaya mahkûm."

Oğuz, onun belini kavradı ve eğilerek cevapladı. Sesinde bütünün doğruluk vardı. "Yanılıyorsun. Ya, kurtarılan taraf, diğeriyse? Ya, prensesi kurtarmadığında; savaşçı, bir daha gülemeyecekse?"

Günnur, hiç bu açıdan düşünmemişti. Ciddiyetle kaşlarını çattı ve mantıklı gelen bu fikirle gülümsedi. "Yani, kurtarırken, kurtarılıyor," diye, mırıldandı. Oğuz, ona doğru fısıldadı.

"Tıpkı, benim gibi..."

***

1 yıl sonra...

Evliliklerinin üzerinden, bir yıla yakın bir süre geçtiğinde, Günnur hamile olduğunu öğrendi. Bu haber ailede öyle bir sevinçle karşılandı ki, Günnur gözyaşlarına, hâkim olamadı. Kocasına söylemesine gerek kalmamıştı. Çünkü Oğuz sürekli, "Sana bir şeyler oldu, daha bir güzelleştin," deyip, duruyordu. Günnur, daha belirtilerini bile, yaşamamıştı hâlbuki... "Yanakların pembeleşti, gözlerin daha bir ışıldıyor sanki..."

Bu sözler, başta Oğuz'un çapkın ses tonuyla birleşince, pek şüphe uyandırmamıştı. Her zamanki Oğuz'du ve Günnur'u

utandırmaya bayılıyordu. Günnur, gebeliğini öğrendikten sonra, daha korkulu rüyalar görmeye başlamıştı. Bundan, nefret ediyordu; çünkü bebeğini etkilemesinden korkuyordu.

Uyandığında, zangır zangır titriyor, kocasının tişörtü ıslanana kadar ağlıyordu. Dört ay boyunca, bebeğinin kaçırıldığını gördü. Onu, ya gözleri önünde öldürmüşler; ya da, Günnur'un göremeyeceği bir kuyuya atmışlardı. Bu süre boyunca kayınvalidesi ona, her daim okumuş, yanı başında bulunmuştu. Günnur her korktuğunda, onu çok güzel bir öğütle, sakinleştiriyordu. Mesela; sahabe bir kadından bahsediyordu. Hayırlı bir evlat doğuracağı için, şeytanın onu rahat bırakmadığını, sürekli rahatsız ettiğini, ama bu Saliha kadının yılmadan dualar ettiğini anlatıyordu.

Namaz kılarken, aklına doluşan kötü anılar da, cabasıydı. Kayınvalidesi yine, "Eğer senin namazın, Allah katında kıymetli olmasaydı, şeytan seninle bu kadar uğraşmazdı," diyordu. Her şerde, bir hayır görür olmuştu, Günnur. Bilmediği birçok ilim edinmişti, kayınvalide dediği annesinden...

Tüm bunlar, dört aylık tehlikeli süreyi atlattığında, bir anda son bulmuştu. Günnur, daha çok acıkıp kilo alır hale, geldiğinden beri, kıskançlıkları artmıştı. Hormonların yaptığı, duygu değişiklikleri, kapısını çalıyordu. Oğuz'un artık onu sevmediğine inandırmıştı, o sıralar kendini. Çünkü kilo almıştı, çok mızmız olmuştu ve sürekli ağlıyordu. Oğuz, ise bir şey istemesi için, genç kızın ağzının içine bakıyordu.

Günnur bu sefer de, onun iyi niyetinden, dolayı ağlıyordu. Kendini tanıyamaz hale gelmişti. Kız kardeşini, her hafta sonu ziyaret ediyordu. Fakat ona beş metre uzaklıktan, daha fazla yaklaşamadan geri dönüyordu. Selnur'u affedemiyordu, ama ona kıyamıyordu da. Selnur ise, ablasından daha çok, düşmanlık ediyordu kendi özüne. Yemiyor, konuşmuyor, kendini sadece derslere veriyordu. Arapçayı sökmüştü, hafızlık derecesinde

KARTUSUN

ezberini kuvvetlendirmişti. Dilediği üniversiteye gidebilecek, kadar kabiliyetliydi. Hocalarının dediğine göre, ise bir hayali yoktu. Okuyor, ezberliyor, kendini cezalandırıyor ve her öğrendiği ilimde, biraz daha tükeniyordu. Günnur'un elinden, hiçbir şey gelmiyordu.

Günler birbirini takip ediyordu. Gebeliği önlemez bir şekilde ona kilo aldırıyorken, hiç umulmadık bir şey oldu. Aileyi kökünden, sarsacak bir şey. Özellikle, Oğuz'u... Aslında Günnur'un beklediği, ancak, kocasının aklının ucundan bile geçirmediği, bir şey...

Ali'nin, o virane hallerine üzülmekten, bitap düşmüştü Günnur. Ece'nin suskunluğu ise, içini acıtıyordu. Ece'nin, ortadan kaybolduğu, bu süreçte, sancılar, daha fazla dayanılmayacak bir kuvvetle tutmuştu kasıklarını. Bebeği, tam da, babasının en aklı virane, zamanında gelmeyi planlamıştı.

Aslında, bir bakımdan, iyi olmuştu. Kayınvalidesinin aklından, Ece'yi evlendirme fikrini, bir süre uzaklaştırırdı, bu şahane haber ve ortalığa bir süre, dinginlik ve renk katardı.

Öyle de oldu. Paşası, yazın son günleri kapılarını çaldı ve o koca, masmavi gözlerini araladı." Süt rengidir," dese de kayınvalidesi, o kadar, canlı bir maviydi ki; bu rengin kaybolması imkânsızdı.

Günnur, titreyen elleriyle, kendine sunulan oğlunu kavradığında, korkusu ikiye katlanmıştı. Ya, onu da, kaybederse? Bu korkular, kapısını ölene kadar, bırakmayacaktı. İki erkeğini de koruyup kollamak istiyor, ömrünün sonuna kadar, saçlarının teline zarar gelmesin istiyordu.

Oğuz, bir çocuk gibi titrek ellerle, yaklaşmıştı Günnur'a. Bunca, hengâmenin içinde, her şey unutulmuş; bu, kısacık an kalmıştı.

KAKTÜSÜN

Oğuz, annesinin varlığını unutarak, karısının yanına uzanmaya yeltendi. Karısı, ikaz etse de, umursamadı ve ortalarında uzanan, miniği görebilmek için iyice yaklaştı. Kocaman adam tir tir titriyordu. Dokunurken, bir kelebeğin kanadını okşar gibi, yumuşacık tutuyordu, parmaklarını...

Küçük ellerini okşarken, şaşırtıcı bir kuvvetle, parmağını kavradığında; artık ikisi de koy vermiş, ağlıyordu. Günnur, bu güzel mavi gözlü bebeği, babasının görmesini isterdi. Annesine, ondan kalan mirası, oğlunun devam ettirdiğini, göstermek isterdi. Gözlerini yumdu ve fısıldadı; "Torunumuzu yerinize öpüyorum." Ve öptü, yumuşacık...

Günnur yorgunlukla, uyuyakalmış olacak ki; gözlerini, birtakım tıkırtılara açtı. Bebeğinin hastane beşiğinin, başında siyah bir gölge gördüğünde, korkuyla kasıldı. Ama bu siyah gölgenin hatları, çok tanıdıktı. Beyaz ve titrek elleri havalandı, siyahlar içindeki kadının. Ellerinin üzerindeki sarı çiller, onun, kim(?) olduğunu, Günnur'a belirtiyordu. Öylesine sessiz hareket ediyordu ki, sanki Günnur uyansa, kaçacak; çocuk ağlasa, suçlusu kendisi olacaktı.

Ancak, oğlu ağlamadı. Hatta garip bir minnet sesi çıkararak, kollarını gerdi ve gözlerini araladı. Selnur, siyah başörtüsü beşiği örterken, eğildi. Minik oğlunun, pembe yanaklarına, bir öpücük kondurdu. "Merhaba güzellik," diye, fısıldadı kırılgan ve çatallı bir sesle. "Ben, senin teyzenim."

Günnur, gözünden akan yaşa engel olamadı. İç çekişi, odada yankılandı. Selnur, biri onu iteklemiş gibi, aniden doğruldu ve ablasına göz ucuyla bakarak, kafasını eğdi. Günnur onun gözlerini görmeyeli, asırlar olmuş gibiydi. Gerçi artık, -erkek kadın fark etmez- kimsenin gözlerine bakmıyordu, kız kardeşi... Sanki tüm geçmiş, gözbebeklerinde, yazılıydı...

KAKTÜSÜN

"Korkma," diye, gülümsedi; Günnur, onu incelemeye devam ederken. Gözlerinin altı, yine çöküktü. Ama bir ışıltı vardı, teyze olduğuna sevinmek istiyor, ama bunu hak etmediğini düşünüyormuş gibiydi. "İyi ki, geldin," diye, fısıldamaya devam etti minnettar bir sesle. "Sana, ihtiyacım vardı."

Selnur kafasını kaldırmadan, iki yana salladı. "Özür dilerim," diye, fısıldadı mahcup bir sesle. "Seni ve onu..." Yutkundu. "Oğlunu, görmek istedim. Yapmamam, gerekirdi biliyorum, bu sevinci bile hak etmiyorum. Ama..."

"Şist!" diye, susturdu onu Günnur azarlayarak. "Oğlumu bana getir ki, emzireyim. Ece buraya gelemeyecek kadar uzakta, kaynvalidem ise, çok yoruldu. Bu yüzden, bu görevi, sen üstlenmelisin."

Kız kardeşi şaşırmıştı, ama bu fırsatı kaçırmak istemiyormuş gibi, heyecanla yeğenine uzanmıştı. Minik oğlu, kafasını teyzesine doğru, gömdü ve mırladı. Selnur'un çenesinin, acıyla kasıldığını seziyordu Günnur. Bu yüzden, biraz oyalandı. Onun, yeğenini dilediğince, tutmasını istedi.

Birkaç dakika sonra, kız kardeşi, oğlunu kucağına yatırdı. Elleri, ablasının ellerine değdi ve zangır zangır titredi. Derhal, geri çekildi ve ellerini arkasına sakladı. Sanki ellerindeki kir, halen oradaydı ve kimseye bulaştırmak istemiyordu. Ama tövbesi bu kadar kuvvetliyken; kim bilir, Allah katında, oğlundan, daha temiz haldeydi. Fakat kendini hiç affetmeyecekti. Günnur onun adına yandığını, hissetti.

Emzirdikten sonra, kaçacakmış gibi duran kız kardeşinin kucağına, tekrar verdi oğlunu. "Biraz uzanmam gerek, gitme," diye, mırıldandı. "Uyuyakalırsam, ağlar."

Selnur'un oğlunu beşiğe koymadığını, kucağında gezdirdiğini duyumsuyordu, ama yorgunluktan bitap haldeydi. Gözlerini araladığında, bir fısıltı şeklinde ninni söyleyen kız kardeşini

duydu. Bu küçüklüklerinden, kalma bir ninniydi. Günnur, bunu Selnur'a söylerdi. Selnur ise, şimdi oğluna söylüyordu.

Ninni arasında, duyduğu bir yer dikkatini çekti. "Eymen 'ime, uyku ver Allah."

"Eymen," diye, fısıldadı Günnur. Bir aydınlanma anı, yaşar gibi. Kız kardeşi, yine sıçradı ve suç işlemiş gibi, oğlunu yumuşak beşiğine, usulca yatırdı. "B-Ben gideyim artık," dedi, elleri titrerken. Arkasını döndüğü sırada, "Selnur," diye, ona seslendi Günnur. "Ona, Eymen dedin. Neden?"

Selnur omuzlarını düşürdü, kafasını önüne eğdi. Sırtı, ablasına dönüktü. Ayağıyla, yerde garip desenler çizdi ve daha da büzüldü. "Be-Ben, özür dilerim abla. Şey... Tabii ki, sizin ona verdiğiniz bir isim vardır. Ama..."

Günnur, sabırla bekledi. Olamazdı, değil mi? Aynı rüyayı, görmüş olmaları saçmalıktı. "Babam beni çağırdı rüyamda..." diye, ağlamaya başladı kız kardeşi. "Beni çağırdı, beni öpüp kokladı. Annem ise, beni yıkadı. Nehir gibi bir suyla, ben tertemiz olana kadar, yıkadı. Beyaz bir elbise giydirdi ve bana 'Eymen'i öp yerime', dedi. Ona, Eymen 'in, "Kim?" olduğunu sorduğumda 'yakında tanışacaksın' ,dedi. Senin, hamilelik haberini aldım. O yüzden... Yani..."

Günnur, hüngür hüngür ağlarken, "Eymen," diye, fısıldamaya devam etti. Anne ve babası oğlu için, çok güzel bir isim seçmişti. Kendi rüyasından hiç bahsetmeyen Günnur, "Eymen'i bir daha görmeye gel," dedi, tatlı bir sesle. Şefkat yüklü sesi, ağlamaktan çatallaşmıştı. Annelik bir anda, müthiş bir durgunluk getirmişti -zaten durgun olan- genç kadına.

Kız kardeşi başıyla onayladı ve hızlı hızlı odadan çıktı. Bir gölge gibi gelmiş ve bir gölge gibi gitmişti. Ama oğluna çok güzel bir armağan bırakmıştı. "Eymen," diye, fısıldadı Günnur. "Ne kadar da aptalım. Öpmem, gereken o Eymen, sendin."

Erva geldiğinde, Günnur kendine çeki düzen veriyordu. Oda, bir anda kalabalıklaşmıştı. Eş, dost, akraba... Herkes, Oğuz gibi bir haytadan, böyle bir kadın ve böyle bir evlat beklememiş olacak ki, bizzat görmek için gelmişlerdi.

Oğuz, halen haytaydı. Ama evine ve karısına... Kafası öndeydi, artık her daim. Selamlaşırken, elleri ceplerindeydi. Cuma namazlarını asla kaçırmıyordu. Yenilen lokma, helalden daha helaldi. Günnur okulunu tamamlarken, aynı zamanda oğlunu büyütüyordu. Minik oğlu da, kendi gibi araştırma ve kurcalama delisiydi. Annesinin, tüm teleskoplarına el koymuştu, hatta oyuncak bir gözlem seti bile vardı.

Kocası, "İki bilim insanı bir eve fazla," diye, bağırıyor; teleskopları bodrum katına kilitliyordu. İlgi açlığı, halen devam ediyordu. Hatta bu konuda, kendini oğluyla bile kıyaslıyordu. "Onu, bugün daha çok öptün." "Ona, bugün daha fazla sarıldın." "Ona, en sevdiği yemeği yaptın." Günnur artık ona sadece gözlerini deviriyor, yedek anahtarıyla, teleskoplarını ve çizim haritasını yeniden çıkarıyordu. Aslında okuduğu bölümün, Astronomi ile alakası yoktu. O, hemşirelik okuyordu. Henüz ilk senesini yeni tamamlamış ve staj öğrencisi olmuştu. Fakat Astronomiye olan merakını dizginleyemiyordu. Kocası, iki işi birden idare etmeye çalıştığı için aklını kaçıracağını düşünüyordu. Ama oğlunun aletlere olan bu merakı, işi kolaylaştırıyordu ve Günnur hayatla meşgul olmaktan hoşlanıyordu.

Her keşfettiği bilgiyle, inancının artışına bayılıyordu. Sonra, hasta insanlara yardımcı olup, dualar almayı da seviyordu. Kocası, Eymen büyüyene kadar, okulu dondurmasını, yoksa yorgunluktan bitap düşeceğini söylüyordu. Ancak kayınvalidesi, pek de onu yorma yanlısı, değildi. Eymen' in her türlü ihtiyacını görüyor, yeri geliyor, kendi kocasını bile umursamıyordu. Torunu için dünyaları yakacak bir babaanneye dönüşmüştü.

KAKTÜSLÜK

Oğuz'un oğluyla iletişimi ise, dudak uçuklatacak cinstendi. Meraklı oğlu, babasının bilgisayar programlarını kurcalıyor, en sevdiği oyunlarına, el atıyordu. Oğuz ve oğlu, kırılan oyun konsolunun arkasından da, birlikte ağlamışlardı...

Hatta Günnur, bir gün Oğuz'u, koltukta uyurken bulmuştu. Hem de, Eymen'i uyutmasını istediği bir akşam. Kızlar gecesi olan buluşmasından, içindeki korkuyla daha erken eve dönmüştü. Gördüğü manzara ise, korkması gerektiğini doğrulamıştı.

Oğuz dağınık saçlarıyla, sere serpe uzanırken, oğlu elinde konsol, ağzında bir tabak dolusu cipsle, "Dıkşın, dıkşın," diye bağırıyor ve yerinde zıplıyordu. Uyuyan babasının eline, bir konsol tutuşturmuştu ve "Yendim, seni baba!" diye bağırıyordu. Günnur, çok sinirlenmiş ama Oğuz'u uyandırmaya kıyamamıştı. Ertesi gün, ceza olarak, ikisine kahvaltı hazırlatmıştı.

Oğuz, oğlunu sabah namazına götürmek isteyince, Eymen epey sızlanmış, sonra teslim olmuştu. Ama Oğuz'un söylediğine göre, hocanın hemen yanına gitmiş, namaz sırasında kıvrılıp uyumuştu. İmam tebessüm ederek, "Dokunmayın" demişti.

Namaz sonrası kahvaltıyı hazırlamaya koyulan ikili, kanepede uyuyakalan Günnur'u, müthiş bir gürültüyle uyandırmıştı.

Günnur içeri girdiğinde, kalp krizi geçirecekti. Akıllarınca, krep yapan ikilinin, kömür karası saçları unla yıkanmış, mutfağın dört bir yanına da saçılmıştı. Biberler, maydanozlar ortama renk katmıştı. Lavabonun önüne dizilen bulaşıklar ise, bir ressamın, "Karman çorman," adını verdiği bir eser olabilirdi. Ve Günnur, o vakit, "Çığlık" tablosundaki kadının temsili resmi olarak kalakalmıştı.

***

Günnur, çatı katından izlediği geceye, iç çekti. Oğlu, içeride uyuyakalmıştı. Günnur yine onlara "İyi Geceler" dilemek için, buraya çıkmadan edememişti. Gökyüzüne doğru yüzünü kaldırdı ve gülümsedi.

"İyi geceler anne, iyi geceler baba."

"Sana da, iyi geceler, azizem," diye, arkasından sokulan kocasının kokusunu önceden aldı ve iyice sokuldu ona Günnur. "Bugün de ilgisizlikten öleceğim. İnsanın akıllı karısı olması da, dert yahu!"

Günnur, kollarında döndü ve kocasının boynuna kollarını doladı. Burnunu, onun sert hatlı burnuna sürttü. Sakal ve saçları epey uzamış, ona inanılmaz bir çekicilik katmıştı. "Şimdi tüm ilgim seninle," diye, fısıldadı kocasına. Kocası meydan okur gibi, tek kaşını kaldırdı.

"Oğlun ağlasa, hatta annem çağırsa bile... Staj yerinde acilen sana ihtiyaç duyulsa, hatta güneş tutulsa bile!"

Kocası abarttıkça, Günnur kahkahalarına engel olamıyordu. Şöyle bir düşündü. "Eymen yeni uyudu ve sabaha kadar uyanmaz. Annen çağırmaz, çünkü babanla beraber, büyükanneni ziyarete gittiler. Staj yerimde, gece vakti beni asla çağırmaz... Ama..." Şöyle düşünüyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Güneş tutulması olanaksız ama beklenmedik bir Ay tutulması falan görürsem, ilgim o yöne kayabilir."

Oğuz, kaşlarını çattı ve aya doğru yakıcı bir bakış fırlattı. Sanki koskoca Ay, onun bakışlarıyla tutulmaktan vazgeçecekti. "Ne olur, ne olmaz," diye, fısıldayışını duydu kocasının. Sonra kollarının arasındaydı. Çığlığına bile izin vermeden, onu odalarına taşıdı. Günnur, başka bir şeyle ilgilenmek şöyle dursun, Oğuz'dan başka bir şey düşünemez haldeydi.

KAKTÜS İN

Günnur'dan Babasına son mektup...

Selamün Aleyküm BABA,

Biliyorum. Yazmayacağım, diye söz vermiştim sana. Ama duyduğunu ve bunları bildiğini seziyorum. Sen iyi yürekli bir adamdın, merttin ve yardım severdin. Allah seni seviyordur baba. Allah sevdiği kullarına böyle lütuflarda bulunur...

Bu sana, son mektubum baba. Kaç veda etmiştim de, yine de terk edememiştim, seninle dolu kâğıtları. Belki, bu da, ellerimin yalanı baba... Ben, ellerimin yalancısıyım. Onlar, yazmayacağım diyor ama yazıyor her defasında.

Eymen, büyüdü. Gözleri, anneminkini andırıyor. Çehresi ise, babasını... Ama sol eliyle yazıyor baba. Yaşının küçüklüğüne rağmen, gürültülü kahkahalar atmıyor. Sessiz ama sevgi dolu bir çocuk... Yemek yemesi bile, sana benziyor. Tabağında kalan pirinç tanelerini, parmaklarıyla topluyor.

Bana arada, seni soruyor.

Nevzat dedesinin sakallarını okşarken, "Bir dedem daha var; biliyor musun, dede?" diye sordu geçenlerde. Nevzat babamla, bakıştık o sıra. Sonra, devam etti minik ama bilgiç ağzıyla, "Annemin babası ya. Benim de dedem işte... Çok yakışıklı bir adammış, dede. Küsme, tamam mı? Sen de, yakışıklı dedesin. Hem senin, pamuk gibi sakalların var. Ama o, babam kadar yakışıklı. Çünkü böyle karlar düşmemiş saçlarına. Teyzemin kedisi gibi, simsiyah..."

Bir çocuk nasıl düşünür bunları baba? Nasıl bu kadar akıllı ve iç açıcı olabilir? Her hareketiyle nasıl, seni andırabilir?

KAKTÜSÜN

Mezarına geldiğimizde, duydun mu? Sana, "Ben daha Fatiha öğrenemedim, ama ihlas öğrendim. O kısa ve kolay. Onu okuyacağım, olur mu dedeciğim?" demişti. Minik ellerini açmış ve ruhuna üflemişti. Hissettin mi, baba onu? Güzel kalbi, bir nebze aydınlattı mı? Kabrini...

Ona öğretiyorum. Senden öğrendiğim, her şeyi. Ona, "Dünyayı güzel yaşa ki, ahiretin güzel olsun." diyorum. Ona, "Sevginle konuşursan cennetteki, En Sevgiliye." diyorum.

O kadar; akıllı ki, baba. Herkesi, her şeyi seviyor. Herkese, kendini sevdiriyor. Işık saçıyor hayatıma. Şimdi anlıyorum, varoluş nedenimi. Bana güzel yaşamdan, ne kastettiğini, şimdi anlıyorum.

Kocamı seviyorum baba. Oğlumu seviyorum. Bana güzel bakan, herkesi seviyorum. Kapı önünde kendiliğinden yeşeren, yabani otları seviyorum. Kış günü karı, yaz günü sıcaklığı seviyorum.

Ama halen köpeklerden korkuyorum. Oğlum onlara âşık, ama ben yaklaşamıyorum. Benimle dalga geçiyor ve bunu komik buluyorum. Baba-oğul saatlerce, o güzel varlıkla oynarken, ben onları uzaktan seyrediyorum.

Bu arada, kızın artık hemşire baba. Her gün, senin rahmetine, dualar okuyan hastalarım oluyor. Hissediyor musun, onları?

Çok gevezelik ettim yine. Son diyorum, ama bitmiyor benim sana seslenişim. Rahat rahat uyutmuyorum seni, kabrinde.

Mazur gör beni, baba. Seni ve annemi çok özlüyorum. Kız kardeşim, bana emanet. O, kendini affetmese de, ben çoktan affettim onu. Siz de affedin...

Seni seviyorum baba. Seni hep sevdim ve sevmeye devam edeceğim.

Kavuşmak üzere, vedalaşıyorum seninle. Vakti geldiğinde, ahirette, görüşmek üzere...

Selam ve dua ile...

KAKTÜSÜN

"Sonsöz"

Oğuz ve Günnur'un, üç yıl sonra bir oğulları daha oldu. Ona, "Miraç" ismini verdiler. Üç erkekle zaman zaman baş edemeyen Günnur, sık sık Selnur'u yanına çağırıyor ve ondan yardım istiyordu.

Çocuklar, Selnur ile harika anlaşıyorlardı. Biraz sessiz ve soğuk görünse de, aslında çocuklar onun kalbindeki iyiliği, fark etmiş olmalılardı. Halen pişman ve halen ablasıyla mesafeliydi. Bu mesafeyi, yılların aşacağına, inanmak istiyordu Günnur.

Edebiyat bölümü okuyan kız kardeşi, öğretmen olma yolunda hızla ilerliyordu. Ama sık sık zorbalık görüyor ve geçmişi kurcalanıyordu. O da, Günnur'un geçtiği yollardan geçecekti, belki de daha zahmetli bir sınavla...

Gariptir ki, Mehmet Komiser kız kardeşiyle, fazlasıyla alakalı görünüyordu. Onun güvenliğini ve korumasını üstlenmiş gibiydi. Günnur bu durumda ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu, ama fazla korumacıydı. Mehmet'in dürüst kişiliği, Selnur'a ne kadar iyi gelebilirdi?

Ailedeki diğer fertler de, sık sık onları ziyaret ediyordu. Erva, iki çocuklu bir anne olmuştu ve Yusuf'un kızı konusunda fazla korumacı olması, Oğuz'la Yusuf'u sık sık tartışmaya sürüyordu. Eymen kızına her yaklaştığında ve biraz fazla severken ağlattığında, "Oğuz, gibi bu!" diye kükrüyordu Yusuf. "Babası gibi, severken insanın canını çıkarır."

Erva ve Günnur, onlarla bu konuda tartışmamak gerektiğini öğrenmişlerdi. Bu iki adam öfkeleri kadar, sevgilerinde de aşırılardı.

İki arkadaş çocuklarını uyutup, soluğu veranda da aldılar. Koltuğa kuruldular ve battaniyeleri üstlerine çektiler. Yorgun ama mutlu ifadeleriyle birbirlerine baktılar ve aynı anda gülümsediler.

"Yıllar önce, böyle bir an yaşayacağımızı, tahmin eder miydin?" diye, sordu Erva.

Günnur, hülyalı bir düş gibi, iç çekti ve fısıldadı. "Yıllar önce hayal etmeyi pek bilmezdim, biliyorsun. Hayallerin de ötesinde bir hayat yaşıyorum."

"Ben, de ," dedi, Erva. "O, kasvetli odamda oturup, en can yakıcı anılarımızı paylaştığımız geceyi hatırlıyorum. Kendimi o hayata, çözülmez bir düğümle bağlanmış gibi hissederdim. Bir daha asla, umut etmeyecek gibiydim. Şimdi en yakın arkadaşımla oturmuş, iki çocuğum içerde uyumuşken, her şeyden çok sevdiğim eşimin sesini, usul usul işitiyorum."

Günnur bir kolunu, arkadaşının beline sardı. Yıllardır bu samimiyetten uzak durmuşken, Oğuz ona, "sevgisini nasıl göstereceğini", öğretmişti.

"Bunu çoktan, hak ettin arkadaşım," diye, mırıldandı Günnur.

Erva da, onu sarmaladı. "Ama en çok, sen hak ettin. İyi ki, Yusuf'u tanıdım. Ve iyi ki, onun aracılığıyla, Oğuz'la karşılaştın. En iyi arkadaşımı, böyle görmek, beni inanılmaz mutlu ediyor."

KAKTÜSÜN

Günnur da gülümsedi. "Biliyorsun. Sen de, benim en iyi arkadaşımsın ve Allah bizi böyle yakın kaderle yazdığı için çok mutluyum. Sen olmasaydın, bir daha böyle gülemez ve yaşayamazdım. Annem ve babam senden duacıdır arkadaşım."

"Ben de, onlara duacıyım..." diye, mırıldandı arkadaşı. Ama sesi erkeklerin söylenmeleriyle, kesildi. Aynı zamanda bir bebek ağlaması ve onu takip eden bir diğer bebek ağlaması...

"Sen, uyandırdın" diye, bağırdı Yusuf. "Kızımı, sen uyandırdın."

"Asıl, oğlumu sen uyandırdın," diye, ona bağırarak karşılık verdi Oğuz. "Azizem, bir kahve içecekti arkadaşıyla; ama sen, koca çeneni tutamadın ve çocukları uyandırdın."

Tabii, bu hengâme, Ashap ve Eymen'i de uyandırdı. Gecenin bir yarısı, keyif yapmaya karar veren arkadaşlar, bu iki koca çocuk yüzünden pes etti ve battaniyelerini atarak, çocuklarına ve koca bebeklerine doğru ilerlediler. Kargaşaya adım atarken, iki kadın da gülümsüyordu.

KAKTUSUN